virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

UN MOMENT MAGIC

KRISTIN HANNAH

UN MOMENT MAGIC

Original: *Magic Hour* (2006)

Traducere din limba engleză de:
ANA MARIA GONȚEA

virtual-project.eu

2021

— Adevărat nu-nseamnă felul cum ești făcut,
a spus Calul de Piele.
E un lucru care ți se-ntâmplă. Când un copil ține
la tine
vreme-ndelungată, nu doar ca să se joace cu
tine,
ci fiindcă te iubește CU ADEVĂRAT, atunci
devii și tu Adevărat.
— Și doare? a întrebat Iepurele.
— Uneori, a zis Calul de Piele, care nu mințea
niciodată.

Iepurele de catifea
Margery Williams

Capitolul 1

Totul avea să se termine curând.

Julia Cates pierduse șirul dăților în care își spusese acest lucru în sinea ei, însă astăzi, în sfârșit, avea să se adeverească. Peste doar câteva ore, toată lumea urma să afle adevărul despre ea; dacă reușea să ajungă în centru.

Din nefericire, autostrada de pe Coasta Pacificului arăta mai mult a parcare decât a autostradă. Dealurile de dincolo de Malibu ardeau iarăși, iar fumul plutea deasupra acoperișurilor, transformând atmosfera de obicei luminoasă a ținutului într-o mâzgă deasă și maronie. Prin tot orașul, bebelușii îngroziți se treziseră în toiul nopții, cu lacrimi întunecate și respirând cu greutate. Nici valurile nu mai aveau aceeași putere, de parcă le-ar fi epuizat căldura nefirească.

Se strecura prin traficul nervos, plin de întreruperi, ignorând șoferii care îi arătau degetul mijlociu și se băgau în fața ei. Era de așteptat; în cel mai periculos sezon din sudul Californiei, furia se aprindea la fel de ușor ca și grădinile oamenilor. Căldura îi aducea pe toți la capătul răbdării.

În cele din urmă, ieși de pe autostradă și se îndreptă spre tribunal.

Dubele de televiziune erau peste tot. Zeci de reporteri se înghesuiau pe treptele tribunalului, cu microfoanele și camerele pregătite, așteptând sosirea știrii pentru care se aflau acolo. În Los Angeles, se părea că procesele deveniseră un soi de divertisment zilnic. Michael Jackson. Courtney Love. Robert Blake.

Julia ocoli clădirea și înaintă către o intrare laterală, unde o așteptau avocații.

Opri mașina la marginea străzii și coborî, cu gândul de a porni încrezătoare, însă vreme de câteva momente îngrozitoare, nu se putu mișca. *Ești nevinovată*, își spuse în sinea ei. *Vor vedea*

asta. Sistemul va funcționa. Se forță să facă un pas, apoi altul înaintea lui. Simțea că se mișcă prin sârmă ghimpată, luptându-se anevoios.

Când ajunse la grupul de avocați, se chinui din răsputeri să zâmbească, însă de un lucru era sigură: zâmbetul ei părea autentic. Orice psihiatru știa cum să facă un zâmbet să pară sincer.

— Bună ziua, dr. Cates, salută Frank Williams, avocatul principal din echipa de apărători. Ce faceți?

— Să mergem, spuse ea, întrebându-se dacă mai auzise cineva tremurul din voce.

Ura să își arate frica. Astăzi, mai mult ca oricând, trebuia să fie puternică, să arate tuturor că era într-adevăr doctorul care credeau că este, că nu făcuse nimic greșit.

Avocații se adunară protector în jurul ei. Le aprecia sprijinul. Deși făcea tot ce-i stătea în puteri să pară o profesionistă încrezătoare, era doar o mască fragilă pe care o putea distruge un singur cuvânt.

Deschiseră ușile și pătrunseră înăuntrul tribunalului, unde blițurile explodau în fulgere de lumină albă. Camerele imortalizau, iar filmările se derulau. Reporterii se avântau către ei, strigând în același timp.

— Dr. Cates! Ce credeți despre ceea ce s-a întâmplat?

— De ce nu ați salvat copiii?

— Știați de pistol?

Frank își trecu brațul în jurul Juliei și o strânse lângă el. Ea își lipi fața de reverul hainei și se lăsă condusă.

În sala de judecată, se așeză la banca acuzaților. Pe rând, echipa de avocați se strânse în jurul ei. În spatele ei, în primul rând din public, câțiva avocați stagiari și juriști își ocupară locurile.

Julia încercă să ignore zarva din spatele ei, ușile care scârțâiau la deschidere și se trânteau la închidere, pașii grăbiți de pe podeaua din

marmură, glasurile șoptite. Locurile libere se ocupau cu repeziciune, iar ea își dădea seama de asta fără să se întoarcă. Sala de judecată era astăzi cel mai căutat loc din Los Angeles, iar fiindcă judecătoarea interzisese camerele, jurnaliștii și artiștii se înghesuiau fără îndoială unii lângă ceilalți în public, cu pixurile pregătite.

Scriseseră anul acesta un șir nesfârșit de articole despre ea. Fotografii imortalizaseră mii de poze cu ea – ducând gunoiul, stând pe terasă, venind și plecând de la birou. Pe prima pagină ajungeau mereu cele mai puțin măgulitoare imagini.

Reporterii practic se stabiliseră în afara apartamentului ei și, deși ea nu vorbise niciodată cu ei, nu avea importanță; articolele continuau să apară. Scriau despre originile ei dintr-un oraș mic, despre educația ei strălucită, despre apartamentul costisitor cu vedere la plajă și despre despărțirea devastatoare de Philip. Speculaseră până și că în ultima vreme devenise anorexică sau dependentă de liposucții. Însă ceea ce nu scriau era singura parte din ea care conta cu adevărat: pasiunea față de munca ei. Fusese de mică un copil singuratic și stângaci și își amintea fiecare nuanță a acelei dureri. Propria copilărie o transformase într-un psihiatru excepțional.

Firește, acea parte de adevăr nu văzuse niciodată lumina tiparului; și nici lista copiilor și a adolescenților pe care îi ajutase.

Se așternu liniștea în sala de tribunal, în timp ce judecătoarea Carol Myerson se așeza la pupitru. Era o femeie cu o privire severă, cu părul vopsit într-o nuanță deschisă de roșcat și purta o pereche de ochelari demodați.

Grefierul anunță cauza care era în curs de judecată.

Julia simți dintr-odată dorința de a fi chemat pe cineva să-i fie alături astăzi, vreun prieten sau vreo rudă care să se afle lângă ea, căreia să-i strângă mâna atunci când totul se va fi terminat; însă ea

mereu pusese munca pe primul plan, înaintea contactului cu alți oameni. Acest lucru nu-i permisese să acorde prea mult timp prieteniilor. Chiar terapeutul ei îi atrăsese atenția asupra acestui gol din viață, și totuși, până în acest moment, nu fusese niciodată de acord cu el.

De lângă ea se ridică Frank. Era un bărbat impunător, înalt și suplu până la eleganță, iar părul îi încărunțise într-o ordine perfectă, începând de la perciuni. Îl alesese pe el datorită minții strălucite, însă atitudinea lui părea să aibă un impact mai mare. În asemenea săli, se întâmpla prea des ca forma să aibă întâietate asupra fondului.

— Doamnă președinte, începu el cu cea mai calmă și mai convingătoare voce din câte auzise, menținerea doctorului Julia Cates în calitate de pârât în acest dosar este absurdă. Deși limitele și granițele precise ale confidențialității în cazuri psihiatrice sunt adesea disputate, există anumite precedente, cum ar fi *Tarasoff versus Consiliul Universității din California*. Dr. Cates nu avea cunoștință de tendințele violente ale pacientei ei și nicio informație cu privire la amenințări concrete față de anumite persoane. Și într-adevăr, în cadrul plângerii nu se face referire la asemenea informații specifice. Prin urmare, solicităm respectuos exonerarea doamnei Cates în acest dosar. Vă mulțumesc, spuse el, și se așeză pe locul său.

De la masa acuzării se ridică un bărbat îmbrăcat într-un costum negru intens.

— Doamnă președinte, patru copii *au murit.* Copii care nu vor crește niciodată, nu vor pleca la facultate, nu vor avea copii ai lor. Dr. Cates era psihiatrul lui Amber Zuniga. Timp de trei ani, dr. Cates a petrecut două ore pe săptămână cu Amber, i-a ascultat problemele și i-a prescris medicamente pentru depresia pe care o dezvolta. Și în ciuda acestei relații apropiate, noi trebuie să credem acum că dr. Cates nu *a știut* că Amber devenea din ce în ce mai violentă și deprimată. Că nu a avut

niciun indiciu cu privire la faptul că pacienta sa urma să cumpere o armă automată, să intre la întâlnirea tineretului de la biserică și să înceapă să tragă. Avocatul ieși din spatele mesei și rămase în mijlocul sălii de judecată, întorcându-se încet cu fața către Julia. Aceasta era imaginea de milioane, cea care urma să fie desenată de fiecare artist din încăpere și care avea să facă înconjurul lumii. Continuă: Ea este experta în domeniu, doamnă președinte. Ea era cea care ar fi trebuit să prevadă această tragedie și să o împiedice, fie prin avertizarea victimelor, fie prin internarea domnișoarei Zuniga într-un centru de tratament. Chiar dacă nu avea cunoștință de tendințele violente ale domnișoarei Zuniga, ar fi trebuit să-și dea seama. Așadar, susținem respectuos menținerea calității de pârât a dr. Cates în acest dosar. Este o chestiune de dreptate. Familiile copiilor uciși merită despăgubiri din partea persoanei care avea cea mai mare probabilitate de a prevedea și preveni omorul lor.

Avocatul se întoarse la masă și se așeză.

— Nu e adevărat, șopti Julia, știind că vocea nu avea să-i fie auzită.

Totuși, trebuia să o spună cu voce tare. Amber nu dăduse niciodată nici cel mai mic indiciu de violență. Fiecare adolescent care se lupta cu depresia spunea că îi ura pe toți copiii de la școală. Însă această afirmație era la o distanță de ani-lumină de cumpărarea unei arme și deschiderea focului.

De ce nu înțelegeau cu toții acest lucru?

Doamna judecător Myerson citi dosarul aflat în fața ei. Apoi își scoase ochelarii de citit și îi așeză pe suprafața din lemn solid a pupitrului.

În sala de judecată se așternu liniștea. Julia știa că jurnaliștii erau pregătiți să înceapă de îndată să scrie. În afara sălii se aflau și mai mulți reporteri în așteptare, pregătiți să scrie două articole. Ambele

titluri erau deja scrise. Tot ce le mai trebuia era un semn de la colegii dinăuntru.

Părinții copiilor uciși, adunați într-un grup îndurerat pe rândurile din spate, așteptau să fie asigurați că această tragedie s-ar fi putut preveni, că cineva aflat într-o poziție de autoritate le-ar fi putut păstra copiii în viață. Dăduseră o mulțime de oameni în judecată pentru răspundere delictuală – poliția, paramedicii, producătorii de medicamente, medicii, până și familia Zuniga. Lumea modernă nu mai credea în tragedii lipsite de sens. Nu mai era acceptabil ca lucruri rele să se întâmple pur și simplu oamenilor; cineva trebuia să răspundă. Familiile victimelor speraseră că acest proces va fi răspunsul pe care îl așteptau, însă Julia știa că le va ocupa mințile pentru o vreme, poate le va atenua o parte din durere, însă nu o va elimina. Suferința va dăinui și după ce ei nu vor mai fi.

Judecătoarea îi privi mai întâi pe părinți.

— Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că ceea ce s-a întâmplat în data de nouăsprezece februarie la biserica baptistă din Silverwood a fost o tragedie îngrozitoare. În calitate de mamă, nu-mi pot imagina lumea în care dumneavoastră ați trăit în ultimele luni. Cu toate acestea, întrebarea din fața instanței este aceea dacă dr. Cates ar trebui să aibă în continuare calitatea de pârât în acest dosar. Judecătoarea își împreună mâinile pe masă. Sunt convinsă că, din punct de vedere legal, dr. Cates nu avea obligația de a avertiza sau proteja victimele în această situație. Am ajuns la această concluzie din mai multe motive. În primul rând, din probe nu reiese, iar reclamanții nu susțin că dr. Cates avea cunoștință că ar exista posibile victime identificate; în al doilea rând, legea nu impune obligația de a avertiza decât în cazul victimelor identificate concret; și, în sfârșit, ca o chestiune de ordine publică, trebuie să se păstreze confidențialitatea relației dintre psihiatru și pacient, cu excepția cazului în care apare un

pericol concret, identificabil, care permite încălcarea acestei confidențialități. Dr. Cates, având în vedere mărturia sa, înregistrările sale și afirmațiile făcute de reclamanți, nu avea obligația de a avertiza sau proteja în alt mod victimele în acest caz. Prin urmare, este exonerată de răspundere, fără repararea prejudiciului.

Publicul își ieși din minți. Înainte să-și dea seama, Julia sări în picioare, prinsă în îmbrățișări victorioase din partea avocaților. Din spatele ei auzea reporterii fugind către uși și pe holul din marmură.

— A scăpat! strigă cineva.

Julia simți un val de ușurare. *Slavă Domnului!*

Apoi îi auzi pe părinții copiilor plângând în spatele ei.

— Cum se poate întâmpla așa ceva? spuse unul dintre ei cu voce tare. Ar fi trebuit să știe.

Frank îi atinse brațul.

— Ar trebui să zâmbești. Am câștigat.

Aruncă o privire rapidă în direcția părinților, apoi se uită în altă parte. Gândurile îi rătăceau prin desișul întunecat al regretului. Oare aveau dreptate? Chiar ar fi trebuit să știe?

— Nu a fost vina ta și a venit vremea să spui oamenilor asta. Acum ai ocazia să iei atitudine, să…

O mulțime de reporteri îi înconjurară.

— Dr. Cates, ce le puteți spune părinților care v-au considerat răspunzătoare?

— Ceilalți părinți vă vor mai încredința copiii?

— Puteți comenta cu privire la informația că biroul procuraturii din Los Angeles v-a scos numele din registrul de experți psihiatri?

Frank interveni, întinzând mâna în spate pentru a cuprinde mâna Juliei.

— Clienta mea tocmai a fost exonerată în proces…

— Pe baza unei chestiuni procedurale, strigă cineva.

Cât timp erau cu toții concentrați asupra lui Frank, Julia se strecură în spatele mulțimii și se îndreptă către ușă. Știa că Frank ar fi vrut să facă o declarație, însă nu-i păsa. Nu se simțea câtuși de puțin victorioasă. Tot ce voia era să scape de toate astea… să se întoarcă la viața ei normală.

Soții Zuniga se aflau în fața ușii, blocându-i calea. Acum erau o versiune mai palidă a cuplului pe care îl cunoscuse odată. Amărăciunea le golise obrajii de culoare și îi îmbătrânise.

Doamna Zuniga își ridică privirea plină de lacrimi către ea.

— V-a iubit pe amândoi, spuse Julia cu blândețe, știind că nu era îndeajuns. Și ați fost niște părinți buni. Să nu lăsați niciodată pe nimeni să vă convingă de contrariu. Amber era bolnavă. Mi-aș dori să…

— Nu, o întrerupse domnul Zuniga. Să-ți dorești doare cel mai tare.

Își trecu un braț în jurul soției și o trase aproape de el. Între ei se așternu tăcerea. Julia încercă să se gândească și la altceva să le spună, însă tot ce mai rămăsese era *îmi pare rău*, lucru pe care îl spusese de prea multe ori ca să mai conteze.

— La revedere!

Ținându-și strâns geanta la piept, își făcu loc pe lângă ei și părăsi tribunalul.

Afară, atmosfera era închisă și mohorâtă. Un strat gros de ceață întuneca zarea, acoperind soarele, perfect pentru starea ei de spirit.

Se urcă în mașină și plecă. În timp ce se încadra în trafic, se întrebă dacă Frank îi observase absența. Pentru el, totul nu era decât un joc, unul cu mize chiar foarte mari, iar în calitate de câștigător, era în al nouălea cer. Poate că avea să se gândească la victime și la familiile lor diseară, de acasă, după câteva pahare de Dewars cu gheață. Poate că avea să se gândească și la ea, întrebându-se cum va ajunge un psihiatru care își distrusese

într-o asemenea măsură reputația, însă nu se va gândi prea mult la toate acestea. Nu și-ar permite.

Și ea va fi nevoită să lase toate aceste lucruri în urmă. În această seară, va sta întinsă în patul gol, ascultând sunetul valurilor, gândindu-se cât de mult semăna cu bătaia inimii ei, apoi va încerca încă o dată să depășească sentimentele de durere și vinovăție. *Trebuia* să descopere care era indiciul pe care îl ratase, care erau semnele pe care le ignorase. Avea să doară – amintirea –, însă în final avea să fie un terapeut mai bun datorită acestei dureri. Iar apoi, de dimineață de la șapte, avea să se îmbrace și să se întoarcă la serviciu. Avea să-i ajute din nou pe oameni; avea să treacă de această suferință.

•

Fata stă ghemuită la intrarea în peșteră, privind apa care se revarsă din cer. Ar vrea să se întindă după una dintre conservele goale din jurul ei, să-i lingă poate interiorul încă o dată, însă a făcut asta deja de prea multe ori. Mâncarea s-a terminat de mai mult timp decât a putut ea să țină cont. Din spatele ei, lupii sunt fără astâmpăr, înfometați. Cerul se dezlănțuie și vuiește. Copacii tremură de frică, iar apa continuă să șiroiască.

Adoarme.

Se trezește brusc și privește în jurul ei, adulmecând aerul. Se simte un miros ciudat în întuneric. Ar trebui să o înspăimânte, să o trimită înapoi în scorbura adâncă și întunecată, însă nu se poate mișca. Stomacul îi este atât de strâns și de gol încât o doare.

Ploaia nu mai cade cu atâta furie, picură mai încet. Fata și-ar dori să poată vedea soarele. Viața este mai bună atunci când e trăită în lumină. Peștera ei e atât de întunecată.

Trosnește o ramură.

Apoi încă una.

Rămâne nemișcată, dorindu-și să dispară în peretele grotei. Se transformă într-o umbră a ei,

întinsă pe suprafața stâncii și nemișcată. Știe cât de important poate fi să nu facă nicio mișcare.

Vine El. Deja fusese plecat de prea multă vreme. Nu mai are mâncare. Zilele însorite au trecut și, cu toate că este bucuroasă că El a dispărut, fără El este totuși înfricoșată. Altă dată – acum mult timp – ar fi ajutat-o Ea, însă acum este MOARTĂ.

Când se așterne din nou liniștea peste pădure, fata se apleacă, scoțându-și fața în lumina gri de Afară. Întunericul nopții se apropie, iar în curând va cuprinde toate împrejurimile. Ploaia cade blând și plăcut. Fetei îi place gustul apei.

Ce ar trebui să facă?

Își coboară privirea la cățelul de lângă ea. Și el este vigilent, adulmecând aerul. Îi atinge blana moale și îi simte tremurul corpului. Și el se întreabă același lucru: când se va întoarce El?

Înainte, El nu lipsise niciodată mai mult de o noapte, cel mult două. Însă totul se schimbase după ce Ea a fost moartă și îngropată. Când El a plecat, i-a și vorbit Fetei.

SĂ FII CUMINTE CÂT TIMP LIPSESC, CĂCI ALTFEL…

Nu înțelege toate cuvintele, însă știe ce înseamnă „căci altfel”.

Totuși, a trecut prea mult de când a plecat. Nu mai este nimic de mâncare. A reușit să se elibereze și să meargă în pădure după fructe și nuci, însă este anotimpul întunecat. În curând va fi prea slăbită ca să mai găsească mâncare și oricum nu va mai rămâne nimic atunci când totul se va face alb, iar răsuflarea îi va fi transformată în ceață. Deși îi este frică și este îngrozită de Străinii care trăiesc Afară, fata este hămesită, iar dacă El se întoarce și vede că s-a eliberat, va fi de rău. Trebuie să facă ceva.

*

Orașul Rain Valley, ascuns între sălbăticia Pădurii Naționale Olympic și furtunoasele valuri

gri ale Oceanului Pacific, era ultimul bastion al civilizației înainte de pădurile întinse.

Existau câteva locuri nu departe de oraș care nu fuseseră niciodată atinse de razele aurii ale soarelui, unde umbrele se întindeau pe pământul negru și argilos pe toată durata anului, în forme atât de groase și de solide încât puținii excursioniști viteji care ajungeau în pădure credeau adesea că se rătăciseră în bârlogul urșilor care hibernau. Chiar și astăzi, în era modernă a miracolelor științifice, aceste păduri rămăseseră la fel cum erau de secole întregi, neexplorate și neatinse de mâna omului.

Acum mai puțin de o sută de ani, coloniștii ajunseseră în acest loc frumos aflat între pădurea tropicală și mare și tăiaseră din copaci atât cât aveau nevoie pentru a-și planta recoltele. Odată cu trecerea timpului, au învățat ceea ce amerindienii învățaseră înaintea lor: locul acesta nu putea fi îmblânzit. Așa că au renunțat la uneltele de cultivare a pământului și au început să pescuiască. Somonul și lemnul au devenit industriile locale, iar timp de câteva zeci de ani, orașul a prosperat. Însă în anii ’90 ecologiștii au descoperit Rain Valley. Și-au propus să salveze păsările, peștii și cei mai bătrâni copaci. Oamenii care trăiau de pe urma acestor pământuri au fost uitați în această luptă, iar de-a lungul anilor, orașul a căzut într-o paragină liniștită. Una după alta, viziunile grandioase ale cetățenilor de frunte ai orașului au dispărut. Iluminarea stradală mult așteptată nu s-a finalizat niciodată; drumul către Mystic Lake a rămas un câmp minat format din două benzi de asfalt și gropi; liniile de telefonie și curent electric au rămas acolo unde erau – în aer –, atârnând leneșe de la un stâlp la altul, ca o invitație pentru fiecare creangă de copac din timpul unei furtuni să întrerupă curentul în întreg orașul.

În alte părți ale lumii, în locuri în care omul și-a făcut simțită prezența acum mult timp, un

asemenea oraș în paragină ar fi avut un impact major asupra simțului comunității cetățenilor; însă nu și aici. Oamenii din Rain Valley erau niște suflete temerare, care puteau și voiau să trăiască într-un loc în care ploua peste două sute de zile pe an, iar soarele era tratat ca un unchi bogat care îi vizita arareori. Țineau piept zilelor întunecate, pământului moale și mijloacelor din ce în ce mai reduse de a-și câștiga existența, rămânând în tot acest timp fiii și fiicele deschizătorilor de drumuri care îndrăzniseră pentru prima oară să trăiască printre arborii uriași.

Totuși, astăzi spiritul le era pus la grea încercare. Era șaptesprezece octombrie, iar toamna tocmai pierduse bătălia împotriva iernii inevitabile. Deși copacii încă purtau culorile de sărbătoare și grădinile erau din nou verzi după zilele întunecate ale verii târzii, nu încăpea nicio îndoială: venea iarna. Cerul fusese mohorât și gri toată săptămâna, cu straturi amenințătoare de nori grei și cenușii. Timp de șapte zile plouase fără încetare.

La intersecția străzii Wheaton cu bulevardul Cates se afla secția de poliție, o clădire joasă din piatră gri, cu un turn deasupra și un stâlp pe care era ridicat un steag pe peluza cu iarbă deasă din față. Înăuntrul clădirii austere, luminile fluorescente vechi abia dacă erau suficient de puternice încât să țină întunericul la distanță. Era ora patru după-amiaza, însă vremea rea făcea să pară că era mult mai târziu.

Oamenii care lucrau înăuntru încercau să nu bage de seamă. Dacă i-ar fi întrebat cineva – și acest lucru nu se întâmplase –, ar fi recunoscut că timp de patru sau cinci zile consecutive, ploaia era acceptabilă. Chiar și mai mult, dacă era doar o burniță. Însă ceva nu era în regulă cu o vreme rea atât de îndelungată. Până la urmă, nu erau în ianuarie. Pentru primele câteva zile, fiecare stătea la biroul lui și se plângea pe bună dreptate de drumul de la mașină până la ușa de la intrare.

Acum, aceste conversații fuseseră și ele învinse de ropotul continuu al ploii pe acoperiș.

Ellen Barton – Ellie pentru prieteni, care includeau pe toată lumea din oraș – stătea la fereastră, privind în gol către stradă. Ploaia făcea ca totul să pară imaterial. Își zări timp de o clipă imaginea în geamul scăldat de apă, însă nu chiar sub forma unei reflexii, ci mai mult ca pe un sentiment materializat pe geam pentru o clipă. Se văzu așa cum se privea dintotdeauna, ca pe tânăra femeie care fusese odinioară – cu părul lung, des și brunet, cu ochii de un albastru floral și un zâmbet luminos. Fata care câștigase titlul de regină a balului și fusese desemnată șefa majoretelor. Întotdeauna când se gândea la tinerețea ei, se vedea îmbrăcată în alb. În culoarea mireselor, a speranței pentru viitor, a familiilor care urmau a se naște.

— Trebuie să fumez o țigară, Ellie. Știi că am nevoie. Am fost cuminte până acum, dar am ajuns într-un punct critic. Dacă nu aprind o țigară, mă duc direct la frigider.

— Nu o lăsa, spuse Cal de la pupitrul dispeceratului.

Stătea aplecat deasupra telefonului, cu o șuviță de păr negru căzută pe ochi. În liceu, Ellie și prietenii ei îi spuneau Corbul, din cauza părului negru și a trăsăturilor ascuțite. Întotdeauna avusese un aspect osos, nefiresc, ca și cum nu s-ar fi simțit tocmai confortabil în propriul corp. La aproape patruzeci de ani, încă își păstra înfățișarea băiețească. Numai ochii – negri și pătrunzători – trădau toate lucrurile prin care trecuse.

— Încearcă dragostea cu năbădăi, nimic altceva nu a funcționat.

— Pupă-mă undeva! se răsti Peanut.

Ellie oftă. Purtaseră aceeași discuție cu cincisprezece minute în urmă și cu zece minute înainte de asta. Își puse mâinile în șolduri, cu degetele sprijinite pe centura grea pentru armă care

îi înconjura coapsele. Se întoarse către prietena ei cea mai bună.

— Ascultă, Peanut, știi deja ce urmează să spun. Suntem într-o clădire publică. Eu sunt comandantul poliției. Cum să te las să încalci legea?

— Chiar așa, spuse Cal, după care deschise gura să mai completeze, însă în acel moment sună telefonul, iar el răspunse: Poliția din Rain Valley.

— Sigur, răspunse Peanut. Iar tu, dintr-odată, ești domnișoara Lege și Ordine. Ce zici de Sven Morgenstern? Parchează în fața magazinului în fiecare zi. Chiar în fața hidrantului. Când a fost ultima oară în care i-ai tractat mașina? Iar Marge Grăsana fură două cutii de înghețată și o sticlă de lac de unghii de la farmacie în fiecare duminică după slujbă. Nu i-am mai înregistrat de mult procesul-verbal de arestare. Bănuiesc că atât timp cât plătește soțul în locul ei, nu contează…

Își lăsă fraza neterminată. Știau amândouă că putea să mai enumere încă zece exemple. Aici erau în Rain Valley, până la urmă, nu în centrul orașului Seattle. Ellie era comandantul poliției de patru ani și fusese ofițer de patrulare timp de opt ani înainte de asta. Cu toate că era pregătită pentru orice, nu înregistrase niciodată o infracțiune mai gravă decât violarea de domiciliu.

— Ai de gând să mă lași să-mi fumez țigara sau să mă duc să-mi iau o gogoașă și un Red Bull?

— Ambele o să te omoare.

— Da, dar n-o să ne omoare pe noi, răspunse Cal, deconectând apelul. Menține-te pe poziții, El. Peanut e agentul de patrulare. N-ar trebui să fumeze într-o clădire publică.

— Fumezi prea mult, încheie Ellie.

— Da, dar mănânc mai puțin.

— De ce nu revii la dieta ta cu păstramă de somon? Sau cea cu grepfrut? Amândouă erau mai sănătoase.

— Nu mai vorbi atât și răspunde-mi la întrebare. Am nevoie de o țigară.

— Te-ai apucat de fumat acum patru zile, Peanut, adăugă Cal. E cam mult spus că *ai nevoie* de o țigară.

Ellie scutură din cap. Dacă nu intervenea, cei doi aveau să se ciondănească toată ziua.

— Ar trebui să te duci din nou la întrunirile tale, spuse ea cu un oftat. Asociația aceea de Supravegherea greutății dădea roade.

— Să mănânc ciorbă de varză timp de șase luni ca să slăbesc doar trei kilograme? Nu prea cred. Haide, Ellie, știi că sunt pe punctul de a mă întinde după o gogoașă.

Ellie știu că a pierdut bătălia. Ea și Peanut – cu numele întreg Penelope Nutter – lucraseră împreună în acest birou timp de peste zece ani și fuseseră cele mai bune prietene încă din timpul liceului. De-a lungul anilor, prietenia lor înfruntase fiecare furtună, de la ruinarea celor două căsnicii fragile ale lui Ellie, la hotărârea recentă a lui Peanut că fumatul era cheia pierderii în greutate. O denumea dieta Hollywood și enumerase toate celebrițile slabe care fumau.

— Bine. Dar una singură să fie.

Rânjind la Cal, Peanut își sprijini palmele pe birou și se împinse în masă ca să se poată ridica. Cele douăzeci de kilograme pe care le acumulase în ultimii ani o încetiniseră. Se îndreptă spre ușă și o deschise, deși știau cu toții că nu exista nicio briză care să scoată fumul într-o zi umedă și îngrozitoare ca asta.

Ellie străbătu holul până la biroul din spate care, practic, era al ei. Rareori se și folosea de el. Într-un oraș ca al lor nu era prea mare nevoia pentru treburi oficiale, iar ea prefera să-și petreacă timpul în încăperea principală, alături de Cal și Peanut. Cotrobăi printre rămășițele broșurilor cu micul dejun cu clătite de luna trecută și găsi o mască de

gaze. Și-o puse pe față și se întoarse înapoi la ceilalți.

Cal izbucni în râs.

Peanut se strădui să nu schițeze un zâmbet.

— Foarte amuzant.

Ellie își ridică masca și adăugă:

— Poate că o să vreau copii într-o zi. Îmi protejez uterul.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș face mai puține griji cu privire la fumul la mâna a doua și mai multe griji să găsesc pe cineva.

— A încercat cu toată lumea de la Mystic până la Aberdeen, spuse Cal. Luna trecută a ieșit până și cu tipul de la UPS. Acela arătos care uită mereu unde își parchează duba.

Peanut expiră fumul și începu să tușească.

— Cred că trebuie să-ți mai cobori standardele, Ellie.

— Arăți de parcă chiar te-ai bucura de țigara aia, spuse Cal cu un rânjet.

Peanut îi arătă degetul mijlociu.

— Vorbeam de viața amoroasă a lui Ellie acum.

— Voi numai despre asta vorbiți, spuse Cal.

Iar asta era adevărat. Ellie nu se putea abține: îi plăceau bărbații. De obicei – bine, poate că de fiecare dată – îi plăceau bărbații nepotriviți.

Peanut denumise asta blestemul reginei frumuseții de oraș mic. Ce bine ar fi fost dacă Ellie ar fi crescut la fel ca sora ei și s-ar fi bazat pe mintea ei în loc de frumusețe. Însă unele lucruri pur și simplu nu îi erau menite. Lui Ellie îi plăcea să se distreze; îi plăcea romantismul. Problema era că asta încă nu dusese la adevărata dragoste. Peanut spunea că e din cauză că Ellie nu știa cum să facă compromisuri, însă nu era chiar adevărat. Căsniciile lui Ellie – ambele – eșuaseră pentru că se căsătorise cu bărbați arătoși pe care îi mâncau tălpile și cărora le zbura privirea. Primul ei soț, fostul căpitan al echipei de fotbal din liceu, Al Torees, ar fi trebuit să fie de ajuns încât să o facă

să renunțe la bărbați ani întregi, însă ea avea o memorie scurtă și, doar la câțiva ani după divorț, se căsătorise cu un alt ratat chipeș. Fără îndoială, ambele fuseseră niște alegeri groaznice, însă divorțurile nu îi diminuaseră speranțele. Ea încă mai credea în romantism și aștepta să fie dată pe spate. Știa că este posibil; fusese martora unei iubiri adevărate între părinții ei.

— Dacă mi-aș coborî standardele mai mult, Pea, aș trece la o altă specie. Poate Cal aici de față îmi face rost de o întâlnire cu unul dintre prietenii lui tocilari de la convenția de benzi desenate.

Cal păru ofensat de această remarcă.

— Nu suntem tocilari.

— Da, adăugă Peanut, expirând fumul de țigară. Sunteți bărbați în toată firea care cred că alți bărbați în colanți arată bine.

— O faci să sune ca și cum am fi gay.

— Nici pe departe, râse Peanut. Bărbații gay fac sex. Prietenii tăi poartă costume din *Matrix* în public. Nu o să înțeleg niciodată cum ai găsit-o pe Lisa.

La pomenirea soției lui Cal, se lăsă o liniște stânjenitoare în încăpere. Întregul oraș știa că e o curvișină. Întotdeauna se auzeau bârfe; bărbații zâmbeau, femeile se încruntau și scuturau din cap când îi auzeau numele. Însă aici, la secția de poliție, nu se vorbea niciodată despre asta.

Cal se întoarse la benzile lui desenate și la desenatul în caietul de schițe. Știau cu toții că va păstra liniștea pentru o vreme.

Ellie se așeză la birou și își ridică picioarele.

Peanut se sprijini de perete și se holbă la ea printr-un nor de fum.

— Am văzut-o pe Julia la știri ieri.

— Vorbești serios? întrebă Cal, ridicând privirea. Trebuie să deschid televizorul mai des.

Ellie își scoase masca și o așeză pe birou.

— A scăpat de proces.

— Ai sunat-o?

— Firește. Robotul ei telefonic avea o voce încântătoare. Cred că încearcă să mă evite.

Peanut făcu un pas înainte. Dușumeaua veche din scânduri de stejar, bătute în cuie la început de secol, pe vremea când Bill Whipman era comandantul poliției în oraș, se cutremură la această mișcare; însă, la fel ca toate celelalte lucruri din Rain Valley, era mai rezistentă decât părea. Vestul era un loc în care lucrurile – și oamenii – erau făcute ca să reziste.

— Ar trebui să mai încerci o dată.

— Știi cât de invidioasă este Julia pe mine. Nu ar vrea să vorbească cu mine, mai ales acum.

— Tu crezi că toată lumea este invidioasă pe tine.

— Nu-i adevărat.

Peanut îi aruncă una dintre acele priviri care o întrebau pe cine crede că păcălește, genul de priviri care erau baza unei prietenii.

— Haide, Ellie. Sora ta părea că suferă. Te vei preface că nu poți vorbi cu ea fiindcă acum douăzeci de ani tu erai regina balului, pe când ea era în clubul de matematică?

La drept vorbind, văzuse și Ellie privirea bântuită și chinuită din ochii Juliei și își dorise să-i vină în ajutor surorii ei mai mici. Julia simțea dintotdeauna lucrurile mult mai intens, iar asta o făcea un psihiatru excepțional.

— Nu m-ar asculta, Peanut, știi bine. Crede că sunt abia puțin mai deșteaptă decât un bolovan. Poate că…

Sunetul de pași o opri.

Cineva *alerga* către biroul lor.

Ellie se ridică în picioare chiar în momentul în care ușa se deschise, lovind peretele cu zgomot.

Lori Forman dădu buzna în încăpere. Era udă leoarcă și vădit înghețată; întreg corpul îi tremura. Copiii ei – Bailey, Felicia și Jeremy – erau adunați în jurul ei.

— Trebuie să vii, îi spuse Lori lui Ellie.

— Respiră, Lori. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— N-ai să mă crezi. La naiba, am văzut cu ochii mei și nu-mi vine să cred. Haide! E ceva pe strada Magnolia.

— Iu-huu, strigă Peanut. În sfârșit se întâmplă ceva în orașul ăsta. Se întinse să-și apuce haina din cuierul din spatele biroului. Grăbește-te, Cal! Direcționează apelurile de urgență pe mobil. Nu vrem să ratăm toată distracția.

Ellie fu prima care ieși pe ușă.

Capitolul 2

Ellie își trase mașina într-un loc de parcare liber la intersecția dintre strada Magnolia și strada Woodland și opri motorul, care mai scuipă gaze de eșapament de câteva ori, tușind ca un bătrân, și se lăsă liniștea.

În acel moment se opri și ploaia, iar razele soarelui ieșiră printre nori.

Până și Ellie, care locuise aici toată viața ei, era uimită de schimbarea subită a vremii. Era Momentul Magic, clipa în care fiecare frunză și fir de iarbă păreau să se despartă, când razele soarelui, reflectate în picăturile de ploaie, îmblânzite de venirea nopții, dădeau lumii o strălucire incredibilă.

De pe locul pasagerului, Peanut se aplecă înainte. Scaunul din vinil scârțâi la această mișcare.

— Nu văd nimic.

— Nici eu, se auzi din direcția lui Cal, care stătea perfect drept pe locul din spate, cu corpul înalt și suplu pliat în trei părți egale, degetele lui lungi și osoase fiind împreunate.

Ellie cercetă piața orașului. Norii în culoarea cuielor ruginite străbăteau cerul, încercând să împrăștie lumina slabă, însă acum că soarele era prezent, nu avea să se lase înfrânt. Toate cele cinci străzi ale orașului Rain Valley aveau o aură de lumină parcă din altă lume. Fațadele din cărămidă ale magazinelor construite unul după altul în timpul zilelor liniștite și prospere ale anilor 1970 străluceau ca arama.

O mulțime de oameni se adunase în fața farmaciei Swain’s, iar alta vizavi, în fața coaforului Lulu’s. Fără îndoială, patronii de la The Pour House urmau să se îmbulzească în curând afară, cerând să afle la ce se uita toată lumea.

— Mă auzi, comandante? se auzi o voce din stație.

Ellie apăsă butonul și răspunse:

— Te aud, Earl.

— Vino la copacul din Sealth Park. Urmă un zgomot de fond, apoi continuă: Mișcă-te încet. Nu glumesc.

— Tu rămâi aici, Peanut. Și tu, Cal, spuse Ellie în timp ce se dădea jos din mașină.

Inima îi bătea cu putere. Acesta era cel mai palpitant apel pe care îl primise vreodată. În mare parte, treaba ei însemna să ducă acasă oamenii care băuseră prea mult sau să vorbească cu copiii de la școală despre pericolele drogurilor. Însă ea se pregătise pentru orice. Era o lecție pe care o învățase de la unchiul ei Joe, care fusese comandantul poliției din oraș timp de treizeci de ani. *Să nu iei niciodată pacea de-a gata*, îi spunea adesea. *Se poate spulbera ca sticla.*

Ea îl crezuse pe cuvânt așa că, deși devenise polițist fără să-i pese cu adevărat, se dezvoltase apoi pe măsura profesiei. Acum citea cele mai noi informații, își antrena mereu îndemânarea la poligonul de tragere și veghea asupra orașului cu ochi vigilenți. Era singurul lucru la care se pricepea, în afară de frumusețea ei, și pe care îl lua la fel de mult în serios.

O luă în jos pe stradă, văzând cât de liniștit era întreg orașul. Ar fi putut să audă un ac căzând pe asfalt. Nu era firesc pentru un oraș plin de bârfe.

Își desfăcu tocul armei și puse mâna pe pistol. Era prima oară când îl scotea pe teren.

Cu fiecare pas, auzea zgomotul pe care tocurile ei îl făceau pe pavaj. De fiecare parte a străzii, șanțurile se transformaseră în râuri înspumate de apă lucioasă. Pe măsură ce se apropia de intersecție, putea auzi șoaptele și vedea oamenii care arătau spre parcul orășenesc Chief Sealth.

— A venit, spuse cineva.

— Comandantul Barton va ști ce să facă.

La colțul străzii, se opri. Earl alergă spre ea, cu tălpile cizmelor lui de cowboy răsunând ca focul de pușcă pe pavajul alunecos. Se mișca la fel ca o marionetă trasă de sfori, cu mâinile apropiate de șolduri și fără articulații. Ploaia îi lăsase dungi pe uniformă.

— Șșș, șuieră Ellie.

Fața lui Earl Huff se înroși, schimonosită. Avea șaizeci și patru de ani și era polițist de dinainte ca Ellie să se nască, însă întotdeauna îi arătase cel mai mare respect.

— Scuze, șefa.

— Ce se întâmplă? întrebă Ellie. Nu văd absolut nimic.

— A apărut de vreo zece minute. Chiar după tunetul acela puternic. L-ați auzit?

— L-am auzit, confirmă Peanut, care gâfâia din cauza grabei.

Cal stătea lângă Peanut.

Ellie se întoarse.

— V-am spus amândurora să rămâneți în mașină.

— Și vorbeai *serios*? se miră Peanut. Credeam că ai dat un ordin din seria „din motive legale”. La naiba, Ellie, doar nu o să ratăm primul apel real în atâția ani.

Cal dădu din cap, rânjind. Ar fi vrut să îl plesnească. Se întrebă dacă și căpitanul poliției din Los Angeles avea asemenea probleme cu prietenii lui. Cu un oftat, Ellie se întoarse către Earl.

— Povestește-mi.

— După ce a trecut tunetul, s-a oprit și ploaia. Dintr-odată. Într-o secundă turna, iar în următoarea nu mai era nimic. Apoi a ieșit soarele ăsta fantastic. Atunci bătrânul doctor Fischer a auzit urletul unui lup.

Peanut se cutremură.

— E ca atunci în serialul *Buffy,* când ea…

— Continuă, Earl, spuse Ellie răspicat.

— Doamna Grimm a văzut fata. Eu mă tundeam, și nu mă întreba ce aveam de tuns, spuse el întorcându-se și arătând cu degetul; și când fata s-a urcat în copac, te-am sunat.

Ellie privi cu atenție copacul. Îl văzuse în fiecare zi din viața ei, se jucase în el când era copil, stătuse lângă el când era adolescentă și fuma țigări mentolate de la alții și se sărutase pentru prima oară – cu nimeni altul decât Cal – sub coroana lui verde. Iar acum nu vedea absolut nimic ieșit din comun.

— Ți se pare un fel de glumă, Earl?

— Doamne Dumnezeule, pune-ți ochelarii, El.

Ellie scoase din buzunarul de la piept ochelarii pe care îi cumpărase de la farmacie și de care încă nu recunoștea că avea nevoie. I se păreau străini și îi atârnau greu pe față. Mijind ochii prin lentilele ovale, făcu un pas înainte.

— Aia e…

— Da, spuse Peanut.

Un copil era ascuns între frunzele îngălbenite de toamnă din vârful arțarului. Cum putea cineva să se cațăre atât de sus pe niște crengi alunecoase și ude?

— De unde știi că e fată? îi șopti Cal lui Earl.

— Tot ce știu eu e că poartă rochie și are părul lung. Să zicem că am făcut o deducție logică.

Ellie mai făcu un pas în față ca să vadă mai bine.

Copila era mică, poate că nu avea mai mult de cinci sau șase ani. Chiar și de la acea distanță, Ellie putea observa cât de sfrijită și slabă era. Părul lung îi era murdar și plin de frunze și de moloz. Ascuns în brațele ei se afla un cățeluș care mârâia.

Ellie își puse arma înapoi în toc.

— Rămâneți aici. Porni înainte, apoi se opri și aruncă o privire înapoi la Peanut și Cal. Vorbesc serios, să nu mă faceți să vă împușc.

— Sunt țintuită, spuse Peanut.

— Sunt o stană de piatră, confirmă Cal.

Ellie auzea un freamăt de șoapte în timp ce traversa intersecția. Apropiindu-se de copac, își dădu jos ochelarii. Nu ajunsese în punctul în care să se încreadă în lumea privită printr-o lentilă.

Când se apropie la mai puțin de doi metri, își ridică privirea. Copila se afla încă acolo, încolăcită în jurul unei crengi incredibil de înalte. Cu siguranță era o fetiță. Părea complet în largul ei cocoțată pe creangă, cu cățelul în brațe, însă ochii îi erau larg deschiși. Urmărea fiecare mișcare. Biata copilă era îngrozită, iar în brațele ei părea să fie un pui de *lup*.

— Hei, micuțo, începu Ellie cu o voce blândă. Aceea era una dintre dățile în care își dorea să fi avut copii. Vocea unei mame ar fi foarte potrivită acum. Ce faci tu acolo?

Lupul mârâi și își arătă colții.

Privirea lui Ellie o întâlni pe cea a copilei.

— Nu-ți fac nimic rău. Pe cuvânt.

Nu primea niciun răspuns; nici măcar o tresărire de gene sau o mișcare din degete.

— Haide să o luăm de la capăt. Eu sunt Ellen Barton. Tu cine ești?

Din nou, niciun răspuns.

— Presupun că ai fugit de ceva. Sau poate că te joci vreun joc. Când eram mică, eu și cu sora mea ne jucam de-a pirații prin pădure. Și de-a Cenușăreasa, care era preferata mea fiindcă Julia trebuia să curețe prin cameră în timp ce eu mă îmbrăcam în rochii frumoase ca să merg la bal. Întotdeauna e mai avantajos să fii sora mai mare.

Părea că vorbește cu un tablou.

— Ce-ar fi să cobori de acolo, înainte să cazi? O să mă asigur că ești în siguranță.

Ellie continuă să vorbească timp de aproape un sfert de oră, spunând tot ce îi trecea prin minte, până când rămase fără cuvinte. Fetița nu reacționă și nu se mișcă nici măcar o dată. Nici măcar nu părea că mai respiră.

Ellie se întoarse la Earl, Peanut și Cal.

— Cum o dăm jos de acolo, căpitane? întrebă Earl, părând îngrijorat.

Fruntea palidă și plină de sudoare i se încreți. Își trecu mâna agitat peste creștetul aproape chel, evidențiind părul roșcat dat pe spate pe care îl purta așa de mai mulți ani decât își amintea cineva.

Ellie nu avea nici cea mai mică idee ce să facă. Avea tot felul de manuale și cărți de referință la secție și le memorase aproape pe toate pentru testul pentru gradul de căpitan. Erau acolo capitole despre omor, dezastre, furturi și răpiri, însă nu era niciun afurisit de paragraf despre cum să dai jos dintr-un copac de pe Main Street un copil care nu vorbește și pe puiul ei de lup.

— A văzut-o cineva când s-a urcat?

— Doamna Grimm. Zicea că nu arăta deloc de încredere – poate căuta să fure mere din butoaiele din fața pieței. Când doctorul Fischer a țipat la ea, fata a fugit vizavi și a sărit în copac.

— A sărit? repetă Ellie. E la șase metri în aer, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nici mie nu mi-a venit să cred, căpitane, însă mai mulți martori au spus același lucru. Au spus și că a fugit ca vântul. Doamna Grimm își făcea cruce când îmi povestea.

Ellie simți cum începe să o doară capul. Până la cină, întregul oraș avea să fi auzit povestea unei fete care fugise ca vântul și sărise pe una dintre cele mai înalte crengi ale unui arțar. Nici nu încăpea îndoială că vor ajunge să spună că scotea flăcări din vârfurile degetelor și zbura de pe o creangă pe cealaltă.

— Avem nevoie de un plan, spuse Ellie, mai mult pentru sine.

— Pompierii voluntari l-au dat jos pe Scamper din pinul de pe Peninsula Road.

— Scamper este o *pisică*, Earl, spuse Peanut, încrucișându-și brațele.

— Cred că știu și eu asta, Penelope. Nu e ca și cum avem un protocol pentru copiii blocați în

copaci. Cu *lupi* lângă ei, adăugă el pentru a evidenția gravitatea situației.

Ellie își puse o mână pe brațul ofițerului.

— E o idee bună, Earl, însă fata e terifiată. Dacă vede o scară mare și roșie venind spre ea, e posibil să cadă.

Peanut își bătu pe dinți unghia lungă, de un mov strălucitor, în semn că se gândea intens. În sfârșit, adăugă:

— Pun pariu că-i e foame.

— Tu crezi că tuturor le e foame, răspunse Cal.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Ce-ar fi să vorbesc eu cu ea, El? spuse Cal. Sarah a mea are cam aceeași vârstă.

— Nu. Lasă-mă *pe mine* să vorbesc cu ea, ripostă Peanut. Sunt mamă, până la urmă.

— Iar eu sunt tată.

— Tăceți din gură, amândoi! se răsti Ellie. Earl, mergi la restaurant și comandă-mi o masă caldă. Și niște lapte. Poate o felie din plăcinta cu mere a Barbarei.

— Ești un geniu, Ellie. Doamna Grimm credea că fata încerca să fure mâncare, spuse Earl, cu un zâmbet larg. Am mai văzut așa ceva într-un serial cu polițiști. Cred că era…

— *Eu* am fost cea care s-a gândit la asta, pufni Peanut.

— Tu mereu te gândești la mâncare, răspunse Cal. Nu e ceva nou.

— Și eliberați străzile, îi întrerupse Ellie înainte să poată începe din nou. Vreau să dispară toată lumea pe o rază de două străzi.

Zâmbetul lui Earl păli.

— Nu vor vrea să plece acasă.

— Noi suntem forțele legii, Earl. Obligă-i să plece acasă.

Earl o privi pieziș. Erau amândoi conștienți de faptul că nu prea avea experiență în impunerea ordinii. Deși patrulase zeci de ani aceste străzi,

Earl își petrecuse o mare parte din acel timp stând la cafea și dând amenzi de parcare.

— Poate ar trebui să o chem pe Myra. Pe ea o ascultă toată lumea.

— Nu ai nevoie de soția ta ca să eliberezi străzile, Earl. Dacă trebuie, poți să începi să dai amenzi. La asta te pricepi.

Earl se posomorî ca un câine plouat și se îndreptă către coafor. Când ajunse la farmacie, o mulțime se adună imediat în jurul lui. O clipă mai târziu, cu toții mormăiau zgomotos.

Peanut își încrucișă brațele și scoase un sunet dezaprobator.

— Ăsta este cel mai mare eveniment din oraș de când Raymond Weller și-a izbit mașina în rulota Thelmei. N-ai să fii Miss Popularitate dacă îi faci să-l rateze.

Ellie își privi prietena cea mai bună.

— Doar pe ei?

Peanut făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Sper că nu te referi și la *mine.*

— Acolo sus se află o fetiță îngrozită, Pea, iar după cum arată, ceva nu este în regulă cu ea. Distracția populației din Rain Valley, care te include și pe tine, nu se află printre prioritățile mele. Acum, tu și Cal mergeți înapoi la secție și aduceți-mi o plasă. Nu-mi imaginez că va fi ușor să o prindem pe biata fată. Sună-l pe Nick din Mystic. Și pe Ted din rezervație. Vezi dacă s-a pierdut vreun copil acolo astăzi. Cal, tu sună-l pe Mel. Probabil că stă la intrarea în parc și încearcă să taxeze turiștii. Spune-i să cerceteze orașul. Fata nu e de pe aici, dar poate că a venit la cineva.

— Eu, unul, știu să urmez ordine, spuse Cal, îndreptându-se către mașină.

Peanut nu se clinti.

— *Du-te,* repetă Ellie.

Peanut oftă dramatic.

— Fie, mă duc.

•

O oră și jumătate mai târziu, străzile din centrul orașului Rain Valley erau cufundate în liniște. Magazinele fuseseră închise, iar locurile de parcare erau goale. Puțin mai departe, barierele poliției erau instalate. Fără îndoială că Peanut și Cal se distrau în calitate de purtători de cuvânt ai Comandantului Poliției, Ellen Barton.

— Bănuiesc că ți se pare un pic ciudat că o femeie este comandantul poliției, spuse Ellie, stând cât putea de nemișcată pe fierul inconfortabil al băncii de lemn de sub arțar.

Stătea acolo de aproape o oră și părea evident că nu va putea să convingă fata să coboare. Însă asta nu era tocmai surprinzător. Ellie putea să conducă în siguranță la 160 km/oră, putea să împuște o pasăre de la 80 de metri și putea să facă un bărbat în toată firea să recunoască un furt, însă ceea ce știa ea despre copii ar fi încăput într-un vârf de ac.

Însă Peanut și Cal – care cunoșteau copiii – fuseseră amândoi de părere că vorbitul era soluția. Era planul A. Cu toții fuseseră de acord că ar fi fost mai bine dacă fetița cobora de una singură. Așa că Ellie vorbi.

Privi la tava așezată la baza copacului. Doi pui perfect rumeniți erau înconjurați de felii de măr și portocală. O plăcintă cu mere proaspăt scoasă din cuptor stătea pe o farfurie separată. Câteva farfurii de hârtie și furculițe erau ordonate într-un teanc. Paharul de lapte se încălzise de mult.

Trebuia să fi adus mâncare pentru copii – cheeseburgeri, cartofi prăjiți și pizza. De ce nu se gândise la asta?

Cu toate astea, mâncarea mirosea divin. Stomacul lui Ellie chiorăi, amintindu-i că trecuse de ora de cină, iar ea nu era obișnuită să sară mesele. Dacă nu ar fi făcut zilnic cursurile de aerobic la studioul local de dans, cu siguranță ar fi adunat kilogramele după terminarea liceului. Și doar Dumnezeu știa că o femeie de statura ei

mignonă nu-și permitea să câștige în greutate. Nu când era nemăritată și în căutarea iubirii.

Își mișcă aproape imperceptibil capul către stânga și privi în sus.

Fata o privea cu o intensitate tulburătoare. Ochii de culoarea Mării Caraibilor erau ascunși în spatele unui șir negru de gene. Timp de o fracțiune de secundă, Ellie își aminti de cea de-a doua lună de miere, când văzuse pentru prima oară oceanul tropical și mulțimile de copii cu pielea întunecată care se zbenguiau în valuri. Acei copii, așa slabi cum erau, zâmbeau și râdeau în hohote.

Privi peste stradă rododendronul uriaș din fața magazinului de unelte. În spatele lui, știa Ellie, un bărbat de la Controlul Animalelor ținea pușca cu tranchilizante îndreptată în direcția lor. Aceasta era menită puiului de lup. Din spatele lui, un muncitor de la ferma locală de vânat era pregătit cu o botniță și o cușcă.

Continuă să vorbești, își spuse Ellie, oftând.

— Nu eram decisă să devin polițist, pur și simplu așa s-a nimerit. Așa se întâmplă lucrurile în viața mea. Sora mea, Julia, este cea care face toate planurile. De când avea zece ani știa că vrea să fie doctor. Eu voiam doar colecția ei de păpuși Barbie. Zâmbi cu tristețe. Aveam douăzeci și unu de ani a doua oară când m-am măritat. Iar când acea căsnicie nu a funcționat, m-am mutat înapoi cu tata. Asta nu e chiar un motiv de laudă pentru cineva care abia avea vârsta legală pentru a putea bea… și ce am mai băut! Cocteilurile și karaoke erau toată viața mea pe vremea aia. Am vrut să intru într-o trupă, dar nu am încercat niciodată. Povestea vieții mele. În orice caz, unchiul Joe era căpitanul poliției. Am făcut un târg cu el: dacă acceptam să merg la Academia de Poliție, el avea să îmi ignore amenzile de parcare. Ridică din umeri. Nu aveam nimic mai bun de făcut, așa că m-am înscris. Când am ajuns înapoi acasă, unchiul

Joe m-a angajat. S-a dovedit că eram făcută pentru munca asta.

Ellie aruncă o privire fetei. Nicio mișcare. Nimic.

Stomacul lui Ellie chiorăi zgomotos.

— Ei, la naiba!

Se întinse până la pui și smulse un copan. În timp ce mușca din el, nu se putu abține și închise ochii timp de o secundă. Mestecă încet și înghiți.

Frunzele foșniră, iar creanga scârțâi.

Ellie îngheță. Simți o adiere de-a lungul parcului, care fâșâia printre frunzele care se uscau.

Fetița se aplecă înainte. Vârful rozaliu al limbii i se arătă între buze. Ellie văzu că îi lipsește un dinte din față.

— Haide, șopti ea.

Înainte să se miște, Ellie încercase diferite cuvinte, sperând să creeze o legătură. Poveștile și frazele nu avuseseră niciun efect. Poate că soluția se regăsea în ceva mai simplu. Jos, aici, pui, plăcintă, cină, mâncare.

În acel moment, fetița coborî de pe creangă, aterizând ca o pisică, fără zgomot și în picioare, cu puiul de lup încă în brațele ei.

Nu era posibil. Oasele copilei ar fi trebuit să se rupă ca niște rămurele la impactul cu solul.

Ellie simți că i se strânge stomacul. Nu era o femeie care să aibă vedenii sau superstițioasă, însă în acel moment, stând pe bancă și privind lung copila murdară și sfrijită, cu puiul ei silențios de lup alb, simți un fel de stupoare.

Privirea fetei o întâlni pe a ei. Ochii aceia frumoși, stranii, albaștri-verzui păreau să vadă totul.

Ellie nu se mișcă, nici măcar nu respiră.

Fetița își ridică bărbia și adulmecă aerul, apoi eliberă încet din strânsoare lupul, care rămase alături de ea. Cu precauție, făcu un pas în direcția puiului.

Apoi încă unul.

Și încă unul.

Ellie își eliberă aerul din piept cât de încet putu. Fetița se mișca la fel ca un animal sălbatic, adulmecând, simțind totul. Puiul de lup o urma la fiecare mișcare.

În sfârșit, fetița întrerupse contactul vizual și se îndreptă către mâncare.

Ellie nu mai văzuse niciodată așa ceva. Cei doi păreau mai mult frați de haită care împărțeau prada. Fetița smulgea încontinuu bucăți de pui și le îndesa în gură.

Ellie se întinse încet în spatele ei și apucă plasa.

Te rog, *Doamne, fă să îmi reușească.* Nu avea nici cea mai mică idee care era planul B.

Cu o întoarcere perfectă de majoretă, Ellie scoase plasa și o aruncă în direcția fetei. Acoperi fetița și puiul de lup, iar marginile loviră pământul. Când își dădură seama că fuseseră prinși, se dezlănțui iadul.

Fetița o luă razna. Se aruncă la pământ și se rostogoli ca să se elibereze, iar degetele soioase smulgeau plasa de nailon. Cu cât se chinuia mai mult să se elibereze, cu atât o strângea mai tare.

Fetița scoase un urlet. Era un sunet înfiorător și sfâșietor.

— Nu-ți face griji, micuțo, spuse Ellie, îndreptându-se în sfârșit către ei. Nu-ți fie frică. Puiul nu e rănit. O să-l trimit într-un loc frumos și sigur.

Fetița trase puiul adormit în poală și îl mângâie apăsat, încercând să-l trezească. Fără să reușească, scoase din nou un geamăt de durere care străbătu liniștea și ridică un stol de ciori înspre cerul întunecat.

Ellie înaintă treptat în spatele copilei. Apropiindu-se, simți mirosul de frunze moarte și întunecoase și de pământ bogat, ars de soare; iar ascuns de aceste mirosuri se simțea izul de amoniac al urinei.

Înghiți adânc în sec și lăsă acul să-i alunece din ascunzătoarea din mânecă. Cu grijă, îl înfipse în fesa copilei și îi administră injecția.

Copila țipă de durere și se întoarse cu fața la ea.

— Îmi pare rău, spuse Ellie. E doar pentru a te pune sub protecție. Vei adormi câteva minute. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău.

Fetița se trase înapoi pentru a evita atingerea lui Ellie și își pierdu echilibrul. Un alt urlet i se blocă în gât și se prăbuși. Întinsă acolo, încolăcită în jurul puiului lipsit de cunoștință, fetița părea incredibil de mică și de fragilă și cu mult mai neajutorată decât orice altă persoană pe care o văzuse Ellie vreodată.

•

În ultimele momente ale cățărării, cerul spălăcit al Pacificului începu să treacă de la un auriu strălucitor la o nuanță pală de roz-deschis.

Bărbatul se opri din coborâre, respirând cu greutate, și se întoarse, atârnat de funie și de ham, pentru a admira priveliștea.

De pe cornișa stâncii de granit, undeva la o înălțime de 120 de metri deasupra frumuseții de un albastru cristalin a unui lac muntos fără nume, Max Cerrasin putea vedea întreaga lume. În jurul lui se ridicau vârfurile zimțate și impunătoare ale munților Olympic. Peisajul uimitor care îți tăia respirația părea mai îndepărtat de civilizație decât orice alt loc de pe Pământ. Din punctul lui de vedere, el era prima persoană care se cățărase vreodată pe suprafața periculoasă și ieșită în afară a bucății de stâncă.

Asta era ceea ce iubea la acest sport. Când te aflai deasupra lumii, ancorat de o bucată de piatră cu un cârlig de metal și cu propriul curaj, nu mai exista restul lumii. Lipsit de griji, de stres, de amintirea a ceea ce ai pierdut.

Acolo existau doar frumusețea înspăimântătoare, solitudinea și riscul. Asta îi plăcea cel mai mult: riscul. Nimic nu făcea un

bărbat să se simtă viu la fel cum o făcea pericolul iminent.

Cu respirația încă îngreunată, asudând, coborî încet, găsindu-și calea centimetru cu centimetru și căutând punctele slabe și instabile.

Rată punctul de sprijin cu piciorul și începu să cadă. Stânca se sfărâma sub palmele lui și se împrăștia, lovindu-i fața. În acea fracțiune de secundă în care căzuse, își simțise stomacul strâns și inima aproape îi sărise din piept. Se întinse și își recăpătă echilibrul.

Își regăsi punctul de sprijin.

Râse ușurat și își sprijini fruntea pe stânca rece, în timp ce pulsul îi revenea la normal.

Apoi își șterse transpirația adunată în sprâncene și continuă să se îndrepte în jos. Pe măsură ce se apropia de pământ, se mișca mai repede, mai sigur pe el. Aproape că ajunsese – se afla la mai puțin de zece metri de sol – când începu să-i sune telefonul.

Căzu la pământ, scoase telefonul din rucsac și îl privi. Știa dinainte să vadă numărul că era vorba despre o urgență.

•

Vestea despre apariția fetiței se împrăștie prin orașul Rain Valley ca o ploaie de primăvară. Până la ora nouă în acea seară, mulțimile se strânseseră în fața spitalului orășenesc. Cal răspundea la apeluri unul după altul. O surprinsese pe Ellie atunci când se oferise să lucreze până târziu. De obicei, Cal fugea acasă să gătească cina pentru soție și copii. Însă până acum povestea ajunsese în punctul în care o fetiță-lup care putea controla vremea cu puteri magice putea să zboare, iar cu toții voiau să ia parte la ea. A doua zi de dimineață aveau să se strângă cozi la Ferma de vânat Olympic; toată lumea voia să vadă puiul de lup pe care îl prinseseră.

Înăuntrul spitalului, fetița era întinsă pe un pat îngust. Avea câțiva electrozi lipiți pe cap și încă doi îi monitorizau bătăile inimii. O singură curea

din piele îi era înfășurată în jurul încheieturii de la mâna stângă și era legată de cadrul metalic al patului, deși în starea de inconștiență în care se afla, cu siguranță nu reprezenta un pericol pentru ea însăși sau pentru ceilalți. Era prima oară când se foloseau curelele în ultimii zece ani; asistentele le căutaseră în camera de depozitare vreme îndelungată.

Ellie stătea cu spatele la pat, cu brațele încrucișate. Peanut se afla lângă ea. Măcar o dată, prietena ei nu scotea niciun cuvânt. Se simțeau prost că îl lăsaseră pe Earl să gestioneze mulțimea de afară și pe Cal să se ocupe de telefoane, însă trebuia să delege sarcinile. Ellie trebuia să vorbească cu medicul, iar Peanut… ei bine, Peanut nu avea de gând să rateze nicio secundă din această situație dramatică. Părăsise secția doar pentru treizeci de minute de când apăruse fetița, ca să ducă cina acasă. Fiica ei, Tara, avea grijă de fetița lui Cal.

Acum, dr. Max Cerrasin consulta fetița. Din când în când mai șoptea ceva neinteligibil, însă în afară de asta, nimeni nu scotea un cuvânt.

Ellie nu îl văzuse niciodată atât de serios. În cei șase ani de când locuia în Rain Valley, Max își construise o reputație – care nu avea legătură numai cu abilitățile sale medicale. Ellie încă își amintea ziua în care s-a mutat în oraș. Preluase cabinetul doctorului Fischer și se stabilise într-o proprietate de la marginea orașului, aflată pe malul lacului. Toate femeile singure se înflăcăraseră atunci și fiecare femeie între douăzeci și șaizeci de ani – inclusiv Ellie – fusese atrasă de el. Soseau la ușa lui într-un val constant, cu poftă de vorbă, aducând mereu și câte un vas cu mâncare.

Apoi așteptaseră răbdătoare ca el să o aleagă pe una dintre ele.

Și au tot așteptat.

De-a lungul anilor, se întâlnise cu femei – destul de multe, de fapt – și se împrietenise aproape cu

toate femeile disponibile din oraș, însă niciuna dintre ele nu-l putea ține pentru ea. Deși flirta într-un mod scandalos, atenția lui se îndrepta în mod egal asupra tuturor.

Nici măcar Ellie nu reușise să-l convingă să se îndrăgostească. Legătura lor fusese la fel ca toate celelalte – aprinsă și de scurtă durată. În ultima vreme, el ieșise în oraș din ce în ce mai puțin, devenind cel mai bizar gen de locuitor al unui oraș mic: un bărbat singuratic. Ellie nu înțelegea deloc. Toată frumusețea lui se irosea.

— Ei bine, spuse el în sfârșit, trecându-și o mână prin părul grizonant.

Ellie se îndepărtă de perete și se apropie de el. Când îl privi în ochii albaștri, văzu cât de obosit era. Nici nu era de mirare. Auzise că îl găsiseră pe o stâncă în urmă cu câteva ore. Venise direct din munți, fără să se obosească să se schimbe în hainele de lucru sau să-și pună halatul alb. Purta o pereche veche, ponosită de blugi Levis și un tricou negru. Părul grizonant și ondulat îi era ușor umezit și dezordonat, însă – ca întotdeauna – ochii erau aceia care atrăgeau atenția. Erau de un albastru electric, iar când te privea, părea să nu mai existe nimeni altcineva în încăpere. Chiar și acum, obosit și confuz, era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse Ellie vreodată.

— Ce îmi poți spune, Max?

— Este extrem de subnutrită și deshidratată. Problema hidratării o putem rezolva destul de repede, însă subnutriția este gravă.

Ridică încheietura liberă a copilei; degetele i-o puteau cuprinde cu ușurință. Pe lângă pielea lui bronzată, pielea ei murdară părea a fi pătată și întunecată.

Ellie scoase carnețelul.

— E cumva amerindiană?

— Nu cred. Sunt aproape sigur că sub toată murdăria asta, e caucaziană. Eliberă încheietura fetei și se îndreptă către capul patului. Îi ridică

încet piciorul drept până la genunchi. Vezi cicatricile de pe gleznă?

Ellie se apropie. Dincolo de murdărie, văzu o dâră lată, decolorată de țesut cicatrizat.

— Urme de legare.

— Aproape sigur.

Peanut scoase un icnet.

— Biata de ea a fost *legată*?

— Pentru o perioadă îndelungată, aș spune. Cicatricea nu este țesut proaspăt, deși tăieturile din jurul ei sunt destul de recente. Radiografia a arătat și vindecarea în poziția greșită a antebrațului stâng.

— Deci nu este vorba despre un copil obișnuit care s-a pierdut de familie și s-a rătăcit în parc.

— Nu cred.

— Sunt semne de traumă de natură sexuală?

— Nu. Deloc.

— Slavă Domnului, șopti Ellie.

El își scutură capul, oftând încet.

— Am văzut multe nenorociri în zonele defavorizate ale orașelor, Ellie, dar niciodată nu am văzut așa ceva.

— Ce poți face ca să o ajuți?

— Nu se află în zona mea de expertiză.

— Haide, Max…

Își coborî privirea către fetiță. Ellie văzu ceva în ochii lui – o tristețe, sau poate teamă. Cu Max niciodată nu-ți puteai da seama.

— Aș putea să fac niște analize, un CT, analize de sânge, lucruri de genul acesta. Dacă ar fi fost conștientă, aș fi ținut-o sub observație, dar…

— Creșa veche este goală, spuse Peanut. Ai putea să o urmărești prin geam.

— Bine. Du-o acolo, Max. Ar putea să încerce să fugă, așa că ține ușa încuiată. Până dimineață sunt sigură că o să aflăm mai multe. Mel și Earl cercetează orașul. Vor afla cine e. Sau ne va spune ea când se va trezi.

Max se întoarse către ea.

— Noi suntem depășiți aici, Ellie, iar tu știi asta. Poate că ar trebui să chemăm ajutor de mai de sus.

Ellie îl privi.

— Sunt pe terenul meu, Max. Mă descurc cu o fetiță pierdută.

Capitolul 3

Julia stătea în fața oglinzii mari din dormitor, analizându-se cu ochi critici. Purta un costum gri-închis și o bluză de mătase roz pal. Părul blond îi era strâns pe spate într-un coc, la fel cum îl purta de obicei în timpul ședințelor cu pacienții. Nu că i-ar mai fi rămas prea mulți pacienți. Tragedia din Silverwood o costase cel puțin 70% dintre ei. Din fericire, rămăseseră cei care încă aveau încredere în ea și nu avea de gând să îi dezamăgească vreodată.

Își luă servieta și se îndreptă către garaj, unde o aștepta o Toyota Prins hibrid de un albastru metalic. Ușa garajului se deschise, dezvăluind strada pustie.

În acea dimineață călduroasă de octombrie tomnatic, nu mai erau reporteri care să o aștepte afară adunați în grupuri, dar nu împreună, fumându-și țigările și vorbind.

Nu mai făcea parte din poveste.

În sfârșit, după un an plin de coșmaruri, își recăpătase viața. Îi luă peste o oră să ajungă în clădirea mică de birouri din Beverly Hills pe care o închiria de mai bine de șapte ani.

Parcă pe locul ei obișnuit și intră, închizând încet ușa în spatele ei. La etajul al doilea, se opri în fața biroului ei, privind plăcuța din argint veritabil de pe ușă: DR. JULIA CATES.

Apăsă butonul interfonului.

— Cabinetul doamnei doctor Cates, răspunse vocea aspră prin interfon. Cum vă pot ajuta?

— Bună, Gwen, eu sunt.

— Oo!

Se auzi un bâzâit, după care ușa se deschise cu un clic. Julia respiră adânc și o deschise. Cabinetul mirosea a flori proaspete, care erau livrate în fiecare dimineață de miercuri. Deși avea mai puțini pacienți acum, nu voia să renunțe niciodată la

comenzile de flori. Ar fi însemnat să recunoască înfrângerea.

— Bună ziua, doamnă doctor, o întâmpină Gwen Connelly, recepționera ei. Felicitări pentru ziua de ieri!

— Mulțumesc, zâmbi Julia. Melissa a ajuns?

— Nu aveți programări săptămâna aceasta, spuse Gwen cu blândețe. Au anulat cu toții.

— Toți? Chiar și Marcus?

— Ați văzut ziarul *L.A. Times* astăzi?

— Nu. De ce?

Gwen scoase un ziar din coșul de gunoi și îl puse pe birou. Titlul era GREȘEALĂ AMARNICĂ. Sub el se afla o fotografie a Juliei.

— Soții Zuniga au dat un interviu după ședința de judecată. V-au învinuit pentru tot ce s-a întâmplat.

Julia întinse mâna către perete ca să își păstreze echilibrul.

— Sunt sigură că încearcă doar să scape de proces. Au spus… au spus că ar fi trebuit să o internați pe fiica lor.

— Ah! rosti ea cu un suspin.

Gwen se ridică și ocoli biroul. Era o femeie mică, îndesată, care avusese grijă de cabinet așa cum își îngrijea și casă, cu disciplină și dragoste. Mergând înainte, își deschise brațele.

— Ați ajutat o mulțime de oameni. Nimeni nu vă poate răpi acest lucru.

Julia se trase rapid înapoi. Dacă o atingea cineva în acel moment, s-ar fi destrămat. Și era posibil să nu mai poată lipi bucățile la loc.

Gwen se opri.

— Nu este vina dumneavoastră.

— Mulțumesc. Cred… cred că îmi voi lua o vacanță. Încercă să schițeze un zâmbet. Se simțea greu și rigid pe fața ei. Nu am mai plecat nicăieri de ani întregi.

— O să vă prindă bine.

— Da.

— Voi anula comanda de flori și voi suna administratorul clădirii, continuă Gwen. Să-l anunț că veți lipsi o vreme.

Voi anula comanda de flori.

E ciudat cum această propoziție, din tot ce se întâmpla, îi sparse zidurile. Julia se strădui să-și păstreze calmul care se ținea în cel mai subțire fir de ață, în timp ce o conducea pe Gwen către ușă și își lua la revedere.

Apoi, rămasă singură în birou, căzu în genunchi pe covorul cel scump și își plecă fruntea.

Nu era sigură cât timp stătuse îngenuncheată în întuneric, ascultându-și propria respirație și bătaia inimii.

În sfârșit, se ridică cu greu în picioare și privi în jurul ei, întrebându-se ce avea să facă mai departe. Acest cabinet era sufletul ei. În căutarea excelenței profesionale, lăsase toate celelalte lucruri în urmă – prieteni, familie, pasiuni. Nici măcar nu mai ieșise la vreo întâlnire de aproape un an. De la Philip încoace, de fapt. Se îndreptă către telefon și rămase țintuită, uitându-se la numele din lista de apelare rapidă.

Dr. Philip Westover încă se afla la numărul șapte. Simți o nevoie dureroasă, o dorință adâncă de a-i auzi vocea, de a-l auzi spunând *Totul va fi bine, Julia*, cu accentul lui melodios. Timp de cinci ani, el îi fusese cel mai bun prieten și iubit. Iar acum era soțul unei alte femei.

Asta era problema cu dragostea – nu era de încredere.

Apăsă cu un oftat butonul cu numărul doi.

Terapeutul ei, dr. Harold Collins, răspunse la al doilea apel. Mergea la el o dată pe lună încă din timpul rezidențiatului, când era obligatoriu pentru toți studenții la psihiatrie. În realitate, el îi fusese mai mult un prieten decât medic.

— Salut, Harry, spuse ea în timp ce se sprijinea obosită de perete. Ai văzut ziarul din această dimineață?

— Julia, oftă adânc medicul, mi-am făcut griji pentru tine.

— Și eu îmi fac griji pentru mine.

— Trebuie să începi să dai interviuri, să spui partea ta de poveste. Nu are sens să înduri toată vina pentru situația asta. Cu toții suntem convinși…

— Ce rost mai are? Oricum vor crede ceea ce vor să creadă. Știi asta.

— Uneori, lupta în sine este rostul, Julia.

— Nu am fost niciodată bună la asta, Harry. Privi pe fereastră la ziua senină și se întrebă ce ar trebui să facă de acum încolo. Mai vorbiră câteva minute, însă Julia nu asculta cu adevărat. Tratarea pacienților ei era tot ce avea, era singurul lucru la care se pricepea. Ar fi trebuit să-și clădească o viață în loc de carieră. Dacă ar fi făcut asta, nu ar fi fost atât de singură acum. Iar vorbitul despre golul pe care îl simțea nu avea să ajute. Nu trebuia să îl sune pe medic. Trebuie să închid, Harry. Îți mulțumesc pentru tot.

— Julia…

Închise telefonul și străbătu biroul. Când simți că i se adună lacrimile în ochi, își dădu jos costumul și se schimbă în hainele pentru antrenament, apoi se îndreptă către banda de alergare pe care o ținea în camera alăturată.

Știa că o folosise prea mult în ultima vreme, că pierduse atât de mult în greutate încât era aproape străvezie, însă nu părea a se putea opri.

Scrutând întunericul îndrăgitului ei birou, Julia păși pe banda neagră și setă butonul pentru rampă. Când alerga, aproape că uita de durere. Abia mult mai târziu, când oprea aparatul și conducea înapoi spre casa ei pustie, se gândea ce însemna să alerge încontinuu, fără să ajungă nicăieri.

•

La aceste ore târzii ale serii, holurile spitalului orășenesc erau liniștite. Aceasta era perioada pe care Max o ura cel mai mult; prefera agitația

urgențelor zilnice. Îl așteptau prea multe gânduri în liniștea întunecată.

Notă ultimele observații pe fișa fetiței, apoi o privi.

Stătea perfect nemișcată, respirând adânc, cu uniformitatea somnului indus de sedative. În jurul încheieturii ei de la mâna stângă, cureaua maronie din piele părea exagerat de grea și de urâtă.

Se întinse către mâna ei liberă, o ridică și o ținu în palmă. Degetele fetiței, curate acum, însă pătate de sânge și brăzdate de cicatrici, erau slabe și minuscule în palma lui.

— Cine ești, micuțo?

Din spatele lui, ușa se deschise și se închise. Știu fără să se uite că era Trudi Hightower, asistenta-șefă din tura de noapte. Îi simțea parfumul de gardenii.

— Cum se simte? întrebă Trudi, apropiindu-se de el. Era o femeie înaltă, frumoasă, cu ochii blânzi și vocea stridentă. Ea pretindea că vocea i se formase din cauză că crescuse trei băieți de una singură.

— Nu prea bine.

Asistenta scoase un sunet de regret.

— Biata de ea.

— E totul pregătit să o mutăm?

— Totul este instalat în vechea creșă.

Se aplecă și desfăcu strânsoarea fetei. Când ridică chinga cea grea, Max îi atinse încheietura.

— Las-o aici, spuse el.

— Dar…

— Cred că a fost legată suficient până acum.

Se aplecă și ridică fetița adormită în brațe.

În liniște, merseră de-a lungul coridoarelor aprinse către vechea creșă.

Acolo, medicul o înveli în patul de spital pe care îl mutaseră în încăpere. În ultima clipă, trebui să se abțină de la a șopti: *Somn ușor*, *copilă!*

— Voi rămâne puțin lângă ea, rosti el în schimb.

Trudi îi atinse brațul cu blândețe.

— Eu ies din tură peste patruzeci de minute, adăugă. Vrei să vii la mine?

Max dădu din cap. Dumnezeu știa că avea nevoie de distragere. În această seară, dacă ar fi mers singur acasă, amintirile l-ar fi așteptat acolo să-i țină companie.

•

Ellie se holbase la ecranul computerului până când literele se transformaseră în pete mici și negre pe un fundal de alb vibrant. O durere de cap o cuprinsese de ceafă și coborâse pe șira spinării. Dacă mai citea un singur raport despre un copil pierdut sau răpit, avea să înceapă să țipe.

Erau mii de asemenea cazuri; mii și mii.

Fetițe pierdute care nu mai aveau voce ca să strige după ajutor, care nu aveau nicio modalitate de scăpare. Puținele dintre ele care erau suficient de norocoase încât să rămână în viață pe undeva contau pe autorități să le găsească și să le salveze.

Ellie închise ochii. Trebuia să poată face mai mult, dar ce? Deja făcuse toate lucrurile la care se putuse gândi. Ea și ceilalți doi ofițeri ai orașului cercetaseră străzile. Notificaseră biroul județean al șerifului că fusese găsit un copil neidentificat. Contactaseră și Rețeaua de Crize în Familie și Resursele Rurale, precum și fiecare agenție de stat și națională. Nimeni nu știa cine era copila și devenea din ce în ce mai clar că acesta avea să rămână cazul orașului Rain Valley. Cazul ei. Alte autorități și agenții sociale puteau fi chemate în ajutor, însă copila apăruse aici în oraș, iar asta făcea ca identificarea fetei să fie în sarcina ei. Șeriful județean fugise atât de repede încât lăsase un nor de praf în urma lui. Răspunsul lui, *Îmi pare rău*, *e pe proprietatea orașului*, îi transmisese lui Ellie destul. Nimeni nu avea să-și asume responsabilitatea pentru această fată până când nu o identificau cu exactitate.

Ellie își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare. Arcuindu-și spatele, își frecă ceafa

dureroasă.

Făcu un pas peste câinii ei adormiți și ieși pe terasă, privind de-a lungul curții. Se apropiau zorile. De aici, de la marginea pădurii umede, lumea părea nu doar absolut încremenită, dar și plină de viață. Ca întotdeauna, umezeala era peste tot; aerul umed străbătea din direcția oceanului și lăsa milioane de picături de rouă pe frunze. La venirea zorilor, picăturile aveau să cadă silențioase la pământ. Ploaie invizibilă, așa îi spunea tatăl ei, iar Ellie întotdeauna încerca să o asculte, în amintirea lui.

— Mi-aș dori să fii aici, tată, spuse ea, strecurându-și tălpile în saboții căptușiți cu lână aflați lângă ușa din spate. Tu și unchiul Joe știați mereu cum să vă descurcați cu dulăii.

Traversă terasa și coborî treptele din spate, îndreptându-se apoi, în lumina roz-violacee a dimineții, către râu. Ceața se încolăcea în jurul picioarelor ei, ridicându-se în vapori mari din iarba întunecată.

Ajunsese chiar la marginea terenului ei, stând lângă locul preferat de pescuit al tatălui ei din Fall River, iar în acel moment își dădu seama de ce se afla acolo.

Casa lui se afla de cealaltă parte a râului și dincolo de un teren mlăștinos. De la acea distanță, nu părea mai mare decât un atelier cu unelte, însă ea știa cum arăta de fapt.

Când era copil, traversa câmpul zi de zi și se juca acolo în curte.

Pentru o clipă, vru să înceapă să alerge în acea direcție. Îi venise ideea să arunce din nou cu pietricele în fereastra lui și să-l strige. El îi asculta temerile și le înțelegea. Așa fusese dintotdeauna.

Însă acele vremuri fuseseră acum mai bine de douăzeci de ani. Cu siguranță că Lisa nu își dorea să fie trezită în zori de sunetul pietricelelor lovindu-i fereastra de la dormitor și, deși Cal i-ar fi răspuns și ar fi stat afară cu ea (era șefa lui, nu

doar o prietenă), nu ar fi ascultat cu adevărat. Avea propria viață acum, o soție și copii și, chiar dacă știa toată lumea că Lisa nu era suficient de bună pentru el, Cal își iubea familia.

Ellie știa că era pe cont propriu. Se întoarse și se îndreptă înapoi spre casă. Cu un oftat extenuat se așeză iarăși la birou și scoase rapoartele copiilor dispăruți. Răspunsul trebuia să se afle acolo. *Trebuia.*

Acesta fu ultimul ei gând înainte să adoarmă.

O trezi un claxon de mașină. Se trezi speriată, realizând în acel moment că adormise în fața computerului.

— La dracu'!

Se ridică împleticindu-se și se îndreptă către ușa de la intrare.

În curte se afla Peanut, care flutură mâna în semn de la revedere înspre soțul ei înainte ca acesta să plece.

Ellie își verifică ceasul. Era 7.55 dimineața.

— Ce naiba cauți aici? spuse ea cu o voce care suna ca și cum ar fi fumat un pachet de țigări pe zi.

— Am auzit când îi spuneai lui Max că te vei întâlni cu el la spital la ora opt. O să întârzii.

— Dar nu te-am invitat să ni te alături.

— M-am gândit că ai greșit. Acum mișcă-ți fundul.

Ellie scoase cheile de la mașină din buzunar și le aruncă în direcția lui Peanut, apoi intră înapoi în casă. Nu mai avea timp să facă duș și nu avea niciun motiv să se mai schimbe, fiindcă era încă îmbrăcată în uniformă. Așa că se spălă pe dinți, își șterse machiajul din ziua precedentă și adăugă straturi noi. În bucătărie, scoase o cutie de cotlete de porc – firește că erau două; nici nu era de mirare că fusese nevoită să petreacă atât de mult timp la antrenament. Viața venea în porții duble. Iar asta nu era de prea mare ajutor pentru femeile singure. Puse cutia pe un prosop de hârtie în frigider la dezgheț.

Era opt fix când se urcă în mașină. Peanut pornise casetofonul și pusese un CD cu Aerosmith, dar Ellie opri muzica.

— E prea devreme pentru asta.

— Ai stat trează toată noaptea?

— Cum ți-ai dat seama?

— Ai urme de tastatură pe obraz.

— La naiba, spuse Ellie, atingându-și obrazul. Se observă?

— Draga mea, se vede din spațiu, râse Peanut, apoi deveni serioasă. Ai găsit ceva util?

— Am stat toată noaptea pe internet și am sunat la fiecare secție din cinci state. Nimeni nu a raportat un copil dispărut în zonă. Cel puțin nu în ultima vreme. Dacă trebuie să trecem la o căutare națională, înseamnă că trebuie să trec prin dosarele *tuturor* fetelor raportate dispărute din ultimii ani.

La acest gând, amândouă amuțiră. Ellie încerca să se gândească la ceva normal de zis, când trase în parcarea spitalului și văzu mulțimea adunată la intrare.

— La naiba! Vor transforma toată situația într-un circ.

Ellie parcă pe un loc de vizitator, își luă carnețelul și coborî din mașină. Peanut o urmări într-o tăcere necaracteristică.

Mulțimea se strânse ca un stol de gâște aflate în formație și zbură către ea. Surorile Grimm – Daisy, Marigold și Violet – se aflau în frunte. Cele trei bătrânele mergeau în sincron, semănând ca niște picături de apă.

Daisy, cea mai mare, fu prima care vorbi. Ca întotdeauna, strângea la piept o urnă neagră, veche, care conținea cenușa răposatului ei soț.

— Am venit să aflăm vești despre copilă.

— Cine e biata fetiță? vru să știe Violet, mijind ochii prin ochelarii zgâriați.

— Chiar poate zbura ca o pasăre? întrebă Marigold.

— Sau sări ca o pisică? întrebă cineva din spate.

Ellie trebui să-și amintească faptul că oamenii aceia erau și alegătorii ei. Mai mult decât atât, erau prietenii și vecinii ei.

— Încă nu avem răspunsuri. O să vă anunț când aflăm ceva. Pentru moment, aș avea nevoie de ajutorul vostru.

— Vă ajutăm cu orice putem, răspunse Marigold, în timp ce scotea un carnet cu copertă înflorată din geanta ei mov de vinilin.

Violet îi oferi surorii ei un stilou.

— Copila va avea nevoie de haine și alte lucruri. Poate una sau două jucării din pluș care să-i țină companie, spuse Ellie.

Înainte să apuce să termine, surorile Grimm preluară comanda. Cele trei profesoare pensionare strânseră grupul și începură să delege sarcinile.

Ellie și Peanut părăsiră mulțimea. Merseră împreună de-a lungul aleii de beton până la ușile de sticlă ale spitalului. Ușile glisante se deschiseră cu un fâsâit.

— Bună, Ellie, le întâmpină recepționera. Dr. Cerrasin te așteaptă la vechea creșă.

— Mulțumesc, spuse Ellie.

Ea și Peanut nu schimbară niciun cuvânt în timp ce traversau coridorul către lift. La etajul al doilea, trecură de cabinetul de radiologie și cotiră la stânga.

Ultima încăpere de pe partea dreaptă fusese odinioară creșă pentru copiii angajaților. Fusese desemnată și proiectată cu mulți ani în urmă, pe când trezoreria orașului era încă plină. Între timp, însă, bufnița pătată, somonul și pădurile seculare fuseseră declarate protejate, astfel încât conturile se goliseră prea mult ca să mai poată permite un asemenea lux precum era o creșă. Încăperea fusese goală și fără destinație timp de peste doi ani.

Max stătea pe coridor cu brațele încrucișate. Lumina fluorescentă îi strălucea în păr și îi făcea pielea bronzată în permanență să pară ceva mai palidă. Ellie nu îl mai văzuse arătând atât de rău de

când căzuse de la o înălțime de doisprezece metri de pe o stâncă. Atunci avusese ochii vineți și buza spartă.

Văzându-le că se apropie, își ridică privirea și le făcu cu mâna, însă nu depuse efortul să le zâmbească. Se mută într-o parte și le făcu loc la fereastră.

Încăperea de dincolo de fereastră era mică și pătrată, cu pereți văruiți în blocuri roșii și galbene și rafturi pline de jucării, jocuri și cărți. O chiuvetă și un dulap ocupau unul dintre colțuri, folosite, fără îndoială, cu ani în urmă pentru proiecte de artă și spălatul zilnic pe mâini. Câteva mese mici înconjurate de scăunele și mai mici umpleau centrul camerei. De-a lungul peretelui din partea stângă se afla un singur pat de spital și câteva pătuțuri goale. Încăperea avea două ferestre. Cea din fața lor și încă una mai mică ce dădea spre parcarea din spate. La stânga lor, o ușă încuiată din metal era singura intrare.

Ellie se apropie, astfel încât umărul ei îi atingea lui brațul.

— Povestește-mi, Max.

— Aseară, după ce am terminat cu analizele, i-am pus un scutec și am învelit-o în pat. În această dimineață, când s-a trezit, a luat-o razna. Nu am alt mod în care să pot exprima ce a făcut: a luat-o razna. Țipa, urla, se arunca pe jos. A spart toate lămpile și a sfărâmat oglinda de deasupra chiuvetei. Când am încercat să îi facem o injecție, a mușcat-o pe Carol Rense atât de tare încât a sângerat, iar apoi s-a ascuns sub pat. Stă acolo de aproape o oră. Ai reușit să o identifici?

Ellie scuturră capul, apoi se întoarse către Peanut.

— Nu vrei să te duci până la cantină? Să îi aduci mâncare, ce i-ar plăcea unui copil.

— Sigur, trimite fata grasă după mâncare, oftă Peanut dramatic, însă nu putu să ascundă un zâmbet. Îi plăcea la nebunie să fie inclusă.

După plecarea ei, Max îi spuse lui Ellie:

— Nu știu ce să-ți spun, Ellie. Nu am văzut niciodată un asemenea caz.

— Spune-mi măcar ceea ce știi.

— Ei bine… cred că are aproximativ șase ani.

— Dar e atât de mică.

— E subnutrită. În plus, nu a avut parte de niciun fel de îngrijire dentară sau medicală, iar corpul îi e plin de cicatrici.

— Cicatrici?

— Micuțe, în mare parte, deși una dintre ele pare mai gravă. Pe umărul stâng. Poate o urmă veche de cuțit.

— Iisuse!

— I-am recoltat sânge și probă pentru testarea ADN. Dacă ar fi după mine, încă ar fi sedată ca să o putem hidrata, însă ai vrut un diagnostic…

— A vorbit?

— Nu, însă corzile vocale nu îi par afectate. Aș spune, iar asta e doar o presupunere, că este fizic capabilă să vorbească, însă nu-mi dau seama dacă știe cum.

— Nu știe *cum* să vorbească? Ce încerci să-mi spui?

— Tot ce știu e că strigătele ei nu sunt inteligibile. Am înregistrat-o. Nu scoate cuvinte care pot fi deslușite. Iar undele cerebrale nu arată nicio anomalie. Ar putea fi surdă, cu tulburări mentale, cu dezvoltare întârziată sau autistă. Nu pot fi sigur. Nu sunt sigur nici măcar ce analize trebuie să-i fac pentru a-i determina starea psihică.

— Ce ar trebui să facem?

— Să aflăm cine e.

— Da, mulțumesc. Mă refer la ce ar trebui să facem acum.

Max dădu din cap către Peanut, care se îndrepta către ei cu o tavă de mâncare.

— Ăsta ar fi un început bun.

Ellie se uită la mâncarea aleasă de Peanut: un teanc de clătite, două ouă prăjite, o vafă cu căpșuni

și frișcă și un pahar cu lapte. O făcea și pe Ellie să-i fie foame.

Max adăugă:

— O să chem un brancardier să se bage sub pat și să o scoată…

— Doar las-o pe masă, spuse Peanut. Chiar dacă este mai ciudată, e încă un copil. Le place să facă lucrurile pe cont propriu și în ritmul lor. La naiba, nu poți să obligi niciun copil de doi ani să mănânce, iar ei sunt minusculi.

Ellie zâmbi către prietena ei.

— Mai ai și alte sfaturi?

— Nu mai implicați persoane străine. Pe tine te cunoaște, așa că tu ar trebui să-i duci mâncarea. Vorbește cu ea cu blândețe, dar nu zăbovi. Poate că vrea să mănânce singură.

— Mulțumesc. Apucând tava, Ellie intră în camera colorată. Ușa de metal se închise cu un clic în urma ei. Hei, micuțo! Sunt eu din nou. Sper că nu îmi porți pică pentru toată povestea cu plasa. Înaintă cu grijă și puse tava pe una dintre mese. La această mișcare, cheile de la curea îi sunară, iar ea le opri cu mâna. Mă gândeam că îți este foame.

De sub pat, fetița scoase un mârâit, iar pe Ellie o trecură fiorii. Încercă să se gândească la ceva potrivit să spună, însă nu îi veni nimic în minte, așa că ieși din cameră și închise ușa în urma ei. Ușa se încuie cu zgomot.

Ajunsă înapoi pe coridor, Ellie reveni lângă Max la fereastră.

— Oare va mânca?

Max deschise fișa fetiței și scoase un pix.

— Bănuiesc că urmează să aflăm.

Rămaseră acolo în liniște, privind prin geam către camera care părea a fi goală.

Câteva minute mai târziu, o mânuță ieși de sub pat.

— Ia uite ce avem noi aici, icni Peanut.

Trecu și mai mult timp.

În sfârșit, apăru și un cap brunet. Încet, copila se târî afară din ascunzătoarea ei în patru labe. Când își ridică privirea către geam și îi văzu acolo, privirea îi luă foc.

Apoi sări către masă, unde se opri din nou și se aplecă deasupra mâncării, adulmecând-o cu suspiciune. Aruncă frișca pe podea și mâncă ouăle și clătitele. Nu părea să înțeleagă ce erau vafele și siropul. Ignorându-le pe amândouă, luă căpșunile și le duse înapoi în ascunzătoarea de sub pat. Totul durase mai puțin de un minut.

— Iar eu credeam că ai mei nu știu să se comporte la masă, spuse Peanut. Fata mănâncă la fel ca un animal sălbatic.

— Avem nevoie de un specialist, șopti Max.

— Am luat legătura cu autoritățile, răspunse Ellie. Cu statul, cu FBI, cu Centrul Național pentru Copii Dispăruți și supuși Abuzurilor. Cu toții au nevoie de o identitate sau de dovada unei infracțiuni ca să poată acționa. Iar eu nu știu cum să-i aflu identitatea dacă nu vrea să vorbească.

— Nu mă refer la genul acesta de specialist. Are nevoie de un psihiatru.

Peanut răsuflă scurt.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-am gândit. Ar fi perfectă.

— Cine? se încruntă Max.

Ellie o privi pe Peanut.

— Nu ar fi niciodată de acord. Clienții ei plătesc două sute de dolari pe oră.

— Așa era înainte. Sigur nu mai are atât de mulți pacienți.

— Dumnezeu știe că ea ar fi calificată pentru asta, spuse Ellie.

— Despre cine naiba vorbiți? izbucni Max.

Ellie îl privi în sfârșit.

— Sora mea este Julia Cates.

— Psihiatrul care…

— Da, chiar ea. Se întoarse către Peanut. Să mergem, o voi suna de la birou.

•

În ultimele douăsprezece ore, Julia începuse cel puțin o duzină de proiecte. Încercase să-și organizeze dulapul, să rearanjeze mobila, să curețe frigiderul și să spele băile. Fusese la o pepinieră să cumpere plante de toamnă și la Home Depot după o substanță de curățat vopseaua și petele pe dușumele. Era momentul ideal să facă toate proiectele pe care le amânase timp de… zece ani.

Problema era cu mâinile ei.

Se simțea bine când începea câte un proiect; mai mult decât bine. Era optimistă. Din păcate, optimismul ei era fragil ca o coajă de ou. Nu îi trebuia decât un gând (e timpul pentru programarea lui Joe, sau, și mai rău, a lui Amber), iar mâinile începeau să îi tremure; simțea cum o cuprindea frigul. Nu exista o setare a temperaturii suficient de mare încât să îi țină de cald. Cu o seară în urmă, în cea mai întunecată oră a nopții, când traficul din spatele apartamentului ei se potolise până când ajunsese să sune ca zborul unui țânțar, iar marele Ocean Pacific din față răsuna monoton pe nisipul auriu de pe plajă, încercase chiar să scrie o carte.

De ce nu?

Orice persoană care se credea faimoasă urma acea cale în ultima vreme. Iar ea voia să-și expună partea ei de poveste; poate chiar avea nevoie să facă asta. Coborî din patul ei mare și confortabil și se îmbrăcă într-un trening pufos și ghete UGG, după care ieși pe terasa mică. Din apartamentul ei aflat la etajul al șaselea, oceanul albastru-închis se întindea înaintea ei, mereu aflat în mișcare. Lumina lunii despărțea marea în două, cuprinsă de valurile înspumate.

Petrecuse ore întregi acolo, cu picioarele sprijinite de balustradă, cu caietul în brațe și cu pixul în mână. Până la miezul nopții era deja înconjurată de ghemotoace de hârtie. Toate spuneau *Îmi pare rău.*

Pe la ora patru dimineața, căzuse într-un somn agitat și bântuit de coșmaruri.

O trezi telefonul.

Julia îl auzi parcă din depărtare. Clipi anevoie și se ridică, dându-și seama că adormise pe terasă. Ștergându-și fața cu o mână, se ridică de pe scaun și călcă peste grămezile de ghemotoace de hârtie.

Ajunsă lângă telefon, se opri.

Intră robotul și își auzi propria voce spunând vesel: „Ați sunat la dr. Julia Cates. Dacă aveți o urgență medicală, închideți și apelați 911. Dacă nu, vă rog să lăsați un mesaj, iar eu vă voi contacta cât mai curând cu putință. Mulțumesc și să aveți o zi bună”.

Se auzi un bip prelung.

Julia se încordă. În ultimele câteva luni, majoritatea apelurilor veniseră de la reporteri și de la familiile victimelor, dar și de la câțiva nebuni de legat.

— Salut, Jules, sunt eu, sora ta mai mare. Am ceva important să-ți spun.

Julia ridică receptorul.

— Salut, El.

Urmă o pauză stânjenitoare, însă așa fusese mereu între ele. Deși erau surori, diferența de vârstă dintre ele era de patru ani, însă diferența de personalitate era de ani-lumină. Totul la Ellie era ieșit din comun – vocea, personalitatea, pasiunile ei. Julia se simțise mereu insipidă pe lângă sora ei radioasă și populară.

— Ești bine? întrebă în sfârșit Ellie.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Ai fost exonerată în proces. Ăsta e un lucru bun.

— Mda.

Urmă o altă pauză stânjenitoare, după care Julia începu:

— Mulțumesc de telefon, dar…

— Uite, am nevoie de un favor.

— Un favor?

— Avem o… situație mai specială aici. Ne-ar prinde bine ajutorul tău.

— Nu trebuie să mai faci asta, Ellie. Sunt bine.

— Ce să fac?

— Să încerci să mă salvezi. Sunt femeie în toată firea acum.

— Nu am încercat niciodată să te salvez.

— Da, sigur. Și atunci când l-ai convins pe fratele mai mic al lui Tod Eldred să mă invite la bal? Sau când ți-ai adus toți prietenii populari la petrecerea mea de șaisprezece ani?

— Aa, astea. Mama mă obliga să fac toate astea.

— Crezi că nu știu? Niciunul dintre prietenii tăi nici măcar nu vorbea cu mine la petrecere. Nu mă înțelege greșit, am apreciat. Și atunci, și acum. Dar nu mai e nevoie. O să fiu bine.

— Parcă ziceai că *ești* bine.

Julia fu surprinsă de acuitatea întrebării surorii ei.

— Nu-ți face griji pentru mine, El. Vorbesc serios.

— Pentru un psihiatru, habar nu ai să asculți. Îți spun că am nevoie de tine în Rain Valley. Mai exact, am nevoie de un psihiatru pentru copii.

— Ești mai mare decât vârstele cu care lucrez eu de obicei.

— Foarte haios. Vrei să te urci în avion și să vii aici? Și vreau să zic de îndată. Urmă o pauză și se auzi fâșâitul unei hârtii la capătul firului. Alaska are un zbor peste două ore și încă unul peste trei ore. Pot să-ți rezerv un bilet.

Julia se încruntă. Nu suna ca și cum sora mai bună încerca să o salveze pe sora ratată, așa cum se întâmplase pe tot parcursul liceului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu mai am timp. Te rog să prinzi zborul de la 10.15. Ai încredere în mine?

Julia se uită pe fereastra imensă care se întindea de la tavan până la podea și încercă să se concentreze la Oceanul Pacific, însă nu vedea

decât ghemotoacele de hârtie care umpleau podeaua terasei.

— Jules? Te rog.

— De ce nu? răspunse Julia în sfârșit.

Oricum nu avea ceva mai bun de făcut.

Capitolul 4

Julia nu mai fusese în Rain Valley de ani buni, iar acum se întorcea cu un val de eșecuri.

Poate că ar fi trebuit să rămână în L.A., totuși. Acolo ar fi dispărut. Aici, ea va rămâne pentru totdeauna cealaltă fată Cates *(Știți voi… fata aceea ciudată…).* Când o fată creștea în umbra reginei balului, erau două opțiuni pentru ea: să dispară sau să își construiască propria reputație. Din păcate, fiind tocilara înaltă și slăbănoagă într-o familie iubită, sociabilă și extravagantă, ea nu avea cum să facă niciunul dintre acele lucruri. De când era mică, ea fusese mereu oaia neagră, copilul care rezolva fiecare dispută de pe terenul de joacă, dar nu participa niciodată la jocuri. Ultimul copil ales în echipă la fiecare sport; fata care stătea acasă și citea în timpul balului de absolvire. Era – sau, cel puțin, fusese – o pasăre rară într-un orășel mic de muncitori: o singuratică.

Doar mama ei crezuse într-un viitor strălucit pentru Julia. De fapt, ea își încurajase fiica să aibă visuri mărețe. Din păcate, mama ei nu trăise să ia parte la absolvirea Juliei de la Facultatea de Medicină. Această pierdere fusese mereu ca un ghimpe în sufletul Juliei, o durere fantomatică ce venea în valuri. Cu cât se apropia mai mult de Rain Valley, cu atât era mai probabil să doară.

Privi pe fereastra mică a avionului. Totul era cenușiu, ca și cum un pictor ar fi acoperit cu o ceață peisajul înverzit. Atât de mult gri o făcea să se simtă singură; parcă și ea ar fi putut dispărea în pâcla de deasupra Washingtonului. Cele patru vârfuri ale vulcanilor acoperiți cu zăpadă ce se întindeau din nordul Oregonului către Bellingham arătau ca șira spinării unei bestii mistice adormite. Auzise pasagerul din spatele ei inspirând adânc și șoptind:

— Uite, Fred… Cumva e Rainier acolo?

Dintr-odată, se gândi la familia Zuniga și la toți copiii pierduți. *O greșeală amarnică.* Nu era surprinsă. În ultimul an, totul, fiecare gând și fiecare faptă duseseră la regrete.

Nu te mai gândi la asta.

Își închise ochii și se concentră asupra respirației până când emoțiile se potoliră. Până la aterizarea avionului, se simțea bine din nou.

Își luă geanta din spațiul pentru bagaje de deasupra și se alătură cozii formate de pasagerii care părăseau avionul.

Ajunsese aproape de ușă când s-a întâmplat totul. Una dintre însoțitoarele de zbor o recunoscu. Nu încăpea îndoială, semnele erau acolo – lărgirea ochilor, gura deschisă încet. În timp ce Julia trecea, o auzi pe femeie șoptind:

— E *ea.* Doctorița aia. Cea care…

Julia continuă să înainteze. Până la capătul scării, aproape că alerga. O zări pe Ellie în mijlocul mulțimii, îmbrăcată în uniforma albastră, extrem de frumoasă.

Julia știa că ar fi trebuit să se oprească, să salute și să se poarte ca și cum totul ar fi fost în regulă. Ar fi fost cel mai inteligent mod de abordare. Abordarea *finuță.* Însă ea nu se opri, ci continuă să alerge.

Fugi pe coridorul aglomerat către toaleta femeilor. Dădu buzna înăuntru și dispăru într-una dintre cabine, trânti ușa și se așeză pe toaletă.

Calmează-te, Jules. Respiră.

— Ești înăuntru, Julia? întrebă Ellie, cu o voce iritată, întretăiată de răsuflarea îngreunată.

Julia respiră rar și tremurând. Un atac de panică era suficient de rău; un atac de panică în fața surorii ei era aproape insuportabil. Se ridică încet și deschise ușa.

— Sunt aici.

Ellie își puse mâinile în șolduri și o privi. Avea privirea de polițist care analizează situația.

— Nu am mai văzut pe cineva alergând așa prin aeroport de când difuzau reclamele cu O.J. Simpson.

— Trebuia să ajung la baie.

— Ar trebui să consulți un urolog.

— Nu e vorba despre asta. Eu… Julia se simți ca o idioată. Însoțitoarea de zbor m-a recunoscut. S-a uitat la mine ca și cum *eu* aș fi omorât copiii ăia.

Simți cum i se înroșiră obrajii, știind că trebuia să spună mai multe. Să explice. Însă sora ei nu ar fi putut înțelege așa ceva. Ellie era la fel ca una dintre femeile muncitoare care năștea pe câmp și apoi se întorcea la lucru. Sora ei nu știa prea multe despre fragilitate.

Privirea dură a lui Ellie se înmuie.

— Dă-i naibii pe toți! Nu lăsa să te afecteze asta.

Julia și-ar fi dorit să poată face asta, însă întotdeauna simțise nevoia să fie acceptată. Ca psihiatru, cunoștea mecanismele și motivele acestei nevoi – cum familia ei populară, aflată în atenția tuturor, o făcuse cumva să se simtă marginalizată și lipsită de importanță, cum tatăl ei nu își exprimase iubirea și o făcuse să creadă că nu putea fi iubită –, însă realizarea acestor lucruri nu elimina nevoia. Nici măcar nu era sigură cum ajunsese să conteze atât de mult. Tot ce știa cu siguranță era că profesia ei, capacitatea ei de a ajuta oamenii, îi înlocuise spaima din suflet cu bucurie, iar acum era speriată din nou.

— Nu e atât de ușor pentru mine. N-ai putea să înțelegi.

Ellie se rezemă de peretele cu faianță verde-deschis.

— Asta fiindcă tu crezi că sunt puțin peste nivelul intelectual al unei râme sau fiindcă nu am nimic important de pierdut în viața mea?

Julia își dori dintr-odată să fi avut un bagaj mai mare de amintiri în minte. Trebuie să fi existat și

vremuri în care ea și Ellie se jucaseră împreună, când împărtășiseră secrete în loc de jigniri, când hohotele de râs erau cele care le urmau conversațiilor în loc de pauze stânjenitoare. Însă, dacă toate aceste lucruri se întâmplaseră vreodată, Julia nu și le amintea. Ceea ce își amintea era că ea fusese sora „deșteaptă", cea „ciudată" care crescuse prea înaltă într-o familie mignonă și care voia lucruri pe care nu le înțelegea nimeni. Ciuperca dintr-o familie de orhidee. Întotdeauna fusese capabilă să spună lucrurile potrivite străinilor și lucrurile nepotrivite surorii ei.

— Hai să nu facem asta, El, oftă ea.

— Ai dreptate. Haide.

Înainte ca Julia să poată răspunde, Ellie ieși din baie. Julia nu avu de ales decât să o urmeze.

La mașină – un Chevrolet Suburban alb și urât cu marginile portierelor din lemn – Ellie se opri lângă portiera din spate suficient cât să își pună geanta înăuntru, apoi înconjură mașina până la partea șoferului.

Julia se chinui cu valiza. Reuși să o bage în mașină după două încercări. Trânti portiera din spate, se îndreptă către partea pasagerului și se urcă pe locul din față.

Ellie scoase mașina de pe locul de parcare și se îndreptă către ieșire. În momentul în care motorul a revenit la viață, porni și casetofonul. Un tip cu o voce pițigăiată cânta ceva despre buzunarul unui clovn.

Niciuna dintre ele nu scoase niciun cuvânt. Pe măsură ce peisajul se schimba, trecând de la cenușiul orașului la verdele de țară, Julia începu să se simtă prost pentru cearta cu sora ei. Cum se făcea că, după atâția ani petrecuți la distanță, își reluaseră imediat rolurile din copilărie? Era suficientă o privire și erau din nou adolescente.

Erau în *familie,* oricât de ipocrită s-ar fi simțit acea legătură uneori, și ar fi trebuit să se poată înțelege. Pe lângă asta, ea era psihiatru, pentru

numele lui Dumnezeu, era specialistă în dinamica interpersonală, dar se comporta la fel ca sora mai mică ce nu fusese invitată să se joace cu copiii mari.

— Nu vrei să-mi spui de ce sunt aici? sparse în final tăcerea.

— Îți voi spune acasă. Am multe fotografii să îți arăt. Mă tem că nu m-ai crede altfel.

Julia o privi.

— Deci chiar *este* o misiune de salvare. Nu există niciun motiv real pentru care mă aflu aici.

— O, există un motiv. Avem o fetiță care are nevoie de ajutor, însă este… complicat.

Julia nu știa dacă să creadă ce auzea, însă știa că lui Ellie îi plăcea să facă lucrurile așa cum voia ea și în ritmul ei. Nu avea rost să pună mai multe întrebări. Cel mai bine era să adopte o atitudine neutră. O discuție de complezență.

— Ce mai face prietena ta Penelope?

— E bine. O omoară să crească adolescenți. Ellie făcu imediat o grimasă, parcă realizând că nu ar fi trebuit să combine cuvintele „adolescenți” și „omoare” în aceeași propoziție. Scuze.

— Stai liniștită, El. Adolescenții sunt foarte dificili. Câți ani au?

— Băiatul are paisprezece ani, iar fata șaisprezece.

— Complicate vârste.

Ellie zâmbi.

— Fata, Tara, își tot dorește să-și pună cercei în diverse părți ale corpului și să-și facă tatuaje. Îl înnebunește pe soțul lui Pea.

— Și Penelope? Ea cum se descurcă?

— Grozav. Ei bine… asta dacă nu iei în calcul kilogramele în plus. În ultimul an, a trecut prin toate dietele omenește posibile. Săptămâna trecută s-a apucat de fumat, crede că așa slăbesc celebrițățile.

— Așa, și prin faptul că își vomită mâncarea.

Ellie dădu din cap.

— Ce face Philip?

Julia fu surprinsă de durerea fulgerătoare care o străbătu odată cu numele lui. Și-ar fi dorit să spună: *Nu m-a mai iubit.* Poate că Ellie ar fi făcut-o să râdă de inima ei rănită. Ca psihiatru, știa că ar fi fost o mișcare înțeleaptă, o asemenea sinceritate. Ar fi putut deschide o ușă care fusese închisă o mare parte a vieții lor. În schimb, ea răspunse:

— Ne-am despărțit anul trecut. Sunt prea ocupată… vreau să zic, *eram* prea ocupată pentru dragoste.

Ellie râse la auzul acestei afirmații.

— Prea ocupată pentru dragoste. Ai înnebunit?

În următoarele două ore, trecură de la conversații fără sens la tăceri pline de înțelesuri. Julia se strădui din răsputeri să găsească întrebări care să le apropie și se feri de răspunsuri care să le îndepărteze. Abia dacă îl pomeniră pe tatăl lor și evitară amintirile cu mama lor.

Ajunseră la intrarea către Rain Valley și părăsiră autostrada. De-a lungul drumului întins de pădure care ducea către copilăria ei, Julia își dădu seama că era încordată. Aici, printre copacii înalți, începu să se simtă din nou mică și insignifiantă.

— Aveam de gând să vând casa, să mă mut mai aproape de oraș, însă de fiecare dată când mă gândesc să public anunțul, mai apare câte ceva de reparat, spuse Ellie în drumul care ducea în afara orașului. Nu am nevoie de un psihiatru să-mi spună că mi-e teamă să o părăsesc.

— E doar o casă, El.

— Cred că asta ne face diferite, Jules. Pentru tine, nu reprezintă decât trei dormitoare, două băi și o bucătărie care e și sufragerie, și cameră de zi. Pentru mine înseamnă cea mai bună copilărie posibilă. Acolo prindeam libelule în borcane de sticlă și o lăsam pe sora mea să-mi împletească flori în păr. Vocea îi scăzu. Îi aruncă Juliei o privire plină de înțeles, apoi intră pe alee. E locul

în care părinții mei s-au iubit timp de aproape treizeci de ani.

Julia nu își dădu voie să o contrazică, deși amândouă știau că nu era adevărat. Era o închipuire.

— Atunci nu mai încerca să o vinzi. Recunoaște că aici este locul în care vrei să rămâi. Transmite mai departe amintirile către copiii tăi.

— După cum poate că ai observat, nu am copii. Dar îți mulțumesc că ai evidențiat asta. Ellie intră în curte și opri brusc. Am ajuns.

Julia își dădu seama că iarăși spusese ceva nepotrivit.

— Nu ai nevoie de un soț, să știi. Mai ales de vreun soț ales de *tine,* spuse ea. Poți să ai un copil pe cont propriu.

Ellie se întoarse către ea.

— Poate că așa se fac lucrurile în orașele mari, dar aici nu. Și nu e pentru mine. Eu vreau totul, soțul, copilul, labradorul. Zâmbi. De fapt, câinii îi am deja. Și aș aprecia dacă nu ai mai aduce vorba de soții mei.

Julia încuviință din cap. Era timpul să schimbe subiectul.

— Deci, ce mai fac Jake și Elwood? Încă mai sar direct între picioarele fetelor?

— Sunt masculi, nu-i așa?

Ellie zâmbi, iar Julia rămase uimită de cât de frumoasă încă era sora ei. Deși Ellie avea treizeci și nouă de ani, nu avea niciun rid în jurul ochilor și nici în jurul buzelor. Ochii verzi cutremurători străluceau în comparație cu pielea de un alb pur. Avea pomeți ascuțiți și buze pline, senzuale. Nici măcar tunsoarea în scări făcute prost, de orășel de țară, nu îi diminua frumusețea. Era mignonă și avea forme surprinzător de frumoase, dar și un zâmbet strălucitor. Nu era de mirare că o iubea toată lumea.

— Haide, spusese Ellie și coborî din mașină, trântind portiera în urma ei.

Julia vru să se miște. În schimb, rămase încremenită, privind prin parbrizul murdar casa în care copilărise. Lumina de după-amiază făcea ca totul să pară auriu și incredibil de neted, cu excepția scoarței întunecate a copacilor.

Aceasta era a doua oară în care revenea în acest loc de la înmormântarea mamei ei; chiar și atunci, nu rămăsese mai mult decât fusese absolut necesar. Facultatea de Medicină se dovedise a fi o scuză excelentă. Spusese că *trebuia să se întoarcă din cauza testelor* și nimeni nu se îndoia. Privind înapoi, se gândi că ar fi trebuit să rămână. Acea perioadă ar fi clădit un pod între ea și sora ei, le-ar fi creat un teren comun. În realitate, se întâmplase tocmai opusul. Străbătuseră mulțimea separat. Nimeni din Rain Valley nu știuse ce să-i spună Juliei nici în vremurile bune; în cele rele, oamenii erau și mai nedumeriți. Tot ceea ce îi repetaseră la nesfârșit fusese cât de mândră fusese mama ei de educația Juliei. A treia oară când auzise asta, Julia nu se putuse opri din plâns. Nu o ajutase nici să vadă cât sprijin primise Ellie din partea prietenilor ei, în timp ce ea petrecuse toată noaptea de una singură, așteptând atenția din partea tatălui ei. Firește, rămăsese dezamăgită. El fusese vedeta serii, văduvul doborât de durere. Cu toții îl îmbrățișaseră, îi sărutaseră obrajii și îi promiseseră că Brenda era într-un loc mai bun. Numai Julia păruse să fie singura care simțise minciuna, prefăcătoria din spate. Când, în sfârșit, tatăl ei cedase și începuse să plângă, cu toții în afară de Julia se grăbiră să-l consoleze. Ea văzuse chiar și atunci când era copil ceea ce nimeni altcineva, nici măcar Ellie, nu băgase de seamă: egoismul tatălui ei îi zdrobise sufletul soției lui, la fel cum îl zdrobise și pe cel al fiicei lui mai mici. Numai Ellie fusese cea care prosperase în lumina orbitoare a egocentrismului tatălui ei.

Julia se întinse după mânerul ușii și coborî din mașină. Totul era exact așa cum ar fi trebuit să fie

în octombrie. Frunzele arțarilor cădeau, fredonând acea melodie de toamnă care îi era la fel de familiară ca și șoaptele grăbite ale râului din apropiere. În sunetul frunzelor căzătoare, al crengilor care se legănau și al șoaptelor vântului, parcă îi auzea vocea mamei sale. Șopti, abia auzit:

— Hei, mamă.

O parte din ea parcă aștepta un răspuns. Însă nu auzi decât zgomotul monoton al râului și adierea brizei printre frunze.

O urmă pe Ellie prin peluza umedă, către casă. În acea lumină glorioasă, vechea casă părea a fi construită din fâșii de argint. Șindrila cenușie strălucea într-o mulțime de nuanțe secrete. Marginile albe, jupuite pe alocuri, descoperind porțiuni de lemn, încadrau ferestrele și ușile. Rododendronii de mărimea unei rulote erau împrăștiați prin curte.

Ellie deschise ușa și o conduse înăuntru. Totul arăta exact așa cum arătase întotdeauna. Aceeași mobilă în huse bej-deschis, cu trandafiri mari și frunze verzi, umplea camera de zi. Peste tot erau piese vechi de mobilier din lemn de pin: un dulap care probabil încă era ticsit cu prosoapele și fețele de masă ale bunicii Whittaker, o masă zgâriată de cele trei generații Cates și Whittaker, dar și o vitrină decorată cu flori prăfuite de mătase în vaze de ceramică. Un paravan se afla în fața șemineului din pietre de râu. Prin panourile din sticlă se vedea strălucind panglica fantomatică a râului în razele soarelui. Ellie nu schimbase absolut nimic, iar asta nu era surprinzător. În Rain Valley lucrurile și oamenii ori aparțineau acelui loc, ori nu. Dacă aparțineau, erau iubite și prețuite pentru totdeauna.

Ellie închise ușa. Chiar în timp ce spunea „Pregătește-te”, doi labradori adulți bubuiră pe scări. La baza lor, pe podelele alunecoase din lemn, câinii alunecară și căzură într-o parte, apoi își regăsiră echilibrul. Săriră de-a lungul camerei și o loviră pe Julia cu putere.

— Jake! Elwood! *Culcat*! strigă Ellie cu cel mai serios ton de polițist.

Câinii erau fără îndoială surzi.

Julia îi împinse cu greu și se îndepărtă. Câinii își îndreptară atenția către Ellie, care începu să-i umple de afecțiune.

Julia îi privi cum se rostogoleau pe podea.

— Spune-mi te rog că dorm afară.

Ellie se ridică râzând și își îndepărtă părul de pe ochi. Câinii îi linseră obrajii.

— Bine, vor dormi afară. La oftatul de ușurare al Juliei, sora ei adăugă: *Nici gând*! Dar îi voi ține departe de camera ta.

— Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu asta.

— Da, trebuie. Ellie le spuse câinilor să stea. Pe la a douăsprezecea comandă, se conformară, însă de îndată ce Ellie își întoarse privirea, începură să se târască pe burtă până la ușă. Haide, continuă Ellie, conducând-o pe Julia sus pe scări.

Julia își cără valiza pe scara îngustă și care scârțâia. Când ajunse sus, coti la dreapta și o urmă pe sora ei de-a lungul holului, până la dormitorul lor din copilărie.

În cameră se aflau două paturi acoperite cu sifon roz, două birouri franțuzești de școală de provincie, vopsite în alb cu margini aurii, precum și un fotoliu verde. Troli și păpuși Barbie erau aliniate pe rafturile albe; zeci de cărți albastru cu galben cu Nancy Drew îi amintiră de nopțile petrecute citind cu ajutorul unei lanterne. Un poster spălăcit și prăfuit cu Harrison Ford îmbrăcat ca Indiana Jones era lipit pe perete.

Pe pat dormeau două pisici, încolăcite ca o coadă împletită.

— Ți le prezint pe Rocky și pe Adrienne, spuse Ellie traversând camera și ridicând în brațe animalele care păreau să nu aibă coloană vertebrală. Pisicile atârnau lenețe pe brațele ei, căscând. Le aruncă pe hol și spuse: Mergeți la

mami în cameră! Și se întoarse către Julia. Cearșafurile sunt curate. Sunt prosoape în baie. Apa caldă încă se încălzește în zece ani. Și nu trage apa înainte să faci duș. Ellie se apropie. Mulțumesc, Jules. Chiar apreciez că ai venit. Știu că lucrurile au fost… dificile pentru tine în ultima vreme și… ei bine, mulțumesc.

Julia își privi sora. Dacă ar fi fost altfel de femeie, sau dacă ar fi fost alte surori, poate că ar fi recunoscut: *Oricum nu aveam unde să merg.* În schimb, ea răspunse:

— Pentru puțin. Și își aruncă valiza în cameră. Acum spune-mi de ce am venit.

— Să mergem jos. Voi avea nevoie de o bere pentru povestea asta. Ellie porni către scări și se întoarse către Julia. Și tu la fel.

•

Julia stătea în fotoliul preferat al mamei ei și își asculta sora cu uimire crescândă.

— Sare de pe o creangă pe alta la fel ca o pisică? Haide, El, te lași cuprinsă de un mit de la țară. Sună ca și cum ai găsit un copil cu autism care pur și simplu s-a îndepărtat de casă și s-a rătăcit.

— Max nu crede că e atât de simplu, spuse Ellie, sorbind din bere.

Se aflau în sufragerie de mai bine de o oră. Hârtii erau împrăștiate pe măsuța de cafea; fotografii, seturi de amprente și rapoarte ale copiilor dispăruți.

— Cine e Max?

— Medicul care a preluat cabinetul doctorului Fischer.

— Probabil că se simte depășit de situația fetei. Trebuia să fi sunat la Universitatea din Washington. Au acolo zeci de experți în spectrul autist.

— Da, Doamne ferește să locuiască cineva *inteligent* în Rain Valley, izbucni Ellie, cu vocea ridicată. Nici măcar nu mă asculți.

Julia făcu o notă mentală să își tempereze comentariile.

— Iartă-mă. Deci povestea este mai complexă decât păr murdar și abilități supranaturale de cățărare în copaci. Uimește-mă.

— Nu vrea să vorbească. Credem – Max crede, cel puțin – că poate nu știe cum.

— Nu e ceva neobișnuit la un copil cu autism. Ei par să trăiască într-o lume diferită. Adesea, acești copii…

— Nu ai văzut-o, Jules. Când s-a uitat la mine, m-au cuprins fiorii. Nu am văzut niciodată atâta… teroare în ochii unui copil.

— S-a uitat la tine?

— Holbat ar descrie mai bine. Cred că încerca să-mi transmită ceva.

— A făcut contact vizual direct, intenționat?

— Alo! Tocmai am spus asta.

Probabil că nu însemna nimic, sau poate că Ellie se înșelase. Copiii cu autism rareori făceau contact vizual intenționat.

— Cum sunt mișcările fizice? Mișcările mâinilor, tipul de mers, lucruri de genul ăsta.

— A stat în copac ore întregi și nu a mișcat nicio geană. Gândește-te la cum stă o reptilă. Când a sărit în sfârșit, s-a mișcat cu mare viteză. Daisy Grimm pretindea că fugea ca vântul. Și adulmeca totul într-un mod ciudat, ca un câine.

Fără să vrea, Julia era intrigată.

— Poate că e mută. Și surdă. Asta ar explica faptul că s-a rătăcit. Poate că nu auzea oamenii care o strigau.

— Nu e mută. A strigat și a mârâit. O, da, iar când a crezut că i-am omorât puiul de lup, a scheunat.

— Pui de lup?

— Am uitat de partea asta? Avea un pui de lup cu ea. Acum e la ferma de vânat. Floyd spune că nu face decât să stea la poartă și să urle toată ziua și toată noaptea.

Julia se rezemă de spătarul fotoliului și își încrucișă brațele. Era destul. Totul fusese o păcăleală, o altă încercare nechibzuită a surorii ei să o salveze pe biata Julia.

— Inventezi toate astea.

— Aș vrea eu. Din păcate, totul este adevărat.

— *Chiar* are un pui de lup?

— Da. Și ești pregătită pentru ce e mai rău?

— Tot mai ai?

— Are multe cicatrici.

— Ce fel de cicatrici?

— Răni de cuțit. Poate unele… semne de bici. Iar pe gleznă – cicatrici care sugerează legarea.

Julia își desfăcu brațele și se aplecă înainte.

— Sper că nu îți bați joc de mine. Asta e serios.

— Știu.

Mintea Juliei zbură prin zeci de posibilități: autism, întârzieri în dezvoltarea mentală, schizofrenie incipientă. Acestea erau răspunsurile ușoare. Însă putea exista ceva mai întunecat aici, ceva infinit mai unic și mai periculos. Este posibil ca acest copil să fi fugit de un răpitor îngrozitor. Mutismul electiv este o reacție comună întâlnită în cazul unor asemenea traume. În orice caz, copila avea nevoie de ajutor și nu orice psihiatru ar fi putut face față unui asemenea diagnostic și tratament. Doar câțiva oameni de pe Coasta de Vest erau specializați în asemenea cazuri. Din fericire, ea era unul dintre ei.

— Chiar m-a marcat, Jules. Și mi-e teamă că dacă se implică autoritățile, am putea să o pierdem. O vor închide în vreun sanatoriu până când îi vor găsi părinții. Nu cred că aș putea trăi cu asta. Copila asta are ceva atât de… traumatizant și de trist. Nu știu dacă a luptat cineva vreodată pentru ea. Iar cu ajutorul tău, am putea să solicităm să ne ocupăm de tratamentul ei în timp ce îi căutăm părinții. Nimeni nu îți poate nega expertiza.

Iată că ajunsese și în acest punct: îi adusese aminte.

— Ai văzut știrile în ultima vreme, El? Nu prea mai sunt în capul de listă al nimănui. Autoritățile s-ar putea să nu fie atât de impresionate de mine, spuse Julia încet.

Ellie o privi. Ca întotdeauna, avea o sinceritate în ochi care părea vag tulburătoare. Sora ei era unul dintre acei oameni rari care luau o hotărâre cu ușurință, care nu se răzgândeau și care luptau până în ultima clipă pentru lucrurile în care credeau. De fapt, acesta era unul dintre puținele lucruri pe care le aveau în comun.

— Când mi-a păsat mie ce cred alți oameni? Tu ești persoana de care avem nevoie ca să o salvăm pe fata asta.

— Mulțumesc, El.

Vocea Juliei era mai scăzută decât se așteptase și mai puțin sigură pe ea decât de obicei. Ar fi vrut să îi spună lui Ellie ce însemna asta pentru ea.

— Sper doar că ești atât de bună pe cât pretinzi, spuse Ellie, dând din cap.

— Sunt.

— Excelent. Acum fă un duș și despachetează. I-am spus lui Max că ne întâlnim cu el la spital înainte de ora patru.

•

Treizeci de minute mai târziu, Julia făcuse duș, se machiase și se îmbrăcase cu o pereche de blugi evazați uzați și un pulover din cașmir verde-deschis. Încerca să nu fie prea entuziasmată de întâlnirea cu fata-lup care poate zbura, însă nu reușea să își mențină calmul obișnuit. Se simțise atât de mult ca o străină, încât chiar și această întrezărire a vechii ei vieți era suficientă pentru a o stârni.

Scoase o cola dietetică din frigider și se așeză în sufragerie. Privind pianul prăfuit din colț, o luă prin surprindere o amintire. O văzu pe mama ei stând pe taburetul negru, fumând o țigară mentolată Virginia Slim și bătând la clapele pianului o versiune gălăgioasă a melodiei „That

Old Time Rock'n'Roll. O mulțime de prieteni se adunaseră în jurul pianului, cântând odată cu ea.

Haideți, fetelor, spunea mama, chemându-le cu un semn din mână. Cântați și voi.

Julia se întoarse cu spatele la pian. Nu voia să se gândească la mama ei, nu încă, însă în această casă timpul mergea înapoi, cumva. Dacă stătea prea mult, s-ar fi transformat din nou în șoarecele de bibliotecă neîndemânatic, cu tunsoare urâtă și lentile groase.

Ellie coborî, îmbrăcată în uniforma albastră cu negru. Cele trei stele aurii de pe guler străluceau în lumină. Chiar și în acea ținută voluminoasă, încă era mignonă și frumoasă.

— Ești gata?

Julia încuviință din cap și își luă geanta. Drumul de câțiva kilometri fu străbătut cu o conversație surprinzător de plăcută. Julia remarcă schimbările care fuseseră făcute între timp: semaforul, noul pod, închiderea restaurantului Hamburger Haven; însă Ellie accentuă cât de mult au rămas lucrurile la fel.

În sfârșit, spitalul orășenesc se ivi după un ultim viraj. Clădirea modestă din ciment era ascunsă în spatele unei parcări nu prea mari. O singură ambulanță era parcată la stânga intrării de urgență. Clădirea cu două etaje părea mult mai mică din cauza pădurii mărețe de conifere înalte din spatele ei. Chiar în acel moment se aprindeau felinarele; la fiecare câteva secunde, o rază de lumină se aprindea în parcare, luminând micile particule de ceață care nu se formaseră încă în ploaie. Aerul mirosea dulceag și crud, la fel ca iarba proaspăt tăiată.

De îndată ce parcară, Julia coborî din mașină. Cu cât se apropia mai mult de ușă, cu atât se simțea mai încrezătoare.

Ea și cu Ellie merseră alături prin ușile duble și pe lângă recepționeră, care le făcu cu mâna. Asistentele și infirmierele care treceau purtau

uniforme deschise la culoare, într-o nuanță de somon, care părea să fi fost odinioară portocaliu aprins. Tălpile din cauciuc scârțâiau pe podeaua acoperită cu linoleum.

Ajungând la o ușă închisă, Ellie se opri. Își netezi hainele și își trecu părul pe după urechi, după care își verifică rapid machiajul într-o oglindă mică.

Julia se încruntă:

— Ce-i aici, ședință foto?

— Ai să vezi, răspunse Ellie bătând la ușă.

— Intră, se auzi o voce.

Ellie deschise ușa. Intrară într-un birou mic, înghesuit, cu o fereastră la nivelul solului care dădea spre un rododendron imens.

El stătea în picioare în colțul camerei, încremenit ca un fir de iarbă într-o zi fără vânt, purtând blugi Levis spălăciți și un pulover negru, tricotat. Părul lui avea nuanța gri a oțelului; nu chiar străbătut de șuvițe albe, ci exact ca Richard Gere, genul de culoare care albește dintr-odată. Avea aspectul aspru și bronzat al unui bărbat care își petrecea o mare parte a timpului în soare și vânt puternic. Însă ochii lui fură cei care îi atraseră atenția Juliei. Erau de un albastru cutremurător și aprinși.

Era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată Julia.

— Bănuiesc că dumneavoastră sunteți dr. Cates, spuse el, îndreptându-se către ea.

— Vă rog, spuneți-mi Julia.

Îi aruncă un zâmbet amețitor.

— Numai dacă și tu îmi spui Max.

Julia își dădu imediat seama ce fel de bărbat era. Un jucător, la fel ca Philip, un bărbat care își afișa sexualitatea ca pe un palton. Los Angeles era plin de asemenea bărbați. Le căzuse în capcană cu mai multe ocazii. Când era mai tânără, firește. Nu fu deloc surprinsă să observe că una dintre urechi îi era găurită. Îi zâmbi într-un mod profesionist.

— Spune-mi despre pacienta ta. Am înțeles că fata are… ce, tulburări de autism?

O expresie de surprindere îi apăru pe fața frumoasă. Se întinse după un dosar de pe birou.

— Diagnosticul se află în sarcina ta. Mintea copiilor nu este tocmai specialitatea mea.

— Și care este specialitatea ta?

— Să scriu rețete, dacă ar fi după mine. Am fost la o școală catolică. Afișă din nou acel zâmbet. Prin urmare, caligrafia mea este excelentă.

Julia își aruncă o privire către diplomele înrămate care îi atârnau pe perete, așteptându-se să vadă licențe de la școli necunoscute, de mâna a doua. Însă avea studii la Stanford și licență în medicină de la UCLA. Se încruntă.

Ce naiba căuta omul ăsta *aici*?

Fugea. Asta trebuia să fie. Nou-veniții din Rain Valley se încadrau în două categorii de oameni: cei care fugeau de ceva și cei care fugeau de tot. Nu putu să nu se întrebe în care dintre categorii se încadra el.

Julia își ridică brusc privirea și descoperi că o studia îndeaproape.

— Vino cu mine, spuse Max, apucând-o de braț.

Julia îl lăsă să o conducă de-a lungul holului întins și alb. Ellie mergea de cealaltă parte a lui. După ce mai cotiră de câteva ori, ajunseră la o fereastră mare pe care se vedea un fel de creșă pentru copii. Acolo, se opriră. Max stătea atât de aproape de Julia încât mai că se atingeau. Ea făcu un pas lateral pentru a face loc între ei.

Încăperea de dincolo de sticlă părea o cameră de joacă obișnuită, cu o măsuță și scăunele mici, un perete cu dulapuri pline cu jucării, jocuri și cărți, o zonă cu chiuvetă, un rând de pătuțuri goale și un pat de spital.

— Unde e fetița?

Max dădu din cap.

— Privește.

În liniște, așteptară să se întâmple ceva. În sfârșit, o asistentă trecu pe lângă ei și intră în camera de joacă. Lăsă o tavă cu mâncare pe masă și ieși.

Julia era pe punctul de a pune o întrebare când văzu o mișcare rapidă de sub pat.

Se aplecă. Respirația ei aburi geamul. Îl șterse cu nerăbdare și se trase înapoi.

Apărură mai întâi degete de sub pat, apoi o mână. După câteva momente ce păreau interminabile, un copil se târî de sub pat. Purta un halat de spital spălăcit care îi era prea mare.

Copila – fata – avea părul lung, negru și încurcat și pielea foarte bronzată. Chiar și de la acea distanță, urmele albe de cicatrici de pe brațe și picioare erau vizibile. Stătea într-o poziție cocoșată, ca și cum s-ar fi simțit mai bine în patru labe. După fiecare pas făcu o pauză, încremenind complet cu excepția unei mișcări pe furiș a capului. Adulmecă aerul, părând că urmărește mirosul mâncării. Odată ajunsă acolo, lângă masă, se năpusti asupra ei ca un animal sălbatic; în timp ce mânca, nu se relaxa nicio clipă, analiza camera și adulmeca aerul încontinuu.

Julia simți un fior pe șira spinării. Se aplecă și își deschise încet servieta, scoțând o agendă și un pix. În timp ce observa fetița, începu să-și ia notițe.

— Ce știm despre ea?

— Nimic, răspunse Ellie. A apărut pur și simplu în oraș într-o zi. Daisy Grimm crede că a venit să caute mâncare.

— Din ce direcție?

De data asta, fu Max cel care răspunse:

— Din pădure.

Din pădure. Julia își amintea Pădurea Națională Olympic. Sute de mii de hectare de întunecime acoperită de mușchi; o mare parte a pădurii era încă neexplorată. Era tărâmul miturilor și al legendelor, unde existau semne supranaturale și miracole. Tărâmul lui Bigfoot.

— Credem că s-a rătăcit acolo timp de câteva zile, spuse Ellie.

Julia nu răspunse. Era mai mult decât una sau două zile de hoinăreală prin parcul național.

— A vorbit până acum?

Max dădu din cap.

— Nu. Nici nu cred că ne înțelege. Își petrece tot timpul sub pat. Am spălat-o și i-am pus scutece când era inconștientă, însă nu am reușit să ne mai apropiem de ea încât să îi schimbăm scutecul. Nu a încercat deloc să folosească toaleta.

— Ei bine, spuse Julia, simțind adrenalina prin vene. Să vedem cu ce avem de-a face, ce ziceți? Se întoarse către sora ei. Mergi până la cantină. Adu-mi ciocolată și bezele. Și o felie de plăcintă cu mere și una de tort cu ciocolată.

— Altceva?

— Păpuși. Multe păpuși. De preferat cu haine care se pot schimba, dar nu Barbie. Păpuși mai mari. Și un animal de pluș. Ziceai că avea un pui de lup, nu? Adu-mi un lup de pluș.

— Am înțeles. Mă întorc repede, spuse Ellie când se întoarse și plecă în grabă.

— Povestește-mi de urmele de legătură de pe glezna fetei, îi spuse Julia lui Max.

— Cred… fu întrerupt de boxele spitalului care îl chemau imediat în camera de urgență. Îi înmânã dosarul. Găsești totul aici, Julia, și nu e deloc frumos. Dacă vrei să ne vedem mai târziu să discutăm…

— Fișa este de ajuns pentru moment. Mulțumesc.

Deschise dosarul și începu să citească. Abia dacă observă când se îndepărtă Max.

Prima pagină era dedicată în întregime numărului mare de cicatrici ale fetei, inclusiv ceea ce părea a fi o rană de cuțit vindecată incomplet pe umărul stâng.

Max avusese dreptate. Orice i se întâmplase acestui copil, nu era deloc frumos.

Capitolul 5

La plecarea de la spital, Ellie nu fu surprinsă să găsească o mulțime de oameni afară.

Erau așezați în șiruri, ca o formație militară din vremuri apuse, cu surorile Grimm poziționate în față, într-un triunghi inegal. Ca întotdeauna, Daisy era în fruntea lor. Astăzi purta o rochie florală pe sub un pulover voluminos. Cizmele verzi de cauciuc îi ajungeau până la un centimetru sub genunchi, adică la doi centimetri sub tivul rochiei. Părul ei cărunt era prins pe spate într-un coc atât de strâns încât îi făcea ochii să iasă puțin din orbite. Colierul și cerceii cu margarete care nu-i lipseau niciodată îi încadrau fața mică și plină de riduri.

— Șerif Barton, începu Daisy, înaintând elegant – cel puțin atât de elegant pe cât se poate deplasa cineva încălțat cu cizme de cauciuc, în timp ce ține în brațe urna cu cenușa răposatului ei soț. Puloverul cu model tradițional pe care îl purta – un design caracteristic, gri, amerindian – era cel puțin cu două numere mai mari. Am auzit că vă îndreptați încoace.

— Ned v-a văzut intrând de pe autostradă. El a sunat-o pe Sandi, care v-a văzut intrând pe Bay Road, explică Violet, dând din cap la fiecare cuvânt, ca și cum mișcările erau esențiale în propoziție.

— Care e povestea, căpitane? strigă cineva din spatele mulțimii.

Ellie fu aproape sigură că era Mort Elzik, reporterul local care publicase povestea în ziarul de dimineață.

— Taci, Mort, spuse Daisy cu hotărâre, folosindu-se de vocea de fost director de școală. Am mobilizat orașul, doamnă căpitan, exact cum ați ordonat. Oamenii chiar au răspuns pozitiv. Avem jucării, cărți, jocuri și haine. Chiar și un

scuter. Copila nu va avea nevoie de nimic. Să le duc în salonul ei? Unde e, biata de ea?

Marigold înaintă, coborându-și vocea în timp ce completa:

— E pe secția de psihiatrie? Privi la mulțimea din jurul ei și îi făcu pe toți să dea din cap. În serialul *ER* se cheamă *mereu* un consultant psihiatric.

— Ce s-a întâmplat cu lupul? întrebă Mort din nou, încercând acum să-și facă loc prin mulțime.

Dintr-odată, toată lumea vorbea. Daisy nu-i putu opri, iar Ellie nu încercă. Aveau să se potolească pe cont propriu cât de curând. Era totuși „ora veselă”.

Unul câte unul se uitau la ceas, mormăiau ceva și se îndreptau înapoi către mașini. Daisy Grimm avea să conducă gașca. Nimeni nu-și amintea de vreo zi în care ea să nu se fi aflat la barul Bigfoot la începutul „orei vesele”, cu urna cea neagră așezată pe un scaun de lângă ea. Cocteilurile cu bere și whisky la jumătate de preț erau otrava ei favorită. Spunea cu mândrie că nu băuse niciodată mai mult de două. Și nici mai puțin.

— Cine e fetița? întrebă Mort cu o voce ridicată, exasperată.

Această întrebare reduse pe toată lumea la liniște.

— Asta este întrebarea de milioane, Mort. Peanut e la secție și face tot ce poate ca să afle.

— Mi-ați văzut articolul de astăzi? Era pe prima pagină.

— Încă nu am văzut ziarul, Mort. Iartă-mă. Care e titlul?

— „Mowgli trăiește”, spuse cu mândrie. Îmi place la nebunie să fac trimiteri la cărți clasice. În orice caz, titlul ăsta mi-a adus un telefon de la *National Enquirer.*

Ellie tresări. Nu se gândise la aspectul senzațional al situației: *O fată care zboară aterizează într-un orășel din pădurea tropicală.*

Asta nu era doar subiect de știri locale; iar acum, Julia era implicată. *Ups.*

— Ai solicitat ca oamenii să ne contacteze cu informații cu privire la identitatea ei?

Mort păru ofensat.

— Firește. Sunt un profesionist, să știi. Mi-aș dori să-i iau un interviu.

— Cu toții ne-am dori asta. Am adus un psihiatru la ea chiar acum. Vă anunț dacă vom mai avea ceva informații. În ceea ce privește obiectele pe care le-ați adus…

— E Julia! strigă Violet, împreunându-și mâinile.

— Firește! completă Marigold. Net se întrebase cine era femeia aceea blondă.

— Nu îmi vine să cred că am ratat ceva atât de evident. Ai plecat la aeroport să o aduci încoa, spuse Daisy.

— Ce exprimare dizgrațioasă, spuse Marigold pufnind.

Nu avea să renunțe niciodată la instinctele ei de profesoară.

Mort începu să sară ca un copil la coadă la *Piraţii din Caraibe.*

— Vreau un interviu cu sora ta.

— Nu am confirmat că Julia Cates a fost contactată în acest caz și *nici* că s-ar afla aici. Ellie îl privi direct pe Mort. E suficient de clar? Nu vreau să-i văd numele în ziar.

— Poate dacă mi-ați promite exclusivitate…

— Nu mai vorbi.

— Dar…

Daisy îl plesni pe ceafă.

— Mort Elzik, nici să nu te *gândești* să nu-i asculți ordinele lui Ellie. Mama ta s-ar răsuci în mormânt numai la gândul ăsta. Și Dumnezeu mi-e martor că o să-l sun pe tatăl tău.

— Nu publica știrea, Mort, adăugă Ellie. Te rog.

Amândoi știau că el ar fi putut să facă orice voia, însă se cunoșteau de zeci de ani. În asemenea

momente, erau mai mult tocilarul cu ziarul din liceu și regina balului decât reporter și șeriful poliției. În orășelele mici, dinamica socială era ca betonul; se întărea repede și era solidă.

— Bine, spuse el cu un geamăt.

— Așa, spuse Ellie, zâmbind.

— Ce să facem cu proviziile, doamnă căpitan? întrebă Daisy.

— Mulțumesc, Daisy. Vrei să le pui pe toate în mașina mea? Asigură-te că notezi numele fiecărui donator. Vreau să le transmit mulțumiri.

Marigold își bătu carnetul din vinilin.

— Deja am făcut asta.

Ellie dădu din cap.

— Perfect. Știam că pot conta pe voi toți. Acum ar trebui să mă întorc la muncă. Avem o identitate de aflat. Vă mulțumesc pentru ajutor. Copila asta a fost norocoasă să dea peste orășelul nostru.

— Vom avea grijă de ea, răspunse cineva.

Ellie traversă parcarea. Putea auzi zumzetul bârfelor din spatele ei; se disipa cu fiecare pas pe care îl făcea. În acea seară, atât la Bigfoot, cât și la The Pour House, speculațiile aveau să fie servite mai des decât halbele de bere Olympia. Subiectele principale erau Julia și fata-lup, în egală măsură. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

Julia fusese mereu cea diferită într-un oraș în care era uniform. O fată tăcută, neîndemânatică ce se născuse cumva în familia greșită și care dovedise apoi în mod incredibil că era aproape un geniu. Locuitorii orașului nu știuseră ce să creadă despre ea nici măcar atunci când era de-a lor; Dumnezeu știa că nu ar avea ce să-i spună acum.

Ellie se urcă în vechea mașină a mamei ei – botezată Madge, pentru cei care o cunoșteau – și merse înapoi la secția de poliție. Pe tot drumul până acolo adăugase lucruri de făcut pe lista din capul ei. Astăzi era ziua în care avea să descopere identitatea fetei. *Trebuia* să fie așa. Ori cineva avea să citească ziarul și să îi contacteze, ori (ceea ce

era cel mai plauzibil) avea să găsească răspunsul într-unul din dosarele nerezolvate și să devină erou.

Ellie parcă pe locul ei și intră în secție.

Viggo Mortensen se afla în biroul ei. Nu în carne și oase, firește, ci un poster mare din carton, îmbrăcat în costumul din *Stăpânul Inelelor.* O bulă de dialog din hârtie albă fusese lipită lângă buzele lui. Scria: *Uită de Arwen, pe tine te vreau.*

Ellie izbucni în râs.

Peanut se arătă de după colț și intră în birou cu două căni de cafea.

— De unde știai că am nevoie de asta astăzi? întrebă Ellie.

Peanut îi întinse o cană cu cafea.

— Am ghicit.

— Și Aragorn unde se ascundea?

— În camera de proiecție de la cinematograful Rose. Ned mi l-a împrumutat.

— Deci trebuie să-l returnez?

Peanut zâmbi larg.

— Mâine. Poate chiar poimâine. I-am spus lui Ned că s-ar putea să dureze ceva timp, având în vedere cât de mare nevoie ai de un bărbat în dormitor. Iar Ned a spus că un carton e mai bun decât nimic.

Ellie nu-și putu ascunde un zâmbet.

— Mulțumesc, Peanut. Apoi își aminti de lista cu lucruri de făcut și îi fu ușor să renunțe la zâmbet. Ei bine, presupun că trebuie să mă apuc de treabă.

Peanut se întinse până la biroul ei aglomerat și trase o singură foaie de hârtie din toată acea dezordine.

— Iată ce știm până acum. Își puse ochelarii de citit cu pietricele de la Costeo. Centrul pentru copiii pierduți și dispăruți face o căutare în baza lor de date. Prima încercare a rezultat în peste zece mii de posibile concordanțe. Acum încearcă să restrângă numărul. Vârsta ei exactă ar fi de ajutor.

Ellie se așeză încet. Visul ei la eroism se dezumflă ca un balon vechi.

— Zece mii de fete dispărute. Doamne, Peanut. Ne-ar lua zeci de ani să trecem prin atâtea informații.

— Fii atentă, El! Sunt opt sute de mii de cazuri de copii dispăruți în fiecare an în țară. Adică aproape două mii în fiecare zi. Statistic, jumătate dintre ele sunt caucaziene, răpite de cineva cunoscut. Sigur e caucaziană?

— Da. Ellie se simți dintr-odată copleșită. Au răspuns cei de la FBI?

— Așteaptă o dovadă de răpire sau o identificare exactă. Ar putea fi doar o fetiță pierdută din Mystic sau Forks. Tehnic, nu avem încă dovada că s-a săvârșit o infracțiune. Ne recomandă să cercetăm orașul… din nou. Iar cei de la DSHS pun presiune pe noi să îi desemnăm un tutore temporar. Va trebui să ne ocupăm și de asta. Nu poate rămâne pe veci în spital.

— Ai sunat la Centrul de Recuperare Laura?

— Și la *America's Most Wanted.* Și la procurorul general. Până mâine, fata asta va fi pe prima pagină a ziarelor. Fața lui Peanut se încruntă de îngrijorare. Nu va fi ușor să o ascundem pe Julia.

Situația asta avea să fie un uragan de publicitate, nu exista nicio îndoială. Și, încă o dată, dr. Julia Cates avea să fie în ochiul uraganului.

— Nu, spuse Ellie încruntându-se. Nu va fi ușor.

•

O țin pe Fată încolăcită ca o ferigă tânără în locul ăsta mult prea alb. Pământul e rece și tare; o face să tremure uneori și să viseze la peștera ei. În timp ce dormea, Străinii o schimbaseră. Acum mirosea a flori și a ploaie. Îi era dor de mirosul ei.

Vrea să închidă ochii și să doarmă, dar mirosurile din acel loc sunt anapoda. Nasul o mănâncă aproape tot timpul, iar gâtul e atât de uscat încât o doare când înghite. Tânjește după

râul ei și susurul apei care curge mereu peste stânca abruptă din apropierea peșterii ei. O aude pe Ea cu Părul ca Soarele respirând și îi aude vocea. E ca o furtună, acea voce; periculoasă și înspăimântătoare. O face să se înghesuie unde se termină locul acela. Dacă ar fi fost lup, ar fi putut să sape prin el și să dispară. Acea idee o întristează. O face să se gândească la Ea… chiar și la El. Și la Lup.

Fără ei se simte pierdută. Nu poate să trăiască în locul ăsta unde nimic din ce e verde nu e viu, iar aerul miroase urât.

Nu ar fi trebuit să fugă. El mereu îi spusese că era frig și rău dincolo de pădure, că trebuie să rămână ascunsă fiindcă în lume erau oameni care răneau fetițele mai rău decât El. Străini.

Ar fi trebuit să asculte, dar fusese atât de speriată atât de multă vreme.

Acum aveau să o rănească mai rău decât plasa.

Așteptau să o rănească dacă avea să iasă, dar ea o să fie prea mică și nu o vor vedea. Ca un gândăcel pe o frunză, va dispărea.

•

Stând pe un scaun inconfortabil din plastic din camera de joacă decorată vesel, Julia privea la agenda din poala ei. În ultima oră vorbise continuu cu fata ascunsă sub pat, însă nu primise nicio reacție. Agenda era plină de întrebări rămase fără răspuns.

Dinți – îngrijire dentară?

Surzenie?

Scaun – arată ce dietă avea?

Învățată la toaletă?

Cicatrici – vechimea lor?

Etnicitate?

Încă din primii ani de rezidențiat devenise evident pentru toată lumea că Julia avea un dar pentru tratarea copiilor traumatizați și deprimați. Chiar și cei mai buni dintre profesorii și colegii ei veniseră la ea pentru sfaturi. Părea să înțeleagă

intuitiv presiunile extreme pe care le simțeau copiii din ziua de azi. Adesea ajungeau pe străzile lăturalnice întunecate din centrul oricărui oraș și își vindeau trupul slab ca să plătească pentru mâncare și droguri. Știa cum puteau maltratarea, abuzul și alcoolul să afecteze un copil, cum familiile își pierdeau toleranța și se destrămau, lăsându-și fiecare membru în derivă și dezorientat. Cel mai important, își amintea cum se simte atunci când ești străin și, deși crescuse și se adaptase la viața de adult, acele amintiri din copilărie rămăseseră cu ea. Copiii i se deschideau, aveau încredere că îi va asculta și că îi va ajuta.

Deși nu era specializată în autism, în reabilitare în urma leziunilor cerebrale sau în afecțiunile mentale, Julia tratase și asemenea pacienți, firește. Știa cum se comportau și cum reacționau copiii autiști.

Știa și cum se comportau copiii surzi înainte să învețe limbajul semnelor. În mod cu totul surprinzător, încă mai existau locuri în țară – așezări izolate și alte asemenea locuri – unde copiii surdomuți creșteau fără abilitatea de a comunica.

Însă nimic din toate acestea nu părea să aibă relevanță în acest caz. Tomografia copilei nu arăta leziuni sau anomalii. Fetița de sub pat ar putea fi un copil perfect normal care s-a pierdut într-o drumeție și era acum prea speriată ca să vorbească.

O fetiță perfect normală, care călătorea cu un lup, care urla la lună și care nu părea să știe care este scopul unei toalete.

Julia își puse pixul jos. Fusese tăcută de prea mult timp. Cea mai bună șansă pe care o avea cu această copilă era *crearea unei legături.* Iar acest lucru presupunea comunicare.

— Bănuiesc că nu am cum să te înțeleg doar scriind, nu-i așa? spuse Julia cu un ton blând, liniștitor. Iar asta e păcat, pentru că îmi place să scriu. Probabil că tu preferi să desenezi, la fel ca majoritatea fetelor de vârsta ta. Nici măcar nu știu

ce vârstă ai, de fapt. Dr. Cerrasin crede că ai aproximativ șase ani. Eu aș zice că ești puțin mai mică, dar nu am reușit să mă uit cu atenție la tine, așa-i? Eu am treizeci și cinci. Ți-am spus asta până acum? Sunt sigură că ți se pare că sunt bătrână. Sinceră să fiu, în ultimul an am început și eu să mă simt bătrână.

În următoarele două ore, Julia vorbi despre nimicuri. Îi spuse fetei unde se aflau și de ce erau acolo – fiindcă toată lumea voia să o ajute. Nu conta prea mult ceea ce spunea, pe cât conta modul în care vorbea. Subtextul fiecărui cuvânt era: *Ieși de acolo*, *micuțo, cu mine ești în siguranță.* Însă nu avusese parte de nicio reacție, în niciun fel. Nici măcar un deget nu apărea de sub pat. Era pe punctul de a începe să vorbească despre cât de singuratic te poți simți uneori în lume, când un ciocănit la ușă o întrerupse.

Se auzi un zgomot înfundat de sub pat.

Oare fetița auzise ciocănitul?

— Mă întorc imediat, continuă Julia cu o voce nepăsătoare.

Se îndreptă către ușă și o deschise.

Dr. Cerrasin făcu un semn cu capul în dreapta lui, unde stăteau doi brancardieri îmbrăcați în alb. Unul dintre ei ținea o cutie mare; celălalt ținea o tavă cu mâncare.

— Au venit mâncarea și jucăriile.

— Mulțumesc.

— Nu a reacționat în niciun fel încă?

— Nu, și este imposibil să îi pun un diagnostic astfel. Trebuie să o *analizez.* Acțiuni, reacții, mișcări. Patul ăla face totul imposibil.

— Ce să facem cu lucrurile astea? întrebă unul dintre brancardieri.

— Voi lua animalele de pluș. Depozitați-le pe celelalte pentru moment. Nu e pregătită pentru asemenea jocuri încă. Mâncarea puteți să o puneți pe masă, în liniște. Nu vreau să o sperii mai mult

decât este deja. Lui Max, Julia îi spuse: Orașul ăsta încă are o bibliotecă de mărimea mașinii mele?

— Este mică, recunoscu el, însă cu internetul la dispoziție, ai acces la tot ce îți dorești. Biblioteca s-a conectat la internet de anul trecut. A avut loc și o paradă pe tema asta, spuse el zâmbind fermecător.

Julia simți în acel moment o legătură cu Max. Amândoi erau din afară, amuzându-se pe seama obiceiurilor din orașele mici. Când își dădu seama că o făcuse să zâmbească, ea se trase înapoi.

— Întotdeauna are loc câte o paradă pentru ceva.

Începu să mai adauge ceva, fără să fie sigură ce anume, când îi trecu prin minte o idee. *Trebuie să mutăm patul.* Cum de nu se gândise la ceva atât de evident?

Se întoarse și închise ușa, dându-și seama cu o secundă prea târziu că i-o închisese lui Max în față. *Ups. Ei, asta era.* Se apropie de brancardierul care tocmai punea tava cu mâncare pe masă și îi spuse:

— Scoate patul de aici, te rog, dar salteaua trebuie să rămână.

— Poftim?

— Noi nu suntem aici ca să mutăm mobila, doamnă, adăugă celălalt bărbat.

— Doamnă *doctor,* sublinie Julia. Adică vrei să-mi spui că nu sunteți suficient de puternici încât să mă ajutați?

— Bineînțeles că suntem suficient de puternici, răspunse bărbatul mai înalt în timp ce lăsă jos cutia cu animale de pluș.

— Bun, atunci care este problema?

— Haide, Fredo. Hai să mutăm patul înainte ca doctorița să ne ceară și vreun frigider.

— Mulțumesc. E un copil sub pat. Încercați să nu o speriați.

Unul dintre bărbați se întoarse către ea.

— De ce nu-i spuneți să iasă de acolo?

— Doar mută patul, te rog. Cu grijă. Așază salteaua în colț.

Cei doi puseră salteaua acolo unde le indicase Julia, ridicară patul de pe podea și îl scoaseră afară din încăpere. Se auzi cum se închise ușa în urma lor, însă Julia nu observă. Tot ce vedea ea era pacientul.

Ghemuită pe jos, fetița deschise gura ca să țipe.

Haide, se gândi Julia, *lasă-mă să te aud.*

Însă nu se auzi niciun sunet, iar copila se târî lângă perete și încremeni acolo. Rămase total nemișcată.

Juliei îi aducea aminte de un cameleon care se adapta la mediul înconjurător. Însă biata copilă nu își putea schimba culoarea, nu putea să dispară. Era chiar prea vizibilă în comparație cu linoleumul gri pătat de pe podea și cu peretele galben aprins. Era atât de nemișcată încât părea sculptată din lemn, iar singurul semn de viață din partea ei era dat de nările care i se lărgeau ca să capteze parcă fiecare miros din jurul ei.

Pentru prima oară, Julia observă frumusețea copilei. Deși fetița era îngrozitor de slabă, era uimitoare. Privirea îi era îndreptată undeva în apropierea Juliei, însă nu chiar asupra ei, ca și cum ar fi fost un animal periculos în stânga Juliei care trebuia să fie urmărit. Expresia copilei era în același timp și ștearsă, și straniu de obsesivă; nu trăda nicio emoție, însă nici nu îi scăpa nimic. Gura ei nu i se curba în niciun fel, nu arăta nici neplăcere, nici curiozitate, iar ochii – ochii ei uimitori, albaștri-verzui – îi erau serioși și atenți.

Julia fu surprinsă de lipsa fricii în ochii fetiței. Poate că ajunsese la limita fricii. Ce se întâmpla cu un copil atunci când teama devenea o stare permanentă… oare se contopea cu starea de vigilență?

— Aproape că mă privești, adăugă Julia cu un ton cât se putea de normal. Contactul vizual era important. Persoanele care suferă de autism nu fac

contact vizual până când sau numai dacă au parte de multă terapie. Pe agendă, ea își notă: *Mută?* Sora ei îi spusese că fetița scosese sunete, însă Julia nu le auzise. Și în afară de asta, sora ei făcuse aluzii și la talente neobișnuite de sărituri și cățărare în copaci. Ea continuă: îmi dau seama că ești speriată. Tot ce ți s-a întâmplat de ieri încoace a fost înfricoșător. Asta ar face pe oricine să plângă.

Nu primi nicio reacție din partea fetiței.

În următoarele douăsprezece ore, Julia rămase în liniște pe scaun. Observă tot ceea ce putea cu privire la fetiță, însă asta nu însemna prea mult, dacă avea să fie sinceră. Pe parcursul primelor ore, copila rămăsese aproape complet nemișcată. În jurul miezului nopții ea adormi, însă rămase încă ghemuită la perete. Când se întinse în sfârșit pe podea, Julia se apropie de ea cu grijă, ridicând-o ușor și mutând-o pe saltea.

Pe tot parcursul nopții, Julia o privi pe copila care dormea, observând cât de des păreau să o cuprindă coșmarurile. La un moment dat, Julia adormi și ea, însă până la ora șapte, în dimineața următoarei zile, era din nou trează, pregătită să continue. Sună acasă ca să-i spună lui Ellie că probabil avea să petreacă toată ziua la spital, după care se întoarse la lucru.

Când fetița se trezi în sfârșit, Julia era pregătită. Zâmbind liniștitor, începu să-i vorbească din nou. Se străduia ca fetița să audă din vocea ei acceptarea și ocrotirea, astfel încât intenția să îi fie clară, chiar dacă vorbele nu îi erau cunoscute. Julia vorbi ore întregi, pe tot parcursul micului dejun și al prânzului, care rămăseseră nemâncate. Până când ziua ajunsese aproape de final, două lucruri erau cu siguranță adevărate: Julia era epuizată, iar fetiței *cu siguranță* îi era foame.

Julia se îndreptă foarte încet către cutia care fusese adusă ieri. Era atentă să nu facă nicio mișcare bruscă. Vorbea într-un șir echilibrat de

cuvinte, liniștitor, ca și cum tăcerea fetiței era cel mai natural lucru din lume.

— Ce zici dacă ne uităm printre lucrurile astea acum, să vedem dacă îți place vreunul dintre ele? Deschise cutia. Un lup gri din pluș era așezat pe o grămadă de alte jucării din pluș și haine împachetate. Îl ridică și trecu la următoarea cutie. Cu zâmbetul încă pe buze, începu să le despacheteze și continuă: Locuitorii din Rain Valley ți-au trimis lucrurile astea fiindcă își fac griji pentru tine. Sunt sigură că și părinții tăi sunt îngrijorați. Poate că te-ai rătăcit. Nu ai fi învinovățită pentru asta, să știi, nimeni nu ar fi supărat pe tine.

Aruncă o privire către fetiță, care se ridicase în picioare pe saltea, perfect înmărmurită, cu privirea ațintită chiar deasupra Juliei.

Fereastra, își dădu seama Julia. Fetița nu își îndepărtase privirea dinspre fereastră. Deși geamul nu era mare și nu arăta prea mult din lumea de afară, se vedea totuși un petic de cer albastru și vârful verde al unei crengi de brad.

— Te întrebi cum să ieși de aici, nu-i așa? Aș vrea să te ajut să ajungi acasă. Ți-ar plăcea să faci asta?

Nu apăru nicio reacție din partea fetei, nici măcar la auzul cuvântului *acasă.*

Julia luă o carte mare de pe raft și o aruncă pe jos. Lovi podeaua cu un zgomot puternic.

Fetița tresări, iar ochii i se măriră. Îi aruncă o privire rapidă Juliei, după care se refugie în colț.

— Prin urmare, poți auzi. E bine de știut. Acum trebuie să îmi dau seama dacă mă poți și înțelege. Auzi cuvinte sau sunete, micuțo?

Cu grijă, se îndreptă către copilă, așteptând în acest timp să apară o licărire în ochii ei, înțelegerea că cineva se apropia de ea. Nu se întâmplă nimic, însă când Julia se afla la aproape doi metri, nările fetei se lărgiră. Un scâncet scurt ieși dintre buzele ei. Degetele îi erau atât de

încleștate încât pielea bronzată i se făcuse aproape albă.

Julia se opri.

— E suficient de aproape, așa-i? Te sperii. Ăsta e un lucru bun, să știi. Ai o reacție normală la acest mediu străin. Se aplecă încet și aruncă animalul de pluș în direcția fetei. Aterizează chiar lângă ea. Uneori, o jucărie moale ne poate face să ne simțim mai bine. Când eram mică, aveam un ursuleț roz pe nume Tink. Îl duceam cu mine peste tot.

Se întoarse la masă și puse cutia pe podea, după care se așeză.

O secundă mai târziu, se auzi un ciocănit la ușă. La acel sunet, fetița se înghesui și mai tare în colț, ghemuindu-se ca și cum ar fi vrut să pară cât mai mică cu putință.

— Este doar cina. Știu că e încă devreme, însă cu siguranță îți este foame. Nu te voi lăsa să mănânci singură, ai putea să începi să înțelegi asta.

Deschise ușa, îi mulțumi asistentei pentru mâncare și se întoarse la masă.

În timp ce Julia desfăcea mâncarea, continuă să vorbească în același ritm. Nu spunea nimic prea personal sau profund, ci numai înșiruiri de cuvinte; fiecare dintre ele reprezenta o invitație care se întorcea înapoi nedeschisă. În sfârșit, dădu cutia la o parte. Pe masă se afla acum o varietate de mâncare preferată de copii. Macaroane cu brânză – din cutie, exact așa cum le plăcea copiilor; gogoși glazurate, brioșe, copănele de pui cu ketchup, lapte, jeleuri cu bucăți de fructe, pizza cu brânză și un hotdog cu cartofi prăjiți. Aromele îmbietoare umpleau camera mică.

— Nu știam ce îți place, așa că am comandat de toate. Julia se aplecă și luă o gogoașă de pe farfuria roșie din plastic. Nici nu-mi amintesc ultima oară când am mâncat o gogoașă glazurată. Nu sunt sănătoase, dar sunt atât de bune. Luă o mușcătură, iar aroma îi explodă în gură. Savurând-

o, se uită direct către fată. Iartă-mă, îți este foame? Poate că ai vrea și tu o înghițitură.

La auzul cuvântului *foame*, fetița tresări. Pentru o secundă, privirea ei făcu înconjurul camerei și se opri asupra mesei cu mâncare.

— Ai înțeles asta? spuse Julia, aplecându-se ușor înainte. Știi ce înseamnă „foame”?

Fetița o privi pentru un moment. Dură mai puțin decât o fracțiune de secundă, însă Julia simți impactul privirii până în vârful degetelor.

Înțelesese. Putea să pună pariu.

Foarte încet, Julia se întinse după încă o gogoașă. O puse pe o farfurie roșie de plastic și se ridică. Se apropie de fetiță mai mult decât o făcuse până atunci – de data aceasta erau mai puțin de doi metri între ele. Încă o dată copila pufni și scânci, încercă să se tragă înapoi, însă peretele o ținea pe loc.

Julia așeză farfuria pe podea și o împinse puțin, scârțâind pe linoleum. Se afla suficient de aproape încât fetița să poată simți dulceața vaniliei, dar și suficient de departe încât să fie nevoie să înainteze ca să o ia.

Julia se întoarse pe scaun.

— Haide, spuse ea. Îți este foame. Acolo e mâncare.

De data aceasta, fetița o privi direct. Julia simți disperarea intensă a acelor ochi albaștri-verzui. Își notă: *mâncare.*

— Nimeni nu te va răni, continuă Julia.

Fetița clipi. Fusese oare o reacție la cuvântul *răni*? Îl notă.

Trecură minutele. Niciuna dintre ele nu își îndepărtă privirea, în sfârșit, Julia privi la fereastra de lângă ușă. Doctorul incredibil de frumos se afla acolo, urmărindu-le.

În momentul în care Julia își mută privirea, fetița se repezi către mâncare, o apucă și se întoarse la locul ei, la fel ca un animal sălbatic care se întoarce în văgăună ca să mănânce.

Iar felul în care mânca…

Fetița înfulecă o mare parte din gogoașă și începu să mestece cu zgomot.

Julia remarcă exact momentul în care fetița sesizase gustul. Ochii ei se făcură mari.

— Nimic nu se compară cu o gogoașă bună. Ar trebui să guști brioșele mamei mele. Erau delicioase. Julia se împotmoli la folosirea timpului trecut al cuvântului. Era ciudat, însă putu să jure că fetița observase, deși nu ar fi știut să explice de ce i se păruse așa. Ar trebui să adaugi și câteva proteine, copilă. Atât de mult zahăr nu face bine. Luă un hotdog și îl prepară cu ketchup și muștar, după care îl puse pe podea cu aproape jumătate de metru mai aproape de masă decât înainte.

Fetița se uită la farfuria goală pe care fusese gogoașa. Era evident că recunoștea diferența. Părea să măsoare din ochi distanța suplimentară, calculând care era riscul sporit.

— Poți să ai încredere în mine, adăugă Julia cu blândețe. Niciun răspuns. Nu te voi răni.

Bărbia fetiței se ridică încet. Ochii albaștri-verzui se fixară asupra ei.

— Mă înțelegi, nu-i așa? Poate nu în totalitate, dar suficient. Engleza este prima ta limbă? Ești de aici din zonă?

Fetița își îndreptă privirea către hotdog.

— Neah Bay. Joyce. Sequim. Forks. Sappho. Pysht. La Push. Mystic. Julia privi cu atenție și urmări o eventuală reacție. Niciunul dintre orașele locale nu declanșa un răspuns. Multe familii fac drumeții în pădure, în special de-a lungul râului Fall. Oare fetița clipi la auzul acestui nume? Julia repetă: Râul Fall. Nimic. Pădure. Copaci. Adâncul pădurii.

Fetița își ridică privirea ascuțită.

Julia se ridică de pe scaun și se îndreptă încet către fetiță. Când se află suficient de aproape încât să o atingă, se aplecă pe vine astfel încât acum se aflau la același nivel. Întinzându-se în spatele ei,

căută cu mâna farfuria cu hotdogul. Găsind-o, o apucă de margine și o aduse în fața ei.

— Te-ai rătăcit în pădure, micuțo? Asta poate fi de-a dreptul îngrozitor. Atât de mult întuneric, toate acele sunete. Te-ai pierdut de mami și de tati? Dacă asta s-a întâmplat, eu pot să te ajut. Pot să te ajut să te întorci acolo de unde vii tu.

Nările fetiței se dilatară, însă Julia nu fu sigură dacă era din cauza cuvintelor sau din cauza mirosului de hotdog. Preț de un moment, poate la auzul cuvintelor *întorci* sau *ajut*, văzuse o străfulgerare de frică în ochii ei de copil.

— Îți este frică să te încrezi în mine. Poate că mama și tatăl tău ți-au spus să nu vorbești cu străinii. De obicei, este un sfat bun, dar acum ai necazuri, scumpo. Pot să te ajut doar dacă vorbești cu mine. Cum altfel să te duc înapoi acasă? Poți să ai încredere în mine. Nu te voi răni, repetă ea. Nu fac rău.

În acel moment, fetița înaintă puțin. Nici măcar o dată privirea nu îi șovăi și nu îi coborî. Se uita direct la Julia în timp ce mergea înainte, în poziția ei ghemuită ciudată.

— Nu fac rău, repetă Julia, iar copila se apropie.

Copila respira rapid, iar nările îi pufăiau puternic. Transpirația i se adunase pe frunte. Mirosea vag a urină din cauza scutecului pe care nu reușiseră să îl schimbe. Halatul de spital îi atârna pe corpul micuț. Unghiile de la mâini și de la picioare erau lungi și ușor murdare. Se întinse după hotdog și îl apucă cu ambele mâini.

Îl duse la nas și îl adulmecă, încruntându-se.

— E un hotdog, adăugă Julia. Părinții tăi probabil că îi aduceau în excursiile cu cortul. Unde ați fost în excursie, îți amintești? Știi numele orașului tău? Mystic? Forks? Joyce? Pysht? Unde au spus mami și tati că mergeți? Aș putea să merg după ei.

Fetița o atacă. Se întâmplă atât de repede încât Julia nu avu timp să reacționeze. Într-o secundă

stătea acolo, vorbind ușor, iar în următoarea fetița sări la pieptul Juliei și o zgârie pe față, strigând cuvinte neinteligibile.

Max fu acolo într-o clipă, trăgând fetița de deasupra Juliei.

Amețită, Julia încercă să se ridice. Nu se putu concentra. Când lumea reveni în sfârșit la normal, văzu că Max seda copila.

— Nu! strigă Julia, încercând să se ridice în picioare.

Avea privirea încețoșată, iar picioarele i se împleticiră.

Max se întoarse lângă ea, sprijinind-o.

— Te țin eu.

Julia se smulse din brațele lui și căzu în genunchi.

— Nu pot *să cred* că ai sedat-o. La naiba! Acum nu va avea niciodată încredere în mine.

— Ar fi putut să te rănească, spuse el cu un ton enervant de sigur pe sine.

— Cu toate cele, câte, douăzeci de kilograme ale ei?

O dureau obrajii, la fel și ceafa. Nu îi venea să creadă cât de rapid fusese atacul. Răsuflă tremurat și privi în jurul încăperii. Fetița era întinsă pe o saltea de lângă peretele din spate, dormind. Chiar și în somn era încolăcită strâns, ca și cum lumea întreagă ar fi putut să îi facă rău. *La naiba!*

— Cât timp o să doarmă?

— Nu mai mult de câteva ore. Cred că se uita după o armă când am intrat. Dacă ar fi găsit ceva, ar fi putut să te rănească serios.

Julia își dădu ochii peste cap. Fără îndoială, Max era genul de om a cărui viață nu fusese niciodată atinsă de violență de vreun fel.

— N-ar fi prima dată când mă atacă un pacient. Și mă îndoiesc că va fi ultima. Face parte din riscurile meseriei. Data viitoare să nu o mai sedezi fără să mă întrebi, bine?

— Sigur.

Se încruntă, iar mișcarea o duru.

— Întrebarea este, ce am spus?

— Ce vrei să zici?

— Ai văzut-o și tu. Era în regulă. Am crezut chiar că înțelegea câteva cuvinte. Apoi, *bam!* Trebuie să fi spus ceva greșit. Voi asculta casetele în seara asta, poate o să-mi dea vreun indiciu. Își îndreptă din nou privirea către fată. Biata copilă!

— Ar trebui să îți curățăm fața. Zgârieturile de pe obraji sunt destul de adânci și doar Dumnezeu știe ce fel de bacterii a adunat sub unghii.

Julia nu putu să îl contrazică.

În timp ce mergeau de-a lungul coridorului, își dădu seama cât de tare o durea capul. Atât de tare încât simțea greață și își pierdea echilibrul.

— Nu am văzut niciodată pe cineva care să se miște atât de repede. Era ca o pisică.

— Daisy Grimm jură că fetița a zburat în arțarul din Sealth Park.

— Daisy încă mai cară cenușa lui Fred după ea?

— Da.

— Fred a murit când eu eram în clasa a șaptea. Mai e nevoie să mai adaug ceva?

Max o conduse într-o cameră de consultații goală.

— Șezi aici.

— Lasă-mă să ghicesc: ai câini.

Max zâmbi.

— Doar așază-te. Trebuie să-ți examinez rănile.

Julia se simțea prea slăbită ca să se certe, așa că se așeză la capătul patului; hârtia îi foșni sub fund, iar în afară de respirația lor, acela fusese singurul sunet din încăpere.

Atingerea lui era surprinzător de ușoară pe fața ei. Se așteptase să fie mai neîndemânatic, puțin nesigur. Era o treabă de asistente, până la urmă.

Tresări când îi tamponase dezinfectantul pe zgârieturi.

— Iartă-mă.

— Nu e vina ta.

Max se afla prea aproape. Își închise ochii. În acel moment îi simți respirația pe obraz, ca o mică adiere care mirosea a gumă de mestecat Red Hot.

Deschise ochii. El se afla chiar acolo, privind-o, suflând aer rece peste tăieturi. Inima îi tresăltă.

— Mulțumesc, spuse ea, trăgându-se înapoi și încercând să schițeze un zâmbet.

Pentru numele lui Dumnezeu, *Julia.* Mereu se simțise inconfortabil pe lângă bărbații arătoși.

— Îmi pare rău. De fapt, nu arăta deloc ca și cum i-ar fi părut rău. Voiam doar să ajut.

— Mulțumesc. Sunt bine acum.

Max adună apoi materialele și le puse înapoi în dulapul de pe perete. Când se întoarse cu fața la ea, păstră distanța între ei.

— Ar trebui să-ți iei restul zilei liberă. Să-i spui lui Ellie să te urmărească. Contuziile…

— Cunosc și eu riscurile, Max, la fel și simptomele. Sunt sigură că nu am contuzie, însă voi avea grijă.

— N-ar fi rău să te întinzi puțin.

Julia observă modul în care zâmbise când spusese *să te întinzi* și nu era surprinsă deloc. Cu siguranță era genul de bărbat care putea să includă o aluzie cu conotație sexuală în orice conversație.

— Fetița asta depinde de mine, Max. Trebuie să merg la secția de poliție și apoi la bibliotecă, însă voi avea grijă.

— De ce am impresia că nu știi cum să ai grijă?

Julia se încruntă. Asta *chiar* o luă prin surprindere. Nu ar fi crezut că este genul de bărbat care să înțeleagă femeile. Să le iubească, da. Să se folosească de ele, cu siguranță. Dar să le înțeleagă, nu. Philip nu fusese niciodată foarte intuitiv.

— Chiar sunt atât de transparentă?

— Precum sticla. Cum ai de gând să ajungi la secție?

— O voi suna pe Ellie, ea va…

— Pot să te duc eu până acolo.

Se ridică de pe patul de consultație. De această dată, când se ridică în picioare se simți mai sigură pe ea. Fu pe punctul de a spune că nu este nevoie, când își văzu pentru o clipă reflexia în oglindă.

— Vai. Se apropie. Patru urme ca de gheare îi străbăteau obrazul stâng, furioase, adânci. Deja pielea i se umfla și arăta de parcă avea să se trezească a doua zi cu un ochi vânăt. Chiar m-a prins, nu glumă.

Max îi înmână o cremă cu antibiotic.

— Ține-o…

— Știu, mulțumesc.

O luă din mâna lui și o strecură în buzunar.

— Haide, te conduc până la secție.

În loc să-l contrazică, porni alături de el. Însă nu prea aproape.

Capitolul 6

— Ești sigură că așa se face? întrebă Peanut pentru cel puțin a zecea oară în tot atâtea minute.

— Ți se pare că arăt ca Diane Sawyer? răspunse Ellie aspru.

De fiecare dată când avea emoții, Ellie devenea tăioasă, iar aceasta era prima ei conferință de presă. Trebuia să facă totul ca la carte sau ar fi arătat ca o idioată. Iar dacă Ellie ura un lucru, acela era să se simtă și să arate stupid. De aceea renunțase și la facultate, era mai bine să renunți decât să suferi un eșec.

— Ellie? Ai cumva o cădere nervoasă?

— N-am nimic.

Secția de poliție se transformase într-o sală de presă temporară. Mutaseră birourile de-a lungul pereților. Zece scaune fuseseră aranjate pe două rânduri de câte cinci, în mijlocul încăperii. O scenă – cărată din depozitul clubului Rotary – fusese așezată în fața scaunelor.

Cal stătea la biroul lui și răspundea la telefoane. Peanut era pe hol, analizând aranjamentul. Dintr-un motiv straniu, era sigură că știa cum să gestioneze situația.

De parcă era adevărat!

Ellie avea măcar puțină experiență cu media. Unchiul ei Joe ținuse odată o conferință de presă, pe vremea când ea era proaspăt recrut. Fostul ei, Alvin, jurase că îl văzuse pe Bigfoot. Se prezentaseră câteva ziare locale și un tabloid, dar și Alvin – beat criță.

Ellie verifică din nou scaunele. Pe fiecare scaun de metal se afla câte o broșură, cu o pietricică deasupra. Când Earl intră în secție, ea recitea declarația pe care o pregătise. Era îmbrăcat în uniforma completă, cu cele câteva fire de păr care îi rămăseseră fixate la locul lor. Părea ceva mai înalt. Își pusese branțuri în pantofi.

Ellie zâmbi când își dădu seama de acest lucru. Nu că ar fi fost ea în măsură să îl tachineze prea mult. Ea însăși își aplicase un strat considerabil de machiaj. Era prima oară când avea să apară la televizor și voia să arate bine.

— Salut, Earl. Ești gata de tărăboi?

Earl dădu din cap în semn de încuviințare. Mărul lui Adam i se plimba în sus și în jos de-a lungul gâtului subțire.

— Myra mi-a călcat uniforma. Zicea că un bărbat care apare la televizor trebuie să aibă cută la pantaloni.

— Ai luat de nevastă o femeie bună, Earl.

— Da, chiar este.

Ellie se întoarse la citit. Se concentra asupra fiecărui cuvânt, încercând să memoreze propozițiile. Abia dacă își ridică privirea în momentul în care reporterii intrară și se așezară. Până la ora șase, toate scaunele se ocupaseră. Fotografii și cameramanii stăteau în spatele rândurilor de scaune.

— E timpul să începem, spuse Peanut, apropiindu-se de ea. Vezi că ai ruj pe dinți.

Minunat. Ellie își șterse dinții și se aplecă, bătând ușor microfonul. Acesta pocni și fluieră. Sunetele ricoșară în toată încăperea, iar câteva persoane își acoperiră urechile.

— Scuze. Se trase puțin mai în spate. Vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți aici. După cum știți mulți dintre voi, avem nevoie de ajutorul vostru. A ajuns o fetiță în Rain Valley. Nu avem nicio idee cine este sau de unde a venit. Am reușit să-i aproximăm vârsta între cinci și șapte ani. Pe scaune veți găsi o schiță a fetei. Este brunetă și are ochii albaștri-verzui. Nu i-a fost întocmită fișa dentară încă, însă nu pare să aibă plombe sau alte lucrări stomatologice. I-au căzut, firește, câțiva dinți de lapte – iar căderea lor confirmă estimarea de vârstă. Am consultat toate agențiile de stat și locale disponibile, precum și Centrul Național

pentru Copii Dispăruți, și până acum nu am reușit să o identificăm. Sperăm că veți publica această știre pe prima pagină pentru a aduce la cunoștința publicului. Cineva trebuie să știe cine este.

— Un *desen*? Ce naiba înseamnă asta? întrebă cineva.

— Încercăm să obținem o fotografie. Pentru moment, asta avem la dispoziție, răspunse Ellie.

Mort de la *Gazeta Rain Valley* se ridică.

— Cum de nu vă spune cum o cheamă?

— Nu a vorbit încă, răspunse Ellie.

— Dar *poate* să vorbească?

— Încă nu avem un răspuns cert la această întrebare. Totuși, primele semne ne-au indicat că nu există un impediment de vorbire.

Un bărbat care purta o șapcă de baseball cu *Seattle Times* se ridică.

— Deci nu zice nimic intenționat?

— Încă nu știm.

— E rănită sau bolnavă?

— Sau nebună?

Ellie își formula răspunsul în minte în momentul în care Earl trecu în fața microfonului și spuse:

— Avem un celebru psihi…

Ellie îl lovi cu putere.

— Cei mai buni medici ai noștri o îngrijesc, completă ea. Atât vă putem spune pentru moment. Sperăm că ne va contacta cineva care poate răspunde unora dintre cele mai dificile întrebări.

— Am auzit că are un pui de lup.

Această remarcă veni de la o femeie din spate.

— Și că a sărit de pe o creangă aflată la cincisprezece metri în aer, adăugă altcineva.

Ellie oftă.

— Haideți să nu plecăm urechea la zvonurile de orașe mici. Scopul este identificarea acestui copil.

— Nu ne-ați oferit prea multe date de la care putem porni, spuse cineva.

Ellie deja spusese tot ceea ce avea de spus, însă întrebările continuau. Preferata ei, venită chiar din

partea lui Mort, fu:

— Ești sigură că este o ființă umană?

Iar din acel moment totul fu din ce în ce mai rău.

•

— Ai noroc că ploua în dimineața asta când am plecat de acasă. Altfel am fi pe motocicletă, spuse Max, în timp ce deschidea portiera de pe partea pasagerului pentru Julia.

— Lasă-mă să ghicesc, răspunse ea în timp ce el se urcă pe scaunul șoferului și porni motorul, Harley-Davidson.

— De unde ai știut?

— După urechea găurită. Sunt psihiatru, îți amintești? Tindem să observăm lucrurile astea.

Mașina părăsi parcarea.

— Aha, îți plac motocicletele?

— Cele care merg cu 110 km/oră? Nu.

— Prea rapide, prea rebele, nu-i așa?

Ea privi pe fereastră la copacii pe lângă care treceau, dorindu-și să încetinească.

— Prea mulți donatori de organe.

Următoarele câteva intersecții trecură în liniște. În sfârșit, Max spuse:

— Deci, ai ajuns la vreo concluzie în legătură cu ea până acum?

Era genul de întrebare pe care medicii specialiști mereu le-o adresau psihiatrilor. Nu înțelegeau cât poate să dureze formarea unui diagnostic corect, însă aprecia întoarcerea la discuțiile profesionale.

— Îți pot spune ceea ce *nu* cred. Excluderea este mereu un început bun. Nu cred că este surdă, cel puțin nu în totalitate. De asemenea, nu cred că are vreo afecțiune mintală; dar asta este doar o bănuială. Iar în ceea ce privește autismul, cu siguranță este cea mai bună ipoteză pentru moment, deși are o capacitate înaltă de funcționare.

— Sună ca și cum nici tu nu ai prea mare încredere în acest diagnostic.

— Am nevoie de mult mai mult timp ca să o testez. Când s-a uitat la mine…

Cuvintele i se pierdură. Ezita să mai facă speculații fără alte informații. Acesta era încă un efect al problemelor ei din ultima vreme. Îi era, pentru prima oară în viață, frică să greșească.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar asta s-a întâmplat. S-a uitat la mine. Nu în apropierea mea sau prin mine, nu lângă mine, ci direct la mine. Iar uneori părea să înțeleagă cuvinte. Rănit. Mâncare. Foame. Aș putea să jur că le-a înțeles.

— Crezi că un anumit cuvânt i-a declanșat criza?

— Nu am nici cea mai mică idee. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc ce i-am spus.

— Poate să vorbească?

— Până acum scoate doar sunete. Expresii de emoție pură. Pot să-ți spun asta: mutismul electiv este o reacție comună la traumele din copilărie.

— Iar ea a avut parte de traume serioase în viața ei.

— Da.

Greutatea acelor cuvinte îngreună și întristă și aerul din jurul lor.

— Poate că a fost răpită, spuse Max încet.

Julia se gândise la asta pe tot parcursul zilei, fusese umbra întunecată din spatele tuturor întrebărilor ei.

— De asta îmi este și mie frică. Cicatricile fizice ale acestei fetițe ar putea să nu fie nimic în comparație cu trauma emoțională prin care a trecut.

— Are noroc că ești aici, în cazul ăsta.

— De fapt, eu sunt cea norocoasă.

În clipa în care ieșiră acele cuvinte, Julia își dori să le ia înapoi. Nu era sigură de ce dezvăluise ceva atât de personal acestui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea. Din fericire, el nu răspunse.

Max viră la stânga pe strada Azaleea și descoperi că era blocată.

— Ce ciudat! Probabil s-a spart iarăși o conductă. Ieși de pe stradă și parcă pe Cascade. Te conduc pe jos până acolo.

— Nu cred că este necesar.

— Nu mă deranjează.

Julia nu vru să dea prea mare importanță situației, așa că încuviință din cap.

Merseră pe strada liniștită încadrată de copaci până la secția de poliție.

— E chiar frumos aici, spuse ea. Uitasem. Mai ales toamna. Tocmai era pe punctul de a face o observație despre frunzele colorate, când văzu după colț motivul pentru care strada era blocată.

Strada era plină cu dube de știri. Zeci de dube.

— Oprește-te! spuse ea repede, realizând o clipă prea târziu că strigase către Max.

Se întoarse atât de repede încât se izbi de el. Brațele lui o cuprinseră și o echilibrară. Dacă presa o vedea acum, cu fața distrusă, ar fi avut cea mai bună zi a lor. Mai ales când ar fi aflat că propria pacientă o rănise.

— Secția este chiar aici. Ușa de la intrare…

— Știu unde e blestemata de ușă. Trebuie să plec de aici. Acum.

Max se uită la dubele de știri și făcu legătura. Când o privi, își dădu seama că ea era *acel doctor.*

— Dă-mi drumul, continuă ea, luptându-se din strânsoarea brațelor lui.

El îi arătă cu degetul vizavi.

— Acolo este biserica luterană. Intră. O voi trimite eu pe Ellie.

— Mulțumesc.

Abia făcuse doi pași, când el o strigă pe nume. Se întoarse:

— Ce este?

Făcu un pas către ea, însă nu spuse nimic.

Julia își dădu ochii peste cap.

— Spune-mi la ce te gândești, Max. Toată lumea are o părere despre asta, m-am obișnuit deja.

— Vrei să rămân cu tine?

Julia inspiră adânc și ridică privirea către el. Își aminti dintr-odată cât de mult timp fusese singură.

— Nu… dar îți mulțumesc.

Fără să-l privească, se îndepărtă.

•

Max urcă treptele din beton care duceau către secția de poliție, în momentul în care păși înăuntru, reporterii se întoarseră către el ca un banc de baracude. Văzând însă că nu era nimeni important, se întoarseră din nou.

Rămase lângă ușă, așteptând să se termine conferința de presă și gândindu-se la Julia. În clipa în care văzuse dubele de știri, îi văzuse toate emoțiile în ochii verzi – frică, speranță, disperare. Vulnerabilitatea ei durase doar o fracțiune de secundă, poate chiar mai puțin, însă el o văzuse și înțelesese. Când presa își ațintea luminile puternice asupra ta, nu mai aveai unde să te ascunzi.

Își făcu loc prin mulțimea amorfă.

Ellie se afla pe scenă, între Earl și Peanut.

Max o trase deoparte și spuse pe un ton grav:

— Sora ta te așteaptă în biserica luterană.

Ellie tresări.

— A fost aici?

— Da, a fost.

— La naiba!

Max fu surprins de un val de furie care îl cuprinse.

— Uite o sugestie, data viitoare când aduni presa, dă-i totuși un avertisment.

— Nu m-am gândit…

— Știu.

— Dar care e problema *ta*?

Nici el nu reușea să găsească un răspuns.

— Fii mai atentă data viitoare.

Înainte ca Ellie să mai poată adăuga ceva, Max se îndepărtă.

Ajuns afară, se opri pe treptele de beton ale primăriei. În jurul lui, reporterii vorbeau între ei și își strângeau echipamentele. Deasupra lor, un steag american flutura în vânt.

Vizavi, biserica albă din piatră stătea cuibărită la umbra unui brad înalt. Uitându-se mai bine, văzu silueta unei femei la fereastră.

Julia.

Odinioară, Max era genul de bărbat care ar fi traversat strada în acel moment, ar fi mers la ea și i-ar fi oferit ajutorul.

În loc de asta, se îndreptă către mașina lui, se urcă la volan și plecă spre casă.

În timp ce conducea pe Lakeshore Drive, soarele începu să coboare încet către lac. Ajungând la cutia poștală ponosită, scoase teancul obișnuit de reclame și facturi, apoi intră pe alee, care era de fapt o fâșie de drum acoperită cu pietriș care se desfășura printr-o pădure aproape impenetrabilă. Acesta era pământul pe care se stabilise stră-străbunicul lui cu peste o sută de ani în urmă, cu planul grandios de a construi un complex internațional de pescuit și vânătoare, însă un singur an petrecut în întunericul umed și verde îl făcuse pe bătrân să se răzgândească. Defrișase mai puțin de un hectar din cele patruzeci pe care le deținea și asta fusese totul. Se mutase în Montana și își construise complexul de pescuit; cu trecerea timpului, uitase de terenul sălbatic ascuns în adâncul pădurii de-a lungul lacului Spirit. Pământul fusese apoi moștenit din tată în fiu, până când ajunsese la Max. Întreaga familie se așteptase întotdeauna ca el să facă ceea ce făcuseră și cei dinaintea lui cu acel teren: nimic. Fiecare generație evaluase valoarea pământului și fuseseră pe rând surprinși de cât de puțin valora de fapt, continuând să plătească taxele și ignorând faptul că aveau acel pământ în proprietate. Iar dacă viața lui s-ar fi

desfășurat așa cum se aștepta, nu exista nicio îndoială că și Max ar fi făcut același lucru.

Parcă mașina în garaj, lângă motocicleta lui, Harley-Davidson „*fat boy*”, jucăria lui preferată, și intră în casă.

Ajuns înăuntru, aprinse luminile. Îl întâmpină casa goală. Camera de zi conținea prea puține piese de mobilier: în partea stângă se afla o masă imensă din pin, cu un singur scaun la un capăt al ei. Un șemineu splendid din piatră de râu acoperea peretele dinspre est, cu o tăblie pe care nu se afla niciun ornament. În fața șemineului se afla o canapea din piele purpurie, o măsuță de cafea veche și un dulap frumos din lemn.

Max își aruncă haina pe canapea și căută telecomanda în spatele pernelor.

În câteva momente, un ecran cu plasmă se ridică din dulapul personalizat din lemn de trandafir. Îl porni. Nu conta ce era pe ecran, tot ce îl interesa era zgomotul. Ura o casă cufundată în liniște.

Urcă la etaj, făcu un duș rapid și își schimbă hainele. În fața oglinzii aburite, în timp ce se bărbierea, gândul îi zbură din nou la ea.

Urechea găurită.

Puse încet lama de ras jos, holbându-se la punctul minuscul din ureche. Abia dacă mai era vizibil; nu mai purtase un cercel de peste șapte ani.

Însă ea îl văzuse, iar văzându-l, zărise și o frântură din omul care fusese odinioară.

•

— Te-ai hotărât să ții o conferință de presă fără să mă avertizezi? Julia nu se putu abține să țipe la sora ei. Cum de nu mi-ai legat și o fundă galbenă în jurul gâtului și nu m-ai aruncat la lupi?

— De unde voiai să știu că o să vii? Nu ai venit acasă aseară, însă eu sunt cea care ar trebui să-mi fac planurile în jurul activităților tale? Cine mă crezi, Nostradamus?

Julia se rezemă de spătarul scaunului din mașină și își încrucișă brațele. În liniștea care se lăsă,

picăturile de ploaie începură să bată în parbrizul mașinii de poliție.

— Poate că presa *ar trebui* să știe că ești aici. Le-aș spune cât de mult credem…

— Crezi că ar fi un lucru *bun* să-mi arăt fața la camere? Acum? Pacientul meu – un copil, nu uita – m-a agresat. Asta nu prea inspiră încredere în abilitățile mele.

— Dar nu a fost vina ta.

— *Eu* știu asta! se răsti Julia. Însă crede-mă când îți spun că ei nu o vor crede.

Același lucru și-l spusese în sinea ei de zece ori în ultima jumătate de oră. Pentru o clipă, atunci când văzuse toți reporterii, se gândise să dezvăluie că ea era medicul care se ocupa de caz. Însă era prea devreme. Nu mai aveau încredere în ea. Trebuia să facă ceva bun ca să nu o distrugă din nou.

Trebuia să o facă pe copilă să vorbească. Rapid.

Timp de câteva zile, cu siguranță avea să fie o știre importantă. Titlurile aveau să apară peste tot; oamenii aveau să speculeze cu privire la identitatea fetiței. Probabil că știrile aveau să scrie că nu putea să vorbească inteligibil din cauza traumei cerebrale sau că nu voia să vorbească din cauza fricii sau a tulburării. Nimic nu atrăgea atenția publicului cum o făcea un mister, iar presa avea să profite de fiecare oportunitate. Julia știa că, mai devreme sau mai târziu, ea avea să facă parte din știre.

Ellie trase mașina în fața bibliotecii. Clădirea, care fusese odinioară un atelier de taxidermie, era ascunsă în spatele unui pâlc de brazi înalți. Întunericul se lăsa rapid, iar aleea din pietriș ce ducea până la ușă era abia vizibilă.

— Am trimis pe toată lumea acasă în seara asta, spuse Ellie, căutând cheia în buzunarul de la piept. Exact așa cum ai cerut. Și, Jules… îmi pare rău.

— Apreciez.

Julia își auzi propriul tremurat din voce, care dezvăluia mai multe decât și-ar fi dorit. Iar Ellie îl auzise și ea.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel între ele, acesta era momentul în care ar fi cerut ajutorul surorii ei și i-ar fi spus *Mi-e frică să înfrunt presa din nou.* În loc de asta, își drese glasul și spuse:

— Am nevoie de un loc retras în care să lucrez cu copila.

— De îndată ce îi găsim un tutore temporar, putem să o mutăm. Căutăm…

— O iau eu. Sună la DSHS. Nu ar trebui să fie nicio problemă cu aprobările. Voi completa formularele în seara asta.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Nu o pot ajuta cu doar o oră pe săptămână, nici măcar cu o oră pe zi. Va fi de lucru constant pentru o perioadă. Pregătește documentele care ne trebuie din partea ta.

— Bine.

Din spatele lor apăru o pereche de faruri care luminară clădirea. Câteva momente mai târziu, se auzi un ciocănit la geamul mașinii care răsună ca focul de armă.

Julia deschise portiera.

Penelope stătea lângă portiera de pe partea pasagerului, făcând cu mâna încântată. În spatele ei se afla o camionetă veche. Când Julia coborî din mașină, ea era deja în mijlocul unei fraze:

— …a zis că poți să o împrumuți pe Bertha o perioadă. Era camioneta de fân a lui taică-său când locuiau la Moses Lake. Cheile sunt înăuntru.

— Mulțumesc, Penelope.

— Spune-mi Peanut. Ce naiba, suntem practic rude, mai ales că Ellie e cea mai bună prietenă a mea.

Julia își aminti subit de Penelope la înmormântarea mamei lor. Ea avusese grijă de toate și de toți ca o mamă. Când Ellie începuse să plângă, Penelope o scosese din cameră. Mai târziu,

Julia o văzuse stând lângă Ellie la capătul patului părinților lor, legănând-o în timp ce suspina ca și cum Ellie ar fi fost copil.

Juliei i-ar fi trebuit o asemenea prietenă în anul ce trecuse.

— Mulțumesc, Peanut.

Ellie se dădu jos din mașină și o înconjură pentru a li se alătura. Tocurile negre ale pantofilor de la uniformă țăcăniră pe pietriș. Stând acolo, norii se împrăștiară și descoperiră luna palidă.

— Intră în mașină, Pea. Merg să o conduc pe Julia până la intrare.

Peanut își flutură degetele ca o studentă și se urcă în mașină, trântind portiera.

Julia și Ellie merseră pe aleea din pietriș până la bibliotecă. Apropiindu-se de intrare, razele lunii căzură pe un afiș pe care scria CITITUL ESTE DISTRACTIV! care acoperea fereastra de la intrare.

Ellie descuie ușa și o deschise, aplecându-se să aprindă luminile. Apoi o privi pe Julia.

— Chiar poți să o ajuți pe fata asta?

Furia Juliei se împrăștie, împreună cu rămășițele fricii pe care o simțise. Reveniseră la normal, vorbind despre lucrurile importante.

— Da. Ai făcut ceva progrese în ceea ce privește identitatea ei?

— Nu. Am introdus în sistem înălțimea, greutatea, culoarea ochilor și a părului, așa că vom restrânge posibilitățile. Am fotografiat și înregistrat, și cicatricile de pe picioare și umăr. Are și un semn din naștere distinctiv pe umărul stâng. E singurul semn de identificare despre care știm că l-a avut dintotdeauna. Cei de la FBI m-au sfătuit să îl țin secret – ca să descoperim escrocii și nebunii. Max i-a trimis rochia la laborator ca să caute fibre, dar sunt sigură că rochia este confecționată manual, așa că nu vom găsi o fabrică. Poate ADN, dar șansele sunt mici. Amprentele ei nu se potrivesc cu nicio înregistrare a copiilor dispăruți.

Însă asta nu e ceva neobișnuit, firește. Părinții nu obișnuiesc să ia amprentele copiilor lor. Avem mostre de sânge, așa că dacă cineva ne va contacta, putem face un test ADN. Ellie oftă. Cu alte cuvinte, sperăm că mama fetei va citi ziarul de mâine și ne va contacta. Sau că o vei convinge să ne spună cum o cheamă.

— Ce facem dacă mama ei a fost cea care a legat-o și a lăsat-o să moară?

Privirea lui Ellie rămase statornică. Era evident că și ea se gândise la același lucru. Amândouă știau că pentru un număr copleșitor de răpiri vinovat era un membru de familie. Cazuri precum cel al fetiței Elizabeth Smart erau extrem de rare.

— Atunci ai face bine să obții adevărul de la ea, spuse Ellie încet. E singurul mod în care o putem ajuta.

— Nimic nu ajută mai mult decât puțină presiune.

— Presiunea este pe amândouă, crede-mă. Până să înceapă săptămâna, cea mai dificilă activitate a poliției era luarea cheilor de la mașini oamenilor de la barul The Pour House în serile de vineri.

— Le vom lua pe rând, bănuiesc. În primul rând, am nevoie de un loc în care să lucrez cu ea.

— Mă voi ocupa.

— Bine, zâmbi Julia. Nu mă aștepta trează, voi ajunge târziu acasă.

Călcă pragul și covorul maroniu. Ellie îi atinse umărul.

— Jules?

Julia se întoarse. Fața surorii ei se afla pe jumătate în umbră și pe jumătate scăldată în lumină.

— Da.

— Eu cred că poți să faci asta, să știi.

Julia fu surprinsă de cât de mult însemna asta pentru ea. Nu era convinsă că vocea ei avea să sune normal, așa că nu îi mulțumi, în loc de asta, încuviință din cap, după care se întoarse pe călcâie

și intră în biblioteca luminată puternic. Din spatele ei, o auzi pe Ellie oftând adânc și spunând:

— Și eu cred în tine, surioară. Știu că vei putea găsi familia fetei.

Ușa se trânti.

Julia tresări. Nu îi trecuse prin minte să răspundă cu același sentiment. Întotdeauna o privise pe sora ei ca pe ceva indestructibil. Ellie nu avusese niciodată nevoie de încurajare așa cum avusese ea. Ellie se așteptase întotdeauna ca lumea să o iubească, iar lumea se conformase. O neliniștea să vadă o frântură a naturii interioare a surorii ei. Avea un soi de vulnerabilitate, o fragilitate care era ascunsă de exteriorul de fată dură care ajunsese regină a balului. Așadar, până la urmă aveau ceva în comun.

Julia înconjură un șir de mese către rândul cu computere. Erau cinci – cu patru mai multe decât se așteptase – care aveau fiecare câte un birou individual sub un panou din plută acoperit de coperte de cărți și fluturași care anunțau evenimente locale.

Scoase o agendă și un pix negru din servietă, apoi căută reportofonul prin buzunarele din interior. Găsindu-l, îi schimbă bateriile cu unele noi, îl porni și spuse:

— Dosar caz numărul unu, nume pacient necunoscut.

Apăsând butonul de stop, se așeză pe scaunul tare din lemn și se apropie de ecran. Computerul porni cu un bâzâit, iar ecranul se aprinse. În câteva secunde, naviga pe internet și își lua notițe. În timp ce scria, vorbea și în reportofon.

> *Cazul numărul unu, pacient: copil de sex feminin, vârstă necunoscută. Estimat a avea între cinci și șapte ani. Nume necunoscut.*
>
> *Copilul prezintă abilități lingvistice limitate sau absente. Evaluarea fizică a*

arătat deshidratare și subnutriție severe. Multiple cicatrici de tipul celor generate de legături sugerează traume grave trecute. Tulburări sociale, precum și inabilitatea de a interacționa într-o modalitate potrivită vârstei accentuate. Copilul prezintă perioade de câteva ore de nemișcare, întrerupte de surescitare și iritare. În plus, pare îngrozită de obiecte strălucitoare din metal.

Diagnostic inițial: autism.

Opri reportofonul și se încruntă. Diagnosticul nu i se părea în regulă. Căută pe Google *autism*, *simptome* și citi enumerarea comportamentelor asociate în mod obișnuit cu autismul. Niciunul dintre ele nu era o informație nouă pentru ea.

• Întârziere în vorbire

• Unii nu dobândesc niciodată abilitatea de a vorbi

• Lipsa plăcerii la atingere

• Incapacitatea/refuzul de a face contact vizual

• Ignorarea mediului înconjurător

• Pot părea surzi din cauza faptului că ignoră sunetele/lumea înconjurătoare

• Sunt comune comportamentele fizice repetitive, precum bătaia din palme sau din picior

• Accese de furie severe

• Bolboroseli neinteligibile

• Pot dezvolta înclinații intelectuale, adesea în matematică, muzică sau desen

• Inabilitatea de a dezvolta relații cu persoane de vârste apropiate

Lista continua. Conform criteriilor DSM IV, un pacient care prezenta un anumit număr de simptome putea fi diagnosticat în mod rezonabil ca suferind de autism. Din păcate, Julia nu ținuse fetița sub observație suficient de mult încât să răspundă multora dintre întrebările legate de

comportament. Cum ar fi: fetiței îi plăcea atingerea? Putea să manifeste sentimente reciproce? Pentru aceste întrebări, Julia nu avea niciun răspuns concret.

Însă avea un răspuns intuitiv. Fetița *putea* vorbi, cel puțin într-o anumită măsură, putea auzi și înțelege până la o anumită limită. În mod straniu, Julia era convinsă că reacțiile fetei erau normale; lumea din jurul ei era cea care nu era normală.

Nu avea niciun rost să analizeze diagnosticele asociate – sindromul Asperger, sindromul Ratt, tulburarea dezintegrativă juvenilă sau tulburarea pervazivă de dezvoltare nespecificată. Pur și simplu nu dispunea de suficiente informații.

Își notă pe agendă: *Mâine: studiază interacțiunea socială*, *tiparele comportamentale (dacă există), funcțiile motorii.* Închise pixul și îl bătu pe masă.

Simțea că lipsește ceva. Se întoarse la computer și începu să caute. Nu avea nici cea mai mică idee ce anume căuta.

În următoarele două ore, rămase acolo luând notițe despre orice afecțiune comportamentală sau mintală a copiilor pe care o putu găsi, însă niciuna dintre ele nu fusese revelatoare.

În sfârșit, în jurul orei unsprezece, căută pe Google *copii dispăruți.* Această căutare o conduse la o serie de filme și site-uri despre răpiri. Asta era treaba surorii ei. Adăugă *pădure* la căutare, pentru a vedea câte cazuri similare se găseau despre copii pierduți sau abandonați într-o pădure sau într-un parc național.

Îi apăru sintagma *copii sălbatici*, formulare pe care nu o mai văzuse scrisă încă din zilele de facultate. Sub ea se afla un fragment dintr-o frază*: …copiii pierduți sau abandonați crescuți de lupi sau de urși în adâncul pădurii pot părea…*

Mută cursorul și dădu clic. Textul îi apăru pe ecran.

Copiii sălbatici sunt copii rătăciți, abandonați sau pierduți în alt mod care au supraviețuit în condiții de izolare totală. Ideea unor copii crescuți de lupi sau de urși este mai prezentă în legende, deși există unele cazuri documentate științific. Unele dintre cele mai cunoscute asemenea cazuri includ:

- Cei trei copii-urși din Ungaria (secolul al XVII-lea)
- Fetița din Oranienburg (1717)
- Peter, băiatul sălbatic (1726)
- Victor din Aveyron (1797)
- Kaspar Hauser (1828)
- Kamala și Amala din India (1920)
- Genie (1970)

Cel de-al doilea cel mai cunoscut caz documentat a avut loc în anii 1990. Este vorba despre un copil ucrainean pe nume Oxana Malaya, care se spunea că fusese crescută de câini până la vârsta de opt ani. Nu a dobândit niciodată abilități sociale normale. Astăzi, la vârsta de douăzeci și trei de ani, locuiește într-un institut pentru persoanele cu deficiențe mintale grave.

În 2004, un băiețel de șapte ani – despre care, de asemenea, se spunea că fusese crescut de câini sălbatici – a fost găsit în pădurile din Siberia. Până în acest moment, nu a învățat să vorbească.

Julia se încruntă și apăsă tasta de imprimare.

Era foarte puțin probabil ca fetița să fie un copil sălbatic cu adevărat.

Puiul de lup…

Felul în care mănâncă…

Dar dacă chiar ar fi așa…

Acest copil putea fi cel mai traumatizat pacient pe care Julia îl tratase vreodată, iar fără ajutor îndelungat, biata fetiță putea rămâne la fel de pierdută și de uitată în interiorul sistemului cum fusese și în pădure.

Julia se aplecă și luă teancul de hârtii din imprimantă. Deasupra teancului se afla ultima pagină pe care o imprimase. O fotografie în alb-negru cu o fetiță care o privea. Fetița părea înspăimântată, dar și cu privirea fixată în mod straniu. Descrierea de sub poză era:

> *Genie. După doisprezece ani de abuz teribil și izolare, a devenit o senzație media. Echivalentul modern al copilului sălbatic crescut în suburbiile Californiei. Salvată din acest coşmar, a fost adusă la lumină pentru o scurtă vreme până când, la fel ca toți copiii sălbatici dinaintea ei, a fost abandonată de medici și oamenii de știință și trimisă către o soartă necunoscută; către o viață într-o instituție pentru persoanele cu deficiențe mintale.*

Julia nu își putu imagina că ar putea fi genul de medic care să se folosească de un copil traumatizat pentru avansarea în carieră, însă știa că mai devreme sau mai târziu asemenea oameni aveau să o caute pe fetiță. Dacă povestea reală era atât de gravă pe cât se gândea că ar putea fi, atunci avea să ajungă pe prima pagină a ziarelor.

— Nu voi permite nimănui să te rănească din nou, îi promise Julia fetiței care dormea în spital. Promit.

Capitolul 7

Până la ora opt a acelei seri, telefoanele în sfârșit se opriseră din sunat. Primiseră zeci de apeluri legate de conferința de presă, apeluri ca să verifice informațiile, dar și faxuri și cerințe de la reporterii care fuseseră acolo și de la cei care nu se deranjaseră să apară, însă auziseră cumva despre știre. Și, firește, localnicii se prezentaseră într-un flux continuu până la ora cinei, implorând să li se dea orice fel de informații despre cel mai neașteptat oaspete al orașului Rain Valley.

— Liniștea dinaintea furtunii, spuse Peanut.

Ellie își ridică privirea din teancul de hârtii de pe birou chiar la timp ca să-și vadă prietena cum își aprinde o țigară.

— Am întrebat dacă am voie, iar tu ai mormăit, adăugă Peanut înainte ca Ellie să poată riposta.

Ellie nu se obosi să se certe.

— Ce ziceai despre furtună?

— E liniștea dinaintea ei. Mâine o să se dezlănțuie iadul aici. Urmăresc Court TV, știu cum e. Astăzi au fost câteva canale și ziare locale aici. E nevoie de un singur titlu cu „Fata-lup zburătoare” și totul se va schimba. Fiecare reporter din țară va vrea o parte din știre. Își scutură capul, expirând fumul și tușind. Biata copilă! Cum o putem proteja?

— La asta lucrez.

— Și cum vom avea încredere în persoana care va veni să o revendice?

Aceasta fusese întrebarea care o bântuise pe Ellie, care se afla la rădăcina neliniștii ei.

— Asta m-a măcinat încă de la început, Pea. Nu vreau să o predau chiar oamenilor care i-au făcut rău, însă am prea puține probe. Instinctul nu te duce departe în sistemul nostru legal. Sper că există pe undeva un raport de răpire, cât de trist e asta? Mi-ar plăcea să duc înapoi o fetiță care a fost

efectiv furată din casă. Atunci am putea avea probe de sânge și un suspect. Dar dacă nu este atât de simplu… Ridică din umeri. Voi avea nevoie de ajutor de sus.

— Fără comiterea unei infracțiuni, ei o să fugă de caz ca hoții de șirul de recunoaștere. O să vrea ca tu să faci toată munca. Ar putea interveni și statul, însă numai ca să o găzduiască. Deja ne-au spus asta.

Ellie fusese în acest carusel de griji și consecințe toată noaptea. Nu se afla mai aproape de un răspuns acum față de momentul în care preluase cazul.

— Totul depinde de Julia, bănuiesc. Dacă ea poate scoate o poveste din partea fetiței, o să avem un punct din care să începem.

— Asta dacă fetița *poate* vorbi, vrei să zici.

— Asta este partea Juliei de problemă, iar dacă cineva ar putea să o ajute pe fată, acea persoană este sora mea. Acum, treaba noastră este să îi găsim un loc în care să lucreze. Ellie bătu cu pixul pe birou.

Peanut începu din nou să tușească.

— Stinge chestia aia, Pea. Ești cel mai prost fumător pe care l-am văzut vreodată.

— Iar săptămâna asta m-am îngrășat cu cinci sute de grame. O să mănânc numai ciorbă de varză din nou. Sau poate morcovi. Peanut își stinse țigara. Hei, ce zici de vechea fabrică de cherestea? Nu ar căuta-o nimeni acolo.

— E prea frig. Prea greu de apărat. Vreun fotograf perfid de ziar de scandal ar găsi o modalitate să intre. Sunt patru drumuri care duc acolo; cel puțin șase intrări ar trebui să fie păzite. Și e proprietate publică.

— Dar la spitalul orășenesc?

— Sunt prea mulți angajați. Mai devreme sau mai târziu, cineva ar vinde știrea. Ellie se încruntă. Noi avem nevoie de un loc secret din care să nu se audă nimic.

— În Rain Valley? Cred că glumești. Orașul ăsta trăiește pentru bârfe. Toată lumea va vrea să vorbească cu presa.

Firește. Răspunsul era atât de evident, încât nu știu cum putuse să îl rateze. Era exact ca atunci când Ellie era în liceu și furaseră fișa cu prezența în ziua porților deschise. Ellie plănuise totul.

— Sun-o pe Daisy Grimm.

Peanut se uită la ceas.

— Dar a început *Burlacul.*

— Nu mă interesează. Sun-o. Vreau ca toată lumea care are vreo funcție în oraș să vină la biserica congregațională la șase dimineața.

— O ședință generală? Despre ce?

— E cât se poate de secret.

— O ședință generală *secretă* în zori. Cât de dramatic! Peanut scoase un pix din cocul ciufulit de păr castaniu. Care este ordinea de zi?

— Fetița-lup zburătoare, firește. Dacă orașul vrea să bârfească, îi vom da ceva despre care să vorbească.

— Vaai! O să fie atât de distractiv.

În ora care urmă, Ellie lucră la planul ei, în timp ce Peanut sună toți prietenii și vecinii. Până la ora zece terminaseră.

Ellie privi contractul pe care îl elaborase. Era perfect.

Subsemnatul
_____ sunt de acord să păstrez confidențialitatea totală a oricăror informații cu privire la fetița-lup. Jur că nu voi dezvălui nimănui nimic din ce am aflat în ședința generală din octombrie. Rain Valley se poate baza pe mine.

_____ (semnătură obligatorie)

— Nu va fi primit în instanță, spuse Peanut, apropiindu-se de Ellie.

— Dar cine ești tu, Perry Mason?

— Urmăresc *Boston Legal* și *Lege și ordine*.

Ellie își dădu ochii peste cap.

— Nu trebuie să aibă efecte juridice. Doar trebuie să pară că are. Ce-i place orașului ăstuia mai mult decât orice?

— O paradă?

Ellie fu nevoită să recunoască asta.

— Bine, pe locul doi atunci.

— Reducere de două la preț de una?

— Bârfa, spuse ea, dându-și seama că Peanut putea face presupuneri până în zori. Și secretele. Se ridică și se întinse să-și apuce haina. Singura problemă o reprezintă Julia.

— De ce?

— Nu-i va plăcea ideea de ședință generală.

— De ce nu?

— Îți amintești cum a fost pentru ea viața în orașul ăsta. Nimeni nu știa ce să creadă despre ea. Se plimba peste tot cu nasul în cărți. Nu vorbea niciodată cu nimeni în afară de mama.

— Asta a fost acum mult timp. Nu-i va păsa ce cred oamenii despre ea acum. E *medic*, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ba îi pasă, oftă Ellie. Întotdeauna i-a păsat.

•

E cufundat într-o beznă adâncă. Deasupra capului lui, frunzele foşnesc într-o adiere invizibilă. Norii ascund luna argintie; nu există decât o licărire de lumină. Poate că e de fapt o amintire.

Fata stă chircită pe o creangă, privindu-l. E atât de nemișcată încât se întreabă cum de a găsit-o cu privirea.

Hei, şopteşte el, întinzând mâna.

Ea cade pe un covor de frunze fără să scoată un sunet. În patru labe, fuge de acolo.

O găsește într-o peșteră, legată și însângerată. Înfricoșată. Crede că o aude rostind „Ajutor”,

după care dispare. În locul ei se află un băiețel blond. El întinde mâinile, plângând…

•

Max se trezi speriat. Preț de un moment, nu avea nici cea mai mică idee unde se afla. Tot ceea ce vedea în locul lui erau pereții de un roz pal și volănașe… o colecție de figurine din sticlă pe un raft… elfi și vrăjitori… era o vază cu trandafiri din mătase pe noptieră și două pahare de vin goale.

Trudi.

Era întinsă lângă el, dormind. În lumina lunii, spatele ei gol părea de un alb pur. Nu putu rezista tentației de a-l atinge. La atingerea lui, ea se întoarse și îi zâmbi.

— Pleci? șopti ea, cu vocea răgușită și joasă.

El încuviință din cap.

Trudi se ridică pe coate, descoperind forma sânilor ei goi de sub pătura roz.

— Ce s-a întâmplat, Max? Toată noaptea ai fost… distras.

— Fata, răspunse el simplu.

Ea întinse mâna și își trecu degetul peste obrazul lui.

— Mă gândeam eu. Știu cât te afectează copiii răniți.

— Mi-am ales o carieră minunată, nu-i așa?

— Câteodată, un om se poate implica prea mult. În lumina scăzută, Max crezu că arăta tristă, însă nu putu fi sigur. Poți să vorbești cu mine, să știi.

— Nu vorbitul este cel mai bun lucru pe care îl facem. De aceea ne înțelegem atât de bine.

— Ne înțelegem pentru că eu nu vreau să mă îndrăgostesc.

Max râse.

— Și eu vreau?

Ea zâmbi cu subînțeles.

— La revedere, Max!

O sărută pe umăr și se aplecă să-și adune hainele. După ce se îmbrăcă, se apropie de ea și îi șopti:

— Pa.

Apoi plecă.

Peste câteva minute era deja pe motocicletă și gonea pe drumul întunecat și gol. Aproape că intrase pe vechea autostradă, când își aminti motivul pentru care plecase de la Trudi de acasă de fapt. Era visul care îl trezise; pacienta lui.

Se gândi la biata fetiță, singură în camera ei. Copiilor le era frică de întuneric.

Se întoarse și apăsă accelerația. La spital, parcă lângă camioneta roșie și veche a lui Penelope Nutter și intră.

Holurile erau goale și cufundate în liniște, cu doar câteva asistente de serviciu. Zgomotele obișnuite dispăruseră, iar Max auzi numai ritmul propriilor pași. Se opri lângă biroul asistentelor ca să ia fișa fetei și să-i verifice progresul.

— Bună seara, domnule doctor, spuse asistenta de serviciu.

Vocea ei suna la fel de obosită pe cât se simțea el.

Max se aplecă peste tejghea și zâmbi.

— Haide, Janet, de câte ori ți-am cerut să-mi spui Max?

Ea chicoti, roșind.

— De prea multe ori.

Max o bătu pe mâna plinuță. Cu mulți ani în urmă, când o cunoscuse pe Janet, nu văzuse la ea decât gene false ca ale lui Tammy Faye și părul ca al lui Marge Simpson. Acum, când zâmbea, Max vedea o bunătate în care mulți oameni nu mai credeau.

— Atunci voi continua să sper.

Ascultându-i râsetul copilăresc, se îndreptă către creșă. Acolo, privi pe fereastră, așteptându-se să o vadă pe fată încolăcită pe saltea, dormind în întuneric. În loc de asta, luminile erau aprinse, iar Julia se afla acolo, stând pe un scăunel lângă o măsuță pentru copii. O agendă îi stătea deschisă în poală, iar un reportofon era pe masă, lângă cotul

ei. Deși o putea vedea numai din profil, părea cât se poate de calmă. Liniștită, chiar.

Pe de altă parte, fetița era agitată. Țopăia prin cameră, făcând gesturi stranii, repetitive. Apoi, dintr-odată, se opri și se întoarse cu fața către Julia.

Julia spuse ceva. Max nu auzea prin geam, nu se deslușeau cuvintele.

Fetița pufăi din nas și își scutură capul. Când începu să-și zgârie propriii obraji, înfigându-și unghiile în carne, Julia sări la ea și o luă în brațe.

Fetița se zvârcolea ca o pisică, însă Julia nu-i dădu drumul. Își pierdură echilibrul și căzură pe saltea.

Julia o ținea nemișcată, ignorând mucozitățile care-i zburau din nas și tremuratul capului; apoi Julia începu să cânte. Max își dădu seama după cadența vocii ei, după modul în care cuvintele se legau.

Merse în dreptul ușii și o deschise ușor.

Fetița îl privi imediat și se opri, pufăind de frică.

Julia cânta*: …un basm vechi ca vremea… un cântec… vechi ca rima…*

Max rămase încremenit, vrăjit de sunetul vocii ei.

Julia ținu în continuare fata în brațe și continuă să cânte. Nici măcar o dată nu-și îndreptă ochii către ușă. Încet, minutele trecură. „Frumoasa și Bestia” deschise drumul către alte cântece. Mai întâi cântă „Im a Lonely Little Petunia în an Onion Patch”, apoi „Somewhere Over the Rainbow”, iar apoi „Puff the Magic Dragonw.

Treptat, genele fetei îi căzeau și se deschideau din nou. Biata de ea se străduia din răsputeri să rămână trează.

Julia continuă să cânte.

În sfârșit, fetița își băgă degetul mare în gură, începu să-l sugă și adormi. Cu mare blândețe, Julia înveli pacienta în pat și o acoperi cu pături, apoi se întoarse către masă să-și adune notițele.

Max știa că trebuia să se îndepărteze, să plece înainte ca ea să-l observe, însă nu se putu mișca. Sunetul vocii ei îl captivase cumva, așa cum o făcuse și strălucirea luminii palide a lunii peste părul și pielea ei.

— Bănuiesc că asta înseamnă că-ți place să privești, spuse ea fără să se întoarcă spre el.

Max ar fi putut să jure că nu privise nici măcar o dată către ușă, însă știu că se afla acolo.

Intră în cameră.

— Nu îți scapă multe, nu-i așa?

Julia puse ultimele hârtii în servietă și își ridică privirea. Pielea ei părea cenușie în lumina slabă; zgârieturile de pe obraji erau întunecate și furioase. O vânătaie galbenă îi marca fruntea. Însă ochii ei fură cei care îi atraseră atenția.

— Îmi scapă destul de multe.

Vocea îi era atât de blândă încât lui Max îi trebui o clipă să audă ceea ce spusese de fapt: *îmi scapă destul de multe.*

Se referea la pacienta ei, cea care omorâse acei copii în Silverwood și care apoi se sinucisese. Max cunoștea acel tip de sentiment de vinovăție.

— Arăți ca și cum ți-ar prinde bine o ceașcă de cafea.

— Cafea? La ora unu noaptea? Nu prea cred, dar îți mulțumesc.

Julia se strecură pe lângă el, după care îl scoase din camera creșei și închise ușa în urma lui.

— Ce zici de plăcintă? întrebă el în timp ce se mergeau de-a lungul holului. Plăcinta este bună la orice oră din zi.

Julia se opri și se întoarse.

— Plăcintă?

Max se apropie de ea, neputându-și ascunde un zâmbet.

— Știam că te voi tenta.

Ea începu să râdă și, deși scosese un sunet obosit și nu foarte sincer, reacția ei îi lărgi zâmbetul lui Max.

— Plăcinta m-a tentat.

O conduse către cantină și aprinse luminile. În liniștea nopții, locul era gol. Lăzile și vitrinele erau goale.

— Ia loc.

Max se strecură pe lângă tejgheaua cu sandvișuri și intră în bucătăria din spate, unde găsi două bucăți de plăcintă cu mure, pe care le acoperi cu înghețată de vanilie. Apoi făcu două căni de ceai verde și duse o tavă în sala de mese, așezând-o pe masă în fața Juliei.

— Ceai de mușețel. Te va ajuta să dormi, spuse el, așezându-se pe scaunul din fața ei. Și plăcintă cu mure, preferata localnicilor, spuse, dându-i o furculiță.

Julia se holbă la el, încruntându-se ușor.

— Mulțumesc, spuse ea după o pauză.

— Cu plăcere.

— Așadar, domnule doctor Cerrasin, spuse ea după încă o tăcere lungă, ți-ai făcut un obicei din ademenirea colegilor la cantină pentru plăcintă la primele ore ale dimineții?

Max zâmbi.

— Ei bine, dacă prin colegi te referi la medici, nu suntem prea mulți pe aici. Sincer să fiu, nu l-am mai dus pe bătrânul doctor Fischer la o plăcintă de foarte mult timp.

— Dar pe asistente?

Auzi un ton ciudat în vocea ei și își ridică privirea. Julia îl fixa cu privirea peste porțelanul bej al cănii. Îl analiza.

— Mi se pare mie sau mă întrebi despre viața mea personală? zâmbi el. Așa e, Julia?

— Viața ta personală? întrebă ea accentuând cuvântul *personală.* Ai așa ceva? Aș fi surprinsă.

Se încruntă.

— Tu chiar crezi că mă cunoști.

Julia luă o mușcătură din plăcintă.

— Hai să spunem că îți cunosc genul.

— Nu. Hai să nu spunem asta. Nu știu cu cine mă confunzi, dar nu se află la această masă. Abia m-ai cunoscut, Julia.

— Bine, fie. Atunci spune-mi ceva despre tine. Ești căsătorit?

— Asta este o primă întrebare interesantă. Nu. Tu ești?

— Nu.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Nu.

— Ai fost vreodată aproape să te căsătorești?

Julia își coborî privirea preț de o clipă. Era tot ce voia să afle. Cineva îi frânsese inima. Putea să parieze că se întâmplase destul de recent.

— Da. Dar tu? Ai fost vreodată căsătorit?

— O dată. Acum mult timp.

Acest amănunt păru să o surprindă.

— Copii?

— Nu.

Îl privi tăios, de parcă auzise ceva în vocea lui. Privirile li se întâlniră. Într-un sfârșit, ea zâmbi.

— Prin urmare poți să mănânci plăcintă cu cine vrei tu.

— Pot.

— Probabil că ai mâncat plăcintă cu fiecare femeie din oraș.

— Mă supraestimezi. Femeile căsătorite își fac propria plăcintă.

— Dar cu sora mea?

Zâmbetul îi dispăru. Dintr-odată, flirtul nu i se mai părea așa nevinovat.

— Ce-i cu ea?

— Ai… mâncat plăcintă și cu ea?

— Un gentleman nu ar răspunde la o asemenea întrebare, nu-i așa?

— Deci ești un gentleman.

— Firește. Max începuse să se simtă inconfortabil în cursul pe care îl lua conversația lor. Cum îți mai este fața? Vânătaia aia se face mai urâtă.

— Noi, psihiatrii, ne mai luăm capace din când în când. Astea sunt riscurile meseriei.

— Nu știi niciodată de ce poate fi capabilă o persoană, nu-i așa?

Privirile li se întâlniră din nou.

— E meseria mea să știu. Deși, până acum, toată planeta știe că am ratat ceva important.

Max nu mai avea niciun răspuns care să-i ofere sprijin real, așa că rămase în liniște.

— Nu ai nimic banal de spus, domnule doctor Cerrasin? Niciun discurs de tipul „Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce”?

— Spune-mi Max, te rog. O privi. Iar uneori, Dumnezeu îți rupe spatele.

Trecu un moment îndelungat până când ea rosti:

— Și cum ți l-a rupt ție, Max?

Medicul se ridică de pe scaun și se opri lângă ea.

— Pe cât de mult mi-ar plăcea să continui conversația, trebuie să mă întorc la lucru la ora șapte. Așa că…

Julia așeză vasele pe tavă și se ridică de pe scaun.

Max duse tava înapoi în bucătărie și puse vasele în mașina de spălat, apoi merseră alături prin holurile liniștite și goale, până în parcare.

— Eu sunt cu camioneta roșie, spuse ea, scotocind prin geantă după chei.

Max deschise ușa pentru ea, iar Julia își ridică privirea către el.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Nu mai mănânc plăcintă, să știi. Bine?

Max se încruntă.

— Dar…

— Mulțumesc din nou, spuse în timp ce se urcă, apoi trânti portiera și plecă.

Capitolul 8

Julia refuză să își permită să se gândească la Max. Avea destule lucruri pe cap acum și fără să își ocupe mintea cu un bărbat de oraș mic. Și ce dacă o intriga? Max era cu siguranță un jucător, iar ea nu avea niciun interes față de jocuri pe care le juca un asemenea bărbat. Asta fusese o lecție pe care o învățase de la Philip.

Viră pe Olympic Drive, în cea mai veche parte a orașului, construită în anii 1930 pentru familiile muncitorilor din fabrică. Să conducă prin această zonă era ca și cum s-ar fi întors înapoi în timp. Se opri la intersecție și era chiar acolo, în fața farurilor ei. Magazinul de lemne. La acea oră târzie nu putu citi bannerul portocaliu care atârna de fereastră. Cu toate acestea, știa cuvintele pe de rost. *Această comunitate este susținută de cherestea.* Aceleași bannere erau atârnate în tot orașul încă din zilele în care umblau pe acolo bufnițele pătate.

Magazinul era inima cartierului West End. Vara era deschis încă de la trei dimineața. Iar bărbați precum tatăl ei așteptau deja acolo nerăbdători să își înceapă ziua.

Ridică ușor piciorul de pe accelerație și trecu printr-o zonă de ceață. Stătuse de atâtea ori în camioneta tatălui ei lângă magazin, așteptându-l.

•

Tatăl ei fusese tăietor de lemne. Un tăietor era față de un simplu lucrător forestier ceea ce un chirurg cardiovascular era față de un medic de familie. Era elita meseriei. Pleca dis-de-dimineață în pădure, cu mult înainte de amicii lui; singur. Întotdeauna singur. Prietenii lui, ceilalți tăietori, mureau atât de des încât încetase să mai fie o surpriză. Însă el iubea să își lege curelele de cățărare de glezne, să ia o funie și să se cațăre într-un copac înalt de șaizeci de metri. Firește, era o

meserie de aventurier, care se întâlnea zilnic cu moartea și care aducea un profit pe măsura riscului.

Cu toții știuseră că era doar o chestiune de timp până când avea să-l doboare și pe el.

Julia apăsă accelerația cu prea multă putere. Vechea camionetă zvâcni înainte, se poticni, iar motorul se opri. Îl porni din nou, găsi viteza întâi și se îndreptă către vechea autostradă.

Nu era de mirare că rămăsese la spital până atât de târziu. Își spusese că totul era pentru fetiță, pentru a face o treabă bună, însă asta reprezenta doar o parte a motivului. Amânase întoarcerea acasă, unde erau prea multe amintiri.

Parcă mașina și intră în casă. Era plină de forme și umbre, toate familiare pentru ea. Ellie îi lăsase becul de pe scări aprins, lucru pe care și mama lor îl făcuse întotdeauna, iar vederea lui – acea lumină blândă, aurie revărsată peste scările uzate din stejar – îi umplu inima de dor. Mama ei o aștepta întotdeauna trează. Nu se dusese niciodată la culcare în această casă fără un sărut de noapte bună. Indiferent de cât de tare se certau mama și tata, Julia își primea întotdeauna sărutul din partea mamei.

Julia avea treisprezece ani prima oară când văzuse dincolo de cortină; cel puțin așa se gândea acum la asta. Într-o singură zi trecuse de la a crede că familia ei este una fericită, la aflarea adevărului. Mama ei venise în acea seară cu ochii injectați și cu obrajii umpluți de lacrimi. Julia apucase să pună doar câteva întrebări înainte ca mama ei să înceapă să vorbească. *E tatăl tău*, șoptea ea. *Nu ar trebui să-ți spun*, *dar…*

Următoarele cuvinte fuseseră explozibilul plasat la locul potrivit. Aruncase în aer familia Juliei – și întreaga ei lume. Iar cea mai rea parte este că mama nu-i mai spusese niciodată Juliei aceleași lucruri.

*

Julia urcă scările. În baia mică de la etaj care dădea în dormitorul ei din copilărie se spălă pe dinți, își clăti fața și se schimbă în pijamalele de mătase pe care și le adusese din Beverly Hills, după care intră în vechea ei cameră.

Găsi un bilețel pe pernă. Cu literele îngroșate al lui Ellie, scria: *Ședință la biserica congregațională la șase dimineața pentru a discuta plasamentul fetiței. Fii gata de plecare la 5.45.*

Bun. Sora ei se ocupa de situație.

Julia mai rămase trează încă o oră, completând toate formularele necesare pentru a fi desemnată tutore temporar al fetiței, după care se urcă în pat și stinse lumina. Adormi aproape instantaneu.

La ora patru se trezi brusc.

Preț de o secundă, nu știu unde se află. Apoi văzu cutia muzicală cu balerină de pe biroul alb și își reveni în simțiri. Își aminti și visul care o trezise. Era din nou mică – *acea* fată. Fiica slăbănoagă, inadaptată social a marelui Tom Cates.

Aruncă așternuturile de deasupra ei și se împletici să coboare din pat. În câteva minute se îmbrăcă în hainele de alergare și ieși, alergând de-a lungul vechii autostrăzi, pe lângă intrarea în parcul național.

Până la 5.15 se întorsese acasă, răsuflând greu, simțindu-se din nou ca un adult.

Lumina palidă cenușie dinaintea ivirii zorilor, la fel de umedă cum era orice altceva în acest climat de pădure, strălucea în raze puternice printre copacii care se ridicau de-a lungul râului.

Nu luase hotărârea de a se mișca, nici nu voia, însă înainte să-și dea seama se îndrepta spre capătul celălalt al grădinii, către gaura preferată de pescuit a tatălui ei.

Dă-te înapoi, micuțo. Nu-mi mai sta în drum. Abia mă pot concentra la pescuit dacă te furișezi pe lângă mine.

Nu era de mirare că se mutase de acolo și păstrase distanța. Amintirile erau peste tot; la fel ca și copacii, păreau să-și tragă hrana din pământ și din ploaie.

Se întoarse și intră înapoi în casă.

*

Julia și Ellie ajunseră primele. Traseră mașina pe un loc din apropierea ușii de la intrarea bisericii și se dădură jos.

Ellie începu să spună ceva, însă cuvintele se pierdură în scrâșnetul roților pe pietriș. Un șir de mașini intrară în parcare, aliniindu-se una lângă cealaltă. Earl și Myra fură primii care se dădură jos din mașină. Earl era îmbrăcat în uniforma completă, însă soția lui purta un trening pufos roz. Părul îi era strâns în bigudiuri și acoperit de o eșarfă colorată.

Ellie o apucă pe Julia de braț și o grăbi în biserică. Ușa se închise în urma lor.

Julia nu-și putu stăpâni un val de emoții. O scotea din minți acea slăbiciune. Niciuna dintre toate prostiile astea nu ar trebui să o mai deranjeze acum. Nici nu ar deranja-o dacă s-ar fi întors acasă triumfătoare, nu înconjurată de rușine.

— Nu mă mai interesează ce cred ei. Chiar deloc. Deci de ce…

— Niciodată nu am înțeles de ce ai lăsat asta să te afecteze. Cui îi pasă dacă nu te plac ei?

— Fetele ca tine nu ar putea înțelege, răspunse Julia, și era adevărat.

Ellie fusese cea populară. Ea nu știa că unele răni erau ca oasele ce fuseseră odată rupte. Când era vremea potrivită, dureau toată viața.

Ușile se deschiseră cu zgomot, iar oamenii dădură buzna în biserică și își ocupară locurile pe băncile din stejar. Vocile lor combinate străpungeau aerul la fel cum un robot de bucătărie străpunge gheața. Max fu printre ultimii care sosiră și ocupă un loc în spate.

Ellie merse la amvon. Așteptă până când ceasul se făcu 6.10, după care îi făcu un semn lui Peanut să încuie ușile. Mai trecută încă cinci minute până când reuși să liniștească mulțimea.

— Vă mulțumesc tuturor pentru prezență, spuse ea în sfârșit. Știu că este foarte devreme și apreciez cooperarea dumneavoastră.

— Despre ce este vorba, Ellie? întrebă cineva din spatele sălii, începe tura peste patruzeci de minute.

— Taci din gură, Doug! strigă altcineva. Las-o să vorbească.

— Tu să taci, Al. E despre fata-lup zburătoare, așa-i, Ellie?

Ellie își ridică mâinile ca să-i liniștească, și izbuti.

— Este despre fata care a ajuns recent la noi.

Mulțimea izbucni din nou, adresând întrebări către podium.

— Chiar poate să zboare?

— Unde este acum?

— Unde este lupul?

Julia era uimită de răbdarea de care sora ei dădea dovadă. Nu își dădea ochii peste cap, nu îi batjocorea, nu bătea cu pumnul. Pur și simplu spuse:

— Lupul este cu Floyd la Ferma de vânat Olympic. Are grijă de el.

— Am auzit că fata mănâncă cu picioarele, strigă cineva.

— Și numai carne crudă.

Ellie inspiră adânc. Acesta fu primul semn că își pierdea răbdarea.

— Uitați, nu avem foarte mult timp să ne adunăm. Ideea este următoarea: vrem să protejăm acest copil? Un zgomot aprobator se auzi din direcția mulțimii. Bine. Se întoarse către Peanut. Împarte contractele. Către mulțime, Ellie continuă: O să vă strig numele fiecăruia. Vă rog să răspundeți ca să știu că sunteți aici.

Ellie citi numele în ordine alfabetică, începând cu Herb Adams. Pe rând, oamenii răspunseră până când ajunse la Mort Elzik.

Nu se auzi niciun răspuns.

— Nu e aici, strigă Earl.

— Bine, răspunse Ellie. Nu menționăm această ședință sau fetița lui Mort sau oricui nu participă la această ședință. De acord?

— De acord, răspunseră în unison.

— Dar ce nu avem voie să spunem, Ellie?

— Da, vorbește mai repede, am o cursă în jumătate de oră.

— Și se deschide și moara.

Ellie își ridică mâinile pentru a face liniște.

— În regulă. După cum știți cu toții, sora mea, Julia, a venit acasă să ne ajute. Ea are nevoie de liniște și pace și de un loc în care să lucreze departe de presă.

Daisy Grimm se ridică. Purta o salopetă de blugi brodată cu margarete. Machiajul ei de la farmacie era atât de intens pe obrajii ei plini de pudră încât probabil că strălucea în întuneric.

— Oare sora ta chiar o poate ajuta pe biata fată? Vreau să zic… după ce s-a întâmplat în California, doar mă întreb…

Mulțimea amuți și aștepta.

— Stai jos, Daisy! răspunse Ellie cu asprime. Acum, iată care este planul. Cu toții vom vorbi cu presa. Când ne vor întreba, le vom spune în secret și *neoficial* unde stă fetița. Le puteți spune orice loc vreți voi, cu excepția casei mele. Acolo va fi de fapt. Nu ar îndrăzni să calce în curtea căpitanului poliției, iar dacă ar face asta, Jake și Elwood ne vor avertiza.

— Vrei să *mințim* presa? întrebă Violet cu mirare.

— Da. Speranța mea este să îi putem trimite după cai verzi pe pereți până când reușim să aflăm numele fetei. Și încă ceva: nimeni nu face referire la Julia. Nimeni.

— Să mințim, repetă Marigold, tremurând ca un cățeluș fericit și bătând din palme. Va fi distractiv.

— Nu uitați, continuă Ellie, până când vă spun eu altceva, îl mințim și pe Mort. Nimeni din afara acestei clădiri nu trebuie să știe adevărul.

Violet izbucni în râs.

— Poți conta pe noi, Ellie. O să ajungă reporterii ăia să caute fata până la Yukon. Și nu știu despre voi, dar eu nici nu *am auzit* vreodată de doamna doctor Julia Cates. Cred că biata copilă este tratată de dr. Welby.

Capitolul 9

În timp ce Ellie parca mașina, Julia intră în spital. Aproape că ajunsese la vechea creșă, când dădu colțul și se izbi de un bărbat. El se dădu în spate și bolborosi:

— Ai grijă pe unde mergi, sunt…

Julia se aplecă după geanta neagră din pânză pe care o scăpase bărbatul.

— Scuze, mă grăbesc puțin. Ești bine?

Îi smulse geanta din mână și își ridică privirea.

Julia se încruntă. Bărbatul arăta familiar, cu tunsoarea aceea scurtă de militar roșcat și cu ochelarii cu lentile groase.

— Te cunosc de undeva?

— Nu, îmi pare rău, mormăi el, îndepărtându-se rapid. Fără să mai scoată un alt cuvânt, alergă pe coridor.

Julia oftă. Oamenii începură să reacționeze așa mai des în ultima vreme. Nimeni nu știa cum să se comporte cu ea de când începuse nebunia cu presa și de când avusese loc tragedia din Silverwood.

Își ridică servieta și merse de-a lungul holului până la creșă.

Câteva minute mai târziu, ajunseră și Peanut, Max și Ellie. Stăteau în fața ferestrei din afara creșei, privind înăuntru. Camera era plină de umbre. Pâlcuri de lumină erau precum ciupercile deasupra veiozelor de noapte din câteva prize, iar o rază palidă aurie cobora din singura lumină de pe tavan pe care o lăsaseră aprinsă.

Fetița era întinsă pe podea, încolăcită, cu brațele în jurul gleznelor. Salteaua, goală cu excepția grămezii de pături nefolosite, era lângă ea. De la acea distanță și fără avantajul luminii puternice, fetița părea cufundată în somn.

— Știe că o urmărim, spuse Peanut.

— Mie mi se pare că doarme, răspunse Ellie.

— Stă prea nemișcată, Peanut are dreptate, confirmă Julia.

Peanut scoase un sunet de regret.

— Biata copilă. Cum o putem muta de aici fără să o îngrozim?

— Îi punem un sedativ în sucul de mere, sugeră Max. Se întoarse către Julia și o întrebă: Poți să o convingi să îl bea?

— Cred că da.

— Bine, spuse el. Să încercăm așa. Dacă nu funcționează, trecem la planul B.

— Care este planul B? întrebă Peanut, făcând ochii mari.

— O injecție.

Jumătate de oră mai târziu, Julia intră în creșă, aprinzând luminile. Deși „echipa" se mutase din dreptul ferestrei, știa că rămăseseră în umbră, urmărind-o prin geam.

Fetița nu mișcă niciun deget și nicio geană. Pur și simplu stătea acolo, încolăcită ca un melc, ținându-și picioarele aproape de piept.

— Știu că ești trează, spuse Julia cu un ton obișnuit. Puse tava pe masă. Pe tavă se afla o farfurie cu omletă și pâine prăjită. Un pahar verde din plastic era plin cu suc de mere. Se așeză pe scaunul pentru copii și luă o înghițitură dintr-o felie de pâine prăjită. Mm, ce bun e! Dar mi se face sete. Se prefăcu a bea din paharul cu suc.

Nimic. Nicio reacție.

Julia stătu acolo timp de aproape treizeci de minute, prefăcându-se că mănâncă și bea, vorbind cu copila care nu răspundea. Fiecare moment care trecea o deranja. Trebuia să o mute *repede*, înainte ca presa să vină să o caute aici.

Într-un sfârșit, împinse scaunul de lângă masă, iar picioarele lui scârțâiră pe podeaua din linoleum.

înainte ca Julia să realizeze ce se întâmplase, se dezlănțui iadul. Fetița țipă, sări în picioare și începu să-și zgârie fața și să-și sufle nasul.

— E în regulă, spuse Julia pe un ton monoton. Ești supărată. Speriată. Știi cuvântul ăsta? Ești speriată, atâta tot. Ești bine. Vezi cât de liniștit este totul? Julia se apropie de fată, care stătea în colț, bătând cu fruntea de perete, zgomotul înfundat făcând-o să tresară cu fiecare lovitură. Ești supărată. Speriată. E în regulă. Zgomotul mă sperie și pe mine. Foarte încet, Julia se întinse și atinse umărul subțire al copilei. Gata, spuse ea. Fetița încremeni complet. Julia îi putea simți tensiunea în umăr și în spate, cât de tare se încorda. Ești bine acum. Bine. Nu rău. Nu rău. Atinse celălalt umăr al fetiței și o întoarse încet.

Fetița o privea de jos cu ochi albaștri-verzui precauți. O vânătaie mov deja începu să se formeze pe fruntea fetei, iar zgârieturile de pe obraji îi sângerau. La această distanță mică, mirosul de urină era aproape copleșitor.

— Nu rău, repetă Julia, așteptându-se ca fetița să se smulgă din mâinile ei și să fugă.

Însă rămase acolo, răsuflând ca o căprioară prinsă între faruri, prea repede, cu tot corpul tremurându-i. Cântărea situația, își calcula opțiunile.

— Încerci să mă citești, spuse Julia surprinsă. Exact așa cum încerc eu să te citesc pe tine. Eu sunt Julia. Își lovi pieptul. Julia.

Fetița își mută privirea în altă parte, dezinteresată. Tremuratul din corpul ei se opri, iar respirația i se calmă.

— Nu rău, spuse din nou Julia. Mâncare. Foame?

Fetița privi masa, iar Julia se gândi: *Bingo! Știi ce am spus. Sau ce voiam să spun*, *în orice caz.*

— Mănâncă, spuse ea, dându-i în sfârșit drumul fetiței și dându-se la o parte.

Fetița se strecură pe lângă ea, mișcându-se cu atenție, fără a-și lua privirea de la fața Juliei. Când se acumulă o distanță sigură între ele, fetița se

avântă asupra mâncării, culminând cu sucul de mere.

După asta, Julia aștepta.

*

Călătoria lor de dimineață din oraș până la marginea pădurii se simți ca într-un vis. Pe măsură ce parcurgeau kilometrii de la spital către vechea autostradă, nimeni nu vorbi. Pentru Max, era ceva în acest mod ascuns de a salva pe cineva care depășea luxul vorbirii. Se gândise că același sentiment îl aveau și ceilalți conspiratori, deoarece, deși își spuseseră că această mișcare era în interesul fetiței – și chiar credeau acest lucru –, încă îl apăsa un sentiment de îngrijorare, un capăt al firului care rămase neînnodat. Cel puțin la spital era în siguranță. Ușa se încuia, sticla era prea groasă ca să poată fi spartă. Aici, în ultima fâșie a văii de dinainte de copacii imenși, lumea exterioară era prea aproape și niciunul dintre ei nu se îndoia că acele păduri aveau să o cheme.

Max stătea pe bancheta din spate a mașinii de poliție, iar Julia se afla la dreapta lui. Fetița era întinsă între ei, cu capul în poala Juliei și cu picioarele goale în a lui Max. Pe scaunele din față, Ellie și Peanut stăteau în liniște. Cu excepția sunetului respirației lor și a scârțâitului cauciucurilor pe stratul gros de pietriș, singurul sunet care se auzea venea de la radio. Era dat atât de încet încât abia putea fi auzit, însă din când în când Max mai prindea câte un vers și recunoștea câte un cântec. Acum se auzea „Superman” de la trupa Crash Test Dummies.

Își coborî privirea către fetița care îi dormea în poală. Era incredibil de mică și de fragilă. Zgârieturile de astăzi îi marcau obrajii, însă chiar și în acea lumină slabă îi putea vedea cicatricile albe mai vechi. Ele erau dovada că adesea se rănise singură sau fusese atacată. Vânătaia de pe fruntea ei era mov acum, arătând amenințător. Însă

cicatricea de pe glezna stângă îi făcea stomacul să se strângă. Semnele de legături.

— Am ajuns, spuse Ellie de pe scaunul șoferului în timp ce parca sub un acoperiș vechi.

Mușchii transformaseră acoperișul înclinat într-un petic verde pufos.

Max ridică în brațe copila adormită. Brațele ei îl cuprinseră pe după gât, iar obrazul rănit se lipi de pieptul lui. Părul brunet îi căzu pe o parte, peste brațul lui Max, aproape până la șolduri.

Știa exact cum trebuia să o țină. Cum se face că, și după atâția ani, încă se simțea la fel de natural ca și respirația?

Ellie se grăbi înainte și aprinse luminile de afară.

Max porni cu fetița în brațe către casă, cu Julia în urma lui.

— Ești încă în siguranță, îi spuse ea fetiței. Suntem afară acum. Acasă la părinții mei. E sigur aici. Promit.

De undeva din adâncul pădurii se auzi un urlet de lup.

Max se opri, și Julia la fel.

Peanut își făcu semnul crucii.

— Nu am un sentiment bun în legătură cu asta.

— Nu am auzit niciodată un lup în pădure, spuse Ellie. Nu poate fi lupul ei, fiindcă e în Sequim.

Fetița gemu.

Lupul urlă din nou, cu un sunet vibrant și plin de tristețe.

Julia atinse umărul lui Max.

— Haide, Max. Să o ducem înăuntru.

Nimeni nu vorbi în timp ce intrară în casă și urcară scările până în dormitor. Max așeză copila pe pat și o acoperi cu pături.

Peanut privi agitată către fereastră, ca și cum lupul s-ar fi aflat acolo, străbătând curtea, căutând o modalitate să intre în casă.

— O să încerce să fugă. Asta este pădurea ei.

Cu toții se gândeau la același lucru. Cumva, oricât de imposibil ar fi sunat, copila aparținea pădurii mai mult decât lumii exterioare.

— Iată de ce avem nevoie, și repede, spuse Julia. Gratii subțiri la fereastră, ca să poată vedea afară dar să nu poată fugi, și un lacăt pentru ușă. Trebuie să acoperim orice bucățică de metal strălucitor cu bandă adezivă – robinetul, mânerul de la toaletă, mânerele sertarelor; toate cu excepția clanței.

— De ce? întrebă Peanut.

— Cred că îi este frică de metale strălucitoare, răspunse Julia neatentă. Și vom avea nevoie de o cameră video instalată cât mai ascuns cu putință. Va trebui să-i înregistrez starea.

— Credeam că ai zis că nu vrei imagini, spuse Ellie, încruntându-se.

— Atunci era vorba de ziarele de scandal. Astea sunt pentru mine. Trebuie să o țin sub observație fără încetare. Avem nevoie și de mâncare. Și de multe plante înalte. Vreau să-i transform un colț al camerei într-o pădure.

— La fel ca în *Tărâmul monștrilor*, adăugă Peanut.

Julia încuviință din cap, după care se îndreptă către pat și se așeză lângă fetiță.

Max o urmă. Se așeză în genunchi lângă pat, verifică pulsul și respirația fetei.

— Sunt normale, spuse el, ridicându-se pe călcâie.

— Ce bine ar fi dacă mintea și sufletul i-ar fi la fel de ușor de citit precum semnele vitale, spuse Julia.

— Nu ai mai avea loc de muncă.

Julia îl surprinse cu un hohot. Se priviră reciproc. Lampa de pe noptieră pâlpâi, iar fetița de pe pat scoase un geamăt lung și disperat.

— Ceva straniu se întâmplă aici, spuse Peanut, dându-se cu un pas înapoi.

— Nu începe, spuse Julia încet. E doar un copil care a trecut prin iad.

Peanut tăcu.

— Ar trebui să mergem în oraș. Să luăm provizii de la magazinul de cherestea, spuse Ellie.

Max încuviință.

— Am timp să instalez eu gratiile înainte să-mi încep tura la spital.

— Bine, mulțumesc, spuse Julia.

Când plecară toți, ea rămase la locul ei pe pat.

Ești în siguranță aici, micuțo. Îți promit.

Julia repetă același lucru la nesfârșit, menținându-și tonul vocii blând ca o mângâiere, însă, cu toate acestea, era sigură de un singur lucru. Fetița nu știa deloc ce însemna să fie în siguranță.

•

Nu mai este mirosul rău și lumina albă și zgomotoasă care o înțepa în ochi. Fata deschide ochii încet, speriată de ce va vedea. Sunt prea multe schimbări. E ca și cum căzuse în apa întunecată dincolo de locul ei, în piscina din adâncul pădurii despre care El spunea că acolo începe Afară.

Peștera asta este diferită. Totul are culoarea zăpezii și a murelor pe care le adună vara. E dimineață afară, lumina din cameră are culoarea soarelui. Încearcă să se ridice, dar nu se poate mișca. Ceva o ține. Se sperie, lovind și zbătându-se ca să se elibereze.

Dar nu este legată.

Se mută din locul moale și se ghemuiește pe podea, adulmecând mirosurile locului ciudat. Pădure. Flori. Sunt mai multe, firește, multe mirosuri, însă ea nu le cunoaște.

De undeva picură apă; sună ca ultimele picături de ploaie care cad de pe frunze pe pământul tare de vară. Se mai aude și un zăngănit puternic. Intrarea la peștera asta este precum cea de dinainte, o chestie groasă și maro. Bila strălucitoare de pe ea

este sursa magiei ei; îi este frică să o atingă. Străinii ar ști că deschisese ochii. Ar veni din nou după ea cu plasele și bețele ascuțite. E la adăpost de ei numai în timpul când e întuneric și soarele doarme.

O adiere plutește pe lângă fața ei și îi zburlește părul. În adiere este mirosul locului ei. Privește în jur. Iat-o acolo. Cutia care ține vântul. Nu e asemenea celorlalte, cutia care te păcălește și ține aerul afară, prin care nu ai voie să atingi afară.

Înaintează, cu stomacul încordat. Un aer dulceag intră prin cutie, își pune cu grijă mâna prin deschizătură. Se mișcă încet, câte puțin, pregătită să se tragă înapoi la primul semn de durere ascuțită.

Dar nimic nu o oprește. În sfârșit, tot brațul ei e Afară, în lumea ei, unde aerul pare făcut din stropi de ploaie.

Închide ochii. Pentru prima oară de când au închis-o, poate să respire. Scoate un urlet lung și disperat. Sunetul înseamnă *vino după mine*, dar se oprește în mijlocul lui. E prea departe de peștera ei. Nu e nimeni care să o audă.

Tocmai de aceea El îi spusese mereu să *rămână.* El cunoștea lumea de dincolo de lanțurile ei. Acolo este un loc plin de Străini care o să-i facă rău Fetei.

Iar acum este singură.

*

Cu ani în urmă, Ellie mersese la cinematograful auto cu iubitul ei de atunci, Scott Lauck, și văzuseră un film denumit *Furnici.* Sau poate se numea *Roiul.* Acum nu mai era tocmai sigură. Tot ce își amintea era o scenă în care Joan Collins era atacată de un roi de furnici de mărimea mașinilor. Ellie, firește, fusese mai interesată de săruturile lui Scotty decât de film. Totuși, imaginile din filmul de atunci îi reveniră în minte în timp ce stătea pe coridorul din afara sălii de mese, sorbind din cafea și privind busculada din secția de poliție.

Era un roi de oameni. Din biroul ei de la capătul holului, nu putea să distingă un petic de podea sau vreo fâșie de perete. La fel era și afară, până în josul străzii.

Știrea apăruse sub o varietate de titluri.

FETIȚA DE NICĂIERI
CINE SUNT?
VĂ AMINTIȚI DE MINE?

Iar preferatul lui Ellie (venit din partea lui Mort, în *Gazetă*): MUTĂ CARE ZBOARĂ ATERIZEAZĂ ÎN RAIN VALLEY.

Primul paragraf descria capacitățile supranaturale de cățărare ale fetei și, firește, pe însoțitorul ei, lupul. Descrierea lui fusese singura raportare corectă. O făcuse să pară nebună, sălbatică și demnă de milă.

La ora opt dimineața intrase primul apel. Din acel moment, Cal nu mai avu niciun moment de liniște. Până la ora unu, prima dubă de știri naționale intrase în oraș. În următoarele două ore, străzile se umplură de dube și reporteri care cereau o altă conferință de presă. Toată lumea, de la jurnaliști la părinți, la țicniți și clarvăzători voia să audă veștile.

— Până acum nimic nu a dat roade, spuse Peanut, ieșind din sala de mese. Nimeni nu știe cine este.

Ellie sorbi din cafea și fixă mulțimea cu privirea.

Cal își ridică ochii de pe birou și le văzu pe amândouă. Vorbea la microfonul de dispecer în același timp în care răspundea întrebărilor din partea mulțimii de reporteri aflați în fața lui.

Ellie îi zâmbi, iar el mimă din buze *ajută-mă.*

— Cal o ia razna, observă Peanut.

— Nici nu îl pot învinovăți. Nu s-a angajat aici ca să muncească serios.

— De parcă a făcut cineva asta, răspunse Peanut râzând.

— Da, eu. Ellie își privi prietena și continuă: Urează-mi succes, și se îndreptă către marea de reporteri înghesuiți și gălăgioși.

Din mijlocul lor, își ridică mâinile în aer. Dură mult până când reuși să îi liniștească. Într-un sfârșit le captă atenția:

— Nu vom mai face alte comentarii din acest birou astăzi, nici oficial, nici neoficial. Vom desfășura o conferință de presă la ora șase și vom răspunde tuturor întrebărilor atunci.

Se dezlănțui haosul.

— Dar avem nevoie de fotografii!

— Desenele astea sunt prostii…

— Schițele nu vând ziare…

Ellie își scutură capul, exasperată.

— Nu știu cum a putut sora mea…

— Gata! strigă Peanut în mulțime, folosind același ton autoritar pe care și-l perfecționase de când Tara, fiica ei, împlinise treisprezece ani. Ați auzit-o pe doamna comandant. Toată lumea *afară.* Acum.

Peanut îi dădu afară și trânti ușa.

Abia când Ellie se întoarse către biroul ei îl văzu pe Mort Elzik, care rămăsese în colț, încadrat de două dulapuri verzi din metal. Era palid și asudat, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi maronii, din velur, și o cămașă bleumarin. Părul roșcat tuns scurt îi crescuse atât de mult încât se transformase într-o tunsoare pompadour. Din spatele ochelarilor cu lentile groase, ochii îi păreau imenși și umezi. Tenișii uzați alb-gri îi scârțâiau cu fiecare pas.

— T-trebuie să-mi acorzi un interviu exclusiv, Ellie. Asta e marea oportunitate a vieții mele. Aș putea să mă angajez la ziarul *Olympian* sau la *Everett Herald*.

— Cu un titlu ca „Mowgli trăiește”? Mă îndoiesc.

Mort roși.

— Ce să știe cineva care s-a lăsat de facultatea despre clasici? Știu că Julia ajută în cazul ăsta.

— Așa crezi tu. Dacă publici asta, te îngrop cu mâna mea.

Sprâncenele îi tremurau, iar fața i se înroși.

— Acordă-mi un interviu în exclusivitate, Ellie. Îmi ești datoare. Sau…

— Sau ce? se apropie Ellie.

— Sau vei vedea tu.

— Dacă menționezi vreo vorbă despre sora mea, o să am grijă să fii dat afară.

Mort se retrase un pas.

— Crezi că ai ceva special. Dar nu poate să-ți iasă lucrurile cum vrei tu de fiecare dată. Ți-am dat o șansă. Să nu uiți asta.

Spunând asta, își făcu loc pe lângă ea și părăsi secția.

— Doamne ferește! spuse Cal.

Plecă în sala de mese și se întoarse cu trei beri.

— Nu poți să bei alcool aici, Cal, spuse Ellie obosită.

— Scutește-mă, răspunse el. Și spun asta în cel mai frumos mod cu putință. Dacă aș fi vrut un loc de muncă serios, nu aș fi răspuns anunțului tău. Nu am apucat să citesc benzi desenate în pace deloc săptămâna asta.

Îi oferi o Corona.

— Nu, mulțumesc, spuse Peanut când îi oferi și ei o bere.

Se duse în sala de mese și se întoarse cu o cană.

Ellie își privi prietena.

— Supă de varză, spuse Peanut, ridicând din umeri.

Cal se așeză pe birou, cu picioarele atârnându-i în aer, și își bău berea. Mărul lui Adam se mișca de sus în jos de-a lungul gâtului ca și cum ar fi înghițit scheletul unui pește. Părul negru îi reflecta lumina în nuanțe albăstrui.

— Bravo ție, Pea! Mi-era teamă că urma să încerci dieta cu heroină.

Peanut râse.

— Ca să fiu sinceră, fumatul nu-mi plăcea deloc. Benji nici măcar nu mă săruta de noapte bună.

— Iar voi doi vă sărutați întruna, spuse Cal.

Ellie auzi ceva în glasul lui Cal, o sinceritate care o descumpăni. Îl privi, iar preț de un moment îl văzu așa cum era odinioară, un copil neîndemânatic cu trăsături prea ascuțite pentru cineva mic. Ochii îi fuseseră mereu încercănați, plini de griji.

Își puse berea jos și oftă. Pentru prima oară, Ellie observă cât de obosit arăta. Buzele lui, care de obicei formau un zâmbet enervant, erau acum o linie palidă.

Îi părea rău pentru el. Știa exact care era problema. Cal lucra pentru ea de doi ani și jumătate, cu normă întreagă, iar înainte de asta stătuse acasă să aibă grijă de copii. Soția lui, Lisa, era reprezentant de vânzări pentru o companie din New York și era plecată mai mult decât stătea acasă. Când copiii erau la școală, Cal prelua munca la dispecerat ca să-și umple orele libere în care erau cu toții plecați. În mare parte a timpului, citea benzi desenate în timpul zilei și desena personajele pe caietul lui de schițe. Era un dispecer bun, atât timp cât cea mai mare urgență era o pisică rămasă într-un copac. Iar ultimele câteva zile păreră să-i fie sfârșitul. Ellie își dădu seama cât de dor îi era de zâmbetul lui.

— Fii atent, Cal. Mă ocup eu de conferința de presă. Tu du-te acasă.

Speranța de pe figura lui era demnă de milă. Totuși, spuse:

— Ai nevoie de cineva care să răspundă la apelurile de urgență.

— Redirecționează apelurile la serviciul de urgență. Dacă este ceva important, mă vor contacta prin radio. Oricum vor fi doar apelurile la 911.

— Ești sigură? Aș putea să mă întorc după meciul de fotbal al lui Emily.

— Ar fi grozav.

— Mulțumesc, Ellie. În sfârșit zâmbi larg, iar asta îl făcu să pară din nou ca la șaptesprezece ani. Îmi pare rău că am fost nepoliticos de dimineață.

— E în regulă, Cal. Uneori un bărbat trebuie să-și impună punctul de vedere.

Asta îi spunea tatăl ei de fiecare dată când își izbea pumnul de masa din bucătărie.

Cal își luă din cuier pelerina de ploaie care făcea parte din uniformă și părăsi secția.

Ellie se întoarse la biroul ei și se așeză. În stânga ei se afla un teanc de faxuri de cel puțin cinci centimetri. Fiecare foaie de hârtie reprezenta un copil pierdut și o familie îndurerată. Trecuse prin ele cu atenție, subliniase asemănările și diferențele. De îndată ce avea să se termine conferința de presă, avea să înceapă să sune din nou la agenții și birouri. Fără îndoială că urma să vorbească la telefon toată noaptea.

— Iarăși ai privirea aia pierdută, observă Peanut, sorbind din supă.

— Doar mă gândeam.

Peanut lăsă cana din mână.

— Poți să faci asta, să știi. Ești un polițist grozav.

Ellie și-ar fi dorit să o aprobe pe Peanut. În oricare altă zi ar fi fost de acord. Însă acum privi teancul mic de „probe” pe care le adunaseră cu privire la identitatea fetei. Erau patru fotografii – una din față, un profil apropiat și două cu întreg corpul. În fiecare dintre ele, fetița era sedată și arăta ca și cum ar fi fost moartă. Presa avea să-și facă de cap cu ele. Sub teancul de fotografii era o listă a cicatricilor fetei, alunițe distinctive și, firește, semnul din naștere de pe spatele umărului. În fotografia alăturată listei, semnul din naștere arăta foarte asemănător unei libelule. Dosarul conținea și radiografii. Max estimase că brațul

stâng fusese rupt când era mai mică. El era de părere că se vindecase fără ajutorul unui tratament medical. Fiecare rană, cicatrice și semn din naștere fusese marcat pe o diagramă a corpului fetiței. Îi luaseră mostre de sânge – era grupa AB – amprente și radiografii dentare. Sângele fusese trimis la analiza ADN-ului, însă rezultatul nu era gata încă. Și rochia îi fusese trimisă pentru analiză.

Acum nu mai era nimic de făcut decât să aștepte. Și să se roage să-i contacteze cineva și să identifice fetița.

— Nu știu ce să zic, Pea. E dificil cu asta.

— O să faci față.

Ellie îi zâmbi prietenei ei.

— Dintre toate deciziile pe care le-am luat în meseria asta, știi care a fost cea mai bună?

— Programul „Condu un bețiv acasă”?

— Aproape. A fost să te angajez pe tine, Penelope Nutter.

Peanut zâmbi larg.

— Fiecare erou are nevoie de un ajutor.

Râzând, Ellie se întoarse la lucru, citind grămada de documente de pe birou. Câteva momente mai târziu, se auzi un ciocănit la ușă.

— Cine bate la ușa unei secții de poliție?

Ellie ridică din umeri.

— Sigur nu un reporter. Intră, spuse ea tare.

Încet, ușa se deschise. Un cuplu stătea în prag, privind înăuntru.

— Dumneavoastră sunteți șeriful Barton? întrebă bărbatul.

Nu erau reporteri, de atâta lucru puteau fi sigure. Bărbatul era înalt și cărunt, slab până în punctul în care ajunsese numai piele și os. Purta un pulover din cașmir gri-deschis și pantaloni negri cutați. Și pantofi scumpi. Femeia – soția lui? – era îmbrăcată în negru, din cap până în picioare. Haină neagră, ciorapi negri, pantofi negri. Părul ei, în nuanțe de blond, îi era dat pe spate de pe fața palidă și prins într-un coc.

Ellie se ridică.

— Intrați.

Bărbatul atinse cotul femeii și o ghidă către biroul lui Ellie.

— Șerif Barton, eu sunt dr. Isaac Stern. Aceasta este soția mea, Barbara.

Ellie le strânse mâinile amândurora, observând cât de rece le era pielea.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

O rafală de vânt deschise ușa, trântind-o cu zgomot de perete.

— Mă scuzați. Ellie închise ușa. Cum vă pot ajuta?

Dr. Stern o privi.

— Am venit în legătură cu fiica mea, Ruthie. Fiica *noastră*, se corectă, privindu-și soția. A dispărut în 1996. Suntem mulți aici. Părinți.

Ellie aruncă o privire afară. Reporterii erau încă adunați pe stradă, vorbind între ei și așteptând conferința de presă, însă șirul de oameni fu cel care îi atrase atenția.

Șirul de părinți.

Probabil că erau cel puțin o sută.

— Vă rog, spuse un bărbat care stătea pe trepte. Ne-ați dat afară odată cu presa, însă trebuie să vorbim cu dumneavoastră. Unii dintre noi am străbătut un drum lung.

— Sigur că voi vorbi cu voi, răspunse Ellie. Pe rând, însă. Transmiteți mesajul tuturor celor aflați la coadă. Vom sta aici toată noaptea dacă este nevoie.

În timp ce vestea se împrăștia, Ellie auzi câteva femei izbucnind în suspine tăcute.

Închise ușa cât de încet putu. Adunându-se, se întoarse înapoi la birou și se așeză pe scaun.

— Luați loc, spuse ea, arătând către cele două scaune din fața biroului. Penelope, poți vorbi și tu cu oamenii. Notează numele, numerele de contact și orice informații ar putea oferi.

— Sigur, șefa, spuse Peanut și se îndreptă imediat către ușă.

— Acum, continuă Ellie, aplecându-se. Povestiți-mi despre fiica dumneavoastră.

Durerea celor doi o lovi, intensă ca petele de sânge pe zăpadă.

Dr. Stern fu primul care vorbi.

— Ruthie a plecat la școală într-o zi și nu a ajuns niciodată. Era la două străzi de casa noastră. Am sunat polițistul care ne ajutase cu cazul și ne-a spus că fetița asta pe care ați găsit-o nu ar putea fi Ruthie a mea… a noastră. I-am spus că noi credem în miracole, așa că am venit să vă vedem. Își băgă mâna în buzunar și scoase o fotografie mică și uzată. În ea, o fetiță frumoasă cu bucle șatene ținea o cutie roz aprins de mâncare cu Power Rangers. Data din colțul din dreapta jos era 7 septembrie 1996.

Astăzi, Ruthie ar fi avut cel puțin treisprezece ani. Poate chiar paisprezece.

Ellie inspiră adânc. Era imposibil să nu se gândească brusc la șirul de părinți plini de speranță de afară, cu toții așteptând un miracol. Aceasta avea să fie cea mai lungă zi a vieții ei. Deja îi venea să plângă.

Luă fotografia în mână și o atinse. Când își ridică din nou privirea, văzu că doamna Stern plângea.

— Ce grupă de sânge are Ruthie?

— Grupa O, răspunse doamna Stern, ștergându-și ochii și așteptând.

— Îmi pare rău, spuse Ellie. Îmi pare atât de rău.

Din partea cealaltă a încăperii, Peanut deschise ușa. Încă un cuplu intră, strângând o fotografie color la piept.

Te rog, *Doamne*, se rugă Ellie, închizându-și ochii preț de un moment, *dă-mi putere pentru asta*.

Apoi doamna Stern începu să vorbească.

— Cai, spuse ea cu o voce răgușită. Lui Ruthie îi plăceau caii. Ne gândiserăm că nu era suficient de mare încât să ia lecții. La anul, spuneam mereu. La anul…

Dr. Stern atinse brațul soției lui.

— Și apoi… s-a întâmplat asta. Luă fotografia de la Ellie, privind în jos la ea. I se iviră lacrimi în ochi. În sfârșit își ridică privirea. Aveți copii, șerif Barton?

— Nu.

Ellie se gândi că avea să răspundă ceva, însă rămăsese tăcut, ajutând-o pe soția lui să se ridice.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, doamnă căpitan.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou.

— Știu, răspunse bărbatul, iar Ellie văzu dintr-odată cât de fragil era, cât de greu se străduia să își păstreze cumpătul.

O luă pe soția sa de braț și o conduse spre ușă. Plecară.

O clipă mai târziu intră un bărbat. Purta o salopetă uzată, peticită și o cămașă din bumbac. O șapcă cu logoul firmei de drujbe Stihl îi acoperea ochii, iar barba grizonantă îi acoperea jumătate din față. Și el ținea strâns o fotografie la piept.

Era o fotografie a unei majorete blonde, Ellie putu vedea din locul în care stătea.

— Șerif Barton? spuse el cu un glas plin de speranță.

— Eu sunt, răspunse ea. Vă rog, luați loc…

Capitolul 10

Cu o seară înainte, Julia transformase dormitorul ei din copilărie într-o zonă de siguranță pentru ea și pacienta ei. Cele două paturi încă erau de-a lungul peretelui din spate, însă acum spațiile dintre ele erau umplute pentru a bloca locurile de ascunzătoare. În colțul de lângă fereastră, adunase aproape douăsprezece ghivece cu plante înalte și crease o mică pădure. O masă lungă ocupa mijlocul camerei, servind pe post de birou și spațiu de studiu. Două scaune erau strânse sub ea. Acum, totuși, Julia își dădu seama ce uitase: un scaun confortabil.

În ultimele șase ore, fetița stătuse lângă fereastra deschisă, cu gratii, cu brațul scos afară. Fie că ploua sau strălucea soarele, mâna ei rămânea acolo. În jurul prânzului, un prigor mic ateriză pe pervaz și rămase acolo. Iar acum, în lumina palidă a soarelui care urmase ploii din ultima oră, un fluture colorat ateriză pe mâna ei întinsă, bătând scurt din aripi, după care își luă zborul.

Dacă Julia nu și-ar fi notat totul, nu ar fi crezut că fusese martoră la această scenă. Până la urmă, era toamnă, nu era sezonul fluturilor și nici măcar în mijlocul verii nu se așezau în palmele fetițelor, nici măcar o clipă.

Însă *scrisese*, făcuse o notă în dosar și rămăsese înregistrat. Un fapt care să fie luat în considerare. O altă ciudățenie printre ciudățenii.

Poate că se întâmplase datorită nemișcării fetiței. Nu se clintise de câteva ore.

Nu își trecuse greutatea de pe un picior pe celălalt, nu își schimbase brațul, nu își întorsese capul. Nu doar că nu dădea dovadă de mișcări repetitive sau obsesive, ci era încremenită ca un cameleon. Asistentul social care venise de dimineață să facă studiul prin care să determine dacă Julia era potrivită pentru a fi tutore temporar

fusese șocată, deși încercase să ascundă acest lucru. Închizându-și agenda, femeia aruncase în final o privire îngrijorată către fetiță înainte de a-i șopti Juliei:

— Sunteți sigură?

— Sunt, răspunsese Julia.

Și chiar era. Să ajute acest copil devenise deja un fel de misiune pentru ea.

Cu o seară în urmă, după pregătirea dormitorului, rămăsese trează până târziu, la masa din bucătărie, luând notițe și citind toate materialele pe care le găsise cu privire la puținii copii sălbatici descoperiți. Era în aceeași măsură fascinant și incredibil de trist.

Toate cazurile urmau un tipar asemănător, fie că fuseseră descoperite cu trei sute de ani în urmă în pădurile dese ale Bavariei, fie în acest secol în sălbăticia Africii. Toți fuseseră descoperiți – de obicei de către vânători – ascunși în adâncul pădurii întunecate. Peste o treime dintre ei alergau în patru labe. Foarte puțini avuseseră abilitatea de a vorbi. Câțiva dintre ei – inclusiv Peter, băiatul sălbatic din 1726, Memmie, așa-numita fată sălbatică din Franța și, cel mai cunoscut caz, Victor, băiatul sălbatic din Aveyron, din 1797 – deveniseră senzații media la momentul respectiv. Oamenii de știință, medicii și lingviștii se adunaseră în jurul lor, în speranța că aceștia vor răspunde celor mai de bază întrebări cu privire la natura umană. Regi și prințese îi duseseră la curte ca pe niște ciudățenii și distracții. Cel mai recent caz, acela al fetiței pe nume Genie care, deși nu fusese crescută în sălbăticie, fusese supusă la abuzuri sistematice atât de groaznice încât nu învățase niciodată să vorbească, să se miște sau să se joace, reprezenta încă un caz din atenția presei.

Majoritatea cazurilor documentate aveau două lucruri în comun. Primul dintre ele era acela că victimele aveau capacitatea fizică de a vorbi, însă nu asimilaseră niciodată un limbaj într-o măsură

care să fie semnificativă. Al doilea era faptul că aproape toți acești foști copii sălbatici își trăiau viețile în sanatorii, uitați și singuri. Numai două cazuri, Memmie și un băiat din Uganda care fuseseră găsiți trăind printre maimuțe în 1991 învățaseră cu adevărat să vorbească și să funcționeze în societate, iar Memmie murise tot singură și săracă, uitată de lume. Nu reușise să povestească oamenilor ceea ce i se întâmplase în copilărie și cum ajunsese în pădurea întunecată.

Rând pe rând, oamenii de știință și medicii fuseseră atrași de provocările pe care le ridicau acești copii. Așa-zișii specialiști voiau să știe și să înțeleagă – și, da, să „salveze" – o ființă umană care era complet diferită de toate celelalte, care putea fi privită ca fiind mai pură și mai neatinsă decât oricine din ultima mie de ani. O persoană care nu făcuse parte dintr-o societate, care nu fusese coruptă de învățăturile omului. Și rând pe rând eșuaseră în această misiune. De ce? Pentru că le păsase într-o măsură prea mică de pacienții lor.

Iar asta nu era o greșeală pe care să o facă și Julia.

Nu avea să se comporte la fel ca medicii din generațiile anterioare, care scoteau sufletul pacienților lor, avansau în carieră și mergeau mai departe, lăsând pacienții tăcuți, zdrobiți, închiși în spatele gratiilor, mai confuzi și mai singuri decât fuseseră vreodată în pădure.

— Sufletul tău este cel care contează, nu-i așa, micuțo? spuse ea, ridicând din nou privirea.

În timp ce Julia privea, încă o pasăre ateriză pe pervaz lângă mâna întinsă a fetiței. Pasărea își dădu capul pe spate și începu un mic cântec.

Fetița imită sunetul la perfecție. Pasărea păru că o ascultă, după care cântă din nou. Fetița răspunse.

Julia aruncă o privire la camera video instalată în colț. Lumina roșie era pornită. Această „conversație" bizară era înregistrată.

— Vorbești cu el? întrebă Julia, notându-și în agendă.

Știa că ar suna ridicol, însă vedea cu ochii ei. Fetița și pasărea păreau a se înțelege una pe cealaltă. Cel puțin, copila era o imitatoare desăvârșită.

Pe de altă parte, dacă fetița crescuse în pădure, singură sau într-o haită de animale, nu ar face distincția între om și animalele care erau comune în lumea civilizată.

— Oare știi care este diferența între om și animal?

Bătu ușor cu pixul pe foaia de hârtie. La acel sunet slab, pasărea își luă zborul.

Julia întinse mâna după cărțile care se aflau pe masa ce fusese biroul ei improvizat. Erau patru cărți: *Grădina secretă*, *Poveștile lui Hans Christian Andersen, Alice în Țara Minunilor* și *Iepurele de catifea.* Acestea erau doar patru dintre multele cărți donate de oamenii generoși din oraș.

Dis-de-dimineață, în timp ce fetița încă dormea, Julia îi schimbase scutecul și căutase în cutii orice ar fi putut să o ajute în comunicarea cu pacientul. Alesese creioane colorate și hârtie, două păpuși Barbie vechi, încă îmbrăcate de discotecă, și aceste cărți.

O deschise pe cea de deasupra, *Grădina secretă*, și începu să citească cu voce tare.

— „Când Mary Lennox fuse trimisă la Misselthwaite Manor să locuiască împreună cu unchiul ei, cu toții fuseseră de părere că părea cel mai antipatic copil văzut vreodată…”

În următoarea oră, Julia citi cu voce tare această poveste iubită de copii, concentrându-se să păstreze un ton blând, cu un ritm muzical. Nu avea nicio îndoială că pacienta nu cunoștea majoritatea acestor cuvinte și că nu putea urmări povestea, și totuși, la fel ca toți copiii aflați în stadiul dinainte de a începe să vorbească, fetiței îi plăcea sunetul.

La sfârșitul unui capitol, Julia închise cartea ușor.

— O să iau o mică pauză. Mă întorc înapoi. *Înapoi*, repetă ea, în caz că acel cuvânt i-ar fi fost familiar.

Se ridică încet, întinzându-se. Orele lungi petrecute pe acel scaun, înghesuită la un birou improvizat de la capătul patului ei din copilărie, îi lăsaseră o crampă în zona gâtului. Își luă pixul – ar fi putut fi folosit ca armă, până la urmă – și se îndreptă către baia micuță care fusese instalată pentru ea și Ellie când erau adolescente. Era legată de dormitorul lor printr-o ușă de lângă dulapul de haine.

Julia intră în baie și închise ușa suficient cât să aibă parte de puțină intimitate. Nu voia ca vocea să i se piardă. Trăgându-și pantalonii în jos, se așeză pe toaletă și spuse:

— Am venit doar până la toaletă, scumpo. Mă întorc imediat. Și eu sunt curioasă ce se întâmplă cu Mary. Crezi că aude pe cineva plângând? Tu *plângi*? Știi ce…

Fetița se opri în dreptul ușii și o deschise, tresărind în momentul în care ușa lovi peretele. Își plesni obrajii și își scutură capul. Îi ieșiră secreții din nas în timp ce îl sufla cu putere.

— Ești supărată, spuse Julia cu un glas liniștitor. Supărată. Te enervezi. Credeai că plec? La sunetul vocii Juliei, fetița se liniști. Se uită agitată la ușă, îndepărtându-se de ea. O vom ține deschisă de acum încolo, dar trebuie să merg la oliță. Știi acest cuvânt? Oliță?

Poate că observă cel mai mic tresărit la auzul cuvântului, o recunoaștere de o clipă. Sau poate că nu.

Fetița rămase acolo, privind-o.

— Am nevoie de puțină intimitate. Ar trebui să… ah, la naiba! Niciuna dintre politețurile sociale nu contau în această situație.

Fetița se încruntă și făcu un pas mai aproape. Făcu o mișcare din cap asemănătoare cu cea a păsării, ca și cum ar fi vrut să vadă lucrurile dintr-un alt unghi.

— Fac pipi, spuse Julia monoton, întinzându-se după hârtia igienică.

Fetița era hotărâtă acum, complet concentrată. Din nou, rămase nemișcată.

Când Julia termină, se ridică și își ridică pantalonii, apoi trase apa la toaletă.

Auzind zgomotul, fetița țipă și se trase înapoi atât de repede încât se împiedică și căzu. Întinsă pe jos, începu să urle.

— Nu e nimic, spuse Julia. Nu rău. Nu rău. Promit. Trase apa de câteva ori, până când fetița se ridică în sfârșit. Apoi Julia se spălă pe mâini și se apropie ușor de micuța pacientă. Ți-ar plăcea să continui să citesc? Se așeză în genunchi. Acum privirile lor se aflau la același nivel și erau apropiate. Julia văzu turcoazul remarcabil din ochii fetei; irisurile aveau licăriri de chihlimbar, iar genele negre, groase, coborâră ușor, apoi se deschiseră. Carte, spuse Julia din nou, arătând către romanul de pe masă.

Fetița merse lângă masă și se așeză pe podea. Julia respiră adânc, însă în afară de asta nu reacționă. Se îndreptă către cel mai apropiat scaun și se așeză.

— Cred că eu și Ellie ar trebui să mutăm vechiul fotoliu al mamei aici. Ce zici?

Fetița se mută puțin mai aproape. Stând cu picioarele încrucișate, își ridică privirea către Julia. În acel moment, chiar și cu fața murdară de mâncare și părul încurcat, fetița arăta la fel ca oricare copil de grădiniță din oricare clasă atunci când era ora de citit povești.

— Pun pariu că aștepți să încep.

Ca întotdeauna, singurul răspuns fu liniștea. Acei ochi albaștri-verzui misterioși o priveau lung. Poate că de această dată simți o umbră de

anticipație, poate chiar de nerăbdare. Un copil obișnuit ar fi rostit *Citește* pe un ton imperativ. Însă fetița doar aștepta.

Julia se întoarse la poveste. Citi încontinuu despre Mary, Dicken și Colin și grădina lor secretă care aparținuse mamei pierdute a lui Mary. Citi capitol după capitol, până când seara începu să bată la fereastră cu fâșii roz și mov. Se apropia de ultimele capitole, când se auzi un ciocănit la ușă. Câini începură să latre.

La auzul zgomotului, fetița se avântă către sanctuarul ei din ghivece și se ascunse în spatele frunzelor.

Ușa se deschise încet. În spatele ei, labradorii încercau să intre.

— Jos, Jake, Elwood. Ce aveți amândoi?

Ellie se strecură pe lângă ei și trânti ușa cu șoldul. Pe hol, câinii urlau cu tristețe și zgâriau ușa.

— Trebuie să dresezi câinii ăia, spuse Julia, închizând cartea.

Ellie, care venise cu o tavă cu mâncare, o puse pe masă.

— M-am gândit că dacă îi castrez înseamnă că o să fie mai ușor de dresat. N-am avut noroc. Penisul e problema. Se așeză la capătul vechiului ei pat. Ce face fetița? Văd că încă are impresia că sunt sora Ratchett.

— Este mai bine, cred. Pare să-i placă să i se citească povești.

— A încercat să scape?

— Nu. Nu vrea să se apropie de ușă. Cred că de vină e clanța. Metalul strălucitor îi declanșează spaima.

Ellie se aplecă și își puse brațele în jurul șoldurilor.

— Mi-aș dori să pot spune că fac și eu progrese în partea mea.

— Faci progrese. Știrea a apărut pe primele pagini ale ziarelor. Cineva te va contacta.

— Oamenii chiar ne contactează. Am avut șaptezeci și șase de oameni în birou astăzi. Toți și-au pierdut fiicele în ultimii ani. Poveștile și fotografiile lor… a fost îngrozitor.

— E incredibil de dureros să fii martor la o asemenea suferință.

— Cum reușești să asculți povești triste toată ziua?

Julia nu își privise niciodată meseria așa.

— O poveste este tristă numai dacă nu are final fericit. Cred că eu mereu am crezut într-un asemenea final.

— O romantică în secret. Cine s-ar fi gândit?

Julia râse.

— Cu greu. Deci, cum a decurs conferința de presă?

— A fost lungă. Plictisitoare. Plină de întrebări idioate. Și rețelele naționale sunt la fel de rele. Și am învățat ceva despre reporteri: dacă o întrebare este prea ridicolă ca să primească răspuns, o vor pune din nou. Preferata mea a venit de la *National Enquirer.* Sperau ca fetița să aibă aripi în loc de brațe. Ah, și *The Star* se întreba dacă trăise cu lupii.

Din fericire, era un tabloid. Nimeni nu ar fi acordat atenție știrii.

— Dar despre o posibilă identificare?

Încă nu avem niciun indiciu. Totuși, cu atâtea radiografii, semne din naștere, cicatrici și intervalul de vârstă, putem restrânge posibilitățile. Ah, iar aprobarea ta a venit de la DSHS. Ești oficial tutorele ei.

Fetița ieși din ascunzătoare. Cu nările lărgite, adulmecă aerul, apoi făcu înconjurul camerei, punându-se la pământ. Julia nu văzuse niciodată un copil care să se miște atât de repede. Fetița dispăru în baie.

Ellie fluieră.

— Deci la asta se referea Daisy când a spus că fetița fugea ca vântul.

Julia merse ușor către baie, iar Ellie o urmă.

Fetița stătea pe toaletă, cu scutecul tras în jurul gleznelor.

— Să fiu a naibii, șopti Ellie. Tu ai învățat-o să facă asta?

Juliei nu îi veni să creadă.

— A intrat peste mine astăzi, când eram la baie. Când am tras apa s-a speriat îngrozitor. Puteam să jur că nu a mai văzut niciodată o toaletă.

— Crezi că a învățat singură? După ce te-a văzut pe tine o dată?

Julia nu răspunse. Orice zgomot ar fi putut să strice momentul.

Intră puțin în cameră și adună niște hârtie igienică. Îi arătă fetei ce să facă și i-o întinse. Copila se încruntă la hârtia înfășurată o vreme îndelungată. În sfârșit, o luă și o folosi. Când termină, coborî de pe toaletă, își trase scutecul și apăsă mânerul acoperit de bandă adezivă. La zgomotul care urmă, fetița țipă și se ghemui între picioarele Juliei și ale lui Ellie.

— Incredibil, exclamă Ellie.

Se holbară amândouă la fetița care se ascundea în pădurea de plante din ghiveci.

În liniștea din cameră, răsuflarea fetei era zgomotoasă și rapidă.

— Toată chestia asta este din ce în ce mai ciudată, spuse Ellie. Julia nu o putu contrazice. Ei bine, continuă Ellie în sfârșit, trebuie să mă întorc la secție. Nu știu cât voi mai întârzia. Scoase o bucată de hârtie din buzunarul din spate și i-o dădu Juliei. Astea sunt numerele de telefon de acasă ale lui Peanut și Cal. Dacă ai nevoie să te duci din nou la bibliotecă, vor supraveghea ei copilul.

— Mulțumesc.

Julia o conduse pe Ellie până la ușă, o lăsă să iasă și o închise la loc. Nu se deranjă să o mai încuie. Până în acel moment, fata părea îngrozită de clanță.

Se întoarse la masă, unde mai scrise câteva notițe, apoi puse hârtia și pixul deoparte.

— E vremea cinei. Fetița rămase ascunsă între plante, privind-o. Mâncare, spuse ea, și bătu ușor cu degetul tava lăsată de Ellie.

De data aceasta, fetița se mișcă. Se târî din spatele frunzelor verzi și se duse la masă, unde începu să atace mâncarea așa cum făcea de obicei.

Julia îi prinse încheietura.

— Nu.

Privirile li se întâlniră.

— Ești prea deșteaptă pentru așa ceva, nu-i așa? Julia se ridică, încă strângând încheietura subțire, și se așeză lângă fată. Stai! Trase un scaun și îl bătu cu palma. Stai!

În următoarele treizeci de minute, stătură în aceeași poziție, într-o bătălie cu un singur cuvânt.

Stai!

La început, fetița urlă, pufni și își scutură capul, încercând să se elibereze.

Julia își menținu strânsoarea, scuturând din cap și spunând:

— Stai!

Când văzu că demonstrația ei nu o ajuta, fetița tăcu. Rămase perfect nemișcată, holbându-se la Julia cu ochi tăioși și furioși.

— Stai! repetă Julia, bătând din nou scaunul.

Fetița oftă dramatic și se așeză.

Julia o eliberă din strânsoare instantaneu.

— Ce fetiță cuminte!

Spălă mâinile copilei cu șervețele umede, apoi se întoarse pe cealaltă parte a mesei și se așeză.

Fetița atacă mâncarea, înfulecând ca și cum ar fi fost o pradă proaspătă.

— Suntem la masă, spuse Julia. Este și acesta un început. Vom lucra la maniere începând de mâine. După ce îți facem baie. Se întinse după agendă și o puse în poală, răsfoind paginile în timp ce copila mânca. Poate că avea să găsească un

răspuns acolo, însă nu era convinsă. Acesta era un caz plin de întrebări.

Un paragraf pe care îl scrisese în acea după-amiază îi atrase atenția.

O *imitatoare desăvârșită. Copila poate repeta cântecul păsărilor notă cu notă. Sună ca și cum ar comunica, ea și pasărea, deși acest lucru nu este posibil.*

— Oare ăsta este răspunsul, micuțo? M-ai văzut pe mine folosind toaleta și doar m-ai imitat? Ai fost nevoită să înveți această abilitate în sălbăticie?

Apoi își notă: *În absența oamenilor sau a unei societăți din care să facem parte, cum învățăm? Prin încercare și eroare? Prin imitarea altor specii? Poate că a învățat să învețe rapid prin intermediul observației.*

Julia își ridică pixul de pe pagină.

Acest lucru părea să-i răspundă la întrebări doar pe jumătate. Un copil care crescuse în sălbăticie, într-o haită de lupi sau printre alte animale, ar fi învățat să-și marcheze teritoriul cu urină. Nu ar fi înțeles rostul utilizării toaletei.

Poate doar dacă mai văzuse una înainte, oricât de demult ar fi fost. Sau poate că recunoscuse un nou lider de haită în Julia și voia să se adapteze.

— Cine ești, micuțo? De unde ai venit?

Ca întotdeauna, nu primi niciun răspuns.

•

În timp ce fetița mânca, Julia se strecură afară din cameră și coborî la parter. Casa era cufundată în liniște. În garaj găsi cele două cutii de carton cu donațiile din partea orașului. Una dintre ele era plină cu haine, iar cealaltă conținea tot felul de cărți și jucării.

Julia se uită din nou la toate, adunând cele mai bune și utile obiecte într-o singură cutie, pe care o duse înapoi sus și o aruncă pe podea cu zgomot. Fetița își ridică privirea brusc.

Julia aproape că izbucni în râs la vederea ei. Avea atât de multă mâncare pe față și pe halatul de

spital cât fusese și pe farfurie. Frișca și salata de fructe cu nucă de cocos și ambrozie îi atârna pe nas, pe obraji și pe bărbie ca o barbă albă.

— Arăți ca figurina lui Moș Crăciun.

Julia se aplecă și deschise cutia. Deasupra se aflau trei articole: o cămașă de noapte frumoasă, cu dantelă și fundițe roz, o păpușă în scutece și un set colorat de cuburi de plastic. Se trase înapoi.

— Jucării. Cunoști cuvântul ăsta? Nu primi nicio reacție. Joacă. Distracție.

Fetița o fixa cu privirea fără să clipească. Julia se aplecă și luă cămașa de noapte. Bumbacul uzat era moale la atingere.

Ochii fetiței se lărgiră. Scoase un sunet, un mormăit jos care ieși din adâncul gâtului. Cu o mișcare prea rapidă și silențioasă încât să pară reală, fetița se dădu jos de pe scaun, alergă în jurul mesei și smulse rochia din mâna Juliei. Strângând-o la piept, se întoarse în ascunzătoarea ei din spatele plantelor și se ghemui.

— Măi să fie, spuse Julia. Iată cui îi plac lucrurile frumoase.

Fetița începu să fredoneze. Degetele ei găsiră o fundiță roz din satin și începură să o mângâie.

— Va trebui să te cureți dacă vrei să porți rochița cea frumoasă. Julia intră în baie și porni apa, apoi se așeză pe marginea căzii. Când eram de vârsta ta, îmi plăcea la nebunie să fac baie. Mama punea ulei de levănțică în apă. Mirosea atât de bine. Uite, a mai rămas puțin într-o sticluță în dulap. Voi adăuga puțin și pentru tine.

Când se întoarse din nou, fetița era acolo, stând chiar lângă ușa deschisă și privind înăuntru.

Julia întinse mâna.

— Nu fac rău, spuse ea blând, oprind apa. Nu fac rău. Vino!

Niciun răspuns.

— E atât de bine să fii curat. Julia își trecu cealaltă mână prin apă. Se simte bine. Haide!

Pașii fetei erau atât de mici încât puteau să nu existe, și totuși, se mișca. Privirea îi trecea de la robinetul acoperit cu bandă adezivă la mâna Juliei.

— Ai mai văzut cum curge apa vreodată? Julia lăsă apa să-i curgă printre degete. Apă. A-pă.

Fetița ajunse la marginea căzii. Se uita uimită la apa din ea cu un amestec de frică și fascinație. Foarte încet, Julia se aplecă să dezbrace fata, care nu opuse niciun fel de rezistență. O asemenea conformare o surprinse pe Julia. Ce însemna, asta dacă însemna ceva? Îi dădu jos halatul de spital, îl puse pe raftul pentru prosoape, apoi apucă încheietura subțire a fetei și o îndemnă ușor în cadă.

— Atinge apa. Încearcă.

Îi arătă cum, sperând să-i imite acțiunea.

Dură o vreme îndelungată, însă fetița în sfârșit își băgă mâna în apă. Ochii fetei se lărgiră din nou. Scoase un sunet care era pe jumătate oftat și pe jumătate mârâit.

Julia se dezbrăcă și ea până rămase în lenjerie și intră în cadă.

— Vezi? spuse ea, zâmbind. Asta vreau să faci și tu. Când fetița se apropie, Julia ieși din cadă și se așeză pe marginea rece din porțelan. E rândul tău acum. Haide!

Cu grijă, fetița se urcă peste marginea de porțelan a căzii și coborî în apă. În clipa în care intră, scoase un sunet, aproape ca o pisică ce toarce, și își ridică privirea către Julia. Apoi plesni apa, își agită picioarele și stropi totul în jur, începând să exploreze. Linse faianța, atinse varul și adulmecă robinetele. Luă apă în podul palmei și o bău (un obicei care trebuia eliminat, firește, dar nu chiar acum).

În sfârșit, Julia se întinse după săpunul cu parfum de levănțică din suport. I-l dădu fetei, care îl mirosi și încercă să-l mănânce.

Julia nu putu să se abțină de la un hohot de râs.

— Nu, câh! Se strâmbă. Câh!

Fetița se încruntă și încercă să i-l smulgă.

Julia își frecă palmele pentru a face spumă.

— Bine, o să te spăl acum. Curată. Săpun.

Foarte încet, se întinse și luă mâna fetei și începu să o spele.

Fetița o urmări cu intensitatea unui asistent de magician care încearcă să învețe un truc nou. Încet, în timp ce Julia continua să-i spele mâinile, copila începu să se relaxeze. Se conformă când Julia o întoarse încet în cadă și începu să-i spele părul. În timp ce Julia îi masa capul, copila începu să fredoneze.

După câteva momente, Julia își dădu seama că era o melodie cunoscută.

Twinkle, twinkle, little star.

Julia își îndreptă spatele. Dintre toate surprizele din acea zi, aceasta era cea mai importantă.

— Cineva ți-a cântat asta odată, micuțo. Cine a fost?

Fetița continuă să fredoneze, cu ochii închiși. Julia îi clăti părul lung și negru, observând cât de des și creț era. Șuvițele i se încolăceau în jurul degetelor ca o liană. Văzu și ea cicatricile care îi străbăteau spatele mic; una dintre ele, care se afla în apropierea umărului, era urâtă în mod special.

Unde ai fost?

Cântecul era o frântură dintr-o parte a trecutului adevărat al acestei fetițe, prima pe care o văzuseră. Mai multe întrebări nu aveau să aducă răspunsuri. Julia știu că ceea ce îi trebuia era mai simplu de atât.

Se hotărî să cânte odată cu fetița: „How I wonder what you are”. Fetița se întoarse cu valuri până ajunse față în față cu Julia. Ochii albaștri-verzui erau atât de mari încât păreau mult prea mari pentru fața ei mică și ascuțită.

Julia termină cântecul, apoi își duse o mână la piept și spuse:

— Julia. Ju-li-a. Eu sunt. Apucă și mâna fetiței. Tu cine ești?

Singurul răspuns pe care îl primi fu o privire intensă. Cu un oftat, Julia se ridică și se întinse după un prosop.

— Haide!

Spre uimirea ei, fetița se ridică și se dădu jos din cadă.

— M-ai înțeles? Sau te-ai ridicat fiindcă m-am ridicat și eu? Julia auzi mirarea din propriul glas. Nu suna deloc a detașare profesională. O punea numai în dificultăți copila asta. Știi cum să vorbești? Vorbești? Cuvinte? Își atinse pieptul din nou. Julia. Ju-li-a. Apoi atinse pieptul fetiței. Cine? Nume? Trebuie să te strig cumva.

Nimic, doar o privire intensă.

Julia uscă fetița, apoi o îmbrăcă.

— Îți pun scutec din nou, doar ca să fim sigure. Întoarce-te. O să-ți împletesc părul. Mama mereu făcea asta. Dar eu voi fi mai blândă decât era ea, promit. Mama mă trăgea atât de tare de păr încât îmi venea să plâng. Sora mea spunea mereu că acela era motivul pentru care îmi ridicam mereu privirea. Gata, am terminat. Se lovi din greșeală de ușa de la baie, care se închise cu putere. Oglinda de pe ușă încadra copila într-un dreptunghi perfect.

Fetița icni atât de tare încât suna ca și cum tocmai o aduseseră valurile la țărm. Se întinse către oglindă, încercând să o atingă pe cealaltă fetiță din cameră.

— Te-ai mai văzut vreodată? întrebă Julia, însă chiar în timp ce formula cuvintele, știu răspunsul.

Nimic nu avea sens. Piesele de puzzle nu se potriveau. Lupul. Obiceiurile de mâncare. Cântecul. Mersul la toaletă. Toate reprezentau piese mici care compuneau marginea puzzle-ului, însă imaginea din centru, *obiectul principal*, era încă nevăzut. Cu siguranță și-ar fi văzut propria reflexie în apă, măcar.

— Acolo ești *tu,* scumpo. Vezi ochii frumoși albaștri-verzui, părul lung și negru. Ești așa de frumoasă în rochia asta.

Fetița lovi reflexia cu pumnul. Când degetele ei loviră cu putere sticla dură, țipă tare de durere.

Julia merse lângă ea și se așeză în genunchi. Acum se aflau amândouă în oglindă, cu fețele apropiate. Fetița era incredibil de frumoasă. Îi amintea Juliei de Elizabeth Taylor atunci când era tânără.

— Vezi? Acolo sunt eu. Julia. Și tu.

Julia putu să vadă pe fața ei momentul în care înțelese.

Foarte încet, fetița își atinse pieptul și mormăi un sunet. Reflexia ei făcu același lucru.

— Ai spus ceva? Numele?

Fetița scoase limba. În următoarele patruzeci de minute, în timp ce Julia își puse un tricou și pantaloni și se spălă pe dinți, fetița se jucă în fața oglinzii. La un moment dat, Julia lipsi cât să-și aducă agenda și camera de filmat. Când se întoarse în baie, fetița bătea din palme și sărea în sus și în jos în același timp cu reflexia ei.

Julia făcu o serie de fotografii – portrete cu fața fetiței – și puse camera deoparte. Cu agenda în mână, Julia notă: *Descoperirea de sine.* Și documentă fiecare moment.

Dură ore întregi. Copila se holba la reflexia ei în oglindă cu mult după lăsarea întunericului și răsărirea stelelor.

În sfârșit, Julia nu mai putea să scrie. Mâna începuse să-i dea spasme.

— Gata, haide. E ora de culcare. Ieși din baie. Când fetița nu o urmă, Julia se întinse după o carte. Terminaseră deja *Grădina secretă*, astfel că alese *Alice în Țara Minunilor.* E potrivită, nu crezi? spuse ca pentru sine. Până la urmă, era singură în cameră când vorbi și tot singură când începu să citească cu voce tare. „Alice începu să se plictisească să stea lângă sora ei pe bancă fără să facă nimic: de câteva ori trase cu ochiul la cartea pe care o citea sora ei, dar nu avea nici imagini,

nici dialog, și atunci la ce mai e bună o carte, se gândi Alice, fără imagini sau dialog?”

Din baie, sărituriile încetară.

Julia zâmbi și continuă să citească. Tocmai îl prezentase pe iepurele alb când fetița ieși din baie. Îmbrăcată în rochia albă cu fundițe roz, cu părul împletit și pieptănat, arăta la fel ca oricare alt copil. Singurul indiciu care ducea cu gândul la sălbăticie se afla în ochii ei. Prea mari pentru fața ei și prea sinceri pentru vârsta ei, erau fixați asupra Juliei, care continuă foarte calm să citească.

Fetița se apropie și se ghemui lângă Julia. Julia o privi.

— Salut, micuțo. Îți place când îți citesc?

Mâna fetiței bătu cartea cu putere.

Julia se sperie prea tare de mișcarea subită ca să poată reacționa. Aceasta fusese prima dată când fetița încercă să comunice și se impunea destul de tare.

Fetița lovi din nou cartea și o privi pe Julia. Apoi își atinse pieptul. Era mișcarea pe care o făcuse Julia ca să accentueze numele ei.

— Alice? șopti ea, simțind o uimire străbătându-i corpul. Te cheamă Alice?

Fetița bătu cartea din nou. Când Julia nu răspunse, o bătu încă o dată.

Julia închise cartea. Pe coperta acestei ediții vechi și uzate se afla o imagine a personajului Alice, cu părul blond, și a Damei de Cupă îmbrăcată în culori aprinse. Atinse imaginea fetei.

— Alice, repetă ea, apoi își puse mâna pe fetița care se afla lângă ea. Asta ești tu? Alice?

Fetița mormăi și deschise cartea, bătând cu palma pe pagină. Era pagina la care rămăsese. Exact aceeași pagină.

Incredibil.

Julia nu știa dacă reacția fusese din cauza numelui sau din cauza cititului, însă nu conta. Oricare ar fi fost motivul, fetița păși în sfârșit în

această lume. Julia aproape că izbucni în râs, atât de bine se simțea în acel moment.

Fetița lovi din nou cartea.

— Bine, voi continua să citesc, însă de acum încolo tu vei fi Alice. Așadar, Alice, treci în pat. Când intri sub pătură, îți voi citi o poveste.

Exact o oră mai târziu, fetița dormea, iar Julia închise cartea.

Se aplecă și sărută obrazul minuscul, dulce și roz.

— Noapte bună, micuță Alice! Somn ușor în Țara Minunilor!

Capitolul 11

Ellie era singură în secția de poliție, răsfoind notițele din acea după-amiază. Toți acei părinți îndurerați și copiii lor contau pe ea. Era îngrozită că avea să-i dezamăgească. Frica era cea care o motiva, care o menținea țintuită pe scaun și îi păstra ochii obosiți concentrați asupra grămezii de rapoarte de pe birou.

Însă făcea asta de prea mult timp. Nu-și mai putea păstra obiectivitatea, nu mai putea nota grupe de sânge, înregistrări stomatologice și date ale răpirilor. Tot ceea ce vedea atunci când închidea ochii erau familii distruse; oameni care încă puneau un tacâm la masă pentru copiii lor dispăruți.

— Te-am auzit plângând de afară.

Ellie își ridică ochii brusc, inspirând puternic.

— Nu plângeam, mă înțeapă ochii. Dar tu de ce ești aici?

Cal stătea în dreptul ușii, zâmbind blând, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Îmbrăcat în tricoul cu Dark Knight și în blugii uzați, arăta mai mult ca un copil de liceu decât ca un adult însurat, tată a trei copii. Își trase un scaun și se așeză lângă ea.

— Ești bine?

Își șterse ochii. Zâmbetul pe care i-l adresase era complet fals, amândoi știau asta.

— Nu pot să fac față, Cal. Cal dădu din cap. Părul negru îi căzu peste ochi. Fără ca măcar să se gândească, Ellie i-l dădu la o parte de pe față. Ce o să mă fac?

El se dădu înapoi la atingerea ei, apoi râse stânjenit.

— O să faci ceea ce ai făcut întotdeauna, El.

— Și ce fac întotdeauna?

— Tot ce este necesar. O să găsești familia fetei.

— Nu mă mir că te țin pe aici.

De data aceasta, zâmbetul ei părea aproape real.

Cal se ridică.

— Haide. Îți fac cinste cu o bere.

— Dar cum rămâne cu Lisa și cu fetele?

— Tara are grijă de ele.

Se întinse după pelerina de ploaie și se îmbrăcă.

— Nu am nevoie de o bere, Cal. Serios. Și, în afară de asta, ar trebui să merg acasă. Nu trebuie să…

— Nu mai are nimeni grijă de tine, El.

— Știu, dar…

— Lasă-mă pe mine.

Felul simplu în care o spusese îi atinse inima. Avea dreptate. Trecuse atât de mult timp de când cineva avusese grijă de ea.

— Haide! Își luă geaca neagră din piele și îl urmă afară din secție.

Străzile erau din nou goale și liniștite.

Luna plină atârna pe cer, luminând străzile încă umede după o ploaie ușoară de seară. Le dădea o strălucire misterioasă care atingea copacii și lumina drumul în nuanțe argintii.

Ellie încercă să nu se gândească la caz în timp ce conducea. În loc de asta, se concentră asupra întunericului drumului și a luminii liniștitoare de la farurile dinaintea ei. Dacă era sinceră, se simțea bine să o urmeze cineva acasă.

Trase mașina în curte și parcă. Înainte să poată opri motorul, începu un cântec la radio: „Leaving on a Jet Planea. Se cufundă într-o amintire. Mama și tatăl ei cântau acest cântec la pian și vioară, rugându-le pe fete să cânte odată cu ei. *El a mea*, spunea tatăl ei, *are o voce de înger.*

Se revăzu copil, cum alerga pe scena improvizată, alăturându-se tatălui ei. Mai târziu, când Sammy Barton îi cântase acel cântec, se îndrăgosti instantaneu. Se simțea ca senzația de înec, acea iubire; abia reușise să iasă vie din apă.

— Înainte îți plăcea la nebunie cântecul ăsta, spuse Cal, de lângă portiera ei, privind-o prin

geamul deschis.

— Înainte, răspunse Ellie, ignorând amintirile. Acum mă face să mă gândesc la soțul numărul doi. Numai că el s-a urcat într-un autobuz și a plecat. Trebuie să îți dorești tare mult să scapi de cineva dacă pleci cu autobuzul.

Se dădu jos din mașină.

— A fost un prost.

— Bănuiesc că vorbești despre fiecare bărbat pe care l-am iubit vreodată. Și doar au fost o mulțime.

— Însă niciodată nu a fost cel potrivit, răspunse încet, analizând-o.

— Mulțumesc pentru înțelepciune, Sherlock. Nu îmi dădusem seama.

— Cineva își plânge de milă în seara asta.

Ellie nu își putu abține un zâmbet.

— N-o să dureze toată seara. Mulțumesc că mă lași să mă descarc.

Cal își trecu brațul peste umerii ei și o trase aproape de el.

— Haide, șefa. Fă-mi cinste cu o bere.

Merseră de-a lungul peluzei moi și urcară treptele terasei, înăuntru, Ellie fu surprinsă să constate că sora ei încă era trează și lucra. Era așezată la masa din bucătărie, cu hârtiile împrăștiate în jurul ei.

— Hei, spuse ea, ridicând privirea.

— Julia? întrebă Cal.

Fața i se lumină într-un zâmbet.

Julia se ridică încet, privindu-l insistent.

— Cal? Cal Wallace? Chiar ești tu?

Își deschise brațele.

— Chiar eu.

Julia alergă spre el și se lăsă îmbrățișată. Zâmbeau amândoi larg. Cal se trase în sfârșit înapoi, măsurând-o din cap până în picioare.

— Ți-am spus că o să fii frumoasă.

— Și tu încă ai cele mai calde îmbrățișări pe care le-am văzut vreodată la un bărbat, spuse Julia, râzând.

Ellie se încruntă. *Flirtau* unul cu celălalt? Dintr-odată își aminti de vechile petreceri la care mergeau. În timp ce Ellie fusese în centrul scenei, cântând cu putere, Julia fusese pe scări, lângă Cal, ascultând din umbră.

Julia se retrase și îl privi.

— Arăți ca o vedetă rock.

— Heroină casual. Așa li se spune slăbănogilor ca mine. Își dădu părul de pe față. Mă bucur să te revăd, Jules. Îmi pare rău că trebuie să se întâmple în asemenea circumstanțe. Apropo, sora ta e aproape de o cădere psihică.

— Asta este ziua, interveni Ellie, deschizând o doză de bere. Își desfăcu centura cu arma și stația și le puse pe tejghea. Vrei și tu una?

— Nu, mulțumesc. Julia se întoarse la masă și căută ceva prin mulțimea de hârtii. Când găsi ceea ce căuta, îi oferi lui Ellie. Uite, El. Am făcut astea pentru tine.

Ellie își puse berea jos.

— Uau, asta e ea?

— Da. Julia zâmbi ca o mamă mândră. Îi spun Alice, apropo. Din Țara Minunilor. A reacționat bine când i-am citit povestea.

Ellie se holbă la fotografia din mâna ei. Era o fotografie a unei fetițe frumoase, brunete, într-o rochie albă.

— Cum ai făcut asta?

— Să o conving să stea cuminte a fost cea mai grea parte. Zâmbetul Juliei se lărgi. Am avut o zi bună. O să-ți povestesc mâine despre ea. Acum trebuie să fug. Ai tu grijă de ea?

— Să fac pe dădaca? Eu?

Cal își dădu ochii peste cap.

— Supraveghezi un copil, El, nu e operație pe creier.

— Aș prefera să îți deschid craniul și să îl cos la loc decât să o supraveghez pe fetița-lup. Nu glumesc. O privi pe sora ei. Tu unde te duci?

— Înapoi la bibliotecă. Trebuie să aflu câte ceva despre dieta ei.

— Du-te la Max, sugeră Cal. Tipul ține niște note detaliate. Sigur va putea să-ți răspundă la întrebări.

Julia râse.

— La dr. Casanova într-o vineri seara? Nu prea cred.

— Nu-ți face griji, Jules, răspunse Ellie. Nu prea ai fi pe placul lui.

Zâmbetul Juliei păli.

— Nu la asta mă refeream, dar mulțumesc pentru pont. Își luă geanta și se îndreptă spre ușă. Și mulțumesc că ai grijă de ea, El. Mă bucur să te revăd, Cal.

— Ești idioată? o certă Cal pe Ellie în clipa în care Julia plecă.

— Trebuie să existe vreo lege care interzice să-i spui șerifului poliției că e idioată.

— Nu, dar există o lege care îi interzice șerifului poliției s*ă fie* idioată. Ai văzut privirea de pe fața surorii tale când i-ai spus că nu ar fi pe placul lui Max? I-ai rănit sentimentele.

— Haide, Cal. Am văzut o poză cu ultimul ei iubit. Domnul Cercetător celebru nu arăta *deloc* ca Max.

Cal oftă și se ridică.

— N-ai să înțelegi niciodată.

— Ce să înțeleg?

O privi o vreme îndelungată, suficient încât să o facă să se întrebe ce vedea. În sfârșit, își scutură capul.

— Eu plec. Ne vedem mâine la lucru?

— Nu pleca nervos.

Făcu o pauză la ușă și se întoarse către ea.

— Nervos? Vocea îi coborî. Nu sunt deloc nervos, Ellie. Dar cum ai putea tu să-ți dai seama de asta? Singurele emoții pe care le înțelegi sunt ale tale.

Și dispăru.

Ellie își termină berea și deschise încă una. Până când termină doza, uitase cu totul de dramatizările lui Cal. Se certaseră de multe ori la vremea lor. Ceea ce conta era că până a doua zi totul avea să fie bine. Cal avea să-i zâmbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Întotdeauna fusese așa relația lor.

În sfârșit, urcă la etaj. Ajungând în dreptul vechiului ei dormitor, se opri. Apăsând clanța, intră în cameră. Fetița dormea liniștită și, deși arăta ca orice alt copil acum, încă era încolăcită strâns, ca și cum s-ar apăra de o lume crudă.

— Cine ești, micuțo? șopti Ellie, simțind din nou povara responsabilității. Îți voi găsi familia. Jur că o voi găsi.

•

Cu patruzeci de ani în urmă, când cinematograful Rose fusese construit, acesta era la marginea orașului. Bătrânii încă numeau cartierul „partea de est”, din zilele în care strada Azaleea părea la kilometri întregi depărtare. Acum, firește, era practic în oraș. În jurul lui erau case mici cu etaj, construite în vremurile bogate în cherestea pentru lucrătorii din fabrică. Peste stradă se afla biblioteca, iar în josul străzii, la două intersecții depărtare, era magazinul de unelte. Sealth Park, unde apăruse fetița pentru prima oară, era chiar la colț.

Max mergea la film în fiecare vineri seara, singur. La început apăruseră bârfe în jurul caracterului bizar al obiceiului lui, iar femeile apăreau „accidental” să stea cu el, însă în timp se stabilise într-o rutină, iar oamenilor din Rain Valley nu le plăcea nimic mai mult decât rutina.

Îi făcu cu mâna proprietarului cinematografului, care stătea la tejgheaua cu gustări, rearanjând cu atenție cutiile de bomboane. Nu se opri să vorbească, știind că orice conversație avea să ducă inevitabil discuția la inflamația articulară a omului.

— Hei, doctore, ți-a plăcut filmul?

Max se întoarse și îi văzu pe Earl și pe soția lui, Myra, lângă el. Și ei erau la film în fiecare vineri seara, îmbrățișându-se pe scaune ca adolescenții.

— Salut, Earl, Myra. Mă bucur să vă văd.

— A fost un film grozav, continuă Earl.

— Ție îți place orice film, îi spuse Myra soțului ei. Mai ales cele romantice.

Ajunseră unul lângă celălalt.

— Cum merge căutarea? îl întrebă Max pe Earl.

— Nu e ușoară deloc, asta e sigur. Telefonul sună încontinuu, iar informațiile curg ca râul Hoh pe timp de primăvară. Sunt atât de multe fetițe pierdute. Îți rupe inima. Dar o să aflăm cine e. Șefa e hotărâtă.

— Ellen Barton chiar e o femeie puternică, îi spuse Myra lui Max.

Max nu își putu ascunde un zâmbet. Myra nu rata nicio ocazie să o pomenească pe Ellie. Părea că tot orașul aștepta să se îndrăgostească cei doi. În scurta perioadă de timp în care fuseseră împreună, bârfa din oraș atinsese cote maxime. Câțiva romantici, cum era și Myra, erau siguri că povestea lor va continua.

— Da, Myra, așa este.

Ieșiseră, stând pe aleea largă din beton care lega intrarea în cinematograf de trotuar. În această noapte neașteptat de uscată, cei care fuseseră la film se îndreptau către mașinile lor, vorbind între ei. Mulțimea se disipă încet. Timp de câteva momente, oamenii se adunaseră în grupuri mici pe trotuar și pe stradă. Vecinii vorbeau unii cu ceilalți în această seară frumoasă. Sunetul glasurilor lor era purtat prin aerul curat și liniștit. Earl și Myra fură printre primii care plecară.

Pe rând, mașinile plecară, până când strada rămase goală, cu excepția unei camionete albe și a mașinii lui. Max ajunse la jumătatea drumului spre mașină când o mișcare de vizavi îi atrase atenția: o femeie care pleca de la bibliotecă, cu brațele pline de cărți. Lumina unui felinar cădea asupra ei,

făcând-o să pară prea vie cumva, ca un înger în întunecimea nopții.

Julia.

Vizavi, ea deschise portiera camionetei și aruncă teancul de cărți pe scaun. Ajunsese aproape de locul șoferului când Max o strigă. Ea se opri și ridică privirea.

— Hei, Julia, spuse el, apropiindu-se. Lucrezi până târziu.

Julia scoase un râset emoționat.

— „Obsesiv" este un cuvânt care a fost folosit de multe ori ca să mă descrie.

— Ce face pacienta ta?

— De fapt, aș vrea să vorbesc cu tine despre ea. Mai târziu. La spital.

— Ce zici de acum? Am putea merge la mine acasă.

Julia păru confuză.

— Ah, nu cred că…

— Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Păi, *am* și dădacă acum…

— Atunci rămâne stabilit. Urmează-mă cu mașina.

Înainte ca Julia să poată protesta, Max se îndreptă către mașină și se urcă în ea. În timp ce pornea motorul, privi în oglinda retrovizoare.

Julia privi mașina lui Max, își mușcă buza și urcă în sfârșit în propria mașină.

•

De fiecare parte a drumului, un șir de copaci negri stăteau de veghe, cu coroanele înălțându-se spre cerul înstelat al nopții. Lumina lunii transforma asfaltul obișnuit într-o panglică argintie care se întindea între draperiile din copaci. La intersecție, un indicator vechi din lemn arăta drumul către lacul Spirit.

Julia nu mai mersese pe acolo de ani întregi. Chiar și acum, cu toată dezvoltarea care avusese loc în peninsulă în ultimii douăzeci de ani de la

terminarea liceului, locul încă era cunoscut drept cel mai plictisitor din oraș. Localnicii îl numeau Capătul; nu doar din cauza locației sale, ci mai mult din cauza izolării.

Era un colț al pădurii tropicale năucitor de frumos și maiestuos, însă Julia nu s-ar fi gândit să-l asocieze cu dr. Casanova. Cu siguranță i se părea un bărbat de oraș. Ce căuta aici, în mijlocul întunecimii naturii?

Intrând pe drumul pietruit, peisajul se modifică înaintea ei. Copacii acopereau lumina albă a lunii. Nicio licărire nu mai pătrundea prin noaptea întunecoasă. Ceața nelipsită de pe lac îi dădea pădurii un aer deprimant, ireal.

Se gândi dintr-odată că urmărea în adâncul pădurii un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Și că nimeni nu știa unde este.

Ești o idioată.

E medic.

Și Ted Bundy era student la Drept.

Băgă mâna în geantă și scoase telefonul. În mod uimitor, avea semnal. Formă numărul lui Ellie și intră mesageria vocală.

— Hei, El. Sunt acasă la dr. Cerrasin, să vorbim despre fetiță. Se uită la ceas. O să ajung acasă până la miezul nopții.

Apăsă butonul de închidere.

— Măcar vor ști de unde să înceapă să-mi caute cadavrul.

Dar nu era deloc amuzant.

Adevărul era că nici măcar nu era sigură de ce îl urmează, până la urmă. Nu era pregătită pentru o consultație, iar teoria pe care voia să i-o prezinte avea să o facă să pară o nebună. Din păcate, anul ce trecuse îi răpise mai mult decât reputația. Undeva pe drum își pierduse și încrederea. Trebuia să audă că se află pe drumul cel bun.

Asta era. Motivul real pentru care se afla acolo. El era singurul coleg pe care îl avea în Rain Valley, iar el fusese cel care o examinase pe Alice. Ura să

privească la propria slăbiciune, însă nu îi plăcea nici să nege ceea ce era evident.

Înainte, Max ieși de pe drumul principal. Julia îl urmă pe aleea care fusese recent pietruită. Drumul îngust făcea o curbă la stânga și se termina brusc într-un luminiș înconjurat de copaci. Max intră cu mașina în garaj și dispăru.

Julia parcă lângă garaj. Inspirând adânc, își luă servieta și se dădu jos din mașină. Frumusețea locului o lăsă fără cuvinte. Se afla în mijlocul unui câmp plin de iarbă, înconjurat pe trei laturi de conifere. Cea de-a patra latură o reprezenta lacul Spirit. Ceața se ridica pe lac precum aburul dintr-un ibric, făcând ca totul să arate supranatural, ca un tărâm al zânelor. În apropiere, se auzi țipătul unei bufnițe.

Julia tresări la auzul acestui zgomot.

— Celebra bufniță pestriță, spuse Max, ajungând lângă ea.

Ea se liniști și se întoarse.

— Dușmanul tuturor tăietorilor de lemne.

— Și campionul tuturor iubitorilor de copaci. Haide!

O conduse dincolo de garaj, până în casă. Pe măsură ce se apropia, Julia putu vedea frumusețea rustică a locului. Pereți din scânduri de cedru, streșini confecționate manual și o terasă mare, de jur-împrejurul casei. Până și scaunele păreau confecționate manual, din lemn de brad curat și tânăr. Era soiul de casă pe care nu-l vedeai în Rain Valley în mod obișnuit. Costisitor și executat manual, dar simplu. Era un loc de genul celor pe care le găsești în Aspen sau în Jackson Hole.

Max deschise ușa de la intrare și o lăsă pe Julia să intre înaintea lui. Primul lucru pe care ea îl observă fu aroma intensă de mirt. Muzica romantică răsuna prin boxe. Nu exista nicio îndoială că păstra casa pregătită mereu pentru oaspeți de sex feminin.

Julia își strânse cu putere servieta și intră în casă.

Peretele din stânga era dominat de un șemineu superb construit din pietre de râu. Ferestrele se înșiruiau pe toată lungimea casei, cu vedere spre lacul de dincolo de terasă. Două uși franțuzești dădeau spre exterior. Bucătăria era mică, însă perfect organizată, iar toate dulapurile străluceau în lumina lumânărilor. Sufrageria era mare, iar pe două laturi erau ferestre cu privire spre lac. Aproape întreg spațiul din sufragerie era ocupat de o masă uriașă, așezată pe capre de lemn. În mod straniu, la acea masă nu se afla decât un scaun. În camera de zi era o canapea din piele vișinie, fără fotolii, și un televizor cu plasmă cu un ecran mare. În fața șemineului, podeaua din scânduri late de lemn era acoperită cu un covor gros, din lână de alpaca.

Lângă ușa din spate se afla o grămadă de funii și scripeți, zăcând dezordonate lângă un spărgător de gheață și un rucsac.

— Echipament de cățărare, constată ea. Și acest lucru făcea parte din clișeu. Cuiva îi place pericolul, observ. Unui bărbat care are nevoie de circumstanțe extreme ca să se simtă viu, poate?

— Nu încerca mă analizezi, Julia. Se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă către bucătărie. Deschise ușa frigiderului și spuse: Am orice ai vrea să bei.

— Ce zici de un pahar de vin alb?

Max se întoarse o clipă mai târziu cu două pahare. Unul cu vin alb pentru ea și unul cu whisky cu gheață pentru el. Julia luă paharul oferit și se așeză la capătul canapelei, aproape de brațul acesteia.

— Mulțumesc.

Max zâmbi.

— Nu trebuie să pari atât de îngrozită, Julia. Nu te voi ataca.

Preț de o clipă fu surprinsă de tonul scăzut și blând al vocii lui și de albastrul din ochii lui. Trebuia să se echilibreze din nou.

— Permite-mi să ghicesc încă o dată, dr. Cerrasin. Dacă m-aș duce în garaj, aș găsi o mașină Porsche sau Corvette.

— Nu, îmi pare rău să te dezamăgesc.

— La etaj aș găsi un pat matrimonial cu cearceafuri scumpe din mătase, poate o cuvertură din piele ecologică și o noptieră plină cu prezervative cu striații, pentru plăcerea ei.

Fruntea lui Max se încreți. Julia avu senzația că se joacă cu ea.

— Plăcerea ei este foarte importantă pentru mine.

— Sunt sigură că este. Atât timp cât plăcerea ei nu implică vreo emoție reală din partea ta sau, Doamne ferește, vreun angajament. Crede-mă, Max, am cunoscut bărbați ca tine. Oricât de atrăgător ar fi sindromul Peter Pan pentru unele femei, eu mi-am pierdut gustul pentru așa ceva.

— Cine era?

— Cine?

— Bărbatul care te-a rănit atât de tare.

Julia fu surprinsă de receptivitatea întrebării. Încă și mai surprinzător pentru ea era felul în care o făcea să se simtă. Aproape ca și cum el o cunoștea deja. Însă nu era așa. Încerca doar să ghicească, îi arunca un fir pe care doar bărbații ca el îl puteau arunca. Darul lui era aparența de sinceritate, de profunzime. Dintr-un motiv bizar, când îl privi în acel moment, văzu o singurătate în privirea lui, o înțelegere care o făcu să-și dorească să-i răspundă. Și ar fi fost prinsă în plasă.

— Putem să rămânem la subiectul care ne interesează?

— Aha, revenim la treabă. Povestește-mi despre fetiță.

Se îndreptă către șemineu și aprinse focul, apoi se întoarse la canapea și se așeză.

— Îi spun Alice pentru moment. De la *Alice în Țara Minunilor.* I-a plăcut povestea.

— Pare a fi o alegere bună.

Max așteptă mai multe detalii.

Dintr-odată, Julia își dori să nu se fi aflat acolo. Poate că Max era un jucător și îi plăcea să flirteze, însă era și colegul ei, ar fi putut să o distrugă cu un singur cuvânt.

— Julia?

Ea începu să vorbească încet:

— Când ai examinat-o la început, ai observat ce dietă avusese?

— Vrei să zici în afară de deshidratare și malnutriție?

— Da.

— Cu certitudine, nu. Însă am câteva idei. Aș zice niște carne, pește și fructe. Bănuiesc că nu a mâncat lactate sau cereale de vreun fel.

Julia îl privi.

— Cu alte cuvinte, genul de dietă care ar însemna că a trăit departe de civilizație o vreme îndelungată.

— Posibil. Cât timp crezi că a fost acolo?

Aceea era întrebarea al cărei răspuns ar putea să o încurajeze sau să o distrugă.

— Ai să crezi că sunt nebună, spuse ea după o lungă tăcere.

— Credeam că voi, psihiatrii, nu folosiți acest cuvânt.

— Nu mai spune nimănui.

— Ești în siguranță cu mine.

— Nu prea cred, râse Julia.

— Vorbește, Julia, spuse el, sorbind din băutură.

Gheața zornăi în pahar.

— Bine. Începu cu ce era mai ușor. Sunt sigură că nu este surdă și mă îndoiesc că ar fi vorba despre autism. În mod bizar, cred că ar putea fi un copil complet normal care reacționează la un mediu incredibil de străin și de ostil. Cred că înțelege o parte dintre cuvinte, deși nu știu încă

dacă știe cum să vorbească și alege să nu o facă sau dacă nu a fost niciodată învățată. Oricum ar fi, încă nu a ajuns la pubertate, așa că… teoretic, cel puțin, nu este prea mare încât să învețe.

— Continuă, spuse Max și luă o înghițitură din pahar.

Julia făcu același lucru, însă mai degrabă o înghițitură zdravănă. Se simțea atât de vulnerabilă încât i se aprinseră obrajii. Nu mai era nimic de făcut decât să sară cu capul înainte sau să fugă.

— Ai citit vreodată poveștile despre copii sălbatici?

— Vrei să zici precum acel copil francez? Cel despre care a făcut Truffaut filme?

— Da.

— Fii serioasă…

— Ascultă-mă, Max. Te rog.

Max se rezemă pe perne, își încrucișă brațele și o analiză.

— Spune-mi.

Julia începu să scoată materiale din servietă. Ziare, cărți, notițe. Le întinse pe toate în spațiul dintre ei. În timp ce Max analiza fiecare articol, ea își împărtășea ideile. Îi spuse despre semnele evidente de sălbăticire – lipsa aparentă a conștiinței de sine, mecanismul de ascundere, obiceiul de a mânca, urlatul. Apoi îi spuse curiozitățile – fredonatul, mimarea cântecului păsării, învățarea instantanee a mersului la toaletă. Când își termină prezentarea, se dădu pe spate, așteptând comentariile lui.

— Așadar, vrei să spui că a trăit acolo, în pădure, o mare parte a vieții.

— Ba.

— Și că puiul de lup pe care l-au găsit cu ea era… cine, fratele ei?

Julia se întinse după hârtii.

— Las-o baltă. Trebuia să-mi închipui…

Râzând, Max îi luă mâna.

— Nu te grăbi. Nu râd de tine, însă trebuie să recunoști că teoria ta este neobișnuită.

— Gândește-te puțin. Conectează probele pe care le avem cu tiparele cunoscute.

— Totul e foarte anecdotic, Julia. Copiii crescuți de lupi și de urși…

— Poate că a fost ținută ostatică pentru o vreme și apoi a fost eliberată să trăiască de una singură. Cu siguranță s-a aflat în jurul oamenilor la un moment dat.

— Atunci de ce nu poate vorbi?

— Cred că este mută electiv. Cu alte cuvinte, *poate* vorbi. Însă alege să nu o facă.

— Dacă asta ar fi adevărat, măcar parțial, ar fi nevoie de un medic al naibii de bun care să o readucă la normal.

Julia auzi întrebarea din glasul lui și nu era surprinsă. Întreaga lume credea că este incompetentă acum, de ce ar fi el altfel? Ceea ce o surprindea era cât de tare durea.

— Eu sunt un medic bun. Cel puțin, așa eram.

Se întinse după documente și începu să le pună înapoi în servietă. Max se apropie și îi atinse încheietura.

— Eu cred în tine, să știi. Dacă asta contează în vreun fel.

Julia îl privi, deși își dădu seama instantaneu că fusese o greșeală. Max se afla atât de aproape încât putu să-i vadă cicatricea în zigzag de-a lungul cărării părului și pe cea de la baza gâtului. Lumina focului îi îmblânzea fața, iar Julia văzu flăcări mici reflectându-se în albastrul mării din ochii lui.

— Mulțumesc, chiar contează.

Mai târziu, pe când Julia se afla în mașină și conducea de una singură spre casă, se gândi la acest lucru și se întrebă de ce îi dezvăluise atât de multe.

Singurul răspuns veni din propria ei lipsă de încredere.

Cred în tine.

Ironia era aceea că, în camera cu muzica din surdină și scările care conduceau fără îndoială către un pat imens, cuvintele lui fuseseră cele care reușiseră să o seducă.

Capitolul 12

Ellie sorbea din berea care acum era caldă și studia teancurile de rapoarte ale poliției când o auzi pe Julia intrând. Își ridică privirea.

— Salut.

Julia închise ușa în urma ei.

— Salut. Aruncând servieta pe masa din bucătărie, se îndreptă către frigider și își luă și ea o bere. Unde sunt Jake și Elwood?

— Vezi? Ți-e dor să sară între picioarele tale. Și-au făcut tabăra în fața dormitorului tău. Aproape că nu se mai mișcă de acolo. Cred că este din cauza fetei. Le place la nebunie de ea, zâmbi Ellie. Așadar, ai fost la Max.

Julie se așeză pe canapea lângă Ellie.

— Nu sunt surprinsă să-i aud numele în aceeași propoziție cu formularea „să sară între picioarele tale”. Care e treaba cu el?

— Asta este o întrebare pe care fiecare femeie din oraș și-a pus-o.

— Pun pariu că s-a și culcat cu toate.

— Nu chiar.

Julia se încruntă.

— Dar se comportă ca și cum…

— Știu. Flirtează încontinuu, dar de obicei nu merge mai departe de atât. Nu mă înțelege greșit, s-a culcat cu multe femei din oraș, dar nu a *fost* niciodată împreună cu niciuna dintre ele. Nu pentru mult timp, cel puțin.

— Dar tu?

Ellie râse.

— Când s-a mutat în oraș, aproape că săream pe el. Așa sunt eu, după cum știi. Nu sunt deloc subtilă… și nu-mi place să aștept. Dacă vine un bărbat arătos în oraș, mă năpustesc asupra lui. Își termină berea și puse sticla jos. Ne-am distrat de minune. Shoturi de tequila, dansam la The Pour House, săruturi pe gât lângă baie… până când am

ajuns cu el acasă, eram destul de cercheliți. Sexul a fost… sinceră să fiu, nici nu-mi amintesc cum. Dar ceea ce îmi amintesc este că i-am spus cât de ușor ar fi să mă îndrăgostesc.

— La prima întâlnire?

— Doar mă cunoști. Mereu mă îndrăgostesc, iar bărbaților le place, de obicei. Însă nu și lui Max. Aproape că s-a rănit în graba de a ieși din casă. Iar apoi m-a tratat ca pe o boală contagioasă.

Ellie își îndepărtă privirea, așteptându-se să vadă critica în ochii verzi care îi semănau atât de mult. Julia nu știa nimic despre cum să te arunci în brațele bărbaților nepotriviți, despre cum se simte să fii atât de disperat după iubire încât ai vrea pe oricine îți zâmbește. Însă ceea ce văzu în ochii surorii ei veni ca o surpriză. Julia părea… fragilă dintr-odată, ca și cum discuția despre iubire o supărase. Ești bine, Julia?

— Sunt bine.

Însă Ellie putea vedea minciuna pe figura surorii ei, iar pentru prima oară o înțelese. Și sora ei fusese distrusă de iubire. Poate nu la fel de des cum fusese ea – sau la fel de public –, însă și Julia fusese rănită.

— Ce s-a întâmplat cu el… cu Philip? Ați fost împreună mult timp. Credeam că o să vă căsătoriți.

— Și eu am crezut asta. Eram atât de îndrăgostită de el încât am ignorat semnele. Am aflat prea târziu că mă înșelase aproape tot ultimul an în care am fost împreună. Acum e căsătorit cu o igienistă dentară și locuiesc în Pasadena. Ultima oară când am auzit, o înșela și pe ea. Ce mai psihiatru sunt și eu, nu? Ratez problemele din propria relație.

— Sună ca un mare nesimțit.

— Ar fi mai ușor dacă ar fi adevărat.

— Îmi pare rău. Pentru prima oară, Ellie simțea că își înțelege sora. Poate că Julia era un geniu, însă când venea vorba de iubire, asta nu reprezenta

o protecție. Orice inimă poate fi frântă. Ar trebui să stai departe de Max, să știi.

Julia oftă.

— Crede-mă, știu foarte bine. Un bărbat ca el…

— Da, ar putea răni o femeie ca tine.

— Ca noi, adăugă Julia încet.

Simți și Julia acea legătură între ele.

— Da, consimți Ellie. Ca noi.

•

În dimineața următoare, Ellie era cu mașina parcată în fața cafenelei Ancient Grounds când îi sună radioul. Sunetele de transmisie trosniră prin boxele vechi și negre, urmate de vocea lui Cal.

— Căpitane, ești acolo? Terminat.

— Sunt aici, Cal. Ce s-a întâmplat?

— Vino aici, Ellie. Terminat.

— Sally îmi pregătește cafeaua. Voi…

— Acum, Ellie. Terminat.

Ellie își ridică privirea către femeia de la tejgheaua standului de cafea.

— Iartă-mă, Sally. Urgență.

Porni mașina și apăsă accelerația. Două intersecții mai târziu, intră pe Cates Avenue și aproape izbi o dubă de știri.

Erau zeci de dube parcate de-a lungul – și în mijlocul – străzii. Antene albe de satelit ieșeau în evidență în direcția cerului înnorat. Reporterii erau adunați în grupuri de-a lungul trotuarului, cu umbrelele negre deschise. Ellie nu făcu mai mult de trei pași când reporterii se adunară în jurul ei.

— …comentați despre raportul…

— …nimeni nu ne spune unde…

— …locația exactă…

Ellie împinse mulțimea pentru a-și face loc și trase cu putere de ușa secției. Strecurându-se înăuntru, ușa se trânti în spatele ei, iar ea se lipi de ea.

— Rahat!

— Încă nu ai văzut nimic, spuse Cal. Erau adunați acolo de dimineață de la opt, de când am

ajuns eu. Acum așteaptă veștile tale de la ora nouă.

— Ce vești de la ora nouă?

— Cele pe care le-am programat eu ca să îi scot de aici. Nu puteam să răspund la telefoane dacă ei erau aici urlând la mine.

Peanut apăru de după colț, ținând o cană de plastic de mărimea unei găleți de var. Se întorsese la dieta pe bază de suc de grepfrut. Ținea sub braț un ziar răsucit.

— Mai bine te-ai așeza, o avertiză ea.

Ellie îl privi imediat pe Cal. El dădu din cap și mimă pe buze *Eu m-aș așeza*.

Se îndreptă către biroul ei și se așeză pe scaun, după care se uită la prietenii ei. Orice ar fi avut de spus, nu avea să fie ceva bun.

Peanut îi aruncă ziarul pe birou. Jumătate din prima pagină reprezenta o fotografie a fetiței. Ochii îi erau sălbatici și nebuni; părul era un nor negru plin de frunze. Arăta complet nebună și murdară. La fel ca unul din acei copii din filmul: *Mad Max. Beyond Thunderdome*. Sub poză scria: Mort Elzik.

Ellie se simțea de parcă ar fi pocnit-o cineva în stomac. Deci la asta se referise când o avertizase Mort că se va întâmpla dacă nu avea să-i acorde interviul. *Rahat!*

— Vestea bună este că nu a menționat nimic despre Julia, spuse Cal. Nu ar îndrăzni fără o confirmare oficială.

Ellie își trecu privirea peste articol. O *fată sălbatică iese din pădure și intră în lumea modernă*, *având ca unic însoțitor un lup. Sare de pe o creangă pe cealaltă și urlă la lună.*

— Încep să creadă că este o înșelătorie, spuse Cal încet.

Furia lui Ellie se transformă în frică. Dacă presa avea să decidă că este o înșelătorie, aveau să plece din oraș. Fără publicitate, familia fetei ar putea să nu fie niciodată găsită. Căută în plasa de pânză cu cărți și scoase fotografia pe care o făcuse Julia.

— Dă asta la toată lumea.

Peanut luă fotografia.

— Uau, sora ta face miracole.

— Îi spunem Alice, continuă Ellie. Adaugă și asta în declarația oficială. Poate că un nume o va face să pară mai reală.

•

Fata se trezește încet. Locul este liniștit, pașnic, chiar dacă nu aude chemarea râului sau șoaptele frunzelor. Soarele se ascunde de ea. Totuși, aerul este ușor și curat.

Nu îi mai este frică.

Preț de o clipă nu-i vine să creadă. Își atinge gândurile, își înfige degetele în întunecimea lor.

E adevărat. Nu îi mai este frică. Nu își mai amintea cum e să se simtă așa. De obicei, primul ei gând este *ascunde-te.* A petrecut atât de mult timp încercând să pară cât mai mică cu putință.

Aici poate să și respire; în această lume ciudată, pătrată, unde lumina pornește la o atingere magică și pământul este tare și plat, poate să respire. Nu mai sunt mirosurile rele ale Lui.

Îi place aici. Dacă era și Lup cu ea, ar fi stat în acest pătrat pentru totdeauna, marcându-și teritoriul în apa curgătoare și dormind în locul în care i se spune, acolo unde este moale și miroase a flori.

„Vădcăeștitreazămicuțo”.

A vorbit Ea cu părul ca soarele. E la locul pentru mâncare, cu bățul subțire în mână, iarăși, unealta care lasă urme albastre în urma ei.

Fata se ridică și merge la locul de curățare, unde piscina magică este goală acum. Își trage pantalonii jos și se așază pe cercul rece. Când termină de făcut pipi, apasă chestia albă.

În cealaltă cameră, Ea se ridică. Bate palmele, scoțând un sunet ca pușca unui vânător, și zâmbește.

Fetei îi place zâmbetul ei. O face să se simtă în siguranță.

Dintre cuvintele interzise, Fata aude „Haide”.

Se mișcă încet, cocoșată, încordată puternic. Știe cât de periculos poate fi un asemenea moment, în special când are garda jos. Întotdeauna ar trebui să fie înfricoșată, dar zâmbetul, aerul și moliciunea locului de dormit o fac să uite de peșteră; de El.

Se așază unde vrea Păr ca Soarele. *Voi fi cuminte*, se gândește, uitându-se în sus și încercând să forțeze o față fericită.

Păr ca Soarele îi aduce mâncare să mănânce.

Fata își amintește regulile și cunoaște prețul neascultării. E o lecție pe care El a învățat-o de multe ori. Așteaptă ca Păr ca Soarele să zâmbească și să dea din cap, să spună ceva. Când este gata, Fata mănâncă mâncarea dulce și lipicioasă. Când termină, Păr ca Soarele ia restul de mâncare de acolo. Fata așteaptă.

În sfârșit, Păr ca Soarele se așază în fața Fetei. Își atinge pieptul și spune același lucru la nesfârșit.

— Jool-ya.

Apoi atinge Fata.

— A-lis. A-lis.

Fata vrea să fie bună, vrea să stea pe loc, cu această Ea care zâmbește și știe că așteaptă să facă ceva, dar nu știe ce ar trebui să facă. Pare ca și cum Păr ca Soarele vrea ca Fata să scoată sunetele rele, dar asta nu poate fi adevărat. Inima îi bate atât de repede încât se simte rău și amețită.

În sfârșit, Păr ca Soarele își retrage mâna. O întinde în gaura pătrată de lângă ea și începe să pună lucruri pe masă.

Fata este fermecată. Nu a văzut niciodată asemenea lucruri. Vrea să le atingă, să le guste și să le miroasă.

Păr ca Soarele ia unul dintre bețele ascuțite și îl pune pe cartea cu rânduri. În urma atingerii ei, totul este roșu.

— Creion. Carte de colorat.

Fata scoate un sunet uimit.

Păr ca Soarele se uită la ea. Acum vorbește cu Fata. În toate sunetele, începe să audă o repetiție.

— A-lis se joacă.

Joacă.

Fata se încruntă, încercând să înțeleagă. Aproape că știe aceste sunete.

Dar Păr ca Soarele continuă să vorbească, scoate lucruri din locul secret până când Fata nu mai știe ce încearcă să-și amintească. Fiecare obiect nou o surprinde și o face să vrea să îl apuce.

Apoi, Fata e aproape pregătită să facă mișcarea, să atingă bățul roșu ascuțit, când Păr ca Soarele scoate Lucrul.

Fata țipă și se trage înapoi, dar este prinsă de cușca pe care stă. Cade, își lovește capul și țipă din nou, apoi se târăște pe mâini și genunchi până la siguranța copacilor.

Știa că nu trebuia să lase garda jos. Și ce dacă poate să respire aici? E un lucru mic, o păcăleală.

Păr ca Soarele se încruntă la ea, vorbind într-un șir de zgomot de fundal. Fata nu înțelege niciun sunet. Inima îi bate atât de tare încât sună ca tobele tribului care pescuiește pe râul ei.

Aproape că nu a mai rămas loc între ele.

Păr ca Soarele întinde Lucrul.

Fata strigă din nou și se trage de păr, suflând din nas. El e aici. El știe că îi place Păr ca Soarele și o va răni acum. Nu se poate gândi decât la sunetul pe care îl cunoaște cel mai bine.

Nuuu…

•

Alice trase de păr și pufni, scuturându-și capul. Un mormăit scăzut, gutural, părea că îi era blocat în gât.

Julia vedea emoții adevărate. Acesta era sufletul lui Alice și era un loc întunecat și înspăimântător.

Julia deschise ușa și aruncă talismanul de vise pe hol, apoi o închise.

— Gata, spuse cu o voce blândă, mișcându-se cu grijă. Îmi pare rău, drăguțo. Tare rău.

Îngenunche în fața lui Alice, astfel că erau față în față.

Alice era absolut nemișcată acum, cu ochii plini de frică.

— Ești îngrozită, spuse Julia. Crezi că ai necazuri, nu-i așa? Foarte încet, se întinse și atinse încheietura lui Alice. Atingerea fu scurtă și blândă ca o șoaptă. E în regulă, Alice. Nu trebuie să fii speriată.

La atingerea Juliei, Alice scoase un sunet sufocat, disperat, și se trase înapoi. Se ascunse în spatele plantelor și începu să urle încet și cu disperare.

Copila nu știa ce înseamnă să fie alinată. Încă una din mulțimea de dureri din viața ei.

— Hmm, spuse Julia, căutând ostentativ cu privirea prin cameră. Ce să facem noi? După câteva momente, ridică exemplarul vechi și uzat din *Alice în Țara Minunilor*. Unde a rămas micuța Alice?

Se întoarse către pat și se așeză. Ținând cartea deschisă în poală, își ridică privirea.

Printre două frunze mari verzi, o față micuță și sinceră o privi.

— Vino! spuse Julia încet. Nu rău.

Alice scoase un sunet demn de milă, un fel de scâncet. Acel sunet o lovi pe Julia în inimă, plânsetul care suna în același timp și prea bătrân, și prea tânăr. Era o profundă dorință de a scăpa de frică.

— Haide, repetă ea, bătând cu palma pe pat. Nu rău.

Alice încă rămânea în locul ei sigur.

Julia începu să citească:

— „S-ar cam cuveni să-ți fie rușine, rosti Alice, o mândrețe de fată ca tine (și putea foarte bine să spună asta), să plângă așa! Încetează imediat, când îți spun! Însă ea continuă să verse șiroaie mari de lacrimi, până ce în jurul ei se formă o baltă întinsă.”

În încăpere se auzi sunetul unei mișcări din picioare.

Julia zâmbi pentru sine și continuă să citească.

•

E o păcăleală.

Fata știe că așa este. *Știe.* Și totuși…

Sunetele sunt atât de liniștitoare.

Stă în pădurea ei de atât de mult timp că picioarele încep să o doară. Deși nemișcarea a fost întotdeauna felul ei, în locul luminos îi place să se miște, numai pentru că poate.

Nu face asta, se gândește, trecându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

E o păcăleală.

Când Fata se apropie, Ea o să o bată.

— *VinoaiciAlis*!

Din amestecătura de sunete pe care le scoate Păr ca Soarele, Fata aude aceste sunete speciale din nou. De undeva, își amintește că ele înseamnă cuvinte.

Păcăleală.

Nu are de ales decât să asculte, firește. Mai devreme sau mai târziu – probabil că mai devreme – Păr ca Soarele se va sătura să aștepte; jocul ăsta al ei nu va mai fi distractiv, iar Fata va avea Necazuri.

Foarte încet pășește afară din ascunzătoare. Inima îi bubuie. Îi este teamă că îi va ieși din piept și va cădea pe podea.

Privește în jos la mâini și la picioare. Aici în locul ciudat de luminos, pământul este făcut din dungi groase de culoarea nămolului. Nu sunt frunze sau ace de pin care să fie moi sub pașii ei. Fiecare mișcare o doare, dar nu la fel de tare precum ceea ce urmează.

A fost Rea.

Să țipi este foarte rău. Ea știe asta.

Acolo sunt străini și oameni răi. Sunetele puternice îi atrag.

Taci din gură, *blestemată să fii*! cunoaște. Când se apropie de pat, își ține capul în jos, apoi cade în mâini și genunchi, părând cât de slabă cu putință. Asta a învățat de la lupi.

— Al-is?

Fata tresare și închide ochii. *Nu cu bățul*, speră ea, auzind scâncetul din propria gură.

La început atingerea este atât de blândă că nici nu o simte.

Scâncetul i se oprește în gât. Își ridică privirea.

Păr ca Soarele este mai aproape acum, îi zâmbește. Vorbește – mereu, vorbește cu vocea ei ca razele de soare; sună ca un râu în ultimele zile de vară, delicat și mângâietor. Ochii îi sunt larg deschiși, verzi ca frunzele tinere. Nu se vede furie pe fața ei.

Și îi mângâie părul Fetei, o atinge cu blândețe.

— *Ebinenurău.*

Fata se apleacă înainte, dar numai puțin. Vrea ca Păr ca Soarele să continue să o mângâie. Se simte așa de bine.

— *Vinoaicialis*!

Păr ca Soarele atinge locul moale de lângă ea.

Cu o singură mișcare, Fata sare și se ghemuiește lângă Ea. Se simte mai în siguranță decât s-a simțit vreodată.

Când Păr ca Soarele începe să vorbească din nou, Fata închide ochii și ascultă.

*

Julia rămase nemișcată, deși mintea îi zbura. Care era povestea talismanului pentru vise? Oare înțelesese: *Alice*, *vino aici*? Sau doar răspunsese la bătaia palmei pe pat?

Oricare ar fi fost ipoteza, răspunsul însemna o formă de comunicare… asta dacă mișcarea lui Alice nu însemna că sărise pe pat din proprie inițiativă.

Degetele Juliei o mâncau să mai ia notițe, însă nu era momentul. În loc de asta, își îndreptă atenția

înapoi la carte și continuă să citească de unde rămăsese.

La terminarea capitolului, Julia simți o mișcare pe pat. Se opri din citit și o privi pe Alice, care își schimbase poziția. Acum, copila stătea încolăcită ca o pisică lângă ea, iar fruntea aproape că atingea piciorul Juliei.

— Habar nu ai cum este să te simți în siguranță în lumea asta, nu-i așa? întrebă Julia, lăsând cartea jos pentru o clipă. Gâtul i se strânse; dură câteva secunde să își suprime suficient emoțiile cât să spună: Te pot ajuta dacă îmi dai voie. Aici e un loc bun să începem, cu tine lângă mine. Încrederea înseamnă totul.

În clipa în care cuvintele părăsiră buzele Juliei, își aminti de ultima dată când le spusese. Fusese o zi rece și întunecată a anotimpului care ar fi trebuit să fie iarnă în sudul Californiei. Stătuse în fotoliul de piele de două mii de dolari din biroul ei, luând notițe și ascultând vocea altei fete. Pe canapeaua din fața ei stătuse Amber Zuniga, îmbrăcată în negru, încercând să nu plângă.

Încrederea înseamnă totul, spusese Julia. *Îmi poți spune tot ce simți acum.*

Julia își închise ochii. Amintirea era de felul celor care dureau fizic. Ședința avusese loc chiar cu două zile înainte de prăpădul cauzat de Amber. De ce nu făcuse…

Oprește-te.

Refuză să urmărească acel șir de gânduri. Duceau într-un loc întunecat și lipsit de speranță. Dacă avea să se îndrepte în acea direcție, nu știa dacă s-ar mai putea întoarce, iar Alice avea nevoie de ea. Poate chiar mai mult decât avusese vreodată cineva nevoie de ea.

— După cum spuneam…

Alice o atinse. Nu părea a însemna nimic la început, era o mișcare ca atingerea unei aripi de fluture. Julia o văzu, dar abia dacă o simți.

— Bravo, iubito! șopti ea. Vino în lumea noastră! A fost pustiu în lumea ta, nu-i așa? Înspăimântător?

Alice nu mai mișcă și altceva în afară de mână. Foarte încet, o întinse și atinse șoldul Juliei cu o mișcare stânjenită, aproape spastică.

— Uneori este înfricoșător să atingi o altă persoană, spuse Julia, întrebându-se dacă îi înțelegea vreun cuvânt. Mai ales când am fost răniți. Ne poate fi frică să întindem mâna unei alte persoane.

Atingerea se transformă într-o mângâiere blândă. Alice scoase un sunet din adâncul gâtului, un fel de tors de pisică. Își ridică încet bărbia și o privi pe Julia. Acei ochi uimitori albaștri-verzui erau plini de spaimă și de îngrijorare.

— Nu rău, spuse Julia, auzind propriul tremurat al glasului. Simțea prea mult în acel moment, iar asta era periculos. A fi un bun psihiatru era ca și cum ai citi un roman la patruzeci de ani. Trebuia să mențiii cuvintele la distanță, sau le vei vedea încețoșate. Mângâie părul brunet și moale al lui Alice din nou și din nou. Nu rău.

Trecu mult timp, însă Alice se opri în sfârșit din tremurat. Restul dimineții, Julia ezită între a citi și a vorbi cu fetița. Se opri pentru a lua prânzul și merse la masă, însă imediat după masă, Alice se întoarse pe pat și lovi cartea cu palma deschisă.

Julia puse vasele deoparte, apoi își reluă locul pe pat și reîncepu să citească. Până la ora două, Alice se ghemuise și mai aproape de ea și adormise.

Julia se ridică încet de pe pat și rămase lângă el, privind această fetiță stranie și tăcută pe care o numea Alice.

Avuseseră atâtea realizări în ultimele două zile, însă niciuna nu avea atât de mult potențial precum talismanul de vise. Alice reacționase atât de violent la acea jucărie, încât trebuia să aibă o importanță majoră.

Julia știa că ceea ce îi trebuia acum era o modalitate de a o elibera pe Alice de teama de talisman și de a o explora. Firește, fără să o înfricoșeze pe Alice atât de tare încât să se rănească. Era cea mai bună armă aflată în arsenalul ei în acel moment – singurul obiect care declanșase emoții puternice. Nu avea de ales decât să se folosească de el.

— Știi să plângi, Alice? Știi să râzi? Ești prinsă în interiorul tău, nu-i așa? De ce? Julia se trase înapoi. Se îndreptă către notițele ei și scrise tot ceea ce se întâmplase de la micul dejun. Apoi reciti cuvintele pe care le scrisese: *Reacție violentă la un talisman pentru vise. Criză extremă de furie și/sau frică. Ca de obicei, emoțiile pacientei sunt interiorizate. Este ca și cum nu ar avea nicio idee de cum să-și exprime sentimentele față de alte persoane. Poate este din cauza mutismului electiv. Poate este din cauza instruirii. Cineva, sau ceva, a învățat-o să tacă tot timpul? A fost abuzată fiindcă se exprima sau fiindcă vorbea? Este obișnuită doar cu zgârieturile și trasul de păr ca unice afișări de emoție? Așa își exprimă animalele de haită emoțiile atunci când nu sunt observate? Este acesta un simptom al sălbăticirii, sau al izolării și abuzului?*

Simțea cum o tachinează senzația unei revelații, dansând într-un colț al minții, apărând și dispărând prea repede cât să o poată vedea.

Julia puse pixul jos și se ridică din nou. O privire rapidă către camera de filmat o asigură că încă înregistrează. Avea să studieze înregistrarea incidentului cu talismanul pentru vise din nou în acea seară. Poate că ratase ceva.

O verifică din nou pe Alice, se asigură că dormea, după care părăsi camera. Afară, pe coridor, câinii stăteau încolăciți împreună, dormind. Julia sări peste ei și recuperă talismanul.

Era o jucărie confecționată prost, genul de lucruri care se vindeau la magazinele locale de

suvenire. Nu era mai mare decât o farfurioară pentru o ceașcă de ceai și era la fel de subțire ca și nuielușele care formau marginea circulară; nu părea deloc amenințător. Câteva mărgele ieftine și lucioase străluceau înșirate pe un fir de sârmă. Julia bănui că veneau de obicei cu o etichetă a producătorului care detalia importanța lor pentru triburile locale, Quinalt și Hoh.

Care era legătura obiectului cu Alice? Avea legătură cu amerindienii? Era asta o piesă din puzzle? Sau poate nu talismanul în sine o speria, ci o parte a lui – mărgelele, nuielușele, sau firul?

Firul de ață. Rudă cu frânghia. *Semnele de legături.*

Poate că asta era legătura. Firele i-ar fi putut aminti lui Alice de faptul că fusese legată.

Nu exista niciun mod prin care să afle aceste răspunsuri până când nu i le dezvăluia chiar Alice.

În cadrul terapiei obișnuite, limitată de convențiile normale de timp și bani, putea dura luni întregi până când un copil își putea confrunta asemenea temeri. Poate chiar ani întregi.

Însă acest caz nu avea nimic obișnuit. Cu cât acest copil rămânea în lumea ei izolată mai mult timp, cu atât era mai puțin probabil să răzbată vreodată. Prin urmare, ele nu dispuneau de luxul timpului. Trebuia să forțeze o confruntare între cele două Alice – copila pierdută în pădure și copila care se întorsese în lumea civilizată. Aceste două jumătăți trebuiau să se integreze într-o unică personalitate sau viitorul lui Alice avea să fie în pericol.

Vremurile disperate însemnau măsuri disperate.

Era un singur lucru de făcut, și nu avea să fie frumos.

Coborî la parter pentru a-și suna sora. Cincisprezece minute mai târziu, Ellie și Peanut intrară pe ușa din față.

— Hei, salută Peanut, zâmbind larg și fluturându-și unghiile roz aprins cu sclipici.

Julia căută în buzunar și scoase talismanul pentru vise.

— Recunoaște vreuna dintre voi asta?

— Firește, este un talisman pentru vise, răspunse Ellie, scoțând o pungă cu bucăți de morcov din geantă. Fiul meu avea unul atârnat de pat. Cred că îl cumpărase dintr-o excursie în golful Neah. Sunt o tradiție amerindiană. Se spune că protejează de coșmaruri un copil care doarme. Visele rele se prind în plasă, iar cele bune trec liniștite prin gaura din mijloc. Zâmbi larg. Discovery Channel. A fost săptămâna istoriei amerindiene.

— De ce întrebi? o întrebă Ellie pe Julia.

— Alice a avut o reacție extrem de emoțională la chestia asta. A pufnit, s-a zgâriat, a țipat. Părea să o înfricoșeze îngrozitor.

Ellie luă talismanul, analizându-l.

— Crezi că explicația e chestia cu visele rele?

— Nu, cred că este vorba despre ceva mai personal. Poate că a fost rănită într-o cameră în care era atârnat unul, sau de o persoană care le confecționa. Sau poate că firele i-au amintit de frânghia cu care era legată de gleznă. Încă nu sunt sigură. Însă *ceva* în legătură cu el a declanșat acea reacție.

— O să verific, spuse Ellie. Indiciile sunt atât de puține și de îndepărtate unul de celălalt. O să-l trimit pe Earl sus în rezervație. Poate vom avea noroc.

— Ar fi timpul și pentru ceva noroc, fu de acord Julia, luându-și geanta de pe canapea. Unde aș putea găsi câteva de vânzare?

— La magazinul Swain’s, răspunse Peanut. Au un raion cu suvenire locale.

— Grozav. Mă întorc cât de repede pot.

— Poate ar fi bine să porți o mască, șopti Peanut.

Ea și Ellie schimbară priviri îngrijorate.

Julia se încruntă.

— Ce se întâmplă?

— Ți-l amintești pe Mort Elzik? întrebă Ellie.

Așadar, era vorba despre bârfe de orășel mic. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Nu. Julia se uită la ceas. Voia să se întoarcă – cu tot cu talismane – până se va fi trezit Alice. Chiar nu am timp pentru asta acum. Nu știu cât o să doarmă Alice.

Se îndreptă către ușă.

— A publicat o poză cu Alice în *Gazeta Rain Valley.*

— Titlurile îi spun „fata-lup", completă Peanut, mestecând cu zgomot.

Julia se opri. Dintr-odată și-l aminti pe Mort din liceu… și din acea seară la spital. El fusese cel care se lovise de ea pe coridor. *Fireşte.* Geanta pe care o scăpase pe jos avea echipamentul foto. Acela era motivul pentru care nu fusese la ședința de la biserică; se folosise de acel timp ca să se furișeze în spital. Încet, se întoarse.

— A făcut vreo mențiune despre mine?

Ambele femei scuturară din cap.

— Orașul te protejează, adăugă Ellie. Mort știe că ești aici, dar nimeni nu-i confirmă că o și ajuți pe Alice.

— Știam eu că o să spună cineva. Mereu se scurg informațiile pe undeva. Dar suntem în regulă dacă…

Peanut și Ellie schimbară încă o privire îngrijorată între ele.

— Ce? E *și mai mult* decât atât? vru să știe Julia.

— Câțiva dintre reporteri pleacă din oraș. Cred că toată povestea asta este o înșelătorie.

Julia înjură printre dinți. Acesta era singurul lucru pe care nu și-l puteau permite. Dacă presa s-ar fi retras acum, era probabil să nu afle niciodată cine era Alice cu adevărat.

— Pozele cele noi, cele făcute de mine, ar trebui să ajute. Publicați și câteva informații. Ceva

științific. Puneți pe cineva în uniformă în fața camerelor ca să vorbească despre căutare. Folosiți multe statistici despre copiii dispăruți. Faceți fiecare cuvânt să sune oficial. Asta ar trebui să câștige niște timp.

— Trebuie să faci fata să vorbească, Jules.

— Nu mai spune!

Odinioară, cuvântul ei ar fi fost suficient să convingă presa. Acum, nu ar mai fi însemnat nimic.

— Vrei să mă duc eu să-ți cumpăr talismanele? întrebă Peanut cu blândețe.

Julia nu suporta să cedeze presiunii, însă nu avea de ales. Nu putea să-i permită lui Mort să-i facă vreo fotografie. Aruncă geanta înapoi pe canapea.

— Mulțumesc, Pea. Aș aprecia.

Capitolul 13

O oră mai târziu, Ellie și Peanut se aflau în mașină, îndreptându-se către oraș.

— Trebuie să înceapă să vorbească, spuse Ellie încet. Indiferent de câte probe strânseseră, adevărul depindea de asta.

— Julia face tot ce poate, însă…

— Ar putea dura mai mult. Știu. Și ce ne facem dacă poza lui Mort distruge totul? Dacă presa serioasă crede că suntem niște escroci care încearcă să-și facă orașul cunoscut, se termină totul.

— Nu căuta necazuri, El. Benji zice că…

Se auzi radioul de mașină.

— Ellie? Ești acolo?

— Nu vreau să răspund, spuse Ellie. Asta nu mai înseamnă niciodată vești bune.

— O alegere responsabilă. Probabil e doar un accident de zece mașini pe autostradă, oricum. Sau o situație de luare de ostatici.

Radioul hârâi încă o dată.

— Căpitane? Julia mi-a spus că ești în mașină. Dacă nu răspunzi, o să spun tuturor că i-ai scris o scrisoare lui Rick Springfield în clasa a opta. Terminat.

Ellie apăsă butonul de emisie.

— Nu mă face să scot fotografiile cu ține de când aveai părul permanent, Cal.

— Aici erai. Slavă Domnului, El! Trebuie să te întorci imediat. Terminat.

— Ce s-a întâmplat?

— Au aterizat toți nebunii, jur.

Ellie înjură printre dinți. Porni sirena și apăsă accelerația în același timp. În câteva minute ajunse în parcare și se dădu jos din mașină.

Erau oameni peste tot, deși nu la fel de mulți ca în urmă cu o zi. Dubele de știri umpleau strada din fața secției, iar un șir de oameni se întindea din

fața ușii, de-a lungul trotuarului. Nu erau la fel ca oamenii care veniseră înainte. Nu erau polițiști din alte secții sau detectivi particulari, nici părinți. Acest grup părea genul de public pe care l-ar avea spectacolul Rocky Horror.

Se strecură pe lângă ei, ignorându-le vocile și intră în secție. Cal se afla la birou, părând năucit și confuz.

Earl stătea la un alt birou. Văzând-o pe Ellie intrând, zâmbi obosit și spuse:

— Tocmai am luat o declarație de la un bărbat care locuiește pe planeta Rebar.

Ellie se încruntă.

— Poftim?

— A venit să o caute pe fată. Un bărbat – nu, un ambasador – de pe Rebar. Avea o pălărie din staniol și buze negre.

Ellie se așeză la biroul ei cu un oftat.

— Lasă-i să intre, Earl. Câte unul, pe rând.

— Ai de gând să *vorbești* cu ei? întrebă Cal.

— Doar fiindcă sunt nebuni nu înseamnă că nu știu ceva.

Earl se îndreptă către ușă și o deschise. Femeia pe care o lăsă înăuntru purta o rochie largă mov, cizme de cowboy și o bentiță albastră din piele întoarsă. În mână ținea un glob de cristal de mărimea unei mingi de baseball.

O altă clarvăzătoare.

Ellie zâmbi și luă pixul.

În următoarele două ore, ea, Earl și Peanut ascultară nebunii unul după celălalt, spunându-le cine era Alice cu adevărat. Răspunsul ei preferat: Anastasia, renăscută.

Când ultimul bărbat își spuse povestea și plecă în sfârșit, Ellie se rezemă pe scaun și oftă:

— De unde au venit toți?

— Din cauza fotografiei lui Mort, răspunse Cal. Face ca toată povestea să pară de necrezut. În special fiindcă a folosit cuvinte precum „zburătoare” și „fata-lup”. Povestea lui a lăsat să

se creadă că mănâncă numai insecte vii și comunică în limbajul semnelor, cu picioarele. Am auzit că CNN au plecat din oraș.

— Asta nu este bine, spuse Peanut, luând sucul de grepfrut.

Cal se dădu jos de pe birou. Tenișii lui loviră cu zgomot dușumeaua din lemn.

— Trebuie să te folosești de ea, spuse el încet. E singura noastră opțiune.

Nu trebui ca Ellie să întrebe la cine se referea Cal. Și ea se gândise la același lucru.

— Julia? întrebă Peanut cu o voce ascuțită. Dar n-o să-i intereseze decât ceea ce s-a întâmplat în Silverwood.

— O vor crucifica, spuse Ellie, ridicând privirea către Cal. „Fata-lup tratată de medic căzut în dizgrație”.

— Ce altceva am putea face?

— Nu știu… spuse Ellie. Astăzi, când a auzit de fotografia lui Mort, părea mai fragilă decât am văzut-o vreodată.

— Ar face asta pentru Alice, spuse Cal.

•

Julia încă se gândea la planul pe care avea să-l abordeze în legătură cu talismanul pentru vise, când Ellie dădu buzna în cameră. Cheile și cătușele zornăiau cu fiecare pas. Din spatele ei, câini urlau și zgâriau ușa, lătrând la respingerea ei.

Alice fugi către plante și se ascunse acolo.

Ellie își apucă cheile și cătușele, oprindu-le mișcarea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Julia își reprimă cu greu impulsul de a-și da ochii peste cap. Întreruperea lui Ellie venise într-un moment sensibil.

— Bine.

Ellie rămase acolo preț de un moment, apoi spuse:

— Te aștept în bucătărie.

Părăsi camera.

Julia ascunse pixurile, hârtiile și agendele.

— Mă întorc imediat, Alice.

Alice rămase ascunsă în sanctuarul ei, însă atunci când Julia se întinse după clanță, copila începu să geamă.

— Ești supărată, spuse Julia încet. Ți-e teamă că nu mă voi mai întoarce, însă voi reveni.

Nu știa ce altceva ar fi putut să mai spună. Putea să o învețe pe Alice despre încredere doar prin întoarcerea ei. Unul dintre adevărurile fundamentale ale psihiatriei era acela că uneori trebuia să părăsești un pacient care avea nevoie de tine.

Se strecură afară din cameră și închise ușa în spatele ei.

Plânsetul încet, demn de milă al lui Alice se auzea de dincolo de ușă. Câinii erau pe hol, în fața ușii, urlând odată cu fetița.

Coborî și o găsi pe Ellie pe terasă. Nu era surprinsă. De când se știau, treburile importante și sărbătoririle erau discutate afară. Fie că ploua sau strălucea soarele.

Ellie stătea pe scaunul preferat al tatălui lor. Firește. Ellie își trăsese întotdeauna puterile de la tatăl lor, așa cum Julia luase speranța de la mama ei. Alegerea acelui scaun de către Ellie însemna că avea ceva important la care se gândea.

Julia se așeză pe balansoar. O adiere lină cuprinse curtea, plimbând frunzele uscate de-a lungul ierbii. Susurul râului Fall răsuna prin aer. O privi pe sora ei.

— Trebuie să mă întorc la ea. Ce s-a întâmplat?

Ellie era palidă, părea tulburată.

Pe Julia o neliniștea să-și vadă sora puternică arătând atât de afectată. Se aplecă înainte.

— Ce s-a întâmplat, Ellie?

— Reporterii pleacă din oraș. Cred că toată treaba cu copilul sălbatic este o înșelătorie. Până mâine, *Gazeta* și probabil *Olympian* vor fi singurele ziare care mai pomenesc această știre.

Julia își dădu subit seama despre ce era vorba, de ce arăta Ellie atât de emoționată.

— Avem nevoie să vorbești cu presa, spuse Ellie încet, de parcă timbrul vocii ei ar putea elimina durerea cuvintelor.

— Ai idee ce îmi ceri?

— Ce altă opțiune avem? Dacă știrea nu mai apare, probabil nu vom afla niciodată cine este. Știi ce se întâmplă cu copiii abandonați. Statul o va ține și o va ignora.

— Pot să o fac să vorbească.

— Știu. Dar dacă nu știe cum o cheamă? Avem nevoie ca familia ei să ne contacteze.

Julia nu o putu contrazice. Pe cât de dureroasă era această decizie, mizele erau clare. Era vorba de interesul ei, comparat cu interesul lui Alice.

— Aș fi vrut să am ce să le spun. Aș fi vrut un succes care să fie pus în balanță cu eșecurile. Nu vor…

— Ce?

Nu vor crede în mine.

— Nimic. Privirea Juliei se îndepărtă. Râul argintiu îi atrase atenția, reflectându-se ca o rază de soare pe peluza verde. În acea clipă de strălucire, își aminti blitzul camerelor și zidul de întrebări urâte. Când presa ieșea la atac, nimic nu te putea proteja; adevărul cel mai puțin dintre toate. Era distrusă pentru totdeauna acum. Nu aveau să-i asculte opinia cu privire la nimic. Însă ar pune-o pe prima pagină. Bănuiesc că nu pot fi și mai ruinată decât sunt deja, spuse în sfârșit, tremurând ușor. Spera ca sora ei să nu fi observat.

Însă Ellie văzu totul; vedea de fiecare dată. Atunci când devenise ofițer de poliție, capacitatea ei naturală de observație doar i se dezvoltase și mai mult.

— O să fiu cu tine tot timpul. Chiar alături de tine.

— Mulțumesc. Poate că ar face o diferență, să nu fie atât de singură atunci când porneau

camerele. Programează o conferință de presă pentru seara asta. Să zicem… la șapte.

— Ce le vei spune?

— Le voi spune tot ce pot despre Alice. Le voi arăta fotografiile și voi dezvălui câteva observații interesante de comportament, după care îi voi lăsa să pună întrebări.

— Îmi pare rău, spuse Ellie.

Julia încercă să schițeze un zâmbet.

— Am mai trecut prin asta. Bănuiesc că pot trece din nou. Pentru Alice.

•

Julia auzi larma din secția de poliție. Zeci de reporteri și fotografi se aflau acolo, instalându-și echipamentele, făcând teste de sunet și imagine.

Ea, Ellie, Cal și Peanut erau înghesuiți în sala de mese a angajaților la fel ca niște crenvurști într-o pungă de plastic.

— O să te descurci, spuse Ellie cel puțin a zecea oară în tot atâtea minute.

La fel cum făcuse de fiecare dată, Cal o aprobă.

— Îmi fac griji pentru Alice, spuse Julia.

— Myra stă chiar lângă ușa ei. Va suna dacă Alice scoate vreun zgomot, o asigură Ellie. O să fie bine.

— O să o creadă nebună, spuse Peanut.

Ellie icni.

— *Peanut*!

Peanut zâmbi larg către Julia.

— Folosesc tehnica asta cu copiii. Psihologie inversă. Acum, orice vor spune ei o să sune mai bine.

— Nu e de mirare că își fac găuri pentru cercei pe tot corpul, observă Cal.

Peanut îi arătă degetul mijlociu.

— Măcar eu nu mă duc costumată la convenții.

— Nu am mai purtat un costum de douăzeci de ani.

Earl apăru la ușă. Totul la el arăta impecabil, de la pieptănătura roșcată la pantofii de lac, iar liniile

de pe uniforma lui erau perfect drepte.

— Sunt pregătiți pentru tine, Julia. Roși și se bâlbâi. Vreau să zic, doamnă doctor Cates.

Unul câte unul, ieșiră din sala de mese; cei trei se adunară din nou pe coridor.

— Merg eu înainte, să te prezint, spuse Ellie.

Julia dădu aprobator din cap. *Pentru Alice,* se gândi.

Ellie străbătu holul și trecu după colț.

Pentru Alice.

Earl se afla lângă ea, luând-o de braț.

Îl urmă de-a lungul coridorului, după colț, în amintirea vieții ei anterioare.

Mulțimea înnebuni, aruncând cu întrebări precum grenadele.

— Liniște! strigă Ellie, ridicându-și mâinile. Lăsați-o pe Julia să vorbească.

Treptat, mulțimea se liniști.

Julia simți ochii lor ațintiți asupra ei. Toată lumea care se afla în încăpere o judeca în acel moment, gândindu-se că îi lipsesc atât judecata, cât și competența. Trase adânc aer în piept și își ținu respirația. Privirea ei analiză camera, căutând o față prietenoasă.

Pe rândul din spate, în spatele reporterilor și al fotografilor, se aflau localnicii. Surorile Grimm (și bietul Fred, sub formă de cenușă), Barbara Kurek, Lori Forman și copiii ei zâmbitori, câțiva dintre profesorii ei din liceu.

Și Max, care dădu ușor din cap și făcu un semn încurajator. În mod surprinzător, acea manifestare de sprijin o ajută să se calmeze. În Los Angeles, întotdeauna se simțise complet singură în fața presei.

— După cum știți deja cu toții, mă numesc dr. Julia Cates. Am fost chemată în Rain Valley pentru a trata un pacient foarte special, pe care o numim Alice. Știu că mulți dintre voi v-ați dori să vorbim despre trecutul meu, însă vă implor să vedeți ceea ce contează. Acest copil este fără o identitate și

singură pe lume. Avem nevoie de ajutorul vostru să-i găsim familia. Ridică o fotografie. Aceasta este fetița pe care o numim Alice. După cum puteți observa, este brunetă și are ochii albaștri-verzui…

— Dr. Cates, ce le-ați spune părinților copiilor care au murit în Silverwood?

Odată ce fu întreruptă, se dezlănțui iadul. Întrebările zburau către ea ca șrapnelul.

— Cum puteți trăi cu vina…

— Știați că Amber cumpărase o armă…

— Ați ascultat versurile trupei Death Knell…

— …jucat jocul video Doomsday Cavern?

— Ați testat-o împotriva alergiei la Fluoxetină?

Julia continuă să vorbească până când îi cedă vocea. Până când se termină totul și reporterii fugiseră să îndeplinească termenele, ea se simțea complet vlăguită. Aflată singură pe podium, privi cum plecau oamenii.

În sfârșit, Ellie urcă lângă ea.

— Iisuse, Jules, a fost rău, spuse ea, arătând aproape la fel de tulburată pe cât se simțea Julia. Îmi pare rău. Nu știam…

— Ai fi putut să știi.

— Pot să ajut în vreun fel?

Julia dădu din cap.

— Supravegheaz-o pe Alice puțin, vrei? Am nevoie de puțină singurătate.

Ellie aprobă din cap.

Julia evită contactul vizual cu Peanut sau cu Cal. Stăteau lângă biroul lui, ținându-se de mână. Amândoi erau palizi. Obrajii îmbujorați ai lui Peanut erau străbătuți de lacrimi.

Julia coborî treptele și ieși în noaptea rece. Ajunsă pe trotuar, făcu stânga fără să aibă un motiv anume.

— Julia.

Se întoarse.

El se afla pe strada umbrită, aproape nevăzut în umbra unui brad uriaș.

— Am cumpărat motocicleta când am lucrat aproape de Watts. Uneori, un bărbat simte nevoia să-și limpezească mintea. 120 km/oră pe un motor reușesc să facă asta.

Ar fi trebuit să se îndepărteze, poate chiar să înceapă să râdă, însă nu reuși. Din tot orașul Rain Valley, el ar fi probabil singura persoană care ar înțelege cum se simțea în acel moment. Nu își dădea seama cum de știa acest lucru. Nu avea niciun sens, însă acea senzație nu o părăsi.

— Cred că 70 km/oră ar rezolva problema. Eu am capul mai mic.

Zâmbind, Max îi înmână o cască.

Julia și-o puse pe cap și se urcă alături de el pe motocicletă, cuprinzându-l cu brațele.

Merseră pe străzile reci și întunecate ale orașului, dincolo de adunătura de dube de știri și de parcarea plină de autobuze școlare. Vântul îi bătea peste mâneci și prin păr în timp ce intrau pe autostradă. Merseră și merseră, prin noapte, pe autostrada îngustă și denivelată. Ea îl ținea strâns în brațe.

Când ieșiră de pe autostradă și intrară pe aleea lui pietruită, Juliei nu îi păsă. În adâncul inimii, știuse de când se urcase pe motocicleta bărbatului unde avea să ajungă. În ziua următoare avea să se îndoiască de deciziile ei – sau lipsa lor –, însă pentru moment se simțea bine să-și strângă brațele în jurul lui. Se simțea bine să nu fie singură.

Își parcă motocicleta în garaj.

Fără să spună nimic, intrară în casă. Ea se așeză pe canapea, în timp ce Max îi aduse un pahar de vin alb, după care făcu focul în șemineul impunător din pietre de râu și porni casetofonul. Primul cântec care începu era ceva ușor, un jazz.

— Nu trebuie să te străduiești atât, Max. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca să aprinzi lumânările.

Se așeză lângă ea.

— Și de ce nu?

— Nu voi urca la etaj.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut asta.

Julia nu-și putu ascunde un zâmbet. Rezemându-se de pernele moi, îl privi peste marginea paharului de vin. În lumina focului, arăta incredibil de bine. Un gând îi trecu prin minte și o seduse. *De ce nu?* L-ar fi putut urma la etaj, s-ar fi putut urca în patul lui și ar fi putut face dragoste. Pentru câteva momente glorioase, ar fi putut uita. Femeile făceau tot timpul asemenea lucruri.

— La ce te gândești?

Era sigură că îi putea citi gândurile. Un bărbat ca el cunoștea fiecare nuanță a dorinței de pe figura unei femei. Simți cum i se încălzeau obrajii.

— Mă gândeam să te sărut, sinceră să fiu.

Max se aplecă spre ea. Respirația îi mirosea ușor a whisky.

— Și?

— După cum a evidențiat și sora mea, nu sunt genul tău de femeie.

Se retrase.

— Crede-mă, Julia, sora ta habar nu are ce fel de femeie îmi doresc eu.

Îi auzi ascuțimea din glas și văzu ceva care o surprinse în ochii lui.

— M-am înșelat cu privire la tine, spuse ea, mai mult pentru sine decât către el.

— Cu siguranță îți place să tragi concluzii pripite.

Julia zâmbi.

— Riscul meseriei. Tind să cred că știu totul despre oameni.

— Așadar, ești expertă în relații, nu-i așa?

Ea râse cu ciudă.

— Nu aș spune asta.

— Lasă-mă să ghicesc: ești o femeie dedicată unui singur bărbat. O romantică incurabilă.

— Acum cine trage concluzii pripite?

— Greșesc?

Julia ridică din umeri.

— Nu știu cât de romantică sunt, însă nu știu să iubesc decât într-un fel.

— Cum?

— Cu toată ființa.

Lui Max îi apăru o încreștitură pe frunte.

— Asta e periculos.

— Asta venind de la un alpinist. Atunci când te cațări, tu îți riști viața. Atunci când iubesc, eu îmi risc inima. Totul sau nimic. Sunt sigură că sună ridicol pentru tine.

— Nu sună ridicol, spuse el atât de încet încât îi trimise fiori pe șira spinării. Ai aceeași pasiune și pentru munca ta, mi-am dat seama.

— Da, recunoscu ea, surprinsă de această observație. Acesta este motivul pentru care ziua de astăzi a fost atât de dificilă.

Preț de un moment foarte lung, se uitară unul la celălalt. Max părea să caute ceva în ochii ei sau vedea ceva ce nu înțelegea. În sfârșit, spuse:

— Când lucram în L.A., primeam victime ale schimburilor de focuri dintre bande aproape în fiecare seară. Unul după altul, câte un copil împușcat sângerând. Cu primii dintre ei stăteam cu mult după ce mi se termina tura, apoi vorbeam cu frații și surorile lor, încercând să-i fac să înțeleagă cum aveau să se desfășoare viețile lor dacă nu aveau să se schimbe. Până la sfârșitul primului an, renunțasem să le mai țin discursul și renunțasem să mai stau la capul patului lor toată noaptea. Nu puteam să-i salvez pe toți.

Privirile li se fixară asupra celuilalt. Se simțea de parcă avea să se scufunde în marea nesfârșită a ochilor lui.

— În zilele bune, știu și eu asta. Astăzi nu a fost o zi bună. Sau un an bun, mai degrabă.

— Mâine va fi mai bine. Întinse mâna, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe față.

Nu îi trebuia niciun efort să-l sărute; doar o mică mișcare către el.

— Ești bun la asta, spuse ea cu vocea tremurată, trăgându-se înapoi.

— La ce?

— Să seduci femeile.

— Dar nu vreau să te seduc.

Dar asta faci. Își puse paharul de vin jos și se ridică. Avea nevoie de distanță între ei.

— Mulțumesc pentru tot, Max. Chiar m-ai salvat în seara asta. Totuși, trebuie să mă întorc la Alice. Nu pot lipsi prea mult.

Încet, se ridică și el în picioare și o conduse la ușă. Fără să scoată un cuvânt, o conduse către garaj. Se urcară pe motocicletă și o duse acasă.

Capitolul 14

Motorul motocicletei vuia prin noaptea liniștită suficient de tare încât să zguduie copacii din apropiere. În Los Angeles, acel zgomot ar fi declanșat zece alarme ale mașinilor; aici, se lupta cu liniștea nesfârșită a drumului întunecat. Max ajunse la capătul aleii și încetini, apoi se opri și privi înapoi.

Adânc, între copaci, casa cea mică părea și mai mică în noapte. Toată întunecimea o reducea la câteva ferestre luminate.

Știu să iubesc într-un singur fel.

Totul sau nimic.

Cum era posibil ca doar câteva cuvinte rostite încet să îl lovească atât de tare?

Își dădu casca jos și o îndesă în spătarul din spatele lui.

Aer. Libertate. De asta avea nevoie acum. Ceva care să îi limpezească mintea și să șteargă acel moment.

Apăsă accelerația, merse din ce în ce mai repede, până când se propulsă de-a lungul drumului.

Totul părea o ceață plină de umbre. Știa că merge prea repede – erau căprioare și elani care îl puteau ucide într-o clipă, gropi care i-ar putea dezechilibra cauciucul și l-ar putea arunca sus în aer –, însă nu îi păsa. Atât timp cât se mișca la o asemenea viteză, nu se putea gândi la ea.

Însă în clipa în care intră pe drumul către casa lui și încetini, totul îi reveni în minte.

Parcă motocicleta în garaj și intră în casa întunecată și liniștită, pornind imediat fiecare lumină și radioul.

Zgomotul și lumina nu înseamnă o viață, Max.

Era glasul lui Suzi. Deși nu se afla acolo și nu fusese niciodată acolo, uneori își vedea viața prin ochii ei. Era greu de renunțat la vechile obiceiuri.

Nu ai scaune la masă, Max? Nu ai fotografii pe pereți. Nu ai cum să numești locul ăsta o casă.

Le păstrase așa intenționat. Mobila nu era importantă pentru el; nici decorațiunile sau confortul. Își dorea un loc în care să poată uita de toate lucrurile care transformau o casă într-un cămin. Aici, își putea bea băutura, putea urmări meciuri pe ecranul lui mare și putea lucra în atelier.

Totul sau nimic.

Nu ar fi trebuit să meargă la ea în seara asta, iar el știa acest lucru. După conferința de presă, ar fi trebuit să plece de la secție cât mai repede cu putință, cu intenția de a se urca pe motocicletă și de a pleca acasă. Însă el așteptase afară, se plimbase în întuneric ca un copil lovit de dragoste.

Problema era că el știa foarte bine cât de puternic putea să ardă lumina reflectoarelor. Când o văzu acolo, în spatele tuturor microfoanelor, încercând atât de tare să fie puternică, luă o decizie periculoasă. Îi văzuse buza tremurând, fața atât de palidă și ochii înlăcrimați, iar primul lui gând fusese acela că își dorea să îi adune lacrimile cu buzele.

Pentru prima oară în ultimii șapte ani, îi fusese cu adevărat frică, și nu din cauza faptului că își pusese un picior greșit pe marginea unei stânci sau că fusese în cădere liberă prea mult înainte să tragă de coardă. Toate momentele în care avusese vreo emoție acumulate în ultimii șapte ani erau umbre ale unui sentiment. Crezuse – și pe bună dreptate – că nu mai putea să mai simtă nimic decât dacă viața îi era în pericol. Asta îl făcuse să se cațăre pe stânci și pe munți zimțați: nevoia să *simtă* din nou, chiar dacă dura doar o clipă.

Acum simțea ceva din nou. Tot ce avea de făcut era să privească ochii triști ai Juliei.

•

Julia intră în casă.

Ellie era în sufragerie, stând pe canapea cu câinii întinși în poala ei.

— Era și timpul, spuse ea cu o voce în care se auzea iritarea.

— Nu am lipsit atât de mult.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Conferința de presă a fost brutală. Julia se așează pe perna umflată și își ridică picioarele pe măsuța de cafea. Simți privirea lui Ellie asupra ei, însă nu se întoarse către ea.

— Mda. Urmă o pauză îndelungată. Julia știa că sora ei încerca să-și dea seama ce să spună în continuare. Nu te chinui, continuă Julia. Trebuie doar să trec peste. Din nou. Măcar de data asta o am pe Alice.

— Și pe mine.

Julia auzi o urmă de tristețe în glasul surorii ei.

— Și pe tine.

Julia simți pieptul relaxându-i-se.

— Deci, unde ai fost în seara asta?

Julia simți flăcări în obraji. Își coborî privirea către câini.

— Acasă la Max.

Ellie își îndreptă spatele.

— Serios? Max nu duce *niciodată* femei la el acasă.

— Cred că i-a fost milă de mine.

Ellie se holbă la ea și se încruntă.

— Ați…

— Nu, răspunse Julia rapid. Nici măcar nu voia să audă cuvintele cu voce tare. Sigur că nu.

— Ai grijă cu el, spuse Ellie în sfârșit. Nu glumesc, Jules. Și nu sunt geloasă, îți spun doar să ai grijă.

Julia fu impresionată de grija lui Ellie.

— Voi avea grijă. Se ridică. Sunt extenuată, merg să mă culc. Mulțumesc că m-ai așteptat trează.

— Mulțumesc că te-ai sacrificat lupilor pentru noi.

Julia se îndreptă către scări. Căuta balustrada cu mâna când Ellie o strigă. Julia se opri și se întoarse.

— Da?

— Totul va fi bine, să știi. Mai devreme sau mai târziu lucrurile se vor liniști, iar ei își vor aminti cât de bună ești la ceea ce faci.

Julia răsuflă.

— Asta ar fi spus și mama.

Ellie zâmbi.

Julia încercă să se agațe de acele cuvinte, să le transforme în armura ei. Asta făcuse atunci când era copil. Ori de câte ori o rănea ceva la școală – sau lipsa de afecțiune a tatălui ei – mersese la mama ei cu ochii în lacrimi. *Totul va fi bine*, spunea mama ei, ștergându-i umezeala de pe obraji și strângând-o într-o îmbrățișare care mirosea a șampon Suave și a țigări.

Urcă scările până în camera ei și se urcă direct în patul de lângă fereastră.

Julia trase pătura și înveli copila, apoi se aplecă și îi sărută obrazul fin și dulce. Vru să se ridice, însă îngenunche lângă pat în loc. Fără să își dea seama ce avea să facă, își plecă fruntea și închise ochii.

Dă-mi putere.

Sărută din nou obrazul lui Alice, apoi se urcă pe propriul ei pat îngust și singuratic și adormi.

Ceva nu este în regulă.

•

Fata simte în clipa în care deschide ochii. Stă nemișcată, adulmecând aerul. Multe lucruri, învățase ea, se pot simți dacă cineva face liniște. Venirea zăpezii miroase a mere și face să se umfle cel mai mic deget; un urs care vânează scoate un sunet ca de sforăit; pericolul se aude cu suficient timp înainte dacă cineva stă nemișcat în liniște. Asta fusese o lecție pe care Ea nu o învățase niciodată. În zilele lenețe în care o vizitează uneori în somn, își amintește cum Ea vorbea cu Fata:

mereu cu zgomot, iar necazurile urmau întotdeauna.

Acum, în locul ei sigur, ascunsă de copacii mici, se holbează printre frunze la Ea cu Părul ca Soarele, care e atât de tăcută.

A făcut Fata ceva rău?

Din partea cealaltă a camerei, Păr ca Soarele își ridică ochii. Pare tristă, ca și cum ochii o să înceapă să i se scurgă din nou. Și obosită. Așa arăta și Ea înainte să fie moartă.

— *Vinoaicialis.*

Păr ca Soarele bate patul cu palma.

Fata cunoaște mișcarea, atingerea patului. Înseamnă că Păr ca Soarele o să deschidă imaginile magice și o să vorbească și o să vorbească.

Fata *iubește* asta. Sunetul vocii Ei, felul în care o lasă pe Fată să stea atât de aproape, siguranța de a se ghemui lângă ea.

— *Vinoaicialis.*

Fata se strecoară pe lângă plante și înaintează, încercând să rămână cât de mică și de nemișcată era cu putință, pentru eventualitatea în care a făcut ceva Rău. Își dorește ca Păr ca Soarele să aibă fața veselă din nou; asta o face pe Fată să se simtă liniștită, își ține fruntea aplecată, atentă să evite contactul vizual. Ajunsă la picioarele lui Păr ca Soarele, cade în genunchi.

Atingerea de pe fruntea ei este gingașă și blândă. Fata ridică privirea.

— *Astavafidificilalis.* Oftează. *Aiîncredereînminebine.*

Fata nu știe ce să facă, cum să-i arate ascultare. Scoate un alt sunet scurt.

— *Îmiparerău.*

Păr ca Soarele întinde mâna în cutia de pe jos și scoate Lucrul.

Pentru o clipă, Fata îngheață, prea înfricoșată ca să se poată mișca. Privește în cameră, așteptând ca

El să intre în locul prea luminos. Se trage înapoi, agitată.

În sfârșit, țipă. Odată ce începe, nu se poate opri. Știe că este Greșit. Rău. Stupid să facă atât de mult zgomot, fiindcă Străinii vor veni și o vor răni acum; dar a trecut dincolo de respectarea regulilor, dincolo de gândire. Lovește unul dintre puii de copac, care cade pe jos, lovind podeaua cu un zgomot puternic.

Țipă și mai tare, se îneacă cu aer, încearcă să scape de el, dar peretele alb al peșterii o oprește. Îl lovește cu putere, simte durerea în ceafă.

Păr ca Soarele vorbește cu ea, leagă niște cuvinte frumoase ca scoicile, dar ea nu le aude. Inima îi bate atât de tare, iar Lucrul încă se află acolo, în mâna lui Păr ca Soarele.

Cu cât se apropie Lucrul de ea, Fata începe să se zgârie, iar sângele curge.

Păr ca soarele este alături de ea acum, ținând-o atât de strâns încât fata nu se poate zgâria.

— *Binebinebine. Nurău. Ştiucăeştisperiată. Ebinebinebine.*

Vocea lui Păr ca Soarele în sfârșit se aude.

Țipetele Fetei se opresc. Respiră cu greutate și repede, încercând să fie puternică, dar este atât de speriată.

Păr ca Soarele îi dă drumul. Încet, de parcă ea ar fi cea înfricoșată, femeia frumoasă ridică Lucrul.

Ochii Fetei se măresc. Îi este rău, este disperată. Aerul din cameră se întunecă, totul miroase a fum și a sânge.

Lucrul prinde lumina. Fata închide ochii, amintindu-și de degetele lui întunecate și pline de păr care răsuceau firele… îndoiau rămurelele… înșirau mărgelele. Scoate un scâncet.

— Alis. Alis.

Atingerea de pe obrazul ei este atât de blândă încât la început crede că și-a imaginat-o… că Ea s-a întors.

— *Alisdeschideochii.*

Atingerea se simte atât de bine. Poate respira din nou. În adâncul pieptului, inima începe să-i încetinească.

— *Totulebinealis. Deschideochii.*

Fata începe să audă ceva familiar în amestecătura de sunete. Zgomotul îi stârnește memoria, o face să se gândească la o vreme atât de îndepărtată încât se transformă în ceață atunci când încearcă să o atingă. Încet, deschide ochii.

Păr ca Soarele se trage puțin înapoi.

— *Euntalismanalviselor*, spune ea, fără să mai zâmbească. *Îlcunoști.*

Talisman al viselor.

Fata simte fiori în stomac.

Cu o singură mișcare, Păr ca Soarele rupe talismanul în două, apoi smulge firele. Mărgelele zboară și se împrăștie pe podea.

Fata icnește. *Onunununu.* Asta este rău. El va veni acum, El le va răni.

Păr ca Soarele bagă mâna în cutie și scoate încă unul. Îl rupe în bucăți și îl aruncă.

Fata privește uimită. Păr ca Soarele le distruge unul după altul. Ia ceva de pe masă și lovește resturile de pe jos, din fața ei. La final, zâmbind din nou, întinde un talisman către Fată.

— Rupe. Nu rău. Nu rău.

Fata înțelege. Păr ca Soarele vrea ca *ea* să rupă jucăria Lui.

Dar El o va răni.

El nu e aici. El e Departe. Oare asta încearcă să-i arate Păr ca Soarele?

— *Haidealis.* Nu rău.

O privește pe Păr ca Soarele. Ochii umezi și verzi ai femeii o fac să simtă fiori în interior.

Încet, întinde mâna tremurândă ca să atingă Lucrul. O *să te ardă.* Însă Lucrul nu o arde. Nu simte nimic în mână, numai bucăți de fir și rămurele. Nu este sânge pe Lucru, nu este nicio urmă a mâinilor lui mari și furioase.

Îl rupe în două, iar la această mișcare simte ceva nou care crește înăuntrul ei, un fel de bubuitură care începe adânc în stomac și i se blochează în gât. Se simte atât de bine să-i rupă jucăria Lui, să caute în cutie și să ia încă unul.

Le rupe pe toate și apoi distruge cutia. În timp ce rupe și trage, se gândește la El, la toate felurile în care El a rănit-o și la toate dățile în care și-a dorit să țipe.

Când cutia se golește, privește în sus, înghițind aerul de parcă nu ar ști cum să respire.

Păr ca Soarele ia Fata în brațe și o ține strâns.

Fata nu știe ce se întâmplă. Corpul îi tremură.

— *Ebinebinebine. Nurău. Nurău.*

Fata simte cum se relaxează. Un sentiment de căldură îi înflorește în piept și se împrăștie în corpul ei, până în brațe și în vârfurile degetelor.

— *Eștiînsiguranțăacum.*

Aude asta, *simte* asta; în siguranță.

•

Julia făcu o pauză de la luarea de notițe pentru a reciti ceea ce scrisese.

Petrece atât de mult timp dintr-o zi în spatele plantelor, cu privirea ațintită alternativ între mine și fereastră. Razele soarelui îi atrag atenția în mod special precum și obiectele strălucitoare din plastic și vasele. Par să o înfricoșeze multe lucruri – zgomote puternice, tunete, culoarea gri, obiectele din metal strălucitoare, talismanele pentru vise și cuțitele. Lătratul câinilor o atrage mereu către ușă. Este singura dată când se apropie de acea parte a camerei. Adesea, urlă și ea ca răspuns.

Acum, stă la picioarele mele și se uită la mine. Este noul ei loc favorit. De când a distrus talismanele pentru vise, a reușit să treacă de bariera singurătății din zilele anterioare. Niciodată nu stă mai departe de câțiva centimetri față de mine. Adesea, îmi pipăie tălpile și

picioarele. Când este obosită, se ghemuiește pe podea lângă mine, punându-și obrazul pe piciorul meu.

Julia își îndreptă privirea către fetiță.

— La ce te gândești, Alice?

Ca întotdeauna, nu primi nicio reacție din partea ei. Alice o privea intens; ca și cum ar fi vrut să înțeleagă.

Atât de intens încât îi luă o clipă până își dădu seama că cineva bătea la ușă.

— Intră, spuse ea distrasă.

Ușa se crăpă puțin, iar Ellie se strecură în cameră. În spatele ei, labradorii o luaseră razna, lătrând, zgâriind, scheunând. Închise ușa cu putere. În momentul în care Ellie intră în cameră, Alice fugi către ascunzătoare.

— Trebuie să educi cățeii ăia, spuse Julia fără a-și ridica privirea. Făcu o notă în fișa lui Alice. *Reacționează la zgomotele câinilor prin gemete în surdină. Astăzi s-a apropiat de ușă.*

— Jules?

Auzi ceva diferit în glasul surorii ei și își ridică privirea.

— Ce este?

— Au venit niște oameni să te vadă. Medici de la instituția de stat pentru îngrijire medicală, un cercetător de la Universitatea din Washington și o femeie de la DSHS.

Julia ar fi trebuit să se aștepte la asta. Presa sugerase că Alice era „sălbatică”. Numai insinuarea acestui fapt avea să tenteze alți medici și cercetători. În alte vremuri, nimeni nu ar fi îndrăznit să îi abordeze pacienții. Însă acum nu mai erau acele vremuri. Acum, ar părea slabă, iar prădătorii aveau să înceapă să-i dea târcoale. Se ridică încet în picioare și își puse notele, fișele și pixurile deoparte cu o mișcare metodică.

În tot acest timp, Alice o urmări, părând îngrijorată.

— Mă întorc imediat, Alice, îi spuse ea fetiței ascunse printre frunze, după care își urmă sora la parter.

La prima vedere, sufrageria îi păru plină de oameni. La o examinare mai atentă, Julia văzu că erau doar trei bărbați și o femeie. Pur și simplu păreau să umple tot spațiul.

— Doamnă doctor Cates, spuse bărbatul care se afla cel mai aproape de ea, înaintând. Era înalt și slăbănog, cu un nas de care puteai atârna o umbrelă. Mă numesc Simon Kletch, de la instituția de îngrijire medicală de stat, iar aceștia sunt colegii mei: Byron Barrett și Stanley Goldberg, de la laboratorul de Științe comportamentale de la U.W. Pe doamna Wharton, de la DSHS, o cunoașteți.

— Bună ziua, salută Julia monoton.

Ellie merse în bucătărie și rămase în picioare lângă tejghea.

Se lăsă liniștea. Cu toții se uitară unii la ceilalți, până când Ellie îi îndemnă să se așeze.

Chiar și așa, domnea liniștea.

În sfârșit, Simon își drese glasul.

— Există zvonuri conform cărora fetița aflată în îngrijirea dumneavoastră este un copil sălbatic sau ceva asemănător. Am dori să o vedem.

Își ridică privirea către scări, iar ochii îi străluciră de nerăbdare.

— Nu.

Păru surprins de acel răspuns.

— Știți de ce ne aflăm aici.

Julia îi putu auzi surescitarea în glas.

— Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră?

— Nu ați făcut niciun progres în legătură cu ea.

— Asta nu este deloc adevărat. De fapt, am avansat foarte mult. Poate mânca și se poate îmbrăca singură, poate folosi toaleta, începe să comunice, în propria ei metodă. Sunt convinsă că…

— O civilizați, constată expertul comportamental tăios, privind-o prin ochelarii mici ovali. O dâră de transpirație străluci pe buza lui superioară. Trebuie să o studiem, dr. Cates. În starea în care se află. Noi, oamenii de știință, am căutat un asemenea copil timp de zeci de ani. Dacă va fi învățată să vorbească, poate fi o mină de aur de informații. Gândiți-vă. Cine suntem în absența semenilor noștri? Care este adevărata natură umană? Limbajul este ceva instinctiv? Și care este legătura între limbaj și umanitate? Cuvintele sunt cele care ne permit să visăm – să gândim – sau viceversa? Ea ne poate oferi un răspuns la toate aceste întrebări. Până și dumneavoastră trebuie să puteți vedea acest lucru.

— Până și eu? Ce înseamnă asta? întrebă ea, deși deja cunoștea răspunsul.

— Silverwood, răspunse dr. Kletch.

— Dumneavoastră nu ați pierdut niciodată un pacient? îl întrebă Julia tăios.

— Bineînțeles că am pierdut. Cu toții am pierdut. Însă eșecul dumneavoastră a fost unul public. Se pune multă presiune pe mine să preiau cazul acestei fete.

— Sunt tutorele ei legal și terapeutul ei, spuse Julia.

Numai autocontrolul o împiedică să îl numească pe dr. Kletch un escroc. Firește că își dorea să o „ajute” pe Alice; ea ar fi putut să îi propulseze cariera.

— Dr. Kletch este de părere că acest minor ar trebui să se afle într-o instituție de îngrijire, spuse femeia de la DSHS. Dacă nu ne puteți asigura că o veți putea convinge să vorbească și să ne spună numele ei, atunci…

— O voi face să vorbească, spuse Julia.

— Trebuie să o studiem, spuse expertul comportamental.

— Și să învățăm de la ea, adăugă dr. Kletch.

Julia se ridică.

— Voi sunteți la fel ca toți medicii care au fost asociați cu asemenea copii în trecut. Vreți să vă folosiți de ea, să o tratați ca pe un șoarece de laborator ca să vă puteți scrie lucrările și să ajungeți celebri. După ce vă veți fi săturat de ea, veți merge mai departe și veți uita de ea. Va crește într-un sanatoriu, în spatele gratiilor și sedată dincolo de orice limită. Nu vă voi permite așa ceva. Este sub supravegherea *mea* și este pacienta *mea*. Statul este cel care m-a autorizat să am grijă de ea, iar eu asta intenționez să fac. Forță un zâmbet vag. Dar vă mulțumesc pentru grija de care dați dovadă.

Preț de un moment, nimeni nu vorbi. Julia se întoarse către asistenta socială.

— Nu-i lăsați să vă păcălească, doamnă Wharton. *Eu* sunt cea căreia îi pasă cu adevărat de această copilă.

Doamna Wharton își mușcă buzele cu nervozitate și îi privi pe ceilalți medici, apoi își întoarse privirea către Julia.

— Faceți copila să vorbească, dr. Cates. Multă lume este interesată de acest caz. Se pune multă presiune pe departamentul nostru să o mutăm într-un sanatoriu. Istoricul dumneavoastră și agitația din presă îl deranjează pe șeful meu. Nimeni nu își dorește un nou incident.

Ellie interveni:

— Iar acestea fiind zise, întâlnirea noastră a luat sfârșit. Vă mulțumesc tuturor pentru prezență.

Înaintă în cameră și îi conduse pe toți către ușă.

Medicii protestau, spumegau și făceau gesturi cu mâinile.

— Însă ea nu este suficient de bună, spuse unul dintre ei. Dr. Cates nu este cel mai bun medic pentru acest copil.

Ellie zâmbi, îi împinse afară și încuie ușa în urma lor.

Când se lăsă din nou liniștea, câini începură să scheaune la etaj. Julia le auzea pașii în afara ușii

dormitorului.

— Alice este supărată. Câinii mereu reacționează la emoțiile ei. Ar trebui să mă întorc.

Ellie înaintă rapid și atinse brațul Juliei.

— Te simți bine?

— Da. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, după fotografia publicată de Mort și conferința de presă. Există tot felul de medici care s-ar folosi de Alice pentru a avansa în carieră. În acel moment, vocea îi cedă.

— Nu-i lăsa să te afecteze, spuse Ellie. Tu ești cea care o ajută pe fetiță.

Julia își privi sora.

— Eu… am ratat niște lucruri în cazul lui Amber. Lucruri importante. Poate că…

— Nu face asta, o întrerupse Ellie. Asta și vor, să te îndoiești de tine, să îți pierzi încrederea. Nu îi lăsa să câștige.

Julia oftă. Se simțea de parcă s-ar fi topit din interior, făcându-se mai mică.

— Ăsta nu e un joc. Este vorba despre viața ei. Dacă chiar nu sunt cel mai potrivit medic pentru ea…

— Întoarce-te sus, Jules. Fă ceea ce știi cel mai bine, zâmbi Ellie. Auzi urletul acela? E ea, care îți transmite că are nevoie de tine. De *tine.*

— Mi-e teamă că…

— Tuturor ne este teamă.

Julia nu știu ce să răspundă. Cu un alt oftat adânc, părăsi sufrageria și urcă la etaj. Pe coridor, câinii erau agitați, scheunând, urlând și lovindu-se unul de celălalt. Scâncetul încet al lui Alice se auzea de dincolo de ușă.

Julia făcu o pauză, încercând să-și regăsească încrederea. În loc de asta, găsi un zâmbet fals și mâini tremurânde. Călcând peste câini, intră în vechiul ei dormitor. Urletul lui Alice se opri imediat.

— Vorbește cu mine, te rog.

Spre groaza Juliei, vocea i se întrerupse cu acel ultim cuvânt disperat.

Toate emoțiile pe care le interiorizase și le îngropase adânc ieșiră la iveală. Nu se putea gândi decât la eșecul ei cu Amber.

Își șterse ochii, deși nu îi căzuse nicio lacrimă.

— Iartă-mă, Alice. Am avut o zi proastă.

Se îndreptă către masă și se așeză; avea nevoie de refugiul oferit de profesia ei. Analiză notele pe care le scrisese, încercând să se concentreze.

La început, atingerea fu atât de delicată, încât Julia nici nu observă. Își coborî privirea.

Alice se uita la ea, în timp ce mângâia brațul Juliei. Își șterse ochii, deși nu îi căzuse nicio lacrimă.

Era vorba despre compasiune. Alice îi oferea compasiunea ei. Copila recunoscuse suferința Juliei și voia să o aline. Crea o *legătură*, reacționând în unica modalitate pe care o cunoștea.

Dintr-odată, nimic altceva nu mai avea importanță.

Julia simți un val de recunoștință față de această biată fetiță stranie, care tocmai îi oferise ajutorul, îi amintise că făcuse o *schimbare.* Niciun titlu urât, niciun medic ambițios și niciun sistem social lipsit de emoție nu îi putea răpi acest sentiment. Atinse obrazul moale, plin de cicatrici al lui Alice.

— Mulțumesc.

Alice tresări la atingere. Începu să se retragă, vrând probabil să se ascundă din nou printre plante.

— Stai aici, spuse Julia, apucându-i încheietura subțire și fragilă. Te rog.

Vocea i se înecă în disperarea ascuțită a cuvintelor.

Alice inspiră adânc și tremurat și se holbă la Julia.

— Cunoști acest cuvânt, nu-i așa? *Stai.* Și eu am nevoie de ceva de la tine, Alice. Trebuie să te ajut.

Rămaseră în aceeași poziție o vreme îndelungată, uitându-se una la cealaltă.

— Nu suferi deloc de autism, nu-i așa? rosti Julia într-un final. Îți faci griji în legătură cu sentimentele mele. Ce zici dacă îți întorc favoarea? Tu spune-mi ceva secret, iar eu voi fi alături de tine.

Capitolul 15

În următoarele două săptămâni, știrea despre medicul căzut în dizgrație și fata fără nume și fără glas era pe prima pagină a tuturor ziarelor. Telefoanele de la secția de poliție erau blocate de apeluri de la medici, psihiatri și consilieri, escroci și oameni de știință. Cu toții, se părea, își doreau să o salveze pe Alice de incompetența Juliei. Doctorii Kletch și Goldberg sunau zilnic. Departamentul de Servicii Sociale solicita actualizări de două ori pe săptămână, începură și ei să sugereze îngrijirea într-un sanatoriu aproape de fiecare dată.

Julia lucra timp de optsprezece ore pe zi. Era alături de Alice de la răsărit până la apus. După ce copila adormea, mergea la bibliotecă și petrecea și mai multe ore în fața ecranului computerului sau online.

Tot ceea ce făcea era pentru Alice. Miercurea și vinerea, cu regularitate, mergea la secția de poliție, unde ținea conferințe de presă. Se urca pe acel podium, la câțiva centimetri de microfoanele care îi amplificau cuvintele. Le relata fiecare aspect al tratamentului lui Alice și le oferea fiecare indiciu privind identitatea ei pe care îl descoperea. Nimic din toate acestea nu îi interesa.

Puneau întrebări nesfârșite cu privire la trecutul Juliei, la regretele și eșecurile ei și la pacienții pierduți. Nu le păsa de momentele importante ale recuperării lui Alice. Cu toate acestea, Julia încerca în continuare. *Și-a întins mâinile către mine astăzi… Și-a încheiat singură bluza… A arătat cu degetul către o pasăre… A folosit o furculiță.*

Tot ceea ce era important pentru reporteri era faptul că Alice nu vorbise încă. Pentru ei, acest lucru era o dovadă în plus că Julia nu mai putea fi

încredințată cu îngrijirea nici măcar a unui copil tulburat.

Însă, cu trecerea timpului, chiar și reamintirea trecutului Juliei începu să-și piardă din avântul inițial. Știrile treceau de la titluri de prima pagină la un paragraf sau două în rubricile de interese locale sau de știri generale. Discuțiile locale despre dozatoarele de apă lăsaseră în urmă fetița necunoscută; acum, cutremurele mici care zguduiau muntele St. Helens erau subiectul de interes pentru toată lumea.

De pe podiumul ei, Julia privi cei câțiva reporteri aflați în secția de poliție. CNN, *USA Today*, *New York Times* și televiziunile naționale nu se mai aflau acolo. Mai rămăseseră câteva ziare locale, iar mare parte dintre ele erau din comunități mici din peninsulă, așa cum era și Rain Valley. Întrebările lor încă erau țintite și crude, însă erau puse pe un ton monoton și plictisit. Nimeni nu se aștepta ca acest lucru să mai aibă vreo importanță.

— Asta este tot pentru săptămâna asta, spuse Julia, dându-și seama că mulțimea se liniști. Vestea cea mare este că se poate îmbrăca singură. Și are o afinitate pentru toate lucrurile confecționate din plastic. Nu o interesează televizorul – cred că imaginile se mișcă prea repede ca să le poată urmări –, dar se poate uita la emisiuni de gătit toată ziua. Poate că asta ar avea vreo relevanță pentru cineva…

— Fiți serioasă, dr. Cates, spuse un bărbat din spatele încăperii. Era foarte slab, cu părul ciufulit și o gură de fumător. Nimeni nu o caută pe fata asta.

Se auzi un murmur de aprobare din partea mulțimii, de parcă vorbiseră între ei. Julia auzi râsetele lor înfundate.

— Nu e adevărat. Un copil nu apare și dispare pur și simplu în lumea asta. Cineva îi simte lipsa.

Un bărbat de la KIRO-TV înaintă. Compasiunea din ochii lui negri era aproape mai greu de suportat

decât dezinteresul colegilor lui.

— Nu știu ce anume este adevărat despre trecutul dumneavoastră și ce este fabulație a presei, dr. Cates, dar știu că sunteți o femeie inteligentă. Este ceva în neregulă cu copila asta. Foarte în neregulă. Cred că de asta a abandonat-o familia ei în pădure și a lăsat-o acolo.

Julia coborî de pe podium și se apropie de el.

— Nu aveți nicio dovadă care să susțină vorbele dumneavoastră. Este la fel de probabil să fi fost răpită cu atât de mult timp în urmă încât familia a renunțat să o mai caute. Pur și simplu s-au oprit din căutări.

Privirea reporterului era statornică.

— A renunțat să o mai caute? Pe propria fiică?

— Dacă…

— Vă doresc mult noroc, serios, dar KIRO se retrage. Cutremurele de pe muntele St. Helens sunt mai interesante acum. Căută în buzunarul cămășii albe șifonate și scoase o carte de vizită. Soția mea este terapeut. Voi fi corect cu dumneavoastră. Sunați-mă dacă faceți vreo descoperire substanțială.

Își coborî privirea către cartea de vizită. JOHN SMITH, TV NEWS. KIRO, din câte știa Julia, avea un personal excepțional de cercetare și acces la persoane și locuri la care ea nu putea ajunge.

— Cât de mult ați încercat voi să aflați cine este?

— Patru cercetători au lucrat la asta non-stop în primele două săptămâni.

Julia dădu din cap. Îi fusese teamă de un asemenea răspuns.

— Succes!

Îl urmări la plecare, gândindu-se: A *plecat și ultimul dintre cei serioși.* Miercurea următoare avea să raporteze actualizările în fața reprezentanților ziarelor locale, cu o circulație mai mică decât ziarele de liceu și – dacă era norocoasă

– în fața câtorva corespondenți ai unor reviste de scandal.

Peanut traversa încăperea, strecurându-se printre șirurile de scaune pliante din metal, adunând pliantele cu noutăți aruncate pe care le împărțiseră reporterilor. Botinele negre cu talpă din cauciuc bocăneau pe podea. Cal se afla în urma ei, adunând scaunele.

În câteva momente podiumul rămăsese singura dovadă a conferinței de presă din acea zi. În curând, avea să nu mai existe deloc un public. Presiunea acestei realizări se acumulase înăuntrul Juliei și îi umplea plămânii ca o infecție care se dezvolta încet.

Progresele pe care le raportase presei erau importante. În terapia obișnuită, dezvoltarea lui Alice din ultimele trei săptămâni ar fi fost considerată un succes. Acum, copila putea mânca cu ajutorul tacâmurilor și putea folosi toaleta. Ajunsese atât de departe încât arăta compasiune față de altcineva, însă nimic nu răspundea întrebării fundamentale privind identitatea fetiței. Nimic nu era mai aproape de readucerea lui Alice în sânul propriei familii și înapoi în viața ei adevărată. Nimic nu îi garanta Juliei că avea să fie lăsată să lucreze în continuare cu fetița. De fapt, cu fiecare zi care trecea în care Alice rămânea tăcută, Julia simțea cum îi scădea și încrederea. Noaptea, stând întinsă pe pat, ascultând coșmarurile silențioase ale lui Alice și momentele ei violente, Julia se gândea: *Oare sunt suficient de bună?*

Sau, și mai rău decât atât: *Ce îmi scapă de data aceasta?*

— Te-ai descurcat de minune astăzi, spuse Peanut, încercând să forțeze un zâmbet.

Spunea asta după fiecare conferință de presă.

— Mulțumesc, fu răspunsul standard al Juliei. Ar trebui să mă întorc, continuă ea, aplecându-se să ia servieta.

Peanut dădu din cap, apoi strigă în direcția lui Cal.

— O duc eu acasă.

Julia o urmă pe Peanut în afara secției, în lumina apusului. În mașină, amândouă priveau drept înainte. Vocea lui Garth Brooks se revărsa prin boxe, plângându-se de prietenii lui fără beneficii.

— Deci… bănuiesc că nu merge așa de bine, nu-i așa? întrebă Peanut, bătând cu unghiile pictate în carouri albe și negre pe volan în intersecție.

— A făcut progrese uimitoare, dar…

— Încă nu a început să vorbească. Ești sigură că poate?

Aceeași serie de întrebări se desfășura ca un monolog fără sfârșit prin gândurile Juliei. Zi și noapte, ea se gândea: *Poate vorbi? Va vorbi? Când?*

— Cred din toată inima, spuse Julia încet. Apoi zâmbi trist. Însă creierul este cel care începe să se îndoiască.

— Când eram de curând mamă, ceea ce uram cel mai mult era să schimb scutece. Așa că, în ziua în care Tara a împlinit doi ani, mi-am propus să o învăț să folosească toaleta. Am urmat toate indicațiile din cărți, cuvânt cu cuvânt. Știi ce s-a întâmplat? Tara a încetat să mai facă. Pur și simplu s-a oprit. După vreo cinci zile, am dus-o la doctorul Fischer. Eram îngrijorată de moarte. Mi-a consultat fetița și s-a uitat la mine peste ochelari. Mi-a spus: „Penelope Nutter, fata asta încearcă să-ți transmită ceva. Nu vrea să fie învățată să meargă la toaletă”. Peanut râse, apoi porni semnalizarea și intră pe vechea autostradă. Nu există niciun metal pe pământ mai puternic decât voința unui copil. Eu cred că Alice o să vorbească atunci când va fi pregătită. Peanut intră pe alee și trase mașina în fața casei, claxonând de două ori.

Ellie ieși din casă aproape imediat, atât de repede încât Julia bănui că fusese deja lângă ușă, așteptând.

— Îți mulțumesc că m-ai adus, Peanut.

— Ne vedem miercuri.

Julia coborî din mașină și închise portiera. Se întâlni cu Ellie la jumătatea curții.

— Iarăși urlă, spuse Ellie cu tristețe.

— Când s-a trezit?

— Acum cinci minute. Mai devreme decât de obicei. Cum a fost?

— Rău, răspunse Julia, încercând să pară puternică și eșuând.

— Rezultatele de la testele ADN vor veni curând. Poate că ne vor da un răspuns. Dacă este o victimă a unei răpiri, le vom putea compara cu probe de la fața locului.

Pomeniseră ideea asta ca și cum ar fi fost un colac de salvare în ultimele câteva zile, deși își pierduse din efecte.

— Știu. Să sperăm că este înregistrată în sistem, răspundea întotdeauna Julia.

— Să sperăm.

Schimbară o privire. Aceste cuvinte începură să sune mai neîncrezătoare.

Julia intră în casă și urcă treptele. Cu fiecare pas, urletele creșteau în volum. Știa ce avea să găsească la deschiderea ușii. Alice avea să fie îngenuncheată în spatele plantelor, cu fruntea coborâtă, ținându-și fața în palme, legănându-se și tânguindu-se. Era singura modalitate prin care putea exprima tristețe sau frică. Acum era speriată pentru că se trezise singură. Pentru un copil obișnuit, acest lucru ar putea fi frustrant. Însă pentru Alice, era terifiant.

Julia începuse deja să vorbească când deschise ușa.

— Haide acum, de ce ne agităm atât, Alice? Totul este în regulă. Ești doar speriată. Este normal.

Alice se năpusti spre ea, traversând camera ca un val de păr brunet, rochie galbenă și mâini și

picioare agitate. Se lipi de Julia atât de puternic încât o strângea cu tot corpul.

Alice băgă mâna în buzunarul Juliei.

Așa fusese în ultima vreme. Alice trebuia să fie alături de Julia în orice moment, conectate.

Își sugea degetul mare și o privea pe Julia cu o vulnerabilitate care era atât înduioșătoare, cât și înspăimântătoare.

— Haide, Alice, spuse Julia, purtându-se ca și cum ar fi fost absolut normal să aibă o ființă umană atașată de picior.

Scoase setul de testare Denver, o colecție de jucării care serveau la evaluarea dezvoltării unui copil.

Scoase pe masă clopoțelul, cubul și păpușa.

— Stai jos, Alice, spuse ea, știind că Alice se așeza odată cu ea.

Scaunele erau suficient de apropiate încât să rămână împreună.

Una lângă cealaltă, cu mâna lui Alice aflată încă în buzunarul Juliei, se așezară. Setul Denver era desfăcut în fața lor, iar Julia așteptă ca Alice să facă o mișcare.

— Haide, spuse Julia. Am nevoie să vorbești, micuțo. Știu că poți să o faci.

Nimic. Se auzea doar răsuflarea blândă a fetiței.

Disperarea ataca încrederea Juliei, care se clătina deja.

— Te rog. Vocea ei se auzi mai mult ca o șoaptă, nu mai avea vocea specifică unui terapeut. Se gândi la trecerea timpului, la interesul scăzut al presei și la liniile telefonice din ce în ce mai liniștite de la secția de poliție. Haide, te rog…

•

Când Ellie și Peanut ajunseră la secția de poliție, clădirea era cufundată în liniște. Cal se afla la biroul lui, cu căștile pe urechi, desenând o imagine a unei creaturi înaripate. Atunci când intrară ele, întoarse hârtia cu fața în jos.

De parcă pe Ellie ar fi interesat-o schițele lui bizare. Le făcea din clasa a șasea. Unica diferență între el și oricare alt băiat pe care îl cunoscuse era că el nu depășise niciodată această etapă. Întotdeauna găsea schițe pe hârtiile roz post-it pe care își primea mesajele.

— Earl a plecat, spuse Cal, îndepărtând o șuviță de păr din ochi. Mel o să mai facă o tură până la lac ca să verifice adolescenții, după care se retrage și el.

Cu alte cuvinte, viața în Rain Valley revenise la normal. Telefoanele nu sunau, iar cei doi ofițeri de patrulare plecaseră acasă dacă nu apărea nicio urgență.

— Și au venit și rezultatele ADN. Le-am pus pe biroul tău.

Ellie se opri. Cu toții se uitară unii la ceilalți. După un moment îndelungat, se îndreptă către birou și se așeză. Scaunul scârțâi.

Ridică plicul care părea ceva foarte oficial și îl deschise. Paginile dinăuntru conțineau multe detalii științifice, însă nimic nu conta. În mijlocul paginii era propoziția: *Nu s-a găsit nicio potrivire*.

Cea de-a doua pagină era un raport de laborator al fibrelor din rochia fetiței. După cum era de așteptat, acesta arăta doar faptul că rochia era confecționată din bumbac alb ieftin care ar fi putut proveni de la oricare din cele zece fabrici de textile. Nu erau urme de sânge sau de spermă pe material, nici urme de ADN.

Ultimul paragraf al raportului evidenția procedura care trebuia urmată în cazul în care ADN-ul recoltat de la Alice avea să fie testat în comparație cu o probă descoperită.

Ellie simți un val de înfrângere. Și acum ce urma? Făcuse tot ce putea; la naiba, o aruncase chiar și pe sora ei la lupi, și pentru ce? Nu se aflau mai aproape de descoperirea unei identități decât fuseseră cu trei săptămâni în urmă, iar oamenii de la DSHS îi respirau în ceafă.

Cal și Peanut își traseră scaunele de-a lungul încăperii și se așezară în fața biroului.

— Nicio identificare? întrebă Peanut.

Ellie dădu din cap, fără să poată pronunța cu voce tare.

— Ai făcut tot ce ai putut, spuse Cal încet.

— Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine, aprobă și Peanut.

Apoi, nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Iar în acel loc, acest lucru era o raritate.

În sfârșit, Ellie împinse hârtiile pe birou.

— Trimiteți rezultatele astea oamenilor care le așteaptă. Câte solicitări am primit?

— Treizeci și trei. Poate că una dintre ele o să se potrivească, spuse Peanut plină de speranță.

Ellie deschise sertarul de la birou și scoase teancul de documente pe care le primise de la Centrul Național pentru Copii Dispăruți. Le citise de cel puțin o sută de ori, folosindu-le ca unic ghid de care dispunea. Ultimul paragraf îi rămăsese întipărit în minte. Nu avea nevoie să îl recitească pentru a-și aminti ce scrisese. *Dacă niciuna dintre aceste proceduri nu determină identificarea unui copil*, *vor fi contactate serviciile sociale. Minorul va fi repartizat unei familii în plasament*, *unei instituții de tratament sau adoptat.*

— Ce facem acum? întrebă Peanut.

— Ne rugăm ca probele ADN să aibă un corespondent, răspunse Ellie, oftând.

Cu toții știau cât de puțin probabil era acest lucru. Niciuna dintre cele treizeci și trei de solicitări nu părea promițătoare. Majoritatea fuseseră înregistrate de oameni – părinți și avocați din alte jurisdicții – care credeau că minorul căutat era decedat. Niciunul dintre ei nu descrisese semnul din naștere al lui Alice.

Ellie se frecă la ochi.

— Hai să încheiem în seara asta. Poți să trimiți raportul ADN și mâine, Pea. Eu am programată o

altă conferință telefonică cu doamna de la DSHS. Va fi distractiv.

Peanut se ridică.

— Mă întâlnesc cu Benji la Big Bowl. Vrea cineva să vină?

— Nu-mi place nimic mai mult decât să stau cu bărbați grași în cămăși de poliester identice, spuse Cal. Vin și eu.

Peanut se holbă la el.

— Vrei să îi spun lui Benji că l-ai făcut gras?

Cal râse.

— Nu ar trebui să fie o surpriză pentru el, Pea.

— Nu începeți, spuse Ellie obosită. Ultimul lucru de care avea nevoie era să asculte o ceartă pentru nimic. Eu mă duc acasă. Același lucru ar trebui să-l faci și tu, Cal. E vineri seara. Fetelor le va fi dor de tine.

— Fetele și Lisa au plecat la Aberdeen la părinții ei. Sunt burlac weekendul acesta. Așa că destinația mea este Big Bowl. O privi pe Ellie. Ție îți plăcea să joci bowling.

Ellie își aminti de vara în care ea și Cal lucraseră la bufetul de la Big Bowl. Fusese ultimul an magic din copilăria lor, înainte ca muchiile ascuțite ale adolescenței să își facă simțită prezența. Fuseseră amândoi niște proscriși în vara aceea, cu o prietenie pe care o puteau avea doar două persoane respinse de societate. În vara următoare, ea era deja prea populară pentru Big Bowl.

— Asta era acum mult timp, Cal. Nu-mi vine să cred că încă îți amintești.

— Îmi amintesc. În vocea lui se simți un ton bizar de tăios. Se îndreptă spre cuierul de lângă ușă și își luă haina.

— E seară de karaoke, spuse Peanut cu un zâmbet.

Ellie era pierdută, iar Peanut știa foarte bine.

— Bănuiesc că n-ar strica o margarita. Era mai bine decât să meargă acasă. Gândul de a-i spune

Juliei despre rezultatele testării ADN era mai mult decât putea suporta.

•

Pe fiecare parte a străzii River Road, pini uriași se întindeau la nesfârșit cu vârfurile ascuțite și marginile zimțate. Deasupra, cerul era fragmentat de vârfurile copacilor și de piscurile munților. Se vedea o mulțime de stele, unele dintre ele atât de strălucitoare și de apropiate, încât dădeau impresia că lumina lor ajungea până la pământul umed, însă atunci când Ellie își coborî privirea către picioare, nu văzu decât pietrișul întunecat. Chicoti. Preț de o secundă aproape că se așteptase să privească în jos și să vadă o ceață neagră.

— Mai încet, spuse Cal, făcând înconjurul mașinii. O prinse pe Ellie de braț și o ținu în echilibru.

Nu părea să se poată opri din a privi cerul. Își simțea capul greu, și pleoapele la fel.

— Vezi Carul Mare? Era chiar la stânga și deasupra casei ei. Tata zicea că Dumnezeu își trimite magia pe hornul nostru. Vocea i se întrerupea spunând asta. Amintirea o luase prin surprindere. Nu avusese timp să-și ridice scutul. Uite de aia nu beau eu.

Cal își trecu un braț în jurul ei.

— Credeam că nu bei din cauza balului de absolvire. Îți amintești atunci când ai vomitat pe directorul Haley?

— Am nevoie de prieteni noi, șopti Ellie.

Se lăsă condusă în casă, unde câinii se izbiră de ea atât de tare încât aproape căzu din nou.

— Jake! Elwood!

Se aplecă și îi îmbrățișă, lăsându-i să îi lingă obrazul până când era atât de ud încât simțea că venise de la înot.

— Trebuie să dresezi câinii ăștia, spuse Cal, îndepărtându-se de botul care căuta să-l adulmece.

— Este imposibil să dresezi orice creatură cu penis. Ellie zâmbi larg. Iar tu credeai că nu am

învățat nimic din căsniciile mele. Ridică degetul către scări. Sus, băieți! Vin și eu imediat.

Nu trebui să repete decât de cincisprezece ori până când o ascultară. Odată ce câinii dispărură, Cal adăugă:

— Ai face bine să mergi la culcare.

— M-am săturat să dorm de una singură. Prefă-te că nu am spus asta. Încercă să se îndepărteze de Cal, apoi se opri în loc. Ai auzit? Cineva cântă la pian. „Delta Dawn". Începu să cânte. „Delta Dawn, what's that flower you have on?" începu să danseze prin cameră.

— Nu cântă nimeni la pian, spuse Cal. Se uită către colț, unde vechiul pian al mamei ei aduna praf. Ăsta este cântecul pe care l-ai cântat astăzi la karaoke. Unul dintre ele, vreau să zic.

Ellie se opri, împleticindu-se, și îl privi pe Cal.

— Eu sunt șeriful poliției.

— Da.

— M-am îmbătat cu cocteiluri margarita și am cântat la karaoke… în public. În *uniformă.*

Cal se străduia să-și ascundă un zâmbet.

— Privește partea bună, nu te-ai dezbrăcat și nu ai condus singură până acasă.

Ellie își acoperi ochii cu mâna.

— Asta este partea mea bună? Nu am rămas dezbrăcată și nu am comis o infracțiune.

— Ei bine… a fost atunci când…

— *Cu siguranță* o să-mi găsesc prieteni noi. Poți să te duci acasă. Nu vreau să mă mai întâlnesc cu tine.

Se întoarse cu spatele la el cu o mișcare prea rapidă, își pierdu echilibrul și căzu ca un buștean.

— Uau! Ai lovit bine podeaua.

Se rostogoli și rămase întinsă.

— Ai de gând să stai și să te uiți la mine sau mă ridici și pe mine cu un sistem de scripeți sau ceva asemănător?

Cal zâmbea fără să se mai ascundă acum.

— Am de gând să stau și să mă uit la tine. Doar nu mai suntem prieteni.

— O, la naiba! Bine, suntem iarăși prieteni. Întinse mâna spre el. El o apucă și o ajută să se ridice în picioare. Asta a durut, adăugă ea, scuturând praful de pe pantaloni.

— Arăta ca și cum ar fi durut.

Cal încă o ținea de mână, iar ea se întoarse cu fața la el.

— E în regulă, frățioare. Nu o să cad încă o dată.

— Ești sigură?

— Pe jumătate sigură. Se eliberă din strânsoarea lui Cal. Îți mulțumesc că m-ai adus acasă. Ne vedem la secție la opt fix. O să găsim un corespondent pentru proba ADN, o simt în toată ființa mea.

— Aia s-ar putea să fie tequila.

— Pesimistule. Noapte bună! Se clătină către scări, apucând balustrada chiar în clipa în care era pe punctul de a cădea.

Cal fu alături de ea într-o clipă.

— Hei! Se încruntă, simțind că o apucase de braț. Credeam că ai plecat.

— Sunt chiar aici.

Ellie îl privi. Ea urcase o treaptă, iar el se afla pe podea, astfel că se aflau față în față și atât de aproape unul de celălalt încât putea să vadă locul unde Cal se tăiase de dimineață la bărbierit. Observă cicatricea crestată de-a lungul maxilarului, pe care o avea din vara în care împlinise doisprezece ani. Tatăl lui îl urmărise cu o sticlă spartă de bere. Tatăl lui Ellie fusese cel care îl dusese la spital.

— Cum de ești atât de bun cu mine, Cal? M-am purtat atât de urât cu tine în liceu. Asta era adevărat. Odată ce îi crescuseră sânii, începuse să se penseze și scăpase de acnee, totul se schimbase. Băieții începuseră să o observe, chiar și jucătorii de fotbal. Îl abandonase pe Cal într-o clipă, iar el

nu o făcuse niciodată să se simtă vinovată în legătură cu asta.

— Vechile obiceiuri mor greu.

Ellie se retrase un pas în spate. Era suficient cât să creeze distanță între ei.

— Cum de nu bei niciodată cu noi?

— Beau și eu uneori.

— Știu. Am spus *cu noi.*

— Cineva trebuie să te conducă acasă.

— Dar mereu ești tu acela. Nu o deranjează pe Lisa că te ținem în oraș toată noaptea?

Cal o privea îndeaproape.

— Ți-am spus, e plecată weekendul ăsta.

— Ea e mereu plecată.

Cal nu mai răspunse. Un minut mai târziu, Ellie uitase despre ce vorbeau. Dintr-odată, se gândea din nou la fată și la eșecul ei.

— Nu-i voi găsi familia, nu-i așa?

— Tu mereu ai găsit o modalitate să obții ceea ce vrei, El. Asta nu a fost niciodată o problemă la tine.

— A, nu? Atunci ce probleme sunt la mine?

— Mereu ai vrut lucrurile greșite.

— Vai, mulțumesc.

Cal păru dezamăgit de reacția ei. Părea că și-ar fi dorit ca ea să spună altceva. Ellie nu avea să știe cum îl dezamăgise, însă cumva o făcuse. Dacă ar fi fost trează, probabil că și-ar fi dat seama de răspuns.

— Cu plăcere. Vrei să vin să te iau mâine-dimineață?

— Nu e nevoie. O să o rog pe Jules sau pe Peanut să mă aducă.

— Bine. Ne vedem.

— Ne vedem.

Îl privi cum se îndepărtă, închizând ușa în urma lui.

Casa se cufundă din nou în liniște. Cu un oftat, urcă pe scara îngustă și mult prea abruptă până la etaj. Voia să vireze la stânga, către dormitorul

părinților – acum al ei –, însă mintea ei era pe pilot automat și o conduse direct în vechea ei cameră. Abia când văzu că ambele paturi erau ocupate își dădu seama că o luase în direcția greșită.

Fetița era trează și o privea. Dormise când ea deschise ușa, Ellie era sigură.

— Salut, micuțo, șopti ea, tresărind la auzul mârâitului pe care îl primi drept răspuns. Nu ți-aș face niciodată rău, spuse ea, îndreptându-se înapoi către ușă. Voiam doar să ajut. Mi-aș dori…

Ce își dorea? Nici ea nu știa. Când se gândi la asta, își dădu seama că aceasta era problema în viața ei, acum și dintotdeauna; niciodată nu știuse ce vrea până când nu fusese deja prea târziu.

Ar fi vrut să promită că îi va găsi familia fetiței, însă nu credea acest lucru. Nu mai credea.

•

La fel ca malul unui râu pe timp de primăvară, erodarea încrederii Juliei în sine era un proces treptat și continuu. Nu era observabilă – nu se desprindeau bucăți mari de pământ –, însă rezultatul era o schimbare în mersul lucrurilor, o nouă direcție. Se regăsea din ce în ce mai des retrasă în lumea sigură a notițelor ei. Acolo, în rândurile subțiri și albastre, analiza totul. Deși încă era de părere că Alice avea o capacitate de înțelegere aflată cel puțin la nivelul unui copil mic – câteva cuvinte ici-colo nu reușea să facă niciun progres real în a o determina să vorbească. Autoritățile o presau. Zi de zi, dr. Kletch îi lăsa un mesaj pe robotul telefonic, care era întotdeauna același. *Nu ajutați acest copil suficient de mult*, *dr. Cates. Lăsați-ne să intervenim*.

În acea după-amiază, în timp ce o pregătea pe Alice de somn, Julia îngenunche lângă pat, îi mângâie părul negru și moale, o atinse pe spate și se gândi: *Cum te pot ajuta?*

Simți cum i se adunară lacrimile în ochi, iar înainte să-și dea seama, îi cădeau șiroaie pe obraji. Fu nevoită să meargă la baie și să-și refacă

machiajul pentru conferința de presă. Tocmai terminase de aplicat rimelul, când o mașină opri afară. Era la jumătatea scărilor când se întâlni cu Ellie, care urca.

— Ești bine? întrebă Ellie, încruntându-se.

— Sunt bine. A adormit.

— Ei bine, Peanut te așteaptă în mașină. Rămân eu aici astăzi.

Julia aprobă din cap. Își luă servieta și părăsi casa.

Conduseră doi kilometri și jumătate către oraș pe o ploaie torențială. Picăturile de pe parbriz și plafon erau atât de zgomotoase încât era imposibil de purtat o conversație. Ploaia părea să fiarbă pe acoperiș.

În timp ce Peanut parca mașina, Julia deschise o umbrelă și alergă spre secție. Își punea haina în cuier și se îndrepta către podium când o lovi realizarea.

Toate scaunele erau goale. Nu mai venise nimeni.

Cal stătea la birou, privind-o cu milă.

Ea se uită la ceas. Conferința de presă ar fi trebuit să înceapă de cinci minute.

— Poate că…

Ușa se deschise cu putere. Peanut era cea care intrase, purtând pelerina de ploaie a departamentului, cu ploaia șiroindu-i pe obraji.

— Unde naiba e toată lumea?

— Nu a venit nimeni, răspunse Cal.

Fața cărnoasă a lui Peanut păru să îi cadă la auzul acestei vești. Ochii i se rotunjiră, mai întâi în semn de înțelegere, apoi de resemnare. Se îndreptă către locul în care stătea Cal și se ghemui lângă el. Cal o prinse de mână.

— Asta nu e de bine.

— Nu e deloc de bine, încuviință Julia.

În următoarele treizeci de minute, așteptară într-o liniște deplină, tresărind de fiecare dată când

suna telefonul. Până la ora 16.45, nimeni nu se mai putea preface că încă nu se terminase cu totul.

Julia se ridică.

— Trebuie să mă întorc, Peanut. Alice se va trezi în curând.

Își luă servieta și o urmă pe Peanut până la mașină.

Afară, ploaia se oprise. Cerul arăta cenușiu și învinețit. Exact așa cum se simțea și ea. Știa că ar trebui să discute cu Peanut, măcar să-i răspundă la șirul nesfârșit de întrebări, însă nu se simțea capabilă să facă asta.

Peanut intră pe Main Street. După o exclamație rapidă, intră pe unul dintre locurile de parcare din fața restaurantului Rain Drop Diner.

— I-am promis lui Cal că îi duc cina. O să dureze doar o clipă.

Dispăru înainte ca Julia să poată răspunde.

Julia coborî din mașină. Intenționase să-și cumpere o cafea, însă acum că se afla acolo, nu părea să se poată mișca. Vizavi era Sealth Park. Acolo apăruse Alice pentru prima oară. Arțarul, acum lipsit de frunze, își întindea crengile goale către cerul întunecat. Pădurea din depărtare era prea cufundată în întuneric pentru a se putea vedea.

Cât timp ai stat acolo?

Julia simți o prezență lângă ea. Își readuse gândurile în prezent și se întoarse, așteptându-se să îi vadă fața zâmbitoare a lui Peanut.

Max se afla lângă ea, purtând o geacă neagră din piele, blugi și un tricou alb. Era prima oară când îl vedea după câteva săptămâni, îl evitase intenționat, iar acum era chiar aici, privind-o, ocupând prea mult spațiu și respirând prea mult aer.

— Nu te-am mai văzut de mult.

— Am fost ocupată.

— Și eu.

Rămaseră pe loc, uitându-se unul la celălalt.

— Ce face Alice?

— Face progrese.

— Încă nu vorbește?

Julia făcu o grimasă.

— Încă nu.

Max se încruntă. Dură numai preț de o secundă, poate și mai puțin; Julia crezu că fusese în imaginația ei, până în momentul în care el adăugă:

— Nu fi supărată. O ajuți.

Fu surprinsă de cât de mult însemnau pentru ea acele cuvinte simple.

— Cum de știi întotdeauna ce am nevoie să aud?

Max zâmbi.

— Asta este superputerea mea.

De lângă ei se auzi un clopoțel, iar Peanut ieși din restaurant.

— Dr. Cerrasin, ce mai faceți? spuse Peanut, trecându-și privirea de la unul la celălalt.

Părea convinsă că îi scăpase ceva important.

— Bine, bine. Tu?

— Bine, răspunse Peanut.

Max o privi pe Julia, iar ea simți un fior în tot corpul; fusese probabil din cauza frigului.

— Ei bine, spuse Julia, încercând să adauge ceva care să aibă sens, însă tot ce putu să facă fu să se uite insistent la el.

— Ar trebui să plec, completă el în sfârșit.

Mai târziu, când Peanut și Julia se aflau în mașină, conducând spre casă, Peanut spuse:

— Dr. Cerrasin e cu siguranță un bărbat prezentabil.

— Serios? spuse Julia, privind pe geam. Nu am observat.

Peanut izbucni în râs.

Capitolul 16

Ellie se afla în sufragerie, citind rapoartele despre copiii dispăruți – *din nou* – când Julia ajunse acasă. Își dădu seama cum fusese conferința de presă după privirea dezamăgită a surorii ei. Acela era unul dintre momentele în care Ellie își dorea să nu observe lucruri atât de repede. Văzu toate ridurile noi apărute pe fața Juliei, paloarea pielii ei și kilogramele pe care le pierduse. Femeia arăta ca o sperietoare.

Ellie simți un val de vinovăție. Era vina ei că Julia începuse să se stingă astfel. Dacă și-ar fi făcut treaba mai bine, toată povara identificării fetei nu ar fi căzut pe umerii Juliei. În mod uimitor, totuși, Julia nu o învinovățise nici măcar o dată.

Firește, nu prea petreceau timp împreună în aceste zile. De când începuseră conferințele de presă, Julia muncise ca o mașinărie. În fiecare oră a fiecărei zile, ea stătea în dormitorul de la etaj.

— Nu a venit nimeni, spuse Julia, aruncând servieta pe canapea.

Se auzi un tremur abia perceptibil în vocea ei; poate era din cauza epuizării sau poate din cauza înfrângerii. Se așeză pe fotoliul preferat al mamei ei, însă nu se relaxă. Stătea încordată. Lui Ellie îi aducea aminte de o scândură de frasin care fusese tăiată prea subțire. Nu mai rămăsese mare lucru din ea încât să se îndoaie fără să se rupă în două.

Urmă o tăcere, întreruptă doar de trosnetele focului din șemineu.

Ellie își îndreptă privirea către scări, gândindu-se la Alice.

— Și acum ce facem?

Julia își coborî privirea către palmele strânse în poala ei. Fragilitatea ei subită era trist de urmărit.

— Fac progrese remarcabile, dar…

Ellie aşteptă. Mai rămăsese un fragment al frazei, înghiţit de liniştea din încăpere.

— Dar ce?

Julia îşi ridică în sfârşit privirea către ea.

— Poate că… chiar nu sunt suficient de bună.

Ellie văzu cât de vulnerabilă era sora ei şi ştiu că trebuia să spună exact ceea ce avea nevoie să audă; iar acesta era un talent pe care îl avea arareori.

— Tata îmi spunea tot timpul cât de genială eşti şi cum aveai să luminezi toată lumea cu strălucirea ta. Cu toţii am văzut asta. *Normal* că eşti suficient de bună.

Julia scoase un sunet ciudat, apoi pufni.

— Tata? Cred că glumeşti. Niciodată nu se gândea decât la el însuşi.

Ellie rămase atât de surprinsă de acea observaţie încât îi luă un moment să elaboreze un răspuns.

— Tata? Avea visuri măreţe pentru amândouă. Ei bine, la cele pentru mine a renunţat după cea de-a doua căsătorie eşuată, dar pentru tine… erai mândria şi bucuria lui.

— Vorbim cumva despre marele Tom Cates, care respira tot aerul dintr-o cameră şi care a strivit personalitatea soţiei lui?

Ellie izbucni în râs la cât de ridicol suna acea afirmaţie.

— Vorbeşti serios? O *adora* pe mama. Nu putea respira fără ea.

— Iar ea nu putea respira din cauza lui. L-a părăsit odată, timp de două zile. Ştiai asta? Când aveam paisprezece ani.

Ellie se încruntă.

— Atunci când a plecat la bunica Dotty? S-a întors imediat. Ellie făcu un gest impacientat cu mâna. Ideea este că amândoi credeau în tine şi le-ar frânge inima să te vadă că te îndoieşti de tine. Ce ai face acum dacă ai fi tu cea de dinainte, iar fetiţa de sus ar avea nevoie de ajutorul tău?

— M-aş duce la ea şi aş testa ceva radical. Aş vrea să văd dacă puţină scuturare ar da roade.

— Atunci du-te și fă asta.

— Și dacă nu funcționează?

— Atunci încerci altceva. Nu e ca și cum s-ar sinucide dacă greșești. Ellie realiză cu o clipă prea târziu ceea ce spusese. Când o privi pe Julia, văzu fața palidă a surorii ei și ochii plini de lacrimi și totul se potrivi dintr-odată. Despre asta este vorba, nu-i așa? Este vorba despre ceea ce s-a întâmplat în Silverwood. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Unele lucruri… te marchează pe veci.

Ellie nu își putea imagina cât de grea îi era povara, cum o putea suporta sora ei. Însă mai rămăsese un singur lucru pe care îl putea spune.

— Trebuie să încerci în continuare.

— Și dacă nu o ajut *destul*? Medicii de la institut…

— Sunt niște nenorociți. Se aplecă și întâlni privirea surorii ei. Îți amintești când ai venit acasă la înmormântarea tatei? Erai în stagiul de chirurgie. Te-am întrebat atunci cum puteai să reziști… știind că dacă faci o greșeală, oamenii ar putea muri.

— Da.

— Tu mi-ai spus, și citez: „Asta face parte din a fi medic”. Ai spus că uneori trebuie să continui pentru că ești nevoit.

Julia închise ochii și oftă.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, acum este momentul să continui. Fetița de sus are nevoie ca tu să crezi în tine.

Julia aruncă o privire către scări. Trecu un moment îndelungat înainte să adauge:

— Dacă aș face ceva radical, aș avea nevoie de ajutorul tău.

— Ce pot să fac?

Încruntarea Juliei îi apăru și îi dispăru de pe față atât de repede încât Ellie crezu că fusese în imaginația ei. Apoi Julia se ridică.

— Găsește un loc umbrit, așază-ți fundul și stai în liniște.

— Și apoi?
— Apoi așteaptă.

*

Julia fu surprinsă de o senzație de plutire în timp ce urca scările. Până să aibă conversația de la parter, nu își dăduse seama că era pe punctul de a renunța. Nu la Alice, asta niciodată. Ci la ea însăși. Din ce în ce mai des, în cele mai adânci și întunecate ore ale nopții, ea își punea la îndoială abilitățile, întrebându-se dacă o ajuta pe Alice sau dacă îi făcea rău, punându-și întrebări cu privire la Amber și la celelalte victime. Cu cât își punea mai multe întrebări, cu atât devenea mai slabă și își punea și mai multe întrebări. Era un cerc vicios care ar fi putut să o distrugă.

Își îndreptă umerii și își ridică bărbia, adoptând o postură victorioasă. Împreună cu speranța că încă mai este capabilă, de care se agăța, acest lucru îi dădu puterea să deschidă ușa de la dormitor.

Alice era întinsă pe pat, ghemuită ca un mic cornuleț. Ca întotdeauna, era deasupra păturii. Indiferent de cât de rece era camera, niciodată nu își trăgea pătura peste ea.

Julia privi ceasul. Era aproape ora șase. În orice moment, Alice avea să se trezească din somn. Copila era ca un tren japonez în respectarea rutinei. Se trezea la cinci și jumătate în fiecare dimineață, dormea de la patru și jumătate până la șase după-amiaza și adormea din nou la 22.45 în fiecare seară. Julia ar fi putut să-și seteze ceasul după ea; acel program îi permitea să țină conferințele de presă.

Închise ușa în spatele ei. Se închise cu zgomot. Își luă agendele din cutia de pe cel mai înalt raft al dulapului și se îndreptă către masă, unde reciti notițele de dimineață.

Astăzi, Alice a luat exemplarul din Grădina secretă. *Cu o dexteritate remarcabilă, a dat paginile cărții. De fiecare dată când ajungea la un desen, scotea un sunet și lovea pagina cu palma,*

apoi își ridica privirea către mine. Pare să vrea să o urmăresc tot timpul.

Încă mă urmărește ca o umbră, oriunde mă duc. Adesea își prinde mâna de cureaua mea sau de talia pantalonilor și se lipește de mine, mișcându-se cu o abilitate surprinzătoare de a schimba direcția conform mișcărilor mele.

Încă nu arată niciun interes față de alte persoane. Când intră cineva în cameră, aleargă în „jungla" ei și se ascunde. Probabil crede că nu o putem vedea acolo.

Este din ce în ce mai posesivă față de mine, în special atunci când nu suntem singure. Acest lucru îmi arată că are capacitatea de a forma atașamente și legături personale. Incapabilă – sau nedorind – să exprime vocal această dominație atunci când alte persoane vorbesc cu mine, se folosește de orice are la îndemână pentru a face zgomot – lovește peretele, pufăie, își agită picioarele, urlă. Am speranța că într-o zi, cât de curând, frustrarea ei în ceea ce privește limitarea impusă de aceste forme de comunicare o va forța să încerce să verbalizeze sentimentele.

Julia luă un pix și adăugă:

În ultima săptămână, a devenit mai confortabilă în noul ei mediu. Petrece perioade îndelungate la fereastră, însă numai dacă sunt alături de ea. Am observat un interes crescut în legătură cu lumea din jurul ei. Caută sub și în jurul obiectelor, deschide sertare și dulapuri. Încă nu atinge obiectele de metal – și țipă atunci când are loc un contact accidental –, însă se apropie de ușă. Astăzi m-a tras de două ori către ușă și m-a forțat să mă întind lângă ea. A petrecut aproape o oră în liniște totală, uitându-se insistent la dâra de lumină venind dinspre hol. Câinii erau de cealaltă parte a ușii, scheunând și zgâriind ușa ca să fie lăsați înăuntru. Alice începe să se întrebe ce se află

dincolo de această cameră. Acesta este un semn bun – a trecut de la teamă la curiozitate. Astfel, cred că a venit momentul să îi extind universul puțin. Însă va trebui să procedez cu mare grijă, cred că pădurea va reprezenta o mare atracție pentru ea. Undeva acolo, în toată acea întunecime, se află locul pe care ea îl considera acasă.

Julia auzi o mișcare din direcția patului. Vechiul cadru de lemn scârțâi când Alice se ridică. Ca întotdeauna, fetița se trezi și se duse direct la baie. Alerga cu agerime, aproape fără să scoată niciun sunet pe podea și se ascunse în camera mai mică. Câteva momente mai târziu, se auzi apa de la toaletă. Apoi Alice se repezi către Julia, ghemuindu-se lângă ea și vârând mânuța în buzunarul de la pantalonii Juliei.

Julia puse pixul jos, apoi strânse jurnalele și agendele și puse totul pe raftul cel înalt. Alice se mișcă fără zgomot lângă ea, fără să piardă vreo clipă contactul.

Julia se îndreptă către comoda cu sertare și scoase o salopetă albastră și un pulover roz drăgălaș.

— Îmbracă-te cu astea, spuse ea, dându-i-le lui Alice, care se conformă.

După câteva încercări, reuși să-și pună puloverul – încurca gaura de la gât și cea de la mânecă. Când se enervă și începu să respire cu greutate și să pufăie, Julia se așeză în genunchi.

— Începi să te enervezi. E în regulă. Uite. Pe aici intră capul.

Alice se liniști instantaneu și o lăsă pe Julia să o ajute, însă puse punct când veni vorba de pantofi. Pur și simplu nu reușea să-i încalțe. Într-un final, Julia recunoscu înfrângerea.

— Vino cu mine, spuse, întinzând mâna, dar îți va fi frig la picioare.

Alice se lipi de Julia și băgă din nou mâna în buzunarul ei.

Cu blândețe, Julia se îndepărtă de Alice. Apoi întinse din nou mâna.

— Ia-mă de mână, Alice.

Vorbi atât de suav încât cuvintele îi păreau făcute din mătase.

Răsuflarea lui Alice deveni mai intensă. Confuzia îi apăru de-a lungul sprâncenelor și frunții.

— E în regulă.

Trecură minute îndelungate. Amândouă stăteau perfect nemișcate. De două ori, Alice se repezi către buzunarul Juliei, însă fu respinsă cu grijă.

În sfârșit, chiar în momentul în care Julia se îndoia de eficiența planului ei, Alice făcu un pas către ea.

— Așa, spuse Julia. Ia-mă de mână.

Întinderea lui Alice fu lentă, nesigură și probabil cel mai curajos moment la care Julia fusese martoră până atunci. Fetița era în mod evident terifiată – respira cu greu, tremura, iar privirea din ochi îi trăda teroarea – și totuși, întinsese mâna.

Julia strânse mâna minusculă, tremurândă.

— Nu rău, spuse ea, coborându-și privirea către Alice.

Alice scoase o răsuflare ușurată.

Ținându-se de mână, Julia o conduse către ușă.

Alice se opri când văzu că se apropie. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ușă. Se holbă cu oroare la clanța strălucitoare.

— Totul este bine. Nu rău. Ești în siguranță.

Julia strânse mâna lui Alice ca să o liniștească. Nu se mișcă, așteptă ca Alice să accepte ceea ce se întâmplase până atunci.

Când tremurul fetiței încetă, Julia întinse mâna să deschidă ușa. Alice încercă să o tragă înapoi.

Julia o strânse repede de mână, spunându-i pe un ton molcom:

— Este bine. Îți este frică, dar nu se întâmplă rău.

Apăsă clanța și deschise ușa. Li se dezvălui holul. Lung și drept, luminat de aplice, nu avea umbre sau spații ascunse. Câinii se aflau acolo. La apariția lui Alice, începură să latre, să sară și să alerge către ea.

Alice se lipi de Julia. La apropierea câinilor, fetița întinse o mânuță palidă și scoase un sunet din adâncul gâtlejului.

Câinii se opriră și se așezară pe labe, în așteptare.

Alice își ridică privirea către Julia, care nu reuși să își explice ceea ce se întâmplase.

— Bine, Alice, spuse ea, fără să fie sigură ce anume aproba, însă simți întrebarea din ochii copilei.

Foarte încet, Alice îi dădu drumul Juliei și se apropie de câini. Aceștia rămaseră perfect nemișcați. Când Alice ajunse la ei, parcă un buton fusese apăsat. Câinii reveniră la viață, lingând-o pe Alice și atingând-o cu labele.

Alice se aruncă între căței, râzând când o gâdilau pe gât.

Julia se bucură la vederea noului zâmbet al lui Alice.

Trecură minute îndelungate. În sfârșit, Alice se retrase de lângă câini și se întoarse lângă Julia. Își băgă mâna sub cureaua Juliei.

— Vino, Alice, spuse Julia.

Alice se lăsă condusă încet de-a lungul holului. Odată ajunsă acolo, o cuprinse neliniștea. Privi cu dor către plantele din dormitor. Când încercă să facă un pas înapoi, Julia spuse cu fermitate:

— Pe aici.

O conduse pe Alice la capătul scărilor. Aici, făcură din nou o pauză. Câinii le urmară, mișcându-se încet.

Julia avu impulsul de a o ridica pe Alice în brațe și de a coborî fiecare treaptă, însă nu îndrăzni. Fetița s-ar fi putut zbate atât de tare să o elibereze încât Julia ar fi putut să o scape.

În loc de asta, încă ținând-o de mână, Julia coborî o treaptă.

Alice o privi o vreme îndelungată, analizând în mod evident această acțiune. Într-un final, o urmă. Coborâră în sufragerie, câte un pas, pe rând. Până când ajunseră la canapeaua din sufragerie, se înnoptase deja.

Deschise ușa dinspre terasă, descoperind întunericul de afară. Aerul mirosea a venirea iernii, a frunze trecute și a iarbă îmbibată de ploaie, dar și a trandafirii care mai rezistau în tufele de la marginea casei. Câinii săriră în curte și începură să se joace.

Alice icni încet și făcu un pas înainte de una singură, apoi încă unul, până când ajunseră pe terasă. Podelele vechi din cedru scârțâiră la venirea lor. Balansoarul mamei era atins de adierea vântului și se legăna.

Alice putea fi condusă mai ușor acum, pe trepte în jos, după colț și în curtea plină de iarbă. Sunetul râului se auzea puternic, frunzele șopteau și pluteau pe pământ. Mii de frunze, toate în același timp, în adierea care era atât de fină ca atingerea unui bebeluș.

Alice dădu drumul mâinii Juliei și o apucă de picior, după care căzu în genunchi. Dintr-odată, rămase nemișcată, cu capul aplecat.

Sunetul fu atât de încet la început, atât de slab, încât Julia îl confundă cu vântul care creștea în intensitate.

Alice își ridică fruntea către cerul înstelat și scoase un urlet care cutremură aerul. Era un sunet atât de trist și de plin de singurătate încât te făcea să plângi sau să urli împreună cu ea. Te făcea să te gândești la tot ceea ce iubiseși vreodată, la tot ceea ce pierduseși și la toată dragostea pe care nu ai cunoscut-o niciodată.

— Așa, Alice, spuse Julia, auzind întreruperea propriei voci. Era lipsit de profesionalism să fie atât de emoționată, însă nu se putea abține.

Eliberează-te. Asta înseamnă plânsul pentru tine, nu-i așa?

Când urletele încetară, Alice se liniști din nou. Rămase acolo, îngenuncheată în iarbă; era atât de nemișcată încât părea că se contopește cu peisajul. Atunci, dintr-odată, se mișcă. Se aplecă și culese o păpădie mică din întunericul din fața ei. Julia nici măcar nu putuse să vadă floarea. Cu o singură mișcare, separă rădăcina de tulpină și o mâncă.

— Asta este lumea pe care o cunoști tu, nu-i așa? Julia încercă să o convingă pe Alice să-i dea drumul la pantaloni, astfel încât copila să poată alerga liber, însă Alice nu voia să-i dea drumul. Nu te voi părăsi, dar tu nu știi asta, nu-i așa? Cineva deja te-a părăsit acolo în pădure, așa-i?

În liniștea care urmă acestei întrebări, se auzi o cioară, apoi o bufniță. În câteva secunde, pădurea de la marginea casei lor se trezise la viață cu cântecele păsărilor. Crengile nevăzute scârțâiau și oftau; acele de pin foșneau.

Alice imită fiecare dintre acele sunete, fiecare versiune în mod impecabil. Păsările îi răspunseră.

În întuneric, trecură câteva momente până când ochii Juliei observară ceea ce se întâmpla.

Curtea era plină de păsări care formară un cerc larg în jurul lor.

— Dumnezeule… se auzi vocea lui Ellie, de undeva din umbre.

La auzul acelui sunet, păsările zburară, iar aripile lor se auzeau ca un vânt rapid. De undeva din depărtare, urlă un lup. Alice răspunse apelului.

Julia simți un fior pe șira spinării. Dintr-odată, aerul se răci.

— Nu te mișca, îi spuse lui Ellie când auzi foșnetul frunzelor.

— Dar…

— Și nu vorbi.

Alice trase mâna Juliei. Era pentru prima oară când fata încercase să preia controlul. Julia nu își putu reprima un zâmbet.

— Asta este bine, micuțo. Te voi urma.

Un nor descoperi luna și pluti de-a lungul cerului. În urma lui, luna acoperea iarba și lumina râul. Totul părea ca făcut din argint și fermecat.

Alice arătă cu degetul tufele de trandafiri. Acestea crescuseră înalte și le căzuseră frunzele, având o mare nevoie să fie tunse. Se eliberă și se apropie de trandafiri cu o încredere pe care Julia nu o mai văzuse niciodată. Se îndreptă și își ridică bărbia. Pentru prima oară, nu se cocoșa și nu își prindea abdomenul cu mâna. Lumina lunii îi scălda părul, care părea negru ca aripile corbului, cu o tentă albăstruie.

Noaptea părea a fi cufundată în magie, strălucea. Stelele sclipeau pe cer, iar Julia putea jura că auzea oceanul. Se retrase încet, lăsând-o pe Alice să exploreze marginile lumii din jurul ei. Simți apropierea surorii ei.

Ellie se opri lângă ea.

— De unde știi că n-o să fugă?

— Nu știu. Îmi pun speranțele în atașamentul ei față de mine. Acolo sunt amintiri urâte pentru ea.

— Asta este de departe prea puțin spus.

Julia privi cum Alice se apropia de tufele de trandafiri, întrebându-se ce avea să facă fetița dacă avea să se înțepe într-un spin. S-ar întoarce pentru ajutor sau consolare? Învățase oare că nu mai era singură, sau s-ar simți trădată de acest loc ciudat și ar fugi înapoi în lumea pe care o cunoaște?

— Ai grijă, Alice, spuse Julia. Sunt spini acolo.

Fetița întinse mâna și culese un singur boboc roz.

Alice mângâie trandafirul cu o blândețe care o surprinse pe Julia, apoi îi întoarse spatele. Mișcându-se încet, se îndreptă către râu. Când ajunse pe mal, se opri.

Julia și Ellie o urmară, amândouă pregătite să o salveze dacă avea să sară.

Însă Alice continuă să meargă de-a lungul malului, în locul în care iarba era bătătorită. Acolo,

căzu în genunchi și își aplecă fruntea, urlând încet.

— Își cheamă lupul, spuse Julia încet. Îi spune povestea ei și că îi e dor de el.

Așteptară să audă un răspuns, cu răsuflarea tăiată, însă tot ce auziră fură șoaptele copacilor de deasupra și sunetul gutural al râului.

— E la ferma de vânat cu alți lupi, spuse Ellie într-un final. E prea departe ca să o audă.

Julia se îndepărtă de Ellie și se apropie de Alice. Din spatele ei, Julia îi atinse umărul.

Alice se întoarse și o privi pe Julia cu ochi atât de negri și de nepătruns încât păreau să reflecte infinitatea cerului.

Julia îngenunche în iarba umedă.

— Vorbește cu mine, Alice. Ce simți acum? Nu trebuie să-ți fie frică. Ești în siguranță aici.

•

Noaptea este plină de zgomote. Uneori se aud atât de tare încât Fata nu poate să mai audă liniștea care zace dedesubt. Întotdeauna a fost așa pentru ea. Trebuie să se străduiască să nu audă animalele, insectele, vântul și frunzele. Trebuie să închidă ochii și să asculte propria bătaie a inimii până când doar ea mai rămâne. Chiar și în întuneric vede prea multe – un păianjen care se târăște pe pământ la picioarele ei, două ciori care o urmăresc din copacul mov, o molie care zboară deasupra râului. În depărtare aude foșnetul mișcării unei pisici ieșite la vânătoare.

Ce bine ar fi dacă cele două Ea nu ar mai vorbi atât de tare; atunci Fata ar putea respira din nou. Simte o încordare în piept, iar asta o sperie. S-ar simți mai în siguranță acolo, la marginea lumii ei. Ar putea fugi acum dacă ar vrea. Dacă e atentă și urmărește râul, și-ar putea găsi peștera din nou.

În toate acele dăți în care stătuse lângă cutia mincinoasă, cu brațul scos în aerul care mirosea a natură, își imaginase o șansă ca asta. Momentul în care Păr ca Soarele și-ar îndepărta privirea, iar Fata ar putea fugi; dar acum nu mai vrea să plece.

Se uită la picioarele ei. Sunt înrădăcinate la fel de adânc ca orice copac. Aici vrea să rămână. Cu Păr ca Soarele.

— *Vorbeștecuminealis.*

Păr ca Soarele e acolo, în fața ei, cu o mână întinsă către Fată. În lumina lunii rotunde, totul la Păr ca Soarele este alb.

Fata este înfricoșată și confuză. Dacă Păr ca Soarele nu vrea ca Fata să rămână? Dacă o eliberează acum?

Nu vrea să se întoarcă în întunericul friguros și înfometat al peșterii. Poate că El e încă acolo…

Păr ca Soarele se apleacă.

— *Poțisăvorbești*cu*minealis*?

Cealaltă, Ea cea mare și zgomotoasă cu Păr ca Noaptea, spune ceva din umbră. Nu e nicio culoare în jurul ei, niciun miros. Fata nu poate să simtă ce simte sau gândește cealaltă, dar știe că este rău.

Ceva nu e în regulă.

— *Renunțălaasta. Preasinistru*, spune Păr ca Noaptea.

Tremură de parcă i-ar fi frig, lucru pe care Fata nu îl înțelege deloc. Mai sunt luni și luni întregi de răsărit până când vine frigul.

— *Poțisăpleci. Rămâneu.* Păr ca Soarele se uită la Fată și zâmbește. *Amnevoiesăvorbeștialis. Înțelegicevadintotcezic*?

Fata aude ceva. Se furișează asupra ei ca un lup la vânătoare. Se încruntă, încercând să înțeleagă.

Nevoie.

Vorbește.

Oare Păr ca Soarele *voia* ca Fata să scoată sunete care însemnau lucruri?

Nu.

Nu era posibil. Asta este Lucrul Rău.

Zâmbetul lui Păr ca Soarele dispare încet. Culoarea din ochii ei pare că se schimbă de la verde la cel mai palid gri. Este culoarea înfrângerii și a apei care curge din ochi. În sfârșit, Păr ca

Soarele scoate un sunet trist și singuratic și se ridică.

— *PoateamavutdreptateElșinusunteuceacaretrebuiesăoajutepefataasta.*

Acum pare că Păr ca Soarele se află la distanță de kilometri întregi de Fată și se îndepărtează și mai mult. În curând, va fi atât de îndepărtată încât Fata nu va putea să o mai găsească.

— *Amnevoiesăvorbeștimicuțo.* Păr ca Soarele respiră adânc. *Te rog.*

Te rog.

De undeva, Fata își amintește acel sunet. Este special, la fel ca primul boboc al primăverii.

Păr ca Soarele *vrea* ca Fata să scoată sunetele interzise.

Fata se ridică încet în picioare. Se simte amețită din cauza fricii.

Păr ca Soarele se îndepărtează acum. Pleacă.

Frica Fetei o împinge înainte. O urmează, o prinde pe Păr ca Soarele de mână și o strânge atât de tare încât o doare.

Păr ca Soarele se întoarce către ea și îngenunchează.

— *Ebinealis. Ebine. Nutevoipărăsi*.

Părăsi. Din amalgamul de cuvinte, Fata aude acest cuvânt. Este clar ca apa râului care crește.

Fata o privește pe Păr ca Soarele. Ținând-o strâns de mână, ar vrea să se uite într-o altă direcție sau să închidă ochii, ca să nu vadă dacă o lovește Păr ca Soarele, însă se străduiește să își mențină ochii deschiși. Va fi nevoie de tot sufletul ei, de tot ce are în interiorul ei ca să se gândească și să își amintească, apoi să facă sunetul interzis.

— *Ceseîntâmplă*? *Eștiînregulă*?

Vocea lui Păr ca Soarele este atât de blândă încât Fata simte o durere în inimă. Își ridică privirea și se uită în ochii ei verzi și frumoși. Fata vrea să fie bună. Își linge buza, apoi spune încet:

— Stai.

Păr ca Soarele scoate un sunet ca atunci când un bolovan cade într-o apă adâncă.

— *Aispusstai*?

Fata îi întinde trandafirul ei special.

— Te *uog.*

Ochii lui Păr ca Soarele încep să curgă din nou, însă de data asta buzele îi sunt curbate într-un fel care o face pe Fată să simtă o căldură în interior. Își pune brațele în jurul Fetei și o trage pe Fată către ea.

Este un sentiment pe care Fata nu l-a mai cunoscut până acum, această ținere a întregii ei ființe. Închide ochii și își cufundă fața în catifelarea gâtului lui Păr ca Soarele, care miroase ca florile care cresc atunci când soarele se furișează prin noapte.

— Stai, șoptește din nou, zâmbind acum.

Capitolul 17

Ellie stătea pe vechiul scaun al tatălui ei de pe terasă, înfofolită într-o pătură grea de lână. Lângă ea, o cană cu ceai ridica linii subțiri de aburi în aer.

Deși trecuseră aproape trei ore de la spectacolul lui Alice în pădure, încă putea auzi notele triste, șovăitoare ale urlatului fetei, ca un recviem al nopții.

Atât de multe lucruri se întâmplaseră în acea seară; dar se schimbase totuși ceva? Alice *putea* vorbi. Asta știau acum și ar fi putut însemna chiar calea prin intermediul căreia aveau să-i descopere identitatea.

Lui Ellie nu-i venea să creadă încă, fără să știe de ce. Nu credea că Alice aparținea vreunui loc sau vreunei familii. Într-un fel, fusese lăsată să plutească în derivă în toată viața ei, ca una dintre acele bătrâne eschimose care se urcau pe un sloi de gheață, unde rămâneau înfrigurate, singure și nedorite, până când renunțau pur și simplu la viață.

Ellie strânse palmele în jurul cănii de ceai. Aburii îi încălzeau fața, aducând cu ei mirosul de portocale.

Din spatele ei, ușa de la terasă se deschise.

Julia se așeză în balansoarul mamei ei.

— A adormit? întrebă Ellie.

— Ca un bebeluș.

Ellie încercă să-și adune gândurile, care erau împrăștiate ca niște cai pe o pajiște, fugind la apropierea ei.

— A mai spus și altceva? Acela fusese doar punctul de plecare. Spera că cele două cuvinte fuseseră doar începutul.

— Nu. Și s-ar putea să dureze mai mult. Astăzi a avut loc cu siguranță un mare eveniment, dar ai auzit-o cum a spus „te rog”? Te *uog.* Ca un copil de doi ani. Și nu a atașat cele două cuvinte într-o

singură propoziție. Pentru ea, cuvintele par a fi entități separate.

Julia zâmbi larg.

Ellie nu își putea aminti ultima oară când o văzuse așa.

— Ce înseamnă toate astea?

Îi luă o clipă Juliei să răspundă.

— E foarte complicat și științific și am nevoie de mult mai multe informații pentru a-mi forma cu adevărat o părere, însă, pe scurt, Alice este mută electiv – asta înseamnă că alege să nu vorbească din cauza traumelor prin care a trecut – sau este întârziată în dezvoltarea vorbirii. Eu cred că este vorba despre cea de-a doua ipoteză și spun asta din câteva motive. În primul rând, pare a înțelege cuvinte specifice, simple, dar nu și propoziții care conțin aceste cuvinte. În al doilea rând, în seara asta a folosit cele două cuvinte în mod independent, ceea ce arată nivelul de învățare a sintaxei a unui copil de doi ani. Gândește-te la cum învață copiii limbajul. În primă fază, este vorba despre identificarea cuvintelor simple. Mama. Tata. Minge. Câine. Gradual, leagă câte două cuvinte pentru a comunica o idee mai complexă, apoi câte trei. În timp, învață să formeze propoziții negative – „Nu joacă. Nu somn”. – și încep să folosească pronume. Pe măsură ce devin și mai experimentați, vor forma propozițiile sub formă de întrebări. Majoritatea cercetătorilor sunt de părere că un copil poate învăța aceste reguli complexe, nerostite și dezvolta limbajul la orice vârstă până la pubertate. Apoi, din motive necunoscute, devine aproape imposibil. De aceea, copiii învață limbi străine mult mai ușor decât adulții.

Ellie ridică o mână în aer.

— Ia-o mai ușor, Einstein. Vrei să spui că Alice *poate* vorbi, dar nu a învățat foarte multe, așa că are abilitatea verbală a unui copil mic?

— Asta este teoria mea. Cred că a fost crescută într-un mediu verbal, poate chiar ocrotitor, pentru

primele optsprezece luni, până la doi ani din viața ei. Atunci a învățat câteva cuvinte și a creat legături emoționale cu oamenii din jurul ei. Apoi… ceva foarte rău s-a întâmplat și i-a oprit dezvoltarea abilităților verbale.

Ceva foarte rău.

Aceste cuvinte lăsară o greutate în urma lor, ca niște rămășițe.

— Un copil mic nu știe cum îl cheamă. Cel puțin nu când vine vorba de numele de familie.

— Știu.

Ellie se rezemă de scaunul tatălui ei și oftă cu greutate.

— Se pare că nimeni nu o caută pe copila asta, Jules. Cei de la NCIC nu au avut nicio informație despre copii dispăruți sau răpiți care se potrivesc descrierii ei. Probele ADN nu ne-au ajutat cu nimic, iar presa nu mai este interesată. Iar acum, tu îmi spui că și dacă o înveți să vorbească, s-ar putea să nu aibă habar cum o cheamă, cine îi sunt părinții sau în ce oraș locuiește.

— Doamne, El. Mă simțeam destul de încrezătoare după seara asta. Am scos-o afară *și* a vorbit.

— Îmi pare rău. Tu te-ai descurcat de minune cu ea, Jules. Serios. Dar și eu am anumite responsabilități. Cei de la DSHS cred că ar trebui să demarăm procedurile de plasament definitiv.

— Nu face asta, El. Te rog. Am o șansă cu ea. Nu mai este vorba doar despre a-i găsi familia. Este vorba despre a o salva, de a o aduce înapoi în lumea reală. Tu mi-ai amintit lucrurile astea, de cât de mult *bine* pot să fac pentru Alice.

— Pare că îmi spui că vei rămâne aici atât timp cât este nevoie.

— Și de ce nu aș rămâne? Nu mai este nimic pentru mine în L.A. Când nu ai soț, copii sau loc de muncă, este ușor să renunți la viața ta. Încuie apartamentul și pleacă. Își ridică în sfârșit privirea. Adevărul este că eu am nevoie de Alice acum. Voi

face tot ce trebuie făcut ca să o ajut. Nu poate fi destul pentru moment? Putem să menținem aprobarea custodiei măcar temporar?

— Firește. Ellie nu știa ce să creadă despre ideea ca sora ei să locuiască aici toată iarna. Însă asta era ceva despre care avea să-și facă griji mai târziu, în întuneric, în timp ce încerca să adoarmă. Ceea ce știa era că aprecia să mai țină și altcineva povara sufletului distrus al micuței Alice. Ce părere ai despre toată ciudățenia… cu păsările?

Julia privi peste marginea ceștii de ceai la râul luminat de lună de la marginea grădinii.

— Nu știu. A trăit într-o lume diferită de a noastră, cu reguli fundamental diferite. Când citeam despre cazurile documentate de copii sălbatici, era evident că în secolele trecute acești copii erau aduși într-o dimensiune romantică, erau văzuți ca un exemplu de natură adevărată. Necorupți, necivilizați, ei ajunseseră să reprezinte o puritate a omului care nu putea exista într-o societate care dicta regulile de comportament.

— Iar asta ce înseamnă?

— Poate că fetița face parte mai mult din natură decât din civilizație, este mai conectată la lumea naturală – imagini, mirosuri, plante, animale – decât la umanitate.

Ellie nu știu ce să înțeleagă.

— Părea mai mult ceva magic decât științific.

— Ar fi și asta o explicație.

— Și acum ce facem? Cum o facem să vorbească?

Julia o privi.

— Trebuie să învețe că aici este în siguranță. Cred că trebuie să-i arătăm ce este o familie. Poate că i se va părea cunoscut, poate o va face să-și amintească. Și o vom învăța exact cum ai învăța și un copil de doi ani: câte un cuvânt pe rând.

•

Mai târziu în acea seară, după ce Ellie mersese la culcare, Julia stătea întinsă în pat, holbându-se

la tavan. Era prea agitată ca să poată dormi. I se părea că sângele îi tremură în vene.

Stai.

Acel moment continua să i se repete în minte, la nesfârșit. De fiecare dată când își amintea, simțea un fior de stupoare din cauza a ceea ce însemna.

Până în acea seară, până în acel moment în care Alice rostise primul cuvânt, Julia nici măcar nu realizase cât de pierdută se simțea, cât de departe căzuse. Încrederea ei fusese fragilă și alunecoasă. Însă acum îi *revenise.* Era din nou ea însăși.

Și nu avea să mai renunțe niciodată la ea. La prima oră a dimineții, avea să apeleze echipa de medici și cercetători care voiau să o studieze pe Alice și avea să le spună să o lase baltă. Apoi avea să convingă DSHS că nu aveau niciun motiv de îngrijorare în legătură cu plasamentul actual al fetiței.

Poate că aceasta fusese lecția pe care trebuise să o învețe în urma tragediei lui Amber, semnul care lipsise și pe care fusese atât de disperată să îl găsească.

În meseria ei, eșecurile erau inevitabile. Pierderi sfâșietoare. Însă, pentru a fi cea mai bună, trebuia să își păstreze neclintită credința că reușește să facă o diferență.

Era din nou puternică. Niciun apel din partea cercetătorilor sau a așa-numiților colegi, nici întrebările presei nu aveau să o mai distrugă vreodată. Nimeni nu putea să o îndepărteze pe Alice de ea.

Simți nevoia să vorbească cu cineva, să împărtășească triumful; însă o singură persoană ar fi putut înțelege.

Ești nebună, *Julia.*

Dădu pătura la o parte și coborî din pat. Îmbrăcându-se cu o pereche de pantaloni vechi de trening și un tricou albastru, Julia sărută obrazul moale al lui Alice și părăsi camera.

Lângă dormitorul lui Ellie, făcu o pauză. De sub ușă nu se vedea nicio lumină, iar dinăuntru nu se auzea niciun sunet.

Nu voia să-și trezească sora. În afară de asta, Ellie nu putea aprecia cu adevărat importanța evenimentelor din acea seară.

Fără să mai stea pe gânduri, plecă. Se urcă în mașină și conduse către vechea autostradă. Nu mai erau alte mașini pe șosea la acea oră târzie, lumea era întunecată și nemișcată. Stelele erau împrăștiate pe cer ca într-un tablou al lui Jackson Pollock.

Chiar înainte de intrarea în parcul național, viră pe drumul pietruit. După ultima curbă, opri farurile. La adăpostul întunericului, intră la el în curte.

De fapt, nici ea nu știa de ce se afla acolo, cu mașina parcată în fața casei lui ca o adolescentă într-o sâmbătă singuratică. Asta nu era tocmai adevărat. Poate că nu voia să recunoască motivul pentru care se afla acolo, însă îl cunoștea. Indiferent de cât de des își spunea că e o idioată – o muscă zburând direct în pânza de păianjen – părea că nu se poate opri.

Coborî din mașină și traversă curtea cufundată în întuneric, auzind susurul blând al lacului de-a lungul malului.

•

Max auzi mașina apropiindu-se și speră că nu era vorba despre o urgență medicală. Aceasta era singura lui seară liberă din acea săptămână și deja terminase cel de-al doilea pahar de whisky.

Auzi pași pe terasă, apoi un ciocănit la ușa din față.

— Sunt aici, strigă el. Pe terasă.

Urmă o pauză, un moment lung de liniște. Când era pe punctul de a striga din nou, auzi sunetul pașilor.

Era Julia. Văzându-l în cadă, se opri în loc.

Stătea chiar sub becul portocaliu care ilumina terasa acoperită. Nu o mai văzuse de când se întâlniseră la restaurant, și totuși, dacă era sincer, se gândise adesea la ea. Nu putu să nu observe cât de palidă arăta, cât de slabă și de trasă la față. Structura ei osoasă impresionantă arăta acum ascuțită și tăioasă, bărbia îi era mai ascuțită decât la început.

Însă ochii fură cei care îi atraseră atenția și care îl cuprindeau așa cum un copil își strânge jucăria preferată.

— Un jacuzzi, domnule doctor? Ce clișeu!

— Am fost la cățărat astăzi. Mă omoară spatele. Intră și tu.

— Nu am costum de baie.

— Uite, o să sting lumina. Apăsă întrerupătorul, iar jacuzzi-ul rămase în întuneric. Găsești vin în frigider, iar paharele sunt deasupra chiuvetei.

Julia rămase acolo o perioadă îndelungată. Atât de mult încât Max crezu că avea să îi refuze invitația. Într-un final, se întoarse și plecă. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se.

Câteva momente mai târziu, se întoarse ținând un pahar de vin și cu un prosop în jurul ei.

— Închide ochii, spuse ea.

— Îți văd bretelele de la sutien, Julia.

— Ai de gând să închizi ochii?

— Parcă am fi în clasa a opta. Vrei să ne jucăm „învârte sticla” mai târziu? Mă îndoiesc că…

Julia se îndepărtă.

— Bine, bine, consimți el râzând. Am închis ochii.

O auzi întorcându-se, auzi zgomotul înfundat al prosopului căzând pe un scaun și clipocitul stins al apei în timp ce Julia intră în jacuzzi. Apa îi atinse pieptul, iar preț de o fracțiune de secundă, Max crezu că îi simți atingerea.

Deschise ochii.

Julia era lipită de partea ei de cadă, cu brațele întinse lângă ea. Sutienul alb de dantelă pe care îl

purta devenise transparent, iar Max văzu umflătura sânilor deasupra materialului și a apei, dar și cercurile întunecate ale sfârcurilor ei abia acoperite.

— Te holbezi, spuse ea, sorbind din vin.

— Ești frumoasă.

Fu surprins de tonul tremurat al vocii lui, surprins de cât de mult dorea să o aibă.

— Încerc să calculez cam de câte ori ai spus asta femeilor care au fost suficient de naive încât să intre în acest jacuzzi.

— Tu ești naivă?

Julia îl privi.

— Cu siguranță. Însă nu sunt idioată. Idiot din partea mea ar fi să fiu dezbrăcată.

— De fapt, tu ești prima femeie care a intrat în jacuzzi-ul ăsta.

— Îmbrăcată, vrei să zici.

Max râse.

— Acele petice transparente nu pot fi considerate haine. Dar nu. Vreau să zic prima femeie – îmbrăcată sau nu – care se află aici.

Se încruntă.

— Vorbești serios?

Se întoarse ușor, privind lacul. În depărtarea cufundată în nuanțe de cărbune, două lebede albe pluteau lenește pe suprafața apei. Lumina lunii le făcea penele să strălucească.

Liniștea deveni stânjenitoare. Trebuie să fi observat și Julia asta, fiindcă se întoarse și îi spuse:

— Spune-mi ceva adevărat, Max. Nu știu nimic despre tine.

— Ce ai vrea să știi?

— De ce ești aici, în Rain Valley?

Îi dădu răspunsul pe care îl dădea tuturor.

— Erau prea multe împușcături între bandele din L.A.

— De ce am senzația că asta este doar o parte a poveștii tale?

— Mereu uit că ești psihiatru.

— Și unul chiar bun. Zâmbi. Săritul la concluzii nu se pune la socoteală. Așadar, spune-mi.

Max ridică din umeri.

— Aveam niște probleme personale, așa că am hotărât să fac niște schimbări. Mi-am dat demisia și m-am mutat aici. Ador munții.

— Probleme personale?

Bineînțeles că se concentră pe partea care era mai importantă.

— Asta este deja prea adevărat, spuse încet.

— Uneori trebuie să scapi de toate.

Max dădu afirmativ din cap.

— A fost ușor să părăsesc Los Angeles. Familia mea este atât de nebună încât ar putea lucra la circ, fiecare dintre ei. Părinții mei, Ted și Georgia, înainte să întrebi, sunt acum în concediu de la serviciul lor ca profesori la Berkley. Călătoresc prin America Centrală într-o rulotă pe nume Dixie. Ultima oară când am vorbit, căutau o specie de gândac care a dispărut de milioane de ani.

Julia zâmbi.

— Ce predau?

— Biologie și chimie organică. Sora mea, Ann, este în Thailanda. Ajutor în urma tsunamiului. Fratele meu, Ken, lucrează într-un grup de experți din Țările de Jos. Nimeni nu l-a mai văzut de aproape zece ani. În fiecare an primesc o felicitare de Crăciun pe care scrie: „Cele mai bune urări dumneavoastră și familiei! Dr. Kenneth Cerrasin”.

Julia râse atât de tare încât scoase un fornăit. La acel sunet, începu să râdă și mai tare. Max își dădu seama că râdea și el odată cu ea.

— Iar eu credeam că familia mea era ciudată.

— Nici măcar nu se compară, spuse el cu un zâmbet larg.

— Au fost alături de tine atunci când… ai avut necazuri?

Zâmbetul lui Max păli.

— Chiar știi cum să lovești, nu glumă.

— Defect profesional. Doar că… știu cât de singură m-am simțit eu în timpul dezastrului din L.A.

— Nu suntem genul ăla de familie.

— Deci și tu ai fost de unul singur.

Max își puse băutura jos.

— Dar *tu* de ce ești aici, Julia?

— În Rain Valley? Știi deja de ce.

— Aici, spuse el, mai încet.

— Alice a vorbit astăzi. A spus „Stai”.

— Știam că ai să reușești.

Un zâmbet îi cuprinse fața; apăru dintr-odată, ca și cum ar fi luat-o prin surprindere. Lumina de pe terasă îi cuprindea pielea, i se încurca în păr, îi făcea genele să pară ca o pânză de păianjen și fragile pe obraji. Se mișcă ușor, iar apa făcu valuri pe pieptul ei.

— Adevărul este că… Am așteptat să se întâmple asta în fiecare zi, timp de săptămâni întregi…

— Și?

— Și apoi s-a întâmplat, iar eu nu mă puteam gândi decât la faptul că voiam să-ți spun ție.

Max nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi încercat – însă nici măcar nu încercă. Elimină mica distanță dintre ei și o sărută. Era un fel de sărut de care uitase că se putea întâmpla. Șoptindu-i numele, își plimbă mâna dreaptă de-a lungul spatelui ei gol și o întinse până la sânul ei. Abia reuși să-i simtă forma rotundă când Julia se îndepărtă de el.

— Iartă-mă, spuse ea, arătând atât de palidă și de cutremurată pe cât se simțea și el. Trebuie să plec.

— Există ceva între noi, spuse el.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să își dea seama de ceea ce avea să spună.

— Da, răspunse ea. Din cauza asta plec.

Se priviră intens. Max avu senzația stranie că pierdea ceva valoros.

În sfârșit, Julia ieși din jacuzzi, intră în casă și își luă hainele. Fără să se mai întoarcă să-și ia rămas-bun, plecă.

Max rămase acolo mult timp, singur, uitându-se în gol.

•

Julia îl visă pe Max toată noaptea. Era atât de cuprinsă de pânza lui încât, atunci când se trezi, îi luă câteva clipe să își dea seama că cineva bătea în ușa dormitorului. Suna ca o armată în marș. Se ridică pe pat. Nu era nicio armată la ușa ei. În loc de asta, lângă ușa închisă era o fetiță mică și hotărâtă.

Julia zâmbi. *Asta* era ceea ce conta, nu o întâlnire aproape sexuală.

— Mi se pare că cineva vrea să iasă din nou afară.

Julia își legănă picioarele și coborî din pat.

După rutina de toaletă, se întoarse în dormitor, îmbrăcată cu o pereche de blugi decolorați și un pulover vechi gri.

Alice bătu din picior și dădu un pumn în ușă, mârâind ca să accentueze ceea ce voia.

Julia se îndreptă liniștită către masa de lucru, unde erau împrăștiate toate cărțile, cuburile și păpușile. Acolo, se așeză și își puse picioarele pe masă.

— Dacă o fetiță vrea să iasă afară, ar trebui să se folosească de cuvinte. Alice se încruntă și lovi ușa din nou. Asta nu va funcționa, Alice. Vezi tu, acum știu că poți să vorbești. Se ridică și se îndreptă către fereastră, arătând cu degetul către curtea care tocmai începea să prindă culoarea roz a răsăritului. Afară. Repetă de multe ori cuvântul, apoi merse lângă Alice și luă mâna fetiței, conducând-o către baie.

Arătă către ea însăși în oglindă.

— Ju-li-a, spuse ea. Poți să repeți asta? Ju-li-a.

— Ea, șopti Alice.

Inima Juliei tresări la auzul vocii lui Alice, care era mai mult o șoaptă plină de ezitare.

— Ju-li-a, spuse din nou, apăsându-și pieptul cu mâna. Julia.

Văzu momentul în care Alice înțelese. Copila scoase un sunet care marca descoperirea, iar buzele formară un cerc.

— Giulii.

Julia zâmbi larg. Probabil că așa se simțeau oamenii atunci când escaladau Everestul fără oxigen. Amețiți și bucuroși de victorie.

— Da. Da. Julia. Apoi arătă reflexia lui Alice în oglindă. Sunetul „ia" este greu de pronunțat, nu-i așa? Acum, spune-mi cine ești tu. Atinse pieptul lui Alice, în același fel în care îl atinsese și pe al ei.

Încruntătura lui Alice se intensifică.

— Fata?

— Da! Da! Tu ești fată. Atinse din nou pieptul lui Alice. Cine ești tu? Julia. Eu. Dar tu?

— Fata, spuse ea din nou, iar încruntătura i se transformă într-o grimasă.

— Știi cum te cheamă, micuțo?

De această dată nu primi niciun răspuns. Alice așteptă un moment îndelungat, încă încruntată, apoi bătu ușa cu pumnul încă o dată.

Julia nu putu reprima un hohot de râs.

— Poate că nu ai cine știe ce vocabular, copilă, dar cu siguranță știi ce vrei și înveți repede. Bine. Haide să mergem afară.

•

Ceea ce începuse ca o dimineață răcoroasă și senină se transforma încet într-o după-amiază amenințătoare. Nori grei cenușii se izbeau unii de ceilalți și formau o masă care arăta ca un fel de lână metalică. Soarele slab care îl ademenise pe Max la munte în acea zi friguroasă de toamnă aproape că dispăruse cu totul. Din când în când, câte o rază de lumină străbătea printre nori, însă în

ultima oră chiar și acele momente de aur deveniseră din ce în ce mai rare.

În curând avea să înceapă ploaia.

Știa că ar trebui să se grăbească, însă coborârea de pe o stâncă avea să dureze mai mult timp. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la nebunie cu privire la cățărat: nu era ceva ce puteai controla.

Max ajunse la o crevasă. Dedesubtul lui, o muchie de mărimea unei sănii ieșea din stâncă. Asudând puternic, continuă să coboare încet, către partea stângă, alegându-și punctele de sprijin cu o grijă extraordinară. Se apropia de finalul traseului. Sfârșitul zilei era un moment periculos pentru alpiniști. Era cât se poate de ușor să-și lase gândurile să plutească la următorul pas, la împachetarea proviziilor și la drumul înapoi, la…

Julia.

Își scutură capul ca să-l limpezească. Transpirația îi încețoșa privirea. Preț de o clipă, granitul arăta ca o foaie netedă. Își șterse ochii, clipi, până când apărură din nou relieful, cornișele și mușchii. O picătură de ploaie îi lovi fruntea cu atâta putere încât tresări. În câteva momente, cerurile s-au deschis și s-au dezlănțuit. Tunetele vuiau printre munți, iar ploaia răpăia asupra lui.

Ajunse la cornișă și se opri, privind în jos. Nu se afla mai departe de doisprezece metri de pământ. Nu mai era nevoie de coardă pentru această porțiune. Ar fi durat mai mult să își pregătească echipamentul, să se pregătească, iar furtuna deja începuse. Vântul zguduia copacii și îi biciuia fața.

Coborî puțin câte puțin, atârnat peste margine.

Își dădu seama instantaneu că făcuse o greșeală. Stânca scârțâi și se mișcă, începând să se răsucească. Pietricele și praf căzură asupra lui, lovindu-i fața și orbindu-l.

Avea să cadă.

Din instinct se retrase, încercând să caute marginile și bolovanii aflați sub el.

Apoi se văzu în aer, fără nicio legătură de care să se țină; căzând cu viteză. O piatră i se izbi de obraz, iar alta se opri în șold. Bolovanul pe care îl folosise drept cornișă căzu odată cu el. Loviră pământul în același timp. Se simțea ca și cum cineva tocmai îl lovise în piept cu o lopată.

Rămase întins pe jos, ametit, simțind ploaia plesnindu-i obrajii, șiroind de-a lungul gâtului.

În sfârșit, reuși să se târască până se ridică în picioare pe pământul noroios și își evaluă situația. Nu avea oase rupte, nici răni deschise.

Ce noroc!

Problema era că nu se simțea norocos. Stând acolo, lângă bolovanul care l-ar fi putut ucide, ridicându-și privirea la piatra alunecoasă ce forma suprafața stâncii, își dădu seama de altceva.

Nu se simțea plin de viață, nu îi venea să râdă victorios. Se simțea… idiot.

Își ridică echipamentul, reîmpachetă rucsacul și porni în jos pe poteca lungă și șerpuitoare către locul în care își parcase mașina.

Pe tot drumul până acolo – și pe tot drumul spre casă – încercă să-și mențină mintea goală de orice gânduri. Fără a reuși acest lucru, încercă să retrăiască momentul semieșecului lui și să se bucure de el. Niciuna dintre încercări nu avu succes.

Nu se putea gândi decât la Julia, la cum arăta în jacuzzi, la gustul ei, la cum sunase atunci când spusese „totul sau nimic”.

Și la cum îl făcuseră să se simtă acele cuvinte.

Nu era de mirare că nu mai putea obține acel val de adrenalină de la alpinism în acea zi. Pericolul real se afla într-o altă direcție.

Totul sau nimic.

Capitolul 18

În cele două săptămâni trecute de când i-am arătat lui Alice o frântură din lumea exterioară, a devenit cu totul alt copil. Totul o fascinează. Mă apucă în mod constant de mână și mă trage într-un loc în care arată un obiect cu degetul și întreabă „Ce?” Reține fiecare cuvânt pe care i-l spun, amintindu-și cu ușurință și cu o voință care mă surprinde. Pot doar să presupun că nevoia ei de comunicare este atât de intensă din cauza faptului că i-a fost reprimată în trecut. Acum pare disperată să facă parte din noua lume în care a intrat.

Începe încet să-și exploreze și emoțiile. Înainte, când era încă în stadiul nonverbal, o mare parte a furiei îi era direcționată către sine însăși. Acum, ocazional, își poate exprima furia corespunzător. Ieri, când i-am spus că venise ora de culcare, m-a lovit. Acceptarea socială va apărea într-un stadiu ulterior. Pentru moment, sunt mulțumită să văd că se enervează.

Este în curs de a dezvolta și un simț al posesiei, ceea ce reprezintă un pas pe calea către conștiința de sine. Adună toate obiectele roșii și are un loc special desemnat pentru cărțile „ei”.

Încă nu și-a desemnat un nume, nici nu a acceptat „Alice”. Aceasta reprezintă o sarcină care necesită mai multă muncă. Un nume este parte integrantă în dezvoltarea conștiinței de sine.

Nu fac prea multe progrese în legătură cu viața ei anterioară. Evident, până în momentul în care poate comunica mai complex, nu poate apărea o descoperire prea avansată a amintirilor, însă sunt răbdătoare. Pentru moment, sunt profesoara ei. Este o misiune surprinzător de satisfăcătoare.

Julia tăie ultimele două propoziții și le desemnă ca având un caracter prea personal, apoi puse pixul

jos.

Alice se afla la masă, „citind” o versiune în imagini a poveștii *Iepurele de catifea.* Nu făcuse nicio mișcare de aproape o oră. Părea fermecată.

Julia puse agenda deoparte și se îndreptă către masă. Se așeză lângă Alice, care o prinse imediat de mână, strângând cu putere. Cu mâna care îi rămăsese liberă arătă către carte și mormăi.

— Folosește cuvinte, Alice.

— Citește.

— Ce să citesc?

— Cart.

— Cine vrea să citesc?

Alice se încruntă intens.

— Fata?

— Alice, spuse Julia cu blândețe. Petrecuse cea mai mare parte din ultimele două săptămâni încercând să o facă pe Alice să-și dezvăluie numele real. Cu fiecare zi care trecea, totuși, și cu fiecare ocazie în care inteligența înnăscută a fetiței ieșea la iveală, Julia își întărea convingerea că oricine ar fi fost această fetiță, nici ea nu-și amintea – sau nu știuse niciodată – numele ei real. De fiecare dată când Julia se gândea la acest lucru, se simțea devastată, însemna că, cel puțin în anii de formare ai fetei, după aproximativ optsprezece luni până la doi ani, nimeni nu o strigase pe nume. Alice, repetă ea încet. Alice vrea ca Julia să-i citească din carte?

Alice bătu cartea cu palma, dând din cap și zâmbind.

— Citește. Fata.

— Uite, dacă te joci cu cuburile câteva minute, am să-ți citesc. Bine?

Alice o privi cu dezamăgire.

— Știu. Zâmbind, Julia se aplecă și luă cutia de cuburi. Le așeză pe masă, aranjându-le cu grijă. Erau cuburi mari din plastic, cu numere pe o latură și litere pe altă latură. Adesea le folosea pentru a o învăța alfabetul pe Alice, însă astăzi aveau să

înceapă să numere. Ia cubul care are numărul unu pe el. Unu.

Alice luă imediat singurul cub roșu de pe masă și îl trase către ea.

— Bravo. Acum numărul patru.

Continuară să numere aproape o oră. Progresul lui Alice era cu adevărat uimitor. În mai puțin de două săptămâni, memorase toate numerele până la cincisprezece. Rareori făcea o greșeală.

Însă pe la ora trei fetița deveni irascibilă și obosită. Se apropia ora de somn. Bătu cartea din nou.

— Citește.

— Bine, bine.

Julia se aplecă și o trase pe Alice în poală. O ținu strâns, netezindu-i părul mătăsos și negru pe spate. În sfârșit, Alice își puse degetul mare în gură și așteptă.

Julia începu să citească. Abia trecuse de primul paragraf, când Alice se încordă și mârâi încet.

O clipă mai târziu se auzi un ciocănit la ușă.

Alice mârâi din nou, apoi se opri, ca și cum și-ar fi amintit că se afla într-o lume a cuvintelor.

— Speriată, șopti ea.

— Știu, scumpo.

Ellie deschise ușa și intră în cameră.

Alice scoase un sunet gutural, se strecură din poala Juliei și fugi către ascunzătoarea ei dintre plantele din ghiveci.

Ellie oftă.

— Oare va înceta *vreodată* să-i fie frică de mine?

Julia zâmbi.

— Dă-i timp.

Ellie privi în jurul camerei.

— Cum se descurcă?

— E ca un copil mic în dezvoltare. Învață cuvinte și citirea expresiilor și a limbajului corpului ca să aibă totul sens.

— Cum să-i explic că îmi pare rău? Cum o fac să înțeleagă că am prins-o pentru binele ei?

— Nu poate înțelege o idee atât de complexă încă.

— Am treizeci și nouă de ani și nu pot să fac o copilă să mă placă. Nici nu e de mirare că sunt sterilă. Dumnezeu a văzut ce potențial de părinte am.

— Nu ești sterilă.

— Și dacă nu aș fi, s-a terminat oricum. Ovulele mi se ofilesc mai repede decât un pește pe grătar.

Julia se îndreptă către sora ei și spuse cu blândețe:

— Asta este cam a cincea oară când îmi spui că îți dorești să ai copii.

— Dorința apare în cele mai stranii momente.

— Așa e cu visurile. Nu le poți scufunda. Uite ce, Ellie, de ce nu încerci să creezi o legătură cu Alice? Te învăț eu cum.

Ellie oftă cu tristețe.

— Da, sigur. Nu pot să fac nici câinii să asculte.

— Alice îți va acorda o șansă. Trebuie doar să petreci timp cu ea.

— Nu poate suporta să se afle în aceeași cameră cu mine.

— Încearcă mai mult. În seara asta, o să-i citești o poveste după cină. Eu o să merg jos și o să vă las singure.

Ellie păru să ia în considerare această variantă.

— Va rămâne în pădurea improvizată.

— Atunci mai încerci o dată mâine-seară. Mai devreme sau mai târziu, îți va acorda o șansă.

— Chiar crezi asta?

— Știu asta.

Ellie păru să se gândească la asta.

— Bine, haide să încercăm. O privi pe Julia. Mulțumesc.

Julia dădu din cap.

Ellie era pe punctul de a pleca. În dreptul ușii, se opri și se întoarse.

— Aproape că uitasem de ce am venit. Joi este Ziua Recunoștinței. Știi să gătești?

— Salate. Tu?

— Numai mese care presupun brânză topită.

— Facem o pereche jalnică.

— Așa este.

— Am putea încerca să gătim vechile rețete ale mamei, spuse Julia. O să comand un curcan astăzi și o să merg la cumpărături. Cât de greu poate fi?

— Va fi ca în vremurile de demult cu mama și tata. Putem să invităm și alți oameni.

— Familia lui Cal? întrebă Julia.

— Firește. Mai e și altcineva pe care ai vrea să inviți?

— Ce zici de Max? El nu are familie aici.

Privirea lui Ellie fu ca un laser.

— Nu, spuse ea încet. Nu are.

— Atunci… o să-l sun.

— Te joci cu focul, surioară, iar tu te arzi ușor.

— Da, sigur.

•

— Ai văzut cât de mult unt trebuie să pun în sosul mamei? Nu are cum să fie corect.

Ellie nu se deranjă să-i răspundă surorii ei. Avea propriile probleme. Undeva în acel curcan (ce naiba avusese Julia în cap atunci când cumpărase o pasăre de nouă kilograme? Aveau să mănânce curcan până la Paște) se afla o pungă plină cu organe pe care nu voia să le mănânce, dar pe care nici nu voia să le gătească.

— Crezi că punga cu măruntaie se va dizolva în timpul gătirii? Dacă mai împing mult mâna prin fundul păsării ăsteia, o să-mi văd propriile degete. Julia se gândi la sarcina pe care o avea de îndeplinit și se încruntă. Ai un defibrilator de casă?

Ellie izbucni în râs.

— Aha! spuse ea o clipă mai târziu, găsind punga și trăgând-o afară. Apoi unse pasărea cu unt (spre teroarea Juliei) și o puse în tava de la bunica

Dotty. Ai de gând să pui o parte din sos în interiorul curcanului?

— Bănuiesc că da.

Când pasărea era umplută și în cuptor, Ellie se uită în bucătărie.

— Ce mai urmează? Julia își scoase părul din ochi și oftă. Era doar nouă dimineața și deja arăta atât de obosită pe cât se simțea Ellie. Bănuiesc că am putea să ne apucăm de rețeta cu mazăre de la mătușa Vivian.

— Am urât-o întotdeauna. Mazăre și supă de ciuperci? De ce nu facem o salată? Avem o pungă în frigider.

— Ești un geniu.

— Ți-am spus asta ani de zile.

— Mă apuc eu de cartofi. Julia se îndreptă către terasă. Când deschise ușa, aerul rece o învălui, amestecându-se cu aerul fierbinte care venea dinspre șemineul care trosnea, creând un amestec perfect de căldură și aer rece. Se așeză pe prima treaptă. O pungă de cartofi era la picioarele ei, alături de un curățător.

Ellie turnă șampanie și suc de portocale în două pahare și își urmă sora pe terasă.

— Uite aici. Cred că vom avea nevoie de alcool. Anul trecut, o doamnă din Portland a servit ciuperci sălbatice la cină și a omorât toți oaspeții.

— Stai liniștită, sunt medic.

Râzând, Ellie îi dădu un pahar și se așeză.

Priviră împreună curtea. Ellie era îmbrăcată într-o rochie dantelată frumoasă și colanți roz și stătea pe o pătură din lână. Erau păsări în jurul ei, în mare parte corbi și prigori, luptându-se între ei pentru a ciuguli din palma ei. Lângă ea, o pungă de chipsuri vechi reprezentau o sursă nesfârșită de firimituri.

— De ce nu îi duci și ei un pahar cu suc? E tare calmă când e cu păsările lângă ea. Ar fi un moment bun să începi să creezi o legătură cu ea.

— Arată ca și cum ar fi scoasă dintr-un film al lui Hitchcock. Dacă încep păsările să-mi scoată ochii?

Julia râse.

— Vor zbura când ajungi acolo.

— Dar…

Julia atinse brațul lui Ellie.

— E doar o fetiță care a trecut prin iad. Nu îți imagina alte lucruri despre ea.

— O să fugă de mine.

— Atunci vei încerca din nou. Julia băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase o cană roșie de măsurat. Dă-i asta.

— Încă e înnebunită după culoarea roșie?

— Da.

— Oare de ce?

— Nu am nicio idee încă. Julia se ridică. Merg să pun masa. Te vei descurca.

— Bine.

Ellie simți privirea Juliei în ceafă în timp ce cobora treptele și porni pe iarbă.

În spatele ei, plasa de la intrare se deschise și se închise cu zgomot. La acel zgomot, păsările croncăniră și zburară. Erau atât de multe, încât preț de o secundă erau ca o pată pe cerul cenușiu.

Ellie călcă pe o ramură care se rupse.

Alice tresări și se întoarse. Rămase ghemuită, părând că se simțea încolțită, deși întreaga curte era deschisă în jurul ei. Frica se adună în ochii fetei, lucru care o făcea pe Ellie să se simtă profund inconfortabil.

Nu era obișnuită să se lupte pentru obținerea afecțiunii. Toată viața ei, oamenii o plăcuseră.

— Hei, spuse Ellie, stând nemișcată. Fără plasă. Fără injecție.

Întinse mâinile cu palmele în sus, ca să îi dovedească. Ceașca de măsurare roșie îi strălucea în mâna deschisă.

Alice o văzu și se încruntă. După aproximativ un minut, arătă cu degetul și mormăi.

Ellie simți atracția posibilităților care se desfășurau între ele. Era pentru prima oară când Alice nu fugise de ea.

— Folosește-ți cuvintele, Alice.

Asta spunea Julia întotdeauna.

Pe măsură ce liniștea continua, Ellie încercă o altă metodă, începu să cânte, mai întâi încet, însă pe măsură ce încruntătura lui Alice dispărea și începea să-i ia locul o expresie de interes, Ellie ridică volumul. Doar puțin. Cântă un cântec pentru copii după altul (copila putea să rămână nemișcată *pentru totdeauna*). Când ajunse la „Twinkle, Twinkle, Little Star", întreaga poziție a lui Alice se schimbă. Părea hipnotizată, iar o mișcare care fu aproape un zâmbet îi atinse buzele.

— Stea, șopti Alice exact la momentul potrivit din cântec.

Ellie își reprimă un zâmbet larg printr-o mare forțare de voință. Când se termină cântecul, îngenunche și îi dădu lui Alice ceașca de măsurat.

Alice o mângâie, atinse obrazul cu ea, apoi se uită la Ellie cu speranță.

Acum ce fac?

— Stea.

— Vrei să continui să cânt?

— Stea. Te *uog.*

Ellie făcu așa cum fusese rugată. Era la a treia repetare, când Alice se apropie cu grijă de ea.

Ellie se simți ca și cum ar fi avut o victorie incredibilă. Ar fi vrut să chiuie și să bată palma cu cineva. În loc de asta, continuă să cânte.

La un moment dat, Julia ieși și li se alătură. Toate trei stăteau în iarbă, sub cerul cenușiu de noiembrie, în timp ce curcanul de Ziua Recunoștinței se rumenea în casă, și cântau cântecele tinereții lor.

•

Max știu că ar fi trebuit să plece de acasă de jumătate de oră. În loc de asta, își turnă o bere și porni televizorul. Îi era teamă să o revadă pe Julia.

Totul sau nimic.

Du-te la ea, Max.

Auzea vocea lui Susan în minte, admonestându-l. Dacă s-ar fi aflat acolo, lângă el, i-ar fi aruncat zâmbetul ei pieziș care exprima cât de bine îl cunoaște. Știa că, oricând de mult ar fi fugit, venise momentul în care totul îl prinsese din urmă. Sărbătorile. Luă telefonul și formă un număr de California.

Susan răspunse la primul apel. Se întrebă dacă îi așteptase telefonul.

— Hei, spuse el.

— Hei. Sărbători fericite!

— Ș ție

Așteptă ca ea să mai adauge ceva; liniștea care străbătea prin linia telefonică îl făcu să-și amintească cât de ușor le era odinioară să vorbească.

— A fost o zi grea pentru tine, așa-i? Vocea ei era blândă, tristă. Max auzi voci pe fundal. Vocea unui bărbat. Vocea unui copil.

— Am fost invitat la o masă de Ziua Recunoștinței.

— Asta este grozav. Ai de gând să mergi?

Max auzi îndoiala din glasul ei.

— Da, mă duc.

— Foarte bine.

Mai vorbiră câteva minute despre lucruri mărunte, nimic important, apoi ajunseră la o pauză naturală. În sfârșit, Susan spuse:

— Trebuie să mă întorc. Avem musafiri.

— Bine.

— Ai grijă de tine.

— Și tu, răspunse el. Salută-i pe părinții tăi din partea mea.

— Le voi transmite. Făcu o pauză, iar vocea îi coborî. Încearcă să mergi mai departe, Max. A trecut deja prea mult timp.

Făcea să pară ca și cum ar fi ușor, însă amândoi știau mai bine de atât.

— Nu știu cum să fac asta, Suze.

— Și continui să-ți riști viața. De ce nu încerci să-ți asumi un risc *real*, Max? întrebă ea, oftând.

— Poate că voi face asta, spuse el încet.

La sfârșit, ca de fiecare dată, Max fu cel care închise primul telefonul.

Rămase acolo, holbându-se la ceas. Minutele curgeau. Era timpul. Nu avea niciun motiv să se ascundă în casă, plin de griji, iar adevărul era că *voia* să meargă. Trecuse prea mult timp de când se bucurase de o sărbătoare.

În zborul corbilor, dacă ar urma traseul râului, distanța dintre casele lor era mai mică de doi kilometri. Cu toate acestea, corbii zburau cu mult peste pădurea deasă. De-a lungul vechii autostrăzi și pe River Road, drumul era mai lung. Ploaia din acea săptămână lăsase bălți imense pe drum.

Parcă mașina în fața casei și opri farurile și motorul. Luând sticla de vin de pe bancheta din spate, închise portiera cu șoldul și se îndreptă către casă. Era o casă mică de țară cu o terasă de jur-împrejur, înconjurată de un petic de iarbă care se întindea blând până la râu. O grădină veche de trandafiri se întindea pe o latură a casei. Acum nu erau înfloriți, ci doar spini și frunze înnegrite. Copacii uriași protejau partea de vest a casei, cu vârfurile ațintite către cerul catifelat.

Lui Susan i-ar fi plăcut la nebunie această casă. Ar fi alergat deja prin curte, arătându-i locuri pe care doar ea le putea observa. *Livada o să vină aici… iar leagănul acolo.* Petrecuseră doi ani căutând casa de vis. De ce nu-și dăduseră seama că *orice* casă ar fi ales ar fi devenit exact lucrul pe care îl căutau?

Traversă curtea și urcă încet treptele. Apropiindu-se de ușa de la intrare, auzea muzica. Era vocea lui John Denver: „*Coming home to a place he'd never been before*".

Le vedea prin sticla ovală a ușii de la intrare. Julia și Ellie dansau, atingându-și șoldurile, căzând

și râzând. Alice stătea lângă șemineu, urmărindu-le cu ochi imenși, fără să clipească și mestecând o floare. Din când în când, un zâmbet păru să o ia prin surprindere.

Auzi o mașină oprind în spatele lui. Portierele se deschiseră și se închiseră. Pașii trosneau pe aleea pietruită, însoțiți de vocile ascuțite ale copiilor.

— Doctore!

Era vocea lui Cal cea care îl strigă.

Înainte de a se putea întoarce ca să răspundă, ușa de la intrare se deschise, iar în prag stătea Ellie, uitându-se fix la el. Avea privirea de polițist, analizându-l.

— Mă bucur că ai putut veni, spuse ea, dându-se la o parte pentru a-i face loc să intre.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de catifea verde-smarald și un pulover negru sclipitor, era chiar regina legendară a frumuseții din micul oraș.

Max îi înmână sticlele de vin pe care le adusese.

— Mulțumesc pentru invitație.

La auzul vocii lui, o văzu pe Julia ridicând privirea. Era îngenuncheată lângă Alice în sufragerie.

Ellie îl luă de braț și îl conduse către Julia.

— Uite cine a venit, surioară.

Spunând asta, plecă.

Max se uită insistent la Julia, întrebându-se dacă și ei i se tăiase respirația așa cum simțea el.

Julia se ridică încet.

— Sărbători fericite, Max! Mă bucur că ai venit. Nu am mai petrecut o sărbătoare în familie de ani de zile.

— Nici eu. Max văzu modul în care Julia reacționă la această destăinuire; acele cuvinte creau o legătură între ei, cumva. Așadar, adăugă el repede, ce face micuța sălbatică?

Julia profită de subiect și începu un monolog despre terapia lor. Pe măsură ce vorbea, zâmbea des și o privea pe Alice cu o iubire atât de evidentă încât îl făcea și pe el să zâmbească. Se simți

învăluit de entuziasmul și ocrotirea ei, după care își aminti: totul sau nimic.

Acum Julia dădea dovadă de ce înseamnă *totul.*

— Max? Se încruntă. Te bag în comă, nu-i așa? Îmi pare rău, uneori mă ia valul. Nu voi mai…

Max îi atinse brațul. Dându-și seama de greșeală, își trase mâna rapid înapoi.

Julia îl privi intens.

— M-am tot gândit la tine.

Cuvintele ieșiră din gura lui înainte să le poată opri.

— Da, răspunse ea. Înțeleg ce vrei să zici.

Max nu avu nicio idee de cum să continue conversația, așa că nu mai adăugă nimic. În sfârșit, când tăcerea devenea inconfortabilă, inventă o scuză jalnică și se îndreptă către barul improvizat în bucătărie.

În următoarea oră, încercă să nu o privească pe Julia. Râse alături de Cal, iar Ellie și fetele ajutau în bucătărie.

Cu câteva minute înainte de ora patru, Ellie făcu anunțul că cina, „așa cum e ea", era pregătită. Se grăbiră cu toții ca furnicile, mișcându-se în baie, înghesuindu-se în mica bucătărie, oferindu-se să ajute cu servirea.

În tot acest timp, Julia era îngenuncheată alături de Alice, care stătea ascunsă în spatele unui ficus în ghiveci din sufragerie. Copila era în mod vădit înspăimântată și i se păru cu adevărat magic atunci când Julia schimbă totul. Cu toții erau așezați la masa ovală din stejar, când Julia o trase în sfârșit pe Alice la masă și o așeză pe un scaun între ea și Cal.

Max ocupă ultimul loc disponibil: era chiar lângă Julia.

Din capul mesei, Ellie îi privi prin oceanul de mâncare.

— Mă bucur atât de mult că sunteți cu toții aici. A trecut atât de mult timp de când această masă a găzduit o cină de Ziua Recunoștinței. Acum aș

vrea să urmez o veche tradiție a familiei Cates. Vă prindeți cu toții de mână, vă rog?

Max întinse mâna în partea dreaptă și o prinse pe cea a Amandei. Apoi ridică mâna stângă și o atinse pe Julia. Nu o privi.

Când erau cu toții conectați, Ellie îi zâmbi lui Cal.

— Vrei să începi tu?

Cal păru cufundat în gânduri preț de o clipă, apoi zâmbi.

— Eu sunt recunoscător pentru fiicele mele frumoase. Și pentru faptul că sunt din nou în această casă de Ziua Recunoștinței. Sunt sigur că Lisa ne simte lipsa tuturor acum. Nu e nimic mai rău decât o călătorie de afaceri în timpul sărbătorilor.

Cele trei fiice ale lui Cal vorbiră după.

— Eu sunt recunoscătoare pentru tati…

— … cățelușul meu…

— Cizmele mele noi drăguțe.

Apoi veni rândul lui Ellie.

— Eu sunt recunoscătoare pentru întoarcerea surorii mele acasă.

Julia zâmbi.

— Iar eu sunt recunoscătoare pentru micuța Alice, care m-a învățat atât de multe lucruri. Se aplecă și sărută obrazul fetiței.

Max nu se putea gândi decât la cât de caldă era mâna Juliei palma lui, cât de calm se simțea la atingerea ei.

— Max? spuse Ellie într-un sfârșit.

Cu toții îl priveau, așteptând. El o privi pe Julia.

— Eu sunt recunoscător că mă aflu aici.

Capitolul 19

Iarna veni în pădurea tropicală ca o hoardă de rude lacome care ocupă fiecare milimetru de spațiu și blochează lumina. Ploile începură din plin în cel mai întunecat anotimp al anului, trecând de la o ceață reconfortantă la o burniță neîncetată.

În mijlocul acestei vremi întunecate, Alice înflorea; nu exista niciun alt cuvânt care să o poată descrie cu adevărat. La fel ca o orhidee fragilă, înflorea între pereții casei în care fiecare zi se simțea mai mult ca acasă. Căutarea fetiței pentru un limbaj fusese atât neobosită, cât și disperată. Acum lega câte două cuvinte în mod regulat – uneori chiar trei. Știa cum să-și exprime ideile și dorințele celor două femei care deveniseră întreaga ei lume.

Pe cât de uimitoare fuseseră progresele lui Alice, cele ale Juliei erau probabil și mai surprinzătoare. Zâmbea mult mai ușor și mai des, făcea glume extrem de proaste la cină și dansa cu ele cât ai bate din palme. Încetase să mai alerge în fiecare dimineață și câștigase câteva kilograme de care avea o nevoie disperată. Însă cel mai important, își recăpătase încrederea. Era atât de mândră de realizările lui Alice. Cele două încă petreceau fiecare oră a zilei împreună – cu proiecte artistice, lucrând cu litere și numere, făcând plimbări lungi prin pădure. Păreau că pot comunica telepatic, într-atât de apropiate erau. Alice încă o urma pe Julia peste tot; adesea, ținea o mână în buzunarul Juliei sau prinsă de curea. Însă din ce în ce mai des, Alice pleca în propriile ei aventuri. Uneori se ducea și la „Lellie”, ca să-i arate un flecușteț pe care îl făcuse sau găsise. Aproape în fiecare seară, Ellie îi citea o poveste înainte de culcare, în timp ce Julia scria în agendă. În ultima vreme, Alice începuse să se ghemuiască lângă Ellie atunci când era timpul pentru poveste.

În serile foarte bune, mângâia piciorul lui Ellie și spunea:

— Mai mult, Lellie. Mai mult.

Ellie știa că toate acestea ar fi trebuit să o facă fericită. Era așa cum visaseră părinții lor dintotdeauna pentru viitorul fiicelor lor, că în sfârșit aveau să fie împreună din nou în casa de pe River Road – ei bine, nu se putea mai bine de atât.

Aceste lucruri o făceau fericită pe Ellie. Însă, în același timp, nu o făceau.

Nefericirea era fadă și ieșea arareori la iveală, ca pânza unui păianjen în pădurile întunecate. O vedeai numai atunci când o căutai sau când te avântai în afara potecii. Noua apropiere tandră între cele trei fete sublinia uneori singurătatea din viața ei. O femeie care se îndrăgostea atât de des pe cât o făcea ea nu se aștepta să atingă vârsta de patruzeci de ani de una singură. Deși era fericită pentru Julia, uneori Ellie privea legătura din ce în ce mai strânsă pe care o avea cu Alice și îi îndurera inima. Fie că Julia știa sau nu acest lucru – sau o recunoștea –, ea devenea mama lui Alice. Aveau să părăsească acea casă într-o zi, să-și găsească propriul cămin, iar Ellie avea să rămână singură, la fel ca înainte. Numai că de această dată ar fi diferit, pentru că făcuse din nou parte dintr-o familie. Nu voia să se întoarcă la viața de dinainte, unde munca, prietenii și visul de a se îndrăgosti din nou îi ocupau toată viața. Nu știa dacă asta avea să mai fie suficient. Acum că trăise într-o casă în care un copil se juca, te urma peste tot și te săruta de noapte bună, avea să se mai descurce pe cont propriu?

— Nu arăți așa de bine, spuse Cal din partea cealaltă a încăperii.

— Serios? Ei bine, și tu ești urât.

Cal izbucni în râs. Dându-și jos căștile, puse creionul pe masă și ieși din birou. Câteva momente mai târziu, se întoarse cu două cești de cafea.

— Poate ai nevoie de puțină cofeină. Îi înmânăceașca.

Ea ridică privirea către el, întrebându-se de ce nu i s-ar părea atractiv un bărbat ca el – un bărbat care să se țină de promisiuni, cu care să crească copii și de care să rămână îndrăgostită. O, nu. Ea trebuia să cadă pe spate în fața bărbaților „cu probleme”. Bărbați care aveau părul prea lung și aveau probleme în a păstra un loc de muncă, și care confundau „da, vreau” cu „da, voiam” prea repede.

— Lucrul de care am eu nevoie este o viață nouă.

Cal trase un scaun de la biroul lui și îl așeză la biroul ei.

— Ajungem la acea vârstă.

— Odinioară îmi ziceai că sunt nebună când îți spuneam asemenea lucruri.

Cal se sprijini pe scaun și își ridică picioarele pe biroul lui Ellie. Ea nu putu să nu observe că tălpile tenișilor lui erau acoperite cu cerneală mov. Cineva scrisese numele fiicei lui celei mici pe talpa de cauciuc, înconjurat de inimioare și stele roz.

Acea imagine îi făcu inima să tresalte.

— Se pare că cineva a vrut să decoreze încălțările lui tati.

— Lui Sarah i s-a părut că pantofii mei erau de tocilari. Nu trebuia să-i dau niciodată setul de carioci.

— Ești norocos să ai fetele, Cal. Ellie oftă. Întotdeauna am crezut că eu voi fi cea cu trei fiice. De ambele dăți în care am fost căsătorită, am încetat să mai iau pastila și am început să mă rog. Încercă să zâmbească. Cred că am mai degrabă avocați de divorț decât bebeluși.

— Ai treizeci și nouă de ani, Ellie. Nu cincizeci și nouă. Jocul nu a luat sfârșit.

— Dar așa se simte, hmm?

Cal își dădu ochii peste cap.

— O, Dumnezeule, Ellie! Nu te plictisești niciodată să repeți aceeași poveste?

Ellie își îndreptă spatele. Părea nervos pe ea. Nu avea niciun sens. Întotdeauna putuse conta pe Cal.

— Ce vrei să spui?

— Ne apropiem de patruzeci de ani, dar tu încă te comporți ca și cum ai fi regina balului, așteptând să fii luată pe sus de căpitanul echipei de fotbal. Lucrurile nu mai stau așa. Iubirea te distruge cu totul și te reface ca pe o jucărie stricată, cu tot felul de crăpături și margini zdrențuite. Nu e vorba despre a te îndrăgosti. Este vorba despre *aterizare*, despre a rămâne acolo unde ai spus că vei rămâne și a lucra să păstrezi iubirea puternică. Nu ai înțeles niciodată asta.

— E ușor pentru tine să spui asta, Cal. Ai o soție și copii care te iubesc. Lisa…

— M-a părăsit.

— Poftim?

— Din august, adăugă el încet. Am încercat să rămânem separați în aceeași casă, pentru fete. Însă au fost prea inteligente pentru așa ceva. Mai ales Amanda. E la fel cum era și Julia la acea vârstă. Vede totul și nu îi este teamă să pună întrebările grele. Lisa s-a mutat din dormitorul nostru înainte de Ziua îndrăgostiților. Chiar înainte să înceapă școala, a plecat de tot.

— Și cum rămâne cu fetele?

Ellie abia reuși să rostească întrebarea.

— Rămân cu mine. Lisa lucrează prea mult. Din când în când se simte singură, își amintește că este mamă și sună sau vine pe la noi. Este îndrăgostită acum. Nu am mai auzit de ea de săptămâni întregi. Cu excepția actelor de divorț. Vrea să vând casa și să împărțim banii.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus asta. Lucrăm împreună în fiecare zi. *În fiecare zi.*

O privi într-un mod straniu.

— Când a fost ultima dată când m-ai întrebat ceva despre viața mea, El?

Ellie se simți împunsă de remarca lui.

— Mereu te întreb ce faci.

— Și îmi dai cinci secunde să-ți răspund înainte să deschizi un subiect mult mai interesant. De obicei care privește viața ta. Cal oftă și își trecu o mână prin păr. Nu te judec, Ellie. Doar îți spun adevărul.

Privirea din ochii lui Cal era una de milă și probabil de dezamăgire.

Se ridică încet.

— Uită de asta. Nu trebuia să-ți spun toate astea. Doar că m-ai prins într-o zi proastă. Mă simt destul de deprimat. Cred că aveam nevoie de un prieten care să-mi spună că totul va fi bine. Se îndreptă către ușă și își luă haina din cuier. Ne vedem mâine.

Ellie rămase țintuită, în mijlocul biroului, holbându-se la ușa închisă, când o lovi.

Lisa m-a părăsit.

Nu pot să cred că nu mi-ai spus.

Ellie făcuse totul despre ea. Cal împărtășise durerea lui cu ea – care era o durere de mărimea unui leu, pe care o cunoștea prea bine –, iar ea nu spusese nimic să-l consoleze, nimic care să-l ajute.

Aveam nevoie de un prieten care să-mi spună că totul va fi bine.

Iar ea nu făcuse asta.

Timp de ani întregi, oamenii făcuseră scurte remarci despre egoismul ei. Ellie le ignorase întotdeauna cu un zâmbet fermecător. Nu era adevărat, oricine ar spune asta era fie invidios pe ea, fie nu îi era prieten.

Ești la fel ca mine, Ellie, îi spusese tatăl ei odată, *un protagonist. Dacă te căsătorești din nou, ai face bine să găsești pe cineva care nu se supără să fii mereu în lumina reflectoarelor.*

Atunci când o spusese, Ellie o luase ca pe un compliment. Adora faptul că tatăl ei o privea ca pe o stea.

Acum putea vedea celălalt înțeles al cuvintelor lui, iar odată ce deschise acea ușă, odată ce își puse întrebarea *Oare e adevărat?* fu asaltată de amintiri, momente și întrebări.

Două căsnicii pierdute. Ambele eșuaseră – crezuse ea – pentru că soții ei nu o iubiseră suficient. Oare asta fusese din cauză că voia – avea nevoie – de prea multă iubire? Oare ea înapoiase vreodată la fel de mult cât primise? Își iubise soții, îi adorase. Însă nu suficient încât să îl urmeze pe Alvin în Alaska… sau să îl susțină pe Sammy la școala de șoferi de camion cu banii câștigați de la poliție.

Nu era de mirare că eșuaseră căsniciile ei. Întotdeauna fusese așa cum voia ea, sau deloc, iar unul câte unul, bărbații cu care se căsătorise și cei pe care îi iubise aleseseră cea de-a doua variantă.

În toți acei ani, îi crezuse *pe ei* niște ratați.

Poate că vina fusese a ei tot timpul.

Când Mel ajunse în tura de noapte, Ellie îl salută cu privirea, se strădui să îl întrebe despre familia lui, apoi alergă către mașină. Ajunse în fața casei lui Cal în mai puțin de jumătate de oră după ce el părăsise secția și parcă sub un arțar imens, lipsit de frunze. O căsuță pentru păsări atârna de cea mai joasă creangă, legănându-se încet în briza toamnei. Una dintre ultimele frunze rămase în viață se ținea de acoperișul de cedru.

Ellie merse la ușa din față și bătu.

Cal deschise ușa. Fața lui, de obicei atât de proaspătă și zâmbitoare, părea îmbătrânită și distrusă. Ellie se întrebă de cât timp arăta așa și de câte ori nu observase.

— Sunt o nesimțită, spuse ea cu tristețe. Mă poți ierta?

Un zâmbet minuscul apăru într-un colț al gurii lui Cal.

— Dacă cineva putea să găsească un mod atât de dramatic de a-și cere scuze, tu aveai să fii acea persoană.

— Nu sunt dramatică.

— Nu. Ești o nesimțită. Zâmbetul i se lărgi, aproape ajungându-i la ochi. Ăsta este farmecul tău. Femeile ca tine sunt obișnuite să fie în centrul atenției.

Ellie se apropie de el.

— Chiar sunt o nesimțită. O nesimțită căreia îi pare rău.

Cal o privi.

— Apreciez.

— Va fi bine, Cal, spuse ea, sperând că mai târziu era mai bine decât niciodată.

— Așa crezi?

Ellie simți că se îneca în tristețea întunecată pe care i-o vedea în ochi. O neliniștea atât de tare încât abia dacă știa ce să spună.

— Lisa te iubește, spuse ea în sfârșit. Își va aminti lucrul ăsta și se va întoarce.

— Așa am crezut și eu pentru multă vreme, El. Peanut îmi spunea încontinuu același lucru. Dar acum nu mai sunt sigur că vreau asta.

Prima reacție a lui Ellie fu „Peanut știa?” însă nu avea să mai cadă în acea capcană. Aici nu era vorba despre egoul ei rănit. Îl conduse pe Cal pe canapea și se așeză lângă el.

— Atunci *tu* ce vrei?

— Să nu mă mai simt atât de singur tot timpul. Nu mă înțelege greșit, îmi ador fiicele și sunt toată viața mea, însă noaptea târziu, în pat, vreau să mă întorc către cineva, să o strâng în brațe și să mă strângă în brațe. Eu și Lisa nu am mai făcut dragoste de ani buni. Credeam că m-aș simți mai puțin singur cu ea plecată, sau cel puțin că nu voi simți nicio diferență, însă nu e deloc așa. Cal o privi, iar în acei ochi pe care Ellie îi cunoștea atât de bine, văzu o tristețe pe care nu o cunoștea. Cum ar putea o soție care doarme într-un pat din altă cameră să fie mai liniștitoare decât lipsa completă a unei soții?

Ellie adormise lângă o asemenea singurătate timp de mai multe ierni decât putea număra.

— Devine mai ușor? întrebă Cal.

Ellie oftă. Aici începuse discuția lor.

— Fii recunoscător pentru copiii tăi, Cal. Măcar vei avea mereu pe cineva care te iubește.

•

Max termină vizitele la ora șase. Până la șase și jumătate, completase toate fișele și plecase.

Se afla la câțiva centimetri de ușa de la intrare când primi apelul.

Dr. Cerrasin în sala de operații doi imediat.

— Rahat.

Alergă către sala de operații.

Acolo își găsi pacienta, Crystal Smithson, îmbrăcată într-un halat de spital, în pat, urlând la soțul ei care stătea în colț ca un copil în pauză, arătând terifiat. Abdomenul lui Crystal era imens, iar ea îl apăsa, respirând în guri mari de aer până la finalul contracției.

Trudi se afla lângă ea, ținând-o de mână. Când îl văzu pe Max intrând, zâmbi.

— Haide, Crystal, doar ți-am spus că nu lucrez vineri seara, spuse el, punându-și mănușile chirurgicale.

Crystal zâmbi, însă zâmbetul îi era fragil și extenuat.

— Să-i spui *ei* asta, spuse Trudi, frecându-și abdomenul umflat.

— Ai putea să înveți de acum, adăugă Trudi, copiii nu ascultă niciodată de părinți.

O altă contracție o lovi pe Crystal, care începu să țipe.

— O să fie bine? întrebă soțul ei, făcând un pas către ei.

Max se mută la capătul patului.

— Hai să vedem ce avem aici.

— E dilatată complet, spuse Trudi, mergând lângă el și punând lubrifiant pe degetele de la mănușile lui Max.

Examinarea lui Max nu dură mult. Adusese pe lume suficient de mulți bebeluși încât să-și dea seama că și acesta va fi rapid. Simțea capul copilului care începuse să iasă.

— Ești pregătită să fii mămică, Crystal?

O altă contracție; un alt strigăt.

— Da, gâfâi ea.

— Copilul începe să iasă, îi spuse Max lui Trudi. Bine, Crystal, poți să începi să împingi.

Crystal mormăi, răsuflă și țipă. Soțul ei se grăbi să-i fie alături.

— Sunt aici, Chrissie.

O prinse de mână.

Apăru capul copilului.

— Împinge un pic mai tare să scoatem umerii, Crystal, și se termină, spuse Max.

Trase ușor capul bebelușului pentru a-i elibera posteriorul, apoi îi dădu drumul. Bebelușul alunecă afară și ateriză în mâinile lui Max.

— Aveți o fetiță frumoasă, spuse el, ridicând privirea.

Crystal și soțul ei plângeau.

— Vrei să tai cordonul, tată? întrebă Max.

Indiferent de câte ori repeta acele cuvinte, îl emoționau de fiecare dată.

Până când terminară, Max era epuizat. Făcu un duș lung și fierbinte și se îndreptă către camera asistentelor.

Trudi era acolo, de una singură. La venirea lui, făcu înconjurul biroului și îi zâmbi.

— I-au pus numele fetiței Maxine.

— Bietul copil, spuse el, apoi tăcu.

— Nu ai mai venit pe la mine de ceva timp.

Lui Max i-ar fi fost mai ușor să schimbe subiectul, însă Trudi merita mai mult decât atât.

— Cred că ar trebui să vorbim.

Trudi izbucni în râs.

— Mereu ai spus că vorbitul nu este punctul tău forte. Se apropie de el. Lasă-mă să ghicesc: este vorba despre o anumită doctoriță care a găzduit

cina de Ziua Recunoștinței acasă la șeriful poliției locale. Iar fiindcă știu că nu ești interesat de Ellie, înseamnă că trebuie să fie vorba despre sora ei, Julia.

Max își scutură capul.

— Nici măcar nu știu ce naiba se întâmplă cu ea. Suntem…

— Nu trebuie să-mi spui mie, Max.

— Știi că nu aș vrea să te rănesc pentru nimic în lume…

Îl reduse la tăcere cu o atingere.

— Mă bucur pentru tine. Serios. Ai fost singur mult prea mult timp.

— Ești o femeie bună, Trudi Hightower.

— Iar tu ești un bărbat bun. Acum încetează să mai fi laș și invit-o la o întâlnire. Dacă nu mă înșel, este vineri seara, iar eu cunosc un doctor care nu ar trebui să se mai ducă singur la film.

Se aplecă și o sărută.

— Rămas-bun, Trudi!

— Pa, Max!

Se urcă în mașină și se îndreptă către cinematograf. Nu avea nicio intenție să meargă la Julia, însă când ajunse pe strada Magnolia, vină la stânga în loc să vireze la dreapta și intră pe vechea Autostradă 101.

Pe tot drumul până la ea acasă își spuse că o luase razna.

Totul sau nimic.

El avusese parte de *totul* dintr-odată, iar asta aproape că îl omorâse.

Ajuns în curtea ei, parcă și rămase acolo, uitându-se insistent prin parbriz la casă. În sfârșit, coborî din mașină, merse la ușa de la intrare și ciocăni.

Julia fu cea care deschise ușa. Chiar și îmbrăcată cu o pereche de blugi decolorați și un pulover tricotat care era cu două mărimi mai mare, tot era frumoasă.

— Max, spuse ea, în mod evident surprinsă.

Se strecură afară din casă și închise ușa în urma ei, blocând calea.

— Vrei să vii cu mine la film?

Ce idiot! Suna ca un adolescent disperat.

Răspunsul ei fu un zâmbet care apăru lent, însă îi cuprinse toată fața.

— Cal și Ellie sunt aici și joacă Scrabble, așa că da… aș putea merge la cinema. Ce film rulează?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Izbucni în râs.

— Preferatul meu.

•

Filmul, după cum aveau să descopere, era *A avea sau a nu avea.*

Julia stătea alături de Max în cinematograful întunecat, urmărind unul dintre cele mai bune cupluri de pe ecran din toate timpurile. La terminarea filmului, când ea și Max străbăteau holul renovat al cinematografului Rose, Julia simți o privire ațintită asupra ei.

— Oamenii vorbesc despre noi, spuse ea, apropiindu-se de el.

— Bine ai venit în Rain Valley! O luă de braț și o conduse afară, vizavi de cinematograf, acolo unde parcase mașina. Te-aș duce să mâncăm o plăcintă, însă este închis peste tot.

— Chiar îți place plăcinta.

Max zâmbi larg.

— Și tu care credeai că nu știi nimic despre mine.

Se întoarse, îl privi, însă nu mai zâmbea.

— Nu știu prea multe.

Max se uită la ea, în timp ce se aștepta ca el să răspundă cu o replică isteață. În loc de asta, o sărută. Când se retrase, îi spuse încet:

— Uite. Știi asta.

Julia nu spuse nimic, așa că Max îi deschise portiera, iar ea se urcă. Pe tot drumul înapoi spre casa ei vorbiră despre nimicuri. Despre film. Despre bebelușul care se născuse în acea seară,

despre populația de somon aflată în scădere și despre reducerea pădurilor seculare. Despre planurile lui pentru Crăciun.

La ușa de la intrare, Julia se lăsă luată în brațe. Era uimitor cât de confortabil se simțea în brațele lui. De data aceasta, când se aplecă să o sărute, buzele li se întâlniră la jumătatea distanței, iar când se termină și el se retrase, Julia vru mai mult.

— Mulțumesc pentru film, Max.

O sărută din nou, atât de ușor încât abia avu timp să-i simtă gustul înainte să se termine.

— Noapte bună, Julia.

•

Până la sfârșitul lunii decembrie, sărbătorile erau subiectul principal în mințile tuturor. Clubul Rotary atârnase decorațiunile de pe felinare, iar clubul Elks decorase Pomul de Crăciun. În fiecare colț al orașului se vindeau brazi, iar cercetașii locali mergeau din ușă în ușă și vindeau hârtie de împachetat cadouri.

Ziua începuse însorit și senin, cu cerul albastru nepătat nici de cel mai mic nor. De-a lungul malului râului, unde pământul era mai cald decât aerul, un strat de ceață roz se ridica din curba râului până la cele mai joase crengi ale copacilor, transformând tot ceea ce venea după într-o incertitudine cețoasă. Era ușor de imaginat ceva magic în acea negură; zâne, spirite și animale care nu mai erau nicăieri altundeva pe Pământ.

Toată ziua, ca de obicei, Julia fusese alături de Alice. Petrecuseră mult timp afară, în curte.

Julia încerca să o pregătească pe Alice pentru următorul pas. Orașul.

Nu avea să-i fie ușor. Primul obstacol avea să fie mașina.

— Oraș, spuse Julia încet, uitându-se la Alice. Îți amintești imaginile din cărți? Vreau să mergem în oraș, acolo unde locuiesc oamenii.

Ochii lui Alice crescură.

— Afară? șopti ea, cu buzele tremurându-i.

— Voi fi alături de tine tot timpul.

Alice scutură capul.

Julia se retrase cu grijă din încleștarea lui Alice. Cu mare atenție, prinse mâinile lui Alice în palmele ei. Voia să o întrebe pe față dacă avea încredere în ea, însă încrederea era un concept mult prea complicat pentru un copil cu abilități verbale atât de limitate.

— Știu că ești speriată, scumpo. E o lume mare acolo, iar tu ai văzut ce era mai rău din ea. Atinse obrazul cald și moale al lui Alice. Însă nu poți rămâne toată viața ta ascunsă aici cu mine și cu Ellie. Trebuie să ieși în lume.

— Stai.

Julia începu să formuleze un răspuns, însă înainte să scoată primul cuvânt, fu întreruptă de un claxon.

Fața lui Alice se lumină.

— Lellie!

Îi dădu drumul Juliei și fugi către fereastra din dreptul ușii de la intrare.

Câinii o urmară, lătrând în semn de bun venit, încolăcindu-se din cauza grabei. Elwood o dărâmă pe Alice. Chicotele fetiței se auziră din încurcătura de corpuri aflate pe podea. Jake îi linse obrazul și o împinse cu botul.

Ușa de la intrare se deschise. Ellie zâmbi larg, apoi trase un brad în casă.

În următoarea oră, Julia și Ellie se luptară să pună bradul în suport, să îl ridice drept în picioare și să îl fixeze. Când în sfârșit terminară, amândouă erau transpirate.

— Nu e de mirare că tata bea întotdeauna mult înainte să instaleze bradul, spuse Ellie, făcând un pas în spate și analizând rezultatul.

— Nu este *perfect* drept, remarcă Julia.

— Dar ce suntem noi? Ingineri la NASA? Este suficient de drept.

Câinii, simțind că Ellie terminase în sfârșit sarcina, alergară pe podea.

— Băieți! Culcat! spuse Ellie, chiar înainte să o izbească și să o facă să cadă.

Alice chicoti. În clipa în care îi scăpă sunetul, își acoperi gura cu mâna. O privi pe Julia și arătă cu degetul spre Ellie.

— Lellie a ta trebuie să învețe să-și controleze animalele, spuse Julia cu un zâmbet ironic.

Ellie se ridică din încâlceala de corpuri canine. Râzând, își dădu la o parte părul de pe față.

— Ar fi trebuit să îi disciplinez de când erau pui, recunosc.

Eliberându-se, se îndepărtă de câini și se îndreptă către scări.

— Unde te duci? strigă Julia după ea.

— O să vezi.

Câteva minute mai târziu, Ellie se întoarse la parter; căra câteva cutii roșii decorate cu crăciunițe imense, pe care le așeză pe podea lângă brad.

Julia le recunoscu de îndată.

— Ornamentele noastre?

— Fiecare dintre ele.

Julia se apropie. Ridicând prima cutie, găsi șiruri întregi de luminițe. Toate becurile erau albe, pentru că mama lor spunea că alb este culoarea îngerilor și a speranței. Ea și Ellie înfășurară bradul cu luminițele și decorară crengile așa cum fuseseră învățate. Era prima oară când decorau un brad împreună de la terminarea liceului.

Când luminile se aflau la locul lor, Ellie băgă instalația în priza din perete.

Alice icni.

— Crezi că a mai văzut vreodată un brad de Crăciun? întrebă Ellie încet, stând lângă Julia.

Julia își scutură capul. Se îndreptă către cutie și scoase un ornament strălucitor, roșu, în formă de măr. Atârna pe degetul ei de un fir auriu. Îngenunchind în fața lui Alice, îi oferi ornamentul.

— Se pune în brad, Alice. Fă-l să arate frumos.

Alice se încruntă.

— *Bad?*

— Amintește-ți de cartea pe care am citit-o. *Cum a furat Grinch Crăciunul?*

— *Ginch.*

Dădu din cap, însă încruntătura nu îi dispăru.

— Îți amintești de bradul oamenilor Who? Frumos brad, ai spus atunci.

— O, spuse Alice, răsuflând odată cu exclamația.

Înțelesese.

Julia dădu din cap.

Alice luă ornamentul cu grijă, de parcă ar fi fost confecționat din cristale de zahăr și nu din plastic strălucitor. Traversă încet camera, sări peste câini și se opri, uitându-se fix la brad o vreme îndelungată. În sfârșit, puse firul auriu chiar la vârful celei mai înalte crengi la care putea ajunge. Apoi se întoarse, părând îngrijorată.

Ellie bătu din palme cu entuziasm.

— Perfect!

Un zâmbet apăru pe fața lui Alice, transformând-o în acel moment deosebit într-o fetiță obișnuită. Alergă spre cutie, alese un alt ornament și îl duse cu grijă către Ellie.

— Lellie. *Dăguț.*

Ellie se aplecă.

— Cine îmi dă mie acest ornament drăguț?

— Fata. Dă.

Ellie atinse părul lui Alice, trecându-i pe după urechea mică și roz o șuviță rebelă.

— Poți să spui Alice?

Arătă emfatic către brad.

— Pune.

— Ai creat un mic dictator aici, Jules, spuse Ellie, îndreptându-se către brad.

— Un mic dictator fără nume, spuse Julia încet.

O deranja faptul că Alice nu le spunea numele ei real și nici nu accepta numele pe care i-l dăduseră ele.

Alice alergă la cutie și alese un alt ornament roșu. După ce bătu din palme și sări în sus în

momentul în care Ellie puse ornamentul, Alice trecu la Julia.

— *Giu-lii. Dăguț*.

În acel moment, Alice era cu adevărat radioasă. Julia nu văzuse niciodată un zâmbet atât de aprins pe fața fetiței. Se aplecă și o ridică pe Alice în brațe ca să o îmbrățișeze.

Alice chicoti și se ținu strâns de ea.

— *Bad* de *Căciun.* Frumos.

Julia o învârti până când rămaseră amândouă fără suflare. Apoi, zâmbind, se reîntoarseră la sarcina împodobirii bradului.

•

— Este cel mai frumos brad pe care l-am avut vreodată, spuse Ellie, stând pe canapea cu o cană de lichior în mână și o pătură din imitație de blană de nurcă de la Costco care îi acoperea picioarele.

— Asta pentru că tata cumpăra mereu cel mai mare brad, apoi îi tăia vârful ca să încapă în cameră.

Ellie râse la acea amintire. Era una dintre cele pe care le uitase: marele brad, care ocupa tot colțul camerei, cu vârful ciopârțit; mama ei care se încrunta dezamăgită, bătând brațul tatălui ei. *Nu asculți niciodată*, Tom, spunea mama ei, *un brad nu ar trebui să fie tăiat la vârf Ar trebui să te pun să ne aduci altul.*

Însă asta dura doar câteva momente, uneori chiar mai puțin, înainte să o facă din nou să zâmbească, poate chiar să râdă. *Haide*, *Bren*, spunea el cu glasul grav, *de ce să fie bradul nostru la fel ca toate celelalte? I-am dat un pic de personalitate*, *serios. Nu-i așa, fetelor?*

Ellie răspundea întotdeauna prima, strigând aprobator și alergând către tatăl său pentru a-și primi îmbrățișarea.

Pentru prima oară, ținând amintirea în mâini, o răsuci și o privi dintr-un alt unghi. Cealaltă fetiță care se afla în cameră, cea care nu striga niciodată

în aprobarea tatălui ei, a cărei opinie nu fusese căutată niciodată.

Ellie o privi pe Julia peste marginea cănii.

— Cum de făcea asta în fiecare an? Mă refer la tăiatul vârfului.

Julia zâmbi.

— Știi cum era tata. Îi păsa doar de lucrurile care îl interesau. Bradul nu avea nicio importanță, așa că nu se gândea la el.

— Dar ție și mamei vă păsa.

— Știi cum era tata, spuse Julia.

— Și eu sunt la fel ca el, adăugă Ellie.

Toată viața fusese mândră de acest lucru.

— Întotdeauna ai fost. Oamenii te adoră, așa cum îl adorau și pe el.

Ellie sorbi din băutură.

— Cal m-a acuzat că sunt egoistă, spuse ea încet.

— Serios?

— Răspunsul corect ar fi fost o expresie de surpriză. Poate chiar șoc. Ceva de genul: cum ar putea să *se gândească* la așa ceva?

— Aha, răspunse Julia, încercând să nu zâmbească.

— Spune-mi la ce te gândești, izbucni Ellie.

— Când eram mică, eram îndrăgostită de Cal până peste cap. El era tot ceea ce visasem când aveam unsprezece ani. Însă el avea ochi numai pentru tine. Te urma peste tot. Eram geloasă de fiecare dată când te strecurai afară ca să ieși cu el.

— Știai că fac asta?

— Împărțeam același dormitor. Ce credeai, că sunt surdă? Doar fiindcă nu am spus niciodată, nu înseamnă că nu știam. Ideea este că îmi amintesc când l-ai abandonat. A continuat să vină la tine tot restul verii, arunca pietricele în geam, dar tu nu răspundeai niciodată.

— Ne-am îndepărtat.

Julia îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Fii serioasă. Odată ce băieții din echipa de fotbal ți-au observat sânii, erai ca și intrată în grupul lor. Bietul Cal rămăsese în urmă. Iar când ai devenit și majoretă, ei bine… Julia ridică din umeri. Ai devenit celebră în oraș și îți plăcea la nebunie fiecare secundă. În felul ăsta, erai la fel ca tata. Tu… te-ai îndepărtat de Cal, însă cumva l-ai păstrat lângă tine ca pe o lună aflată pe orbita ta. Vraja asta o ai și tu, o avea și tata. Oamenii nu se pot abține de la a vă iubi, chiar dacă uneori sunteți prea concentrați asupra propriei vieți.

— Deci chiar *sunt* egoistă. De asta au eșuat căsniciile mele?

— Tu ce crezi?

— Ăsta este genul de întrebare pe care ai învățat-o în cei zece ani de facultate?

Julia izbucni în râs.

— Exact așa. Uite încă una: cum te face asta să te simți?

Ellie nu știu cum să răspundă. Auzise despre această nouă imagine a ei, însă nu o simțea încă precum o reflexie. Părea ca o posibilitate, una pe care ar fi putut să o schimbe sau pe care să o facă să dispară vorbind dacă chiar voia asta. Întotdeauna crezuse că este o persoană bună căreia chiar îi păsa de alte persoane.

— Îmi pare rău, răspunse ea încet.

— Pentru ce?

— Te-am aruncat la lupii din presă. Nu mi-a păsat decât de… începuse să spună *găsirea numelui lui Alice*, însă minciuna i se blocă în gât. Era doar parțial adevărat. Nu voiam să eșuez. Nu m-am gândit aproape deloc la sentimentele tale.

Julia o surprinse cu un zâmbet.

— Nu-ți face griji.

— Dacă mai are vreo importanță, chiar nu am știut cât de grav va fi pentru tine. Poate că dacă aș fi știut… La privirea Juliei, Ellie izbucni în râs. Bine, nu ar fi avut nicio importanță. Însă *chiar* îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Serios. Alice este a doua mea șansă. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Rămaseră în tăcere preț de un moment îndelungat. Vreau să o adopt, spuse Julia în sfârșit. Alice trebuie să știe că are un loc undeva și alături de cineva, chiar dacă nu înțelege pe deplin încă. Iar eu am nevoie de ea.

— Ce se întâmplă dacă vine cineva și o caută?

Julia răspunse încet:

— Atunci voi avea nevoie de sora mea, nu-i așa?

Ellie simți un nod în gât. În acel moment, își dădu seama câte lucruri pierduse când ea și Julia o luaseră pe căi separate, dar și cât conta pentru ea faptul că acum erau din nou împreună.

— Poți conta pe mine.

•

— Alice, nu ești atentă. Ne jucăm cu cuburile acum.

Fetița scutură din cap și își ridică bărbia într-un gest de sfidare încăpățânată.

— Nu. *Dăguțe.*

Sări de pe scaun și fugi către bradul de Crăciun. Fiecare podoabă o fascina, însă cele roșii mai mult decât oricare.

Julia nu își putu abține un zâmbet. Așa stătuseră lucrurile din momentul în care împodobiseră bradul. Trebuia să lucreze la masa din sufragerie, astfel încât Alice să vadă întotdeauna podoabele.

— Haide, Alice! Încă cinci minute cu cuburile. Apoi am o surpriză pentru tine.

Alice se întoarse către Julia.

— *Supiză?*

Julia aprobă din cap.

— După cuburi.

Alice oftă dramatic și se întoarse nemulțumită la masă. Se urcă pe scaun și își încrucișă brațele.

De data aceasta, Julia fu nevoită să se întoarcă cu spatele ca să-și ascundă zâmbetul. Alice învăța fără îndoială cum să-și exprime emoțiile.

— Arată-mi șapte cuburi.

Alice își dădu ochii peste cap, însă nu spuse nimic în timp ce aduna șapte cuburi din grămada de lângă cotul ei.

— Șapte.

— Acum arată-mi patru cuburi.

Alice scoase trei cuburi din șirul pe care tocmai îl crease, punându-le înapoi în grămadă.

Julia se încruntă.

— Stai puțin. Cumva *ai scăzut* numărul de cuburi?

Nu, nu era posibil. Fetița abia putea să numere până la douăzeci. Adunarea și scăderea erau operații prea complexe.

Alice se uită la ea rece.

Înainte, la numărarea cuburilor, Alice începuse întotdeauna de la capăt, punând toate cuburile în grămadă și alegând noul număr cerut.

— Te grăbești ca să ajungi la surpriză sau doar ai ghicit?

— *Supiză?*

— Arată-mi un cub.

Zâmbetul lui Alice dispăru. Ascultătoare, scoase trei cuburi din grămadă, lăsând unul singur.

— De câte cuburi mai ai nevoie ca să ajungi la șase?

Alice ridică cinci degete.

— Și dacă mai iau două, câte ar mai rămâne?

Alice coborî două degete.

— *Tei.*

— Chiar aduni și scazi. Scutură din cap. Uau.

— Gata?

Julia se întrebă ce alte trucuri mai ascundea Alice în mânecă. Poate că venise timpul pentru un test IQ. Era pe punctul de a-i pune lui Alice o altă întrebare, când sună telefonul. Julia plecă în bucătărie ca să răspundă.

— Alo?

— Ajun fericit! spuse Ellie.

— Ajun fericit!

— Veniți?

— Sper că da. Vom încerca să plecăm într-un minut sau două.

— Crezi că se va agita?

— S-ar putea.

— Vă așteptăm.

— Bine.

Julia își luă la revedere de la sora ei și închise.

Se întoarse la Alice și se aplecă.

— Julia nu i-ar face niciodată rău lui Alice, știi asta, nu?

Alice se încruntă.

— Vreau să te duc într-un loc special. Vrei să vii cu mine?

Julia întinse mâna.

Alice o prinse, însă fruntea nu i se descreți. Era confuză, iar adesea sentimentul de confuzie o înfricoșa.

— Mai întâi, trebuie să te încalți cu cizmele și să te îmbraci cu haina. Este frig afară.

— Nu.

Julia oftă. Cearta cu privire la pantofi nu înceta niciodată.

— Frig afară. Luă cizmele de cauciuc îmblănite și haina de lână pe care le pusese lângă ușă. Haide! Îți dau o surpriză dacă te încalți.

— Nu.

— Nu vrei surpriză? Ei, bine atunci.

— Oprește! strigă Alice în timp ce Julia se îndepărta. Încruntându-se, își băgă picioarele goale în cizme, își puse haina și bătu podeaua de lemn. Pantofi puturoși!

Julia îi zâmbi. „Puturos” era cuvântul pe care Alice îl folosea pentru tot ce nu îi plăcea.

— Ești o fetiță tare cuminte. O luă pe fetiță de mână. Vii cu mine?

Încet, Alice aprobă din cap.

Julia o conduse pe fată afară din casă și către camioneta lui Peanut. În timp ce deschidea portiera, o auzi pe Alice începând să scoată

zgomote. Era mârâitul gutural pe care îl făcea înainte.

— Folosește cuvintele, Alice.

— Stai.

Părea îngrozită.

Acea reacție nu o surprinse pe Julia. O anticipase deja. La un moment dat în viața ei, Alice fusese dusă undeva – de către cineva – într-o mașină. Poate că acel drum fusese începutul vremurilor rele.

— Nu te voi răni, Alice. Și nu voi lăsa pe nimeni să te rănească.

Ochii albaștri-verzui păreau imenși pe fața ei minusculă rotundă. Încerca din răsputeri să fie curajoasă.

— Nu lași Fata?

— Niciodată. Nu. Julia o strânse și mai tare de mână. Mergem să o vedem pe Ellie.

— Lellie?

Julia dădu din cap, apoi o trase de mână.

— Haide, Alice. Te rog.

Alice înghiți în sec.

— Bine.

Foarte încet, se urcă pe locul pasagerului din mașină. Julia o ajută să se urce pe scaunul pentru copii pe care îl cumpăraseră cu o săptămână în urmă chiar pentru acea ocazie. Când prinse centura de siguranță, Alice începu să scâncească. La închiderea portierei, scâncetul slab se transformă într-un strigăt de disperare.

Julia se grăbi în jurul mașinii și se urcă pe locul șoferului. Alice deja avea hiperventilații, încercând să desfacă centura.

— E bine, Alice. Ești speriată. E în regulă.

Julia repetă cuvintele până când Alice se calmă suficient încât să o audă.

— Îmi pun și eu centura de siguranță, vezi? Și eu sunt legată. Alice scânci, trăgând de centură.

— Folosește cuvinte, Alice.

— *Libelă*. Te *uog.* Fata *libelă.*

Dintr-odată, Julia înțelese. *Ce idioată!* Ar fi trebuit să prevadă asta. Amintirea acelor cicatrici slabe de pe glezna lui Alice. Urmele de legătură.

— O, Alice, spuse ea, simțind cum i se adună lacrimile în ochi. Poate că ar fi trebuit să renunțe pentru moment, să încerce altă dată.

Nu.

Alice trebuia să iasă în lume cândva, iar în această lume, copiii stăteau în scaune pentru mașină. Însă putea face un compromis. Julia o mută pe Alice și scaunul la mijlocul banchetei și o ținea pe Alice de mână.

— Este mai bine acum?

— *Fiică.* Fata *fică*.

— Știu, iubito. Dar nu o să-ți dau drumul. Ești în siguranță. Bine? Privirea lui Alice era statornică, încrezătoare.

— Bine.

Julia porni motorul.

Alice țipă și strânse și mai tare mâna Juliei.

— E bine, scumpo, repetă Julia până când Alice se liniști.

Dură aproape zece minute până ieșiră de pe alee. Până când ajunseră pe autostradă, mâna dreaptă aproape că îi amorțise de tot. Ignoră durerea și continuă un dialog liniștitor.

Amintindu-și acel moment, Julia putu să-și dea seama care fusese clipa în care Alice se schimbă. Se întâmplase la intersecția dintre strada Azaleea și bulevardul West End.

Lângă casa lui Earl și Myra, mai exact. Ca de fiecare dată, cuplul decorase casa de parcă ar fi participat la vreo olimpiadă. Luminile albe străluceau pe fiecare suprafață. Un Moș Crăciun gigantic și o sanie erau ridicate pe acoperiș într-o expunere strălucitoare de lumini roșii și verzi. La ușa de la intrare era o coroană verde luminoasă, iar micii copaci luminați cu verde încadrau aleea de la stradă până la casă.

Alice scoase un sunet de pură încântare. Pentru prima oară, dădu drumul mâinii Juliei și arătă cu degetul către casă.

— Uite!

Acela era un loc la fel de bun ca oricare altul să oprească. Se aflau la o intersecție depărtare de secția de poliție. Julia trase pe dreapta și parcă, apoi înconjură mașina până la portiera lui Alice și o deschise. Înainte ca măcar să termine de desfăcut curelele, fetița se strecură de pe scaun și se dădu jos din mașină.

La marginea trotuarului, Alice făcu o pauză, uitându-se fix la casă.

— *Dăguț,* murmură ea.

Julia ajunse lângă ea.

Alice o luă imediat de mână.

Julia aștept răbdătoare, cunoscând plăcerea fetiței de a studia lucrurile. Era foarte posibil să rămână acolo timp de o oră.

La un moment dat, se deschise ușa cea roșie. Myra se afla în dreptul ușii, îmbrăcată cu o fustă lungă și neagră din catifea și cu un pulover roșu tricotat. Cu o tavă de prăjituri în brațe, se îndrepta încet către ele.

Julia simți tensiunea lui Alice.

— E în regulă, scumpo. Myra este drăguță.

Alice se strecură în spatele Juliei, fără să-i dea drumul din strânsoare.

— Îți plac prăjiturile? întrebă Myra când ajunse mai aproape. Lui Margery îi plăceau cel mai mult cele umplute când era de vârsta ta.

Julia se întoarse ușor și o privi pe Alice.

— Are prăjituri.

— *Pățituri?*

— Le-am făcut chiar eu, spuse Myra, făcându-i Juliei cu ochiul.

Cu grijă, Alice trase cu ochiul din spatele Juliei. Cu o mișcare rapidă ca un fulger, apucă o prăjitură cu glazură roșie și o băgă pe toată în gură. Până

ajunse la cea de-a treia prăjitură, ieși la iveală din spatele Juliei și se lipi de ea.

— Ți-am adus și asta, spuse Myra, oferindu-i lui Alice o gentuță roșie de plastic. Era preferata lui Margery. Dar când am văzut-o, m-am gândit la tine.

Ochii lui Alice se măriră, iar gura îi rămase deschisă.

— Roșu, șopti ea, luând gentuța în mână, ținând-o lipită de obraz.

— De unde știai că adoră tot ce este roșu? întrebă Julia.

— Nu știam, ridică Myra din umeri.

— Ei bine, transmite-i lui Earl Crăciun fericit din partea mea.

— Încă nu s-a întors de la repetițiile cu corul, însă o să-i transmit. Crăciun fericit și ție!

Ținându-se de mână, Julia și Alice merseră de-a lungul Main Street și o luară la stânga. Străzile erau pline de mașini parcate, însă nu era nici țipenie de om în această seară de petrecut cu familia. Parcarea din spatele primăriei avea numai trei mașini.

Julia o conduse pe Alice pe trepte.

— Mergem să o luăm pe Ellie, iar apoi ne plimbăm până în centru. O să-ți arăt luminile frumoase.

Alice era atât de ocupată să-și mângâie gentuța încât abia dădu din cap.

Julia deschise ușa.

Înăuntrul secției de poliție, Cal, cele trei fiice ale lui, Peanut, Benji și copiii lor adolescenți, împreună cu Ellie, dansau pe o versiune zgomotoasă a melodiei „Jingle Bell Rock”. Mel și familia lui așezau mâncarea pe masă.

Alice strigă și începu să urle.

Ellie fugi către casetofon și îl opri, iar liniștea se lăsă în încăpere. Cu toții se uitau fix unii la ceilalți. Cal fu primul care se mișcă. Își adună fetele la un loc și se îndreptară către Julia. Alice se strânse

lângă Julia, încercând să dispară. Scâncetul începu din nou, iar degetul mare îi sări în gură.

Aproape de ea, însă nu prea aproape, Cal îngenunche.

— Hei, Alice! Noi suntem familia Wallace. Îți amintești de noi, nu-i așa? Eu sunt Cal, iar ele sunt fetele mele: Amanda, Emily și Sarah.

Alice tremura. O strânse și mai tare pe Julia de mână.

Peanut își scoase și ea familia în față. Soțul ei, Benji, era un bărbat înalt și ciufulit, cu ochi strălucitori și un zâmbet mereu la îndemână. Nici măcar o dată pe durata petrecerii nu dădu drumul mâinii soției lui. Copiii lor adolescenți încercau să pară „șmecheri”, dar din când în când rânjeau ca niște copii mici.

Prezentările se făcură în liniște. Benji îngenunche încet în fața lui Alice și îi ură un Crăciun fericit, apoi își trase copiii lângă brad.

Peanut rămase în spate.

— Nu pot să merg până la ea, îi spuse ea Juliei. Lichior de ouă. Unii oameni pot să bea măcar un pahar, însă mie mi-ar plăcea o perfuzie chiar acum, spuse ea, râzând.

La auzul acestui sunet, Alice își ridică privirea și zâmbi.

— Chiar ai făcut minuni cu ea, spuse Peanut, arătându-i lui Alice unghiile ei roșii.

Fiecare dintre ele avea aplicată o coroniță strălucitoare.

— Mulțumesc, răspunse Julia.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc lângă familie. Însă, înainte să plec… Se aplecă aproape de Julia și îi șopti: Am să-ți spun o bârfă.

Julia râse.

— Nu cred că sunt eu persoana potrivită pentru asta.

— O, ești singura persoană potrivită. Sursele mele – care sunt pe măsura celor de la FBI – îmi spun că un anume doctor din oraș a dus pe cineva

la film. Asta e ca și cum Paris Hilton s-ar muta într-o garsonieră. Unele lucruri pur și simplu nu sunt posibile, însă acesta s-a întâmplat.

— A fost doar un film.

— Chiar așa?

Peanut îi făcu cu ochiul, o bătu pe umăr și plecă.

În următorul sfert de oră, cu toții sărbătoreau Crăciunul, însă atmosfera se simțea ca și cum ar fi apăsat cineva butonul de silențios. Râsetele erau liniștite, iar conversația și mai silențioasă. Pe fundal, începu CD-ul de Crăciun al lui Vince Garibaldi. Era muzica din *A Charlie Brown Christmas.* Preferatul mamei lor. La un moment dat, Earl și Myra apărură cu și mai multă mâncare.

Alice rămase fermecată la deschiderea cadourilor. Ieși în sfârșit din spatele Juliei ca să vadă mai bine. Nu vorbea cu nimeni, cu excepția lui Ellie, însă părea mulțumită doar să privească totul, îndrăznea să se joace lângă Sarah, care era doar cu câțiva ani mai mare. Nu împreună cu ea, ci alături de ea. Alice urmărea fiecare mișcare a lui Sarah și o imita. Până când oamenii începură să plece, Alice putea să îmbrace și să dezbrace păpușa Barbie Disco fără a avea nevoie de ajutor. La terminarea petrecerii, Ellie, Julia și Alice merseră în centru. Alice nu se putea opri din a arăta cu degetul luminile și decorațiunile. Trăgea încontinuu mâna Juliei ca să avanseze. Lucrurile mergeau mai bine decât anticipase Julia, de fapt.

Julia mergea lângă Ellie. Alice arăta cu degetul la fiecare luminiță și fiecare decorațiune.

— Îmi amintește de tine, îi spuse Julia surorii ei. Întotdeauna ai fost entuziasmată de sărbători.

— Și tu la fel.

— Eu eram mai tăcută, totuși. În orice caz.

— Care vasăzică, eu am gura mare?

— Da, zâmbi Julia. Iar eu sunt o domnișoară.

Merseră în continuare.

— Deci, spuse Julia în sfârșit, încercând să pară dezinteresată. Am auzit că fabrica de bârfe s-a

activat cu privire la mine și Max.

— Așteptam să deschizi subiectul. Ce se întâmplă cu voi doi?

— Nu știu nici eu, răspunse Julia cu sinceritate. Este… ceva între noi.

Ellie se întoarse către ea.

— Nu aș vrea să te văd rănită.

— Da, spuse Julia încet. Și eu mă gândeam la același lucru.

În fața bisericii catolice, Alice se opri. Arătă cu degetul la statuetele luminoase instalate în curte.

— *Dăguț.*

Apoi începură să bată clopotele bisericii.

Ellie o privi pe Julia.

— Slujba trebuia să se fi terminat de o oră. L-am sunat eu însămi pe părintele James…

Înainte de a termina fraza, ușile duble se deschiseră cu putere, iar credincioșii ieșiră în valuri din biserica St. Mark în grabă și gălăgie. Erau oameni peste tot, care se îndreptau direct către ei, năpustindu-se pe scări.

Alice strigă și își smulse mâna din mâna Juliei ca să-și acopere urechile.

Julia auzi țipătul, apoi un urlet disperat. Se întoarse către Alice.

— E în regulă, scumpo. Nu-ți fie…

Alice dispăru, pierdută în marea de fețe și corpuri.

Capitolul 20

Sunt numai Străini peste tot în jurul Fetei. Străini care râd, vorbesc și cântă.

Se dezechilibrează și aproape cade.

Giulii a promis, se gândește ea.

Dar nu o surprinde, chiar dacă simte o durere în piept și o umflătură în adâncul gâtului.

Ceva nu este în regulă cu Fata. Este ceva Rău. Mereu a fost așa. El îi spunea asta tot timpul. De ce uitase? Mai rău decât atât, crezuse în Giulii și acum Fata e înfricoșată din nou. De data asta, oamenii sunt peste tot în loc de nicăieri, dar nu e nicio diferență. Unele cuvinte le cunoaște acum. Pierdut înseamnă pierdut; e atunci când vrei să te îmbrățișeze cineva, dar nu e nimeni care să o poată face. Pierdut înseamnă singur, chiar atunci când toți oamenii sunt în jurul tău.

Împinge mulțimea de Străini. Oricare dintre ei ar putea să îi facă rău. Inima îi bate atât de tare încât amețește. Se întind după ea, încearcă să o tragă înapoi.

Aleargă până când sunetul vocii lor se aude mai ciudat și mai îndepărtat, la fel ca vuietul apei din râul ei iubit, unde zăpada începe să se topească.

Privește dincolo de locul care se numește oraș. Copacii ei sunt acolo, întunecați acum și ascuțiți către cer. Ei o vor primi din nou; Fata știe asta. Ar putea să urmărească râul până la peștera ei și să trăiască din nou acolo.

Frig.

Foame.

Singură.

Chiar și Lup a plecat de lângă ea. Ar fi prea singură acolo.

Acum că le-a cunoscut pe Giulii și pe Lellie, cum se mai poate întoarce la nimic? Îi era dor să fie ținută în brațe, să audă povestea frumoasă

despre iepurașul care vrea să fie adevărat. Fata înțelege asta, să dorești să fii real.

Durerea din piept se întoarce. E ca o umflătură. Speră că nu i se vor rupe oasele din cauza ei. Un nod ciudat i se strânge în gât. Simte toate astea de la distanță și se întreabă dacă în sfârșit îi vor curge și ei ochii. Își dorește asta. Va face ca durerea din piept să scadă.

Apoi vede copacul.

Acolo s-a ascuns prima dată. Copacii au protejat-o mereu. Aleargă la copacul ei și se cațără în el, mai sus și mai sus, până când o creangă bătrână și fără frunze o leagănă.

Încearcă să nu se gândească la cât de diferit – cât de bine – ar fi să o țină Giulii în brațe.

Nu. Părăsește. Fata.

Își dorește să nu fi crezut niciodată acea promisiune.

•

Julia se învârti pe loc, căutând cu fiecare față, plină de speranță, în jurul ei, oamenii continuau să se miște, să râdă, să vorbească, să cânte colinde. Ar fi vrut să strige la ei să tacă din gură, să îi roage să o găsească pe fetiță. Glasurile lor erau un zgomot de fundal care îi vâjâia în cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ellie, scuturând-o pe Julia de umeri pentru a-i atrage atenția.

— A dispărut. Julia aproape începu să plângă. Într-o secundă era aici, mă ținea de mână… apoi s-a deschis biserica și erau oameni peste tot. Probabil că au îngrozit-o. A fugit.

— Bine. Nu te mișca, mă auzi?

Julia nu prea auzea de fapt. Inima îi bubuia. Nu se putea gândi decât la scena de mai devreme, când lui Alice îi fusese atât de frică să iasă din casă și chiar și mai frică să fie legată în scaunul pentru mașină. Însă le făcuse pe ambele. Acel copil curajos, rănit, se lăsase legată și o întrebase pe Julia cu ochi triști: *Nu părăsește Fata?*

Îi promisese, *îi jurase* lui Alice că nu o va lăsa singură. Julia își făcu loc prin mulțime, strigând-o pe Alice, căutând-o cu fiecare față. Știa că arăta ca o femeie nebună, însă nu îi păsa.

Răsuflă o briză, care făcu un vârtej din frunzele de pe stradă și de pe iarbă. În aer se simțea un miros vag al oceanului nu-prea-îndepărtat; Julia nu avea nicio îndoială că dacă ar fi inspirat adânc, aerul ar fi avut gustul lacrimilor. Se opri, încercând să-și calmeze panica. Acum o auzea și pe Ellie strigând-o pe Alice, văzu lanternele luminând parcul.

Gândește-te. Ce ar face-o pe Alice să iasă la iveală?

Își dădu seama subit. *Muzica.* Alice petrecea ore întregi lângă boxe, ascultând muzică. Îi plăceau zeci de cântece – toate coloanele sonore Disney. Însă dintre toate cântecele pe care le asculta, unul singur era în mod clar favoritul ei.

Julia inspiră adânc și începu să cânte „Twinkle Twinkle Little Star".

Străbătu parcul gol cântând.

„… how I wonder where you are…"

O pasăre își cânta propriul cântec. Preț de un moment, Julia nu observă. Apoi își dădu seama că ciripitul avea glasul fetiței.

— Alice? șopti ea.

— Giulii?

Julia simți cum i se înmoaie genunchii. Ridică privirea către crengile fără frunze ale arțarului. Alice se afla acolo, privind în jos, cu o față palidă din cauza fricii și brăzdată de îngrijorare, și spuse:

— Nu pleci?

— O, scumpo… nu plec.

Alice sări de pe creanga din arțar.

Julia o prinse pe Alice în brațe și o strânse cu putere. Simți tremurul fetiței și știa cât de speriată trebuie să fi fost.

Julia se trase înapoi.

— Iartă-mă, Alice.

Un zâmbet tremurat îi apăru pe față.

— Stai?

— Da, iubito. Stau.

Alice atinse fața Juliei și îi șterse lacrimile.

— Fără apă, spuse ea, părând îngrijorată.

— Sunt doar lacrimi, Alice. Lacrimi. Înseamnă că te iubesc.

Ellie ajunse în acel moment și se aplecă lângă ele.

— Uite-o pe fata noastră, spuse ea oftând.

Julia își privi sora printr-un șuvoi de lacrimi.

— Cum îl cheamă pe avocatul local?

— John MacDonald. De ce?

— Vreau să demarez procedura de adopție imediat după Crăciun.

— Ești sigură?

Julia o strânse pe Alice și mai tare.

— Nu am fost niciodată mai sigură de ceva.

•

Până la prânz, în ziua de Crăciun, Max fusese la spital să-și verifice pacienții și cei câțiva copii aflați pe secție; mersese pe bicicletă 25 de kilometri, lăsase o donație la biserica catolică și își sunase fiecare membru al familiei.

Acum stătea în sufrageria lui cufundată în liniște, privind lacul gri. Ploua atât de tare încât întreaga grădină părea lipsită de orice culoare; până și copacii.

Ar fi trebuit să împodobească un brad. Poate că l-ar fi ajutat cu starea în care se afla, deși nu își imagina cum ar fi putut să o facă. Nu mai cumpărase un brad de șapte ani.

Se așeză pe canapea, însă știu instantaneu că fu o greșeală. Fantomele și amintirile îl năpădiră. O văzu pe mama lui stând pe fotoliul ei preferat, studiind gândaci printr-o lupă… și pe tatăl său, dormind pe fotoliul extensibil, cu obrazul sprijinit pe o mână… și Susan, care tricota o pătură albastră…

Ridică telefonul și sună la spital.

— Aici este liniște, i se spuse. Nu este nevoie să vii.

Închizând telefonul, se ridică în picioare. Nu putea rămâne acolo, cu amintirile de la Crăciunurile trecute. Trebuia să facă ceva. Să meargă undeva. Să se cațăre pe un munte, poate, sau…

Să o vadă pe Julia.

Doar de atât fu nevoie, de gândul la ea, ca să îl pună în mișcare. Se îmbrăcă, sări în camionetă și conduse până acasă la ea. Chiar dacă știa că se comporta ca un idiot, nu se putea abține. Trebuia să o vadă.

Bătu la ușă.

Julia râdea în timp ce deschise ușa, era în mijlocul unei fraze. Când îl văzu, zâmbetul îi dispăru.

— O, credeam că pleci în L.A. de Crăciun.

— Am rămas, răspunse el încet. Dacă ești ocupată…

— Firește că nu. Intră. Vrei ceva de băut? Avem niște ciocolată caldă cu rom, este destul de gustoasă.

— Ar fi grozav.

Îl conduse în sufragerie, apoi se îndreptă către bucătărie. Umbra ei micuță cu strungăreață îi urma fiecare pas. Păreau aproape legate una de cealaltă.

Un brad superb, decorat frumos, domina colțul camerei.

Îl lovi un val de amintiri.

Haide, *Dan*, *băiete*, *să punem steaua în vârf pentru mami.*

Se întoarse cu spatele la brad și se așeză pe marginea șemineului. Focul trosnea în spatele lui, încălzindu-i spatele. Nu ar fi putut sta prea mult timp acolo, însă măcar nu se mai afla cu fața la brad. O grămadă de câini adormiți erau întinși la picioarele lui.

— Măi să fie. La auzul vocii lui Ellie, își ridică privirea. Stătea în spatele canapelei, cu mâinile în

șolduri. Mă bucur să te revăd, Max.

— Și eu mă bucur, El.

Făcu înconjurul canapelei și se așeză lângă el.

— Știi ce am auzit?

— Că Trevor McAulley s-a apucat din nou de băut?

— Asta e știre veche. Ellie îl privi. Nu mai zâmbea. Aceasta era fața ei de polițist. Am auzit că ai dus-o pe sora mea la film.

— A apărut asta pe scannerul poliției?

— Nu am spus nimic de Ziua Recunoștinței, era sărbătoare și toate cele, dar… Ellie se aplecă spre el. Era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea pe gât. Dacă o rănești, îți tai ouăle. Se relaxă, iar zâmbetul îi reveni. Și știu cât îți plac.

— Chiar îmi plac.

— Atunci ne-am înțeles. Bun. Mă bucur că am avut această discuție.

— Dar dacă…

Ellie se încruntă.

— Dacă ce?

— Nimic.

Julia și Alice se întoarseră.

Ellie se ridică de îndată.

— Eu plec la Cal. Să fiți cuminți! Luă o cutie plină cu pachețele și părăsi casa.

Julia îi dădu lui Max o cană.

Se așezară unul lângă celălalt pe canapea. Niciunul dintre ei nu spunea nimic. Alice îngenunche la picioarele lui Alice. Fetița mormăi la Julia și plesni cartea din poala ei.

— Folosește cuvintele, Alice, spuse Julia cu calm.

— Citește. Fata.

— Nu acum. Vorbesc cu dr. Max.

— *Acum*.

Alice lovi din nou cartea.

— Nu. Mai târziu.

— Te *uog*?

Julia zâmbi cu blândețe și atinse capul lui Alice.

— Puțin mai târziu, bine?

Tot corpul lui Alice se pleoști de dezamăgire. Își băgă degetul mare în gură și începu să dea paginile.

Julia se întoarse către Max.

— Ești uimitoare, spuse el încet.

— Mulțumesc.

Auzi tremurul vocii ei și își dădu seama cât însemnase complimentul lui pentru ea.

Se aflau suficient de aproape încât să îl sărute, iar el își dorea asta.

Se îndepărtă ușor de ea, de parcă distanța i-ar fi oferit protecție.

Julia observă mișcarea. Firește că o observă.

— Ce ți s-a întâmplat, Max?

Ar fi trebuit să îl ia prin surprindere acea întrebare, însă nu îl luă.

— Nu contează.

— Ba eu cred că da.

Erau suficient de apropiați încât îi putea vedea mica aluniță de pe gât. Răsuflarea ei cu aromă de scorțișoară se simțea pe bărbia lui.

— Iubirea, spuse el simplu.

— Da, răspunse într-un sfârșit. Asta te poate dărâma cu siguranță. De ce nu ai plecat acasă de Crăciun?

— Din cauza ta.

Privirea ei o căuta pe a lui, ca și cum ar fi căutat răspunsuri ascunse. Îi oferi un zâmbet trist, înțelegător și se întrebă ce anume credea ea că înțelege.

— Ce zici de un joc de cărți, Max? întrebă ea într-un final.

— Cărți?

Nu se putu abține să nu râdă.

Ea zâmbi.

— E unul dintre acele lucruri pe care un bărbat și o femeie le pot face în afara patului.

— Nu este de mirare că sunt confuz.

Julia râse.

— Mergi și adu cărțile, Alice.

Alice își ridică privirea?

— Giulii câștigă?

— Așa este, scumpo. Giulii o să-l rupă pe dr. Max în bătaie.

•

Era primul Crăciun din ultima vreme în care casa devenise din nou un cămin. Nimic nu se compara cu un copil care transforma Crăciunul într-un eveniment de gală. Nu că Alice ar fi înțeles asta, firește.

Ellie și Julia se treziseră la crăpatul zorilor și o încurajară pe fetița adormită să coboare la parter.

Cadourile fură desfăcute pe rând, conform tradiției familiei, apoi fură adunate cu atenție sub brad. Cu excepția cadoului lui Alice. Ea *adora* pachetele ei, le cărase după ea toată ziua și le îmbrățișa la pieptul ei micuț. Orice încercare de a le desface se sfârșea cu o criză de isterie.

Așadar, jucăriile din interior rămaseră ascunse. Pachetele în sine erau cadourile ei.

Adevărul era că Ellie ura faptul că trebuia să plece, însă vizitarea lui Cal de Crăciun era una dintre puținele tradiții pe care le respecta. Nu ratase niciun an. Așa se făceau lucrurile în Rain Valley. Vecinii se vizitau unii pe ceilalți de sărbători și de obicei stăteau suficient de mult cât să bea un pahar de vin sau o cană cu ciocolată caldă împreună. Toată copilăria lor, Cal fusese cel care venea acasă la familia Cates de Crăciun, unde găsea un ciorap lung atârnat de șemineu cu numele lui pe el și o grămadă de cadouri sub brad. Nimeni nu spusese niciodată de ce făceau lucrurile astfel, însă știau cu toții. Pentru Cal, care locuise singur cu tatăl lui bețiv, Crăciunul venea doar la alte adrese.

Acea tradiție rămase valabilă cât timp Brenda și marele Tom Cates fuseseră în viață. An de an, Cal își făcea pachet soția și fetele, traversau câmpul și râul și veneau la cină. Chiar și după moartea

mamei lui Ellie, când tradiția începuse să dispară, Cal păstrase Crăciunul petrecut cu familia Cates aproape de inima lui.

Când murise și tatăl ei, se petrecu un schimb subtil. Timp de câțiva ani, Cal și Lisa o invitaseră pe Ellie la cină la ei acasă, încercaseră să formeze o nouă tradiție, însă nimic nu prea funcționa. Lisa gătea mâncărurile „greșite” și punea muzica „greșită”. Lui Ellie nu i se mai părea că seamănă a Crăciun; era cumva din afară.

Anul acesta, nici nu avu loc vreo invitație; fără îndoială, Cal presupuse că Ellie, Julia și Alice formau acum o nouă familie Cates și își doreau să fie singure. Însă Ellie știa că fără Lisa avea să-i fie greu.

Puse cadourile într-o pungă argintie frumoasă și plecă pe alee. De fiecare parte, brazi și cedri măreți crescuseră înalți și drepți; vârfurile verzi străpungeau cerul cenușiu. Deși ploaia se oprise, picăturile încă mai cădeau din crengi, creând un zgomot ritmat care se potrivea cu pașii ei. Se auzeau și celelalte sunete ale pădurii. Apa curgătoare, foșnitul acelor coniferelor, săritul veveriţelor pe crengile copacilor și alergatul șoriceilor în ascunzători. Din când în când, se auzea câte un corb sau o bufniță.

Aceste sunete îi erau atât de familiare precum trosnitul focului din șemineu. Fără nicio grijă, intră pe o potecă și porni prin pădure.

Nu avea cum să calculeze numărul dăților în care traversase acest pod sau mersese de la o casă la cealaltă. Era suficient cât să nu mai crească nimic niciodată pe cărare. Chiar și în ultimii ani, când mașinile și telefoanele erau variante mai simple decât să mergi până acasă la vecinii tăi, nimic nu crescuse cât să ascundă cărarea.

Urmă iarba bătută din jurul livezii, prin grădina de legume, dincolo de un lac în care pescuiau odinioară. Strecurându-se prin stufărișul de pe malul iazului, cu ghetele pleoscăind în pământul

îmbibat de apă, Ellie auzi, ca un ecou de mult uitat, râsetele lor copilărești.

E un șarpe în apă, Cal, ieși de acolo!

Aia e doar o creangă veche. Ai nevoie de ochelari.

Tu ai nevoie de ochelari…

Își aminti de râsetele lor… de cum stăteau pe malul noroios al iazului ore întregi, vorbind nimicuri.

Ellie urmă cotitura potecii și ajunse la casă. Preț de o secundă, se așteptase să arate așa cum arătase odinioară: o baracă cu pereții strâmbi și cu șindrilă, cu obloane care atârnau într-o rână în fața geamurilor murdare crăpate și cu un batalion de pitbulli legați în curte, care mârâiau continuu.

Clipi, iar amintirea dispăru. Acum privea casa pe care Cal o construise de unul singur, în anii de după facultate și înainte de a se căsători cu Lisa. Lucra la o firmă de construcții atunci. După o săptămână de lucru de patruzeci și cinci de ore, adăuga orele suplimentare lucrând la propria casă, construind-o în jurul tatălui lui inutil și bețiv.

Era o casă mică ce părea să fi crescut spre exterior, într-o combinație de unghiuri ascuțite și rampe stângace. Camerele fuseseră adăugate pe măsură ce veniseră banii, fără vreun sens sau vreun motiv. Cal își turnase energia în acel lor, încercând să construiască pentru familia lui casa pe care el nu o avusese niciodată. Rezultatul final era o cabană ciudată acoperită cu șindrilă aflată pe o bucată de iarbă verde, înconjurată de conifere de două sute de ani.

Ca întotdeauna, luminițele de sărbători și decorațiunile erau de top. Ellie se gândise întotdeauna că exagera astfel ca să compenseze toți anii în care nu fusese niciodată un brad în sufragerie.

Terasa era acoperită de lumini albe, iar balustradele erau împodobite cu ghirlande din

crengi de brad. Ușa de la intrare era decorată cu o coroană imensă artizanală.

Ellie se aștepta ca muzica să răsune prin pereți, însă era o liniște bizară. Preț de o secundă, se întrebă dacă erau acasă. Aruncă o privire în spatele ei și văzu iubirea lui Cal – un GTO din 1969 pe care o restaurase aproape de perfecțiune.

Bătu la ușă. Când nu primi niciun răspuns, încercă din nou.

În sfârșit auzi un zgomot de pași.

Ușa se deschise larg, iar fetele lui Cal se aflau la intrare, grupate una lângă cealaltă, zâmbind larg. Amanda, de unsprezece ani, părea imposibil de matură îmbrăcată cu blugii cu talie joasă, cu o curea argintie și un tricou roz. Părul ei lung, brunet, fusese prins într-o coadă împletită strâmb care nu putea fi făcută decât de mâinile neîndemânatice ale tatălui ei. Emily, de nouă ani, era îmbrăcată cu o rochie din catifea verde care era cel puțin cu o mărime mai mare, iar Sarah, de cinci ani – singurul copil care moștenise părul blond al mamei ei și tenul pistruiat – nu se deranjase să se schimbe din pijamalele cu prințesa Fiona.

La vederea lui Ellie, toate cele trei zâmbete dispărură.

— E doar mătușa Ellie, spuse Amanda.

Fetele mormăiră „Crăciun fericit”. Apoi Emily îl strigă pe tatăl ei.

— Uau, mulțumesc, spuse Ellie, urmărindu-le cum se îndepărtau.

Cal coborî scările. Se mișca încet, de parcă tocmai s-ar fi trezit.

Părul lui brunet era un dezastru încurcat. Mici linii roz îi traversau obrazul stâng. Purta o pereche de blugi Levi’s atât de vechi încât se rupseseră la ambii genunchi, iar marginile erau doar material pufos. Tricoul cu Metalica văzuse și el zile mai bune.

— Ellie, spuse el, încercând să zâmbească.

Pe măsură ce trecu pe lângă fete, le îmbrățișă pe rând, apoi le dădu drumul.

— Arăți ca naiba, spuse ea la plecarea fetelor.

— Iar eu urma să-ți spun cât *de frumoasă* ești.

Ellie închise ușa în urma ei și îl urmă în sufragerie, unde un brad imens împodobit ocupa tot colțul. Lăsă punga cu cadouri lângă el.

Cal căzu pe canapea și își ridică picioarele pe măsuța de cafea uzată. Oftatul lui fu atât de zgomotos încât un mic ornament se învârti și răsună.

Ellie se așeză lângă el. Nu înțelegea de ce Cal arăta așa. Își păstrase umorul prin multe perioade pline de greutăți, nu avea cum să renunțe acum. Dacă și Cal devenise atât de fragil, atunci nimeni nu mai era în siguranță.

— Ce s-a întâmplat?

Privi în spatele lui, pentru a se asigura că nu era nicio urechiușă prin apropiere.

— Lisa nu a venit în dimineața de Crăciun… sau la cină. Nu a trimis niciun cadou. Le-am spus fetelor că va suna, însă încep și eu să mă întreb.

Ellie se încruntă.

— E bine?

— Nu are nimic. Am sunat la părinții ei. E plecată cu tipul ei cel nou.

— Asta nu pare ceva ce ar face Lisa.

Cal o privi.

— Ba chiar așa pare.

Ellie auzi durerea din spatele acelor cuvinte. Știa că era singurul lucru pe care l-ar spune Cal despre căsnicia lui eșuată.

— Îmi pare rău.

— Ai mai trecut prin asta, nu-i așa? Un divorț e ca o tăietură. Se vindecă. Asta spuneai întotdeauna.

Adevărul era că nu fusese niciodată în locul lui. Nu fusese niciodată căsătorită mai mult de doi ani, nu trecuse niciodată de la iubit la iubire cu niciunul dintre soții ei. Dumnezeu știa că nu avusese niciodată inimi de copii pe mână.

— Căsniciile mele nu s-ar putea compara niciodată cu a ta, Cal. S-ar putea să te doară multă vreme.

— Să nu o mai iubesc nu poate fi mai dureros decât a fost să o iubesc.

Se pierdu cu privirea în flăcări.

Ellie îi acordă timp. Într-un fel, era la fel ca în vremurile trecute, când erau copii. Uneori stăteau pe pod toată ziua fără să spună altceva decât *Mai ai gumă de mestecat?*

— Cum ai petrecut Crăciunul? spuse el în sfârșit.

— Grozav. Am făcut tocănița tatei și pâinea bunicii Dotty. Alice nu a reușit să înțeleagă conceptul de Moș Crăciun care coboară pe horn. Nu a vrut nici să-și despacheteze cadourile. Doar căra cutiile dintr-un loc în altul.

— Până la anul va fi expertă. Învață repede sărbătorile în care se dau cadouri. Îmi amintesc prima oară când am dus-o pe Amanda la colindat de Halloween.

— La mine acasă.

Voia să zâmbească, Ellie își putea da seama.

— Da. Nu înțelegea de ce era îmbrăcată ca un dovleac, însă odată ce primea bomboanele, nu îi mai păsa.

— A purtat pălăria verde a mamei, îți amintești?

Cal o privi. În ochii lui atât de familiari văzu o dorință atât de adâncă și de naturală încât voia să îl ajute, să-i spună că totul va fi bine.

— Credeam că uitaseși de asta.

— Cum aș putea să uit? Suntem cei mai buni prieteni de zeci de ani.

Cal oftă, privind bradul. Ellie simți că îl dezamăgise din nou. Începea să se întâmple des acest lucru, și nu înțelegea de ce. Însă cunoștințele ei cu privire la o inimă frântă cu adevărat erau doar puțin mai dezvoltate decât cele cu privire la copii. Probabil că cel mai bine ar fi fost să schimbe subiectul, să îl facă pe Cal să se gândească în acea

zi specială la altceva în afară de familia lui destrămată.

— Julia vrea să o adopte pe Alice. Crede că fetița are nevoie de un cămin permanent.

— Asta este o idee bună. Cum o să faceți asta?

— Începem cu o cerere de decădere din drepturile părintești. Dacă nu apare nimeni care să o revendice oficial, Julia are undă verde.

Trecu un moment până când Cal adăugă:

— Și dacă părinții ei vă contactează în sfârșit? Dacă nu au știut niciodată că a fost găsită?

Ellie și Julia evitaseră acea întrebare ca pe ciumă. Era întrebarea care putea să distrugă totul.

— Asta nu ar fi bine.

— Statul Washington se dă peste cap pentru găsirea părinților biologici. Chiar dacă sunt niște gunoaie.

— Da, răspunse Ellie. Știu.

— Deci am trecut de la speranța că îi găsim la speranța că nu îi găsim.

— Exact așa. Ellie făcu o pauză și îl privi. Se lăsă din nou liniștea. Nu a fost cu adevărat Crăciun fără tine.

— Da, spuse el cu un zâmbet fad. Lucrurile se mai schimbă.

Ellie nu voia să pornească pe acea cale. Adevărul era că îi era teamă să înceapă să se gândească la propria ei singurătate. Prezența lui Cal făcea asta uneori, îi amintea de cât de multe lucruri ratase în viață. Se ridică și se îndreptă către bucătărie. Turnă două shoturi de tequila și le puse pe o tavă, lângă un recipient cu sare. În sufragerie, puse tava pe măsuța de cafea și îi dădu picioarele la o parte.

— Ce nai… direct la shoturi? În ziua de Crăciun?

— Uneori, o stare se schimbă de la sine. Ellie ridică din umeri. Alteori are nevoie de un imbold. Se așeză lângă el. Până la fund!

— Sarea pentru ce este?

— De decor. Ciocniră paharele și băură. În cinstea unui an mai bun.

— Amin. Cal bău dintr-odată și puse paharul pe măsuță. Când se întoarse din nou către ea, părea că o *analizează*, căutând ceva ascuns. Tu ai fost îndrăgostită de multe ori.

Ellie râse.

— Și a trecut dragostea de multe ori.

— Cum faci să… crezi în continuare în iubire? Cum spui unei persoane că o iubești?

Ellie simți tremurul din zâmbetul ei.

— Să o spui este ușor, Cal. Să simți este practic imposibil. Mi-e milă de bietul bărbat care se va îndrăgosti de mine. Vru să zâmbească din nou, însă nu mai reuși. Întregul fir al conversației o deprima. Iar felul în care Cal o privea făcea totul și mai rău. Destulă tristețe. Este totuși zi de sărbătoare.

Luă probele de alcool din drum și se duse la casetofon. Acolo, puse un CD și dădu volumul suficient de tare încât să scoată fetele din camera lor, unde probabil se uitau la alt film cu Hilary Duff.

— Ce se întâmplă? întrebă Amanda, trăgând de coada care i se despletea. Fetele se apropiară una de cealaltă. Toate aveau ochii triști în cea mai magică dintre zile.

— În primul rând, aveți cadouri de deschis.

Acest lucru le făcu să zâmbească puțin, însă nu complet.

— Apoi vă duc la bowling.

Amanda făcu o grimasă de adult.

— Noi nu mergem la bowling. Mama zice că este pentru săraci.

Ellie îl privi pe Cal.

— Vrei să zici că nu știu de bowlingul secret?

Sarah făcu un pas înainte.

— *Țe este bowling thecret*?

Ellie se aplecă.

— Este bowlingul de după ora de închidere, când ești numai tu, cu muzica pe fundal și toate

snackurile pe care le poți mânca.

— Mama nu ar fi niciodată de acord cu asta, spuse Amanda.

— Să știi, începu Ellie, că eu și tatăl tău lucram la Big Bowl odată. Și de aceea, voi sunteți singurii copii din Rain Valley care au voie să știe despre bowlingul secret. Gata, mergeți și îmbrăcați-vă.

Sarah o trase pe Ellie de mânecă și șopti:

— *Nu pot thă fiu pinţesa Fiona*?

— Ba bine că nu, răspunse Ellie. La bowling secret, poți purta ce vrei tu.

Amanda ridică privirea.

— Pot să mă machiez?

Înainte să poată răspunde Cal, Ellie spuse:

— Firește.

Într-un val de râsete, fetele fugiră la etaj.

Cal o privi pe Ellie.

— Nu ne-am mai furișat la Big Bowl de douăzeci și cinci de ani. O să-l sun pe Wayne și îl anunț. Încă își ține cheile în pălăria piticului de grădină. O să-i lăsăm cincizeci de dolari la casă.

— Mulțumesc, El.

Ellie zâmbi.

— Să-ți amintești de asta data viitoare când divorțez. Tequila și bowling la miezul nopții.

— Asta este poțiunea magică?

Zâmbetul îi dispăru și îl privi.

— Nu, însă uneori doar asta ai la dispoziție.

Capitolul 21

Era aproape sfârșitul lunii ianuarie, luna în care cerurile erau strălucitoare, iar calmul se pierdea la fel de repede ca și cheile de la mașină. Prin tot orașul, copiii stăteau la ferestre, privind curțile ploioase; mamele lor petreceau ore în plus ștergând amprentele de pe geamuri.

În casa familiei Cates, singura lumină venea de la becurile artificiale, iar ploaia care cădea pe șindrilă suna ca un puls rapid care nu putea fi calmat.

Acest lucru o neliniștea pe Ellie. Însă nu vremea era cea care o agita atât de mult. Compania era de vină. Femeia de la Departamentul de Servicii Sociale și de Sănătate stătea rigidă pe canapea, ca și cum ar fi fost îngrozită de gândul că un fir din blana unui câine avea să cadă pe pantalonii ei gri din stofă.

Julia, care arăta calmă și netulburată, îmbrăcată în alb, era așezată lângă femeie.

— Mai aveți și alte întrebări la care vă pot răspunde, doamnă Wharton?

Zâmbetul femeii era la fel de anxios precum se și simțea, apărea și dispărea rapid. Tot ce putea vedea Ellie era o străfulgerare de dinți strâmbi.

— Spuneți-mi Helen. Și într-adevăr am câteva întrebări finale.

Julia îi zâmbi profesionist.

— Loviți-mă.

Helen își puse pixul jos și privi în partea cealaltă a camerei, unde Alice se juca de una singură. Nu făcuse nici măcar o dată contact vizual cu Helen. De fapt, ulterior prezentării femeii, urlase și fugise. După ce se ascunsese în spatele unui ficus mic timp de aproape o oră, ieșise în sfârșit din ascunzătoare, numai ca să înceapă să mănânce din aranjamentul floral.

— Firește, mediul este perfect acceptabil. Studiul casei dumneavoastră a avizat plasamentul temporar al… minorei, iar eu nu văd nicio schimbare care să determine retragerea recomandării noastre. După cum ne-ați amintit în mod repetat, copila se dezvoltă în grija dumneavoastră. Grija mea, cu toate acestea, vă privește pe dumneavoastră, doamnă doctor Cates. Îmi permiteți să fiu sinceră?

— Mi-ar plăcea să aud ce părere aveți, răspunse Julia.

— Firește că acesta este un copil profund afectat. Poate că aveți dreptate și nu suferă de autism, nici nu are alte afecțiuni mintale, însă în mod sigur are probleme. Mă îndoiesc că va fi vreodată normală. Adesea, observăm că părinții se implică în adopții ale unor copii cu nevoi speciale care au inimi mari și speranțe la fel de mari, doar ca să își dea seama că și-au asumat o responsabilitate prea mare. Statul pune la dispoziție niște instituții potrivite pentru copiii ca… ea.

— Nu mai există alți copii ca ea, răspunse Julia. A fost traumatizată într-un mod unic, cred, și nu există nicio modalitate de a estima ceea ce se va întâmpla. După cum știți, sunt mai mult decât pregătită să o tratez în calitate de pacient și sunt cu totul pregătită să o iubesc ca un părinte. Ce ar putea fi o soluție mai bună pentru ea?

Zâmbetul lui Helen întârzie și fu atât de subțire că abia era perceptibil.

— Este o fetiță norocoasă că ați găsit-o. Îi aruncă o privire lui Alice, care acum stătea la fereastră și „vorbea” cu o veveriță. Asistenta socială se ridică și îi întinse mâna Juliei. Nu văd niciun motiv pentru care să pretindem că trebuie să mai analizăm acest lucru. Cu siguranță, voi recomanda plasamentul în custodia dumneavoastră și perspectiva unui studiu al căminului.

— Vă mulțumesc.

După plecarea asistentei sociale, zâmbetul Juliei în sfârșit dispăru.

Alice fugi către ea și îi sări în brațe.

— Speriată, șopti ea.

— Știu, scumpo. Julia o ține strâns și îi mângâie părul. Nu-ți plac oamenii care poartă ochelari. Și avea multe bijuterii strălucitoare, nu-i așa? Totuși, ar fi trebuit să-i zâmbești.

— Doamna puturoasă.

Ellie izbucni în râs.

— Trebuie să fiu de acord cu copilul aici. Se îndreptă către cuierul de lângă ușă și își luă geaca. O să-l sun pe John să-i spun că ai terminat cu analiza căminului. Poate să stabilească data ședinței de judecată și să scrie citația de decădere din drepturile părintești.

Cu Alice încă în brațele ei, Julia se apropie de Ellie.

— O dată pe săptămână, timp de trei săptămâni, în toate ziarele de circulație locală, nu? Așa anunțăm public.

— Iar ei ar avea la dispoziție un termen de șaizeci de zile de la data primei publicări ca să facă o notificare de prezentare. Apoi, nu vei mai avea probleme.

Ei.

Familia biologică a lui Alice.

Deși nu discutau acest aspect, Julia și Ellie știau că Alice nu era la fel precum ceilalți copii care fuseseră pierduți sau abandonați. Cineva, undeva, probabil o visa, își amintea de ea, însă nu o mai căuta. Un părinte ar putea apărea oricând, chiar și peste câțiva ani, și ar putea revendica inima copilei cu un drept superior celui pe care îl avea Julia.

Ellie știa că sora ei se gândise la asta, agonizase în legătură cu asta, de fapt, și hotărâse că și-ar asuma riscul. Era mai bine, se gândise Julia, să îi ofere lui Alice un cămin acum și să își facă griji cu privire la viitor, decât să permită copilei să-și trăiască viața într-un purgatoriu, așteptând un

părinte biologic care ar putea să nu apară niciodată.

— Ei bine, a sosit momentul să plec la serviciu, spuse Ellie. Pa, Alice!

Alice o îmbrățișă pe Ellie.

— Pa, Lellie!

Ellie o îmbrățișă.

— Cal a spus că fetele au program scurt astăzi la școală. Va veni cu Sarah pe la noi după prânz.

— Transmite-i că îi mulțumesc. Poate că Alice va vorbi cu Sarah de data aceasta. Atinse gâtul lui Alice. Nu-i așa, micuțo?

Răspunsul lui Alice fu un chicot ascuțit.

Ellie ieși din casă și se îndreptă spre mașină. Cu un claxon rapid – lui Alice îi plăcea la nebunie sunetul – ieși din curte.

În săptămânile de la Crăciun și Anul Nou, Rain Valley reintrase în rutina lui obișnuită de iarnă. Adeseori, străzile din centru erau pustii, fără mașini și fără oameni. Bodegile se umpleau mai devreme și erau aglomerate până mai târziu. Ellie, Earl și Mei așteptau pe rând la ieșirea pe autostradă șoferii care credeau că era în regulă să bea bere după bere și apoi să conducă un vehicul. Matineele de weekend de la cinematograf erau pline până la refuz de copii și era imposibil să găsești o pistă de bowling sau un loc de parcare la popicărie.

Știrile despre fata-lup care putea să zboare aproape că dispăruseră cu totul din ziare. Chiar și Mort avea lucruri mai bune despre care să scrie în acele zile, cum ar fi cutremurele de pe muntele St. Helens și vânătoarea interzisă de balene a tribului Makah.

Zilele petrecute la secție reintrară în rutina lor reconfortantă. Starea de calm revenise în Rain Valley, iar cei care erau însărcinați cu menținerea păcii se bucurau. Cal avea din nou mai mult timp să citească benzile desenate și să facă schițe, deoarece telefonul arareori mai suna. Peanut

programa pe toată lumea în funcție de nevoile familiei ei și le plătea salariile la timp.

Pe scurt, viața era bună.

Acum, Ellie ajunse lângă standul de cafea Ancient Grounds, își luă o cafea Latte Grande Mocha și își continuă drumul către secție. Parcă în spatele secției și intră pe ușa din spate. Se afla în sala de mese, verificând ce era în frigider, când Peanut se năpusti în încăpere și trânti ușa în urma ei.

— Ellen! șopti ea dramatic.

Ellie sorbi o gură de cafea și își aruncă o privire la ceas. Unsprezece și jumătate era destul de devreme pentru vești importante.

— Lasă-mă să ghicesc: persoana greșită a fost eliminată din *Survivor.*

Peanut o lovi.

— *Survivor* s-a terminat.

Ellie închise frigiderul.

— Atunci care este bârfa, fată dragă?

— Este foarte important să nu îți pierzi mințile. Eu și Cal suntem îngrijorați.

— Că mi-am pierdut mințile? Ce reconfortant!

— Tu *știi* cât de idioată devii în fața anumitor bărbați.

— Nu recunosc așa ceva. Totuși, singurul bărbat care arată bine în orașul ăsta e îndrăgostit până peste cap de sora mea.

— Nu mai e așa.

— Max nu o mai vrea pe Jules?

Peanut o pocni peste umăr.

— Fii atentă!

Ellie se încruntă.

— Despre ce naiba vorbești?

— E un bărbat în față care te așteaptă.

— Așa, și? De ce intrați în panică?

— Este *superb.* Și nu vrea să vorbească cu nimeni în afară de tine.

— Vorbești serios?

— Ar trebui să îți vezi zâmbetul chiar acum. Exact de asta îmi era teamă.

Ellie se strecură afară din sala de mese și trase cu ochiul de-a lungul coridorului. De acolo nu vedea decât un bărbat – aflat cu spatele la ea – stând pe scaunul din fața biroului ei. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

— Cine este?

— Nu a vrut să ne spună numele lui. Nu și-a dat nici ochelarii de soare jos. Peanut pufni. Trebuie să fie din California.

Ellie se retrase înapoi în sala de mese și își luă geanta. În cinci minute, își refăcu la baie machiajul și se spălase pe dinți. Revenită în sala de mese, se întoarse către Peanut. Cum arăt?

— Asta nu este bine deloc. Intri deja în rolul de panaramă.

— Să mă pupi undeva. Nu am mai ieșit la o întâlnire de luni întregi.

Ellie își netezi uniforma, ajustă cele trei steluțe aurii de pe guler și ieși în încăperea principală a secției de poliție. Peanut se grăbi să fie alături de ea.

Cal își ridică privirea la venirea ei. Observă imediat machiajul, privi către bărbatul de vizavi de el și scutură din cap.

— Ce surpriză! mormăi el.

Ellie continuă să înainteze.

— Bună ziua. Eu sunt șeriful Barton, spuse ea, înconjurând biroul. Înțeleg că…

Bărbatul se întoarse către ea.

În acea clipă, Ellie uită ce voia să spună. Tot ce vedea erau obrajii sculptați, buzele pline și o masă de păr negru ciufulit. Bărbatul își dădu jos ochelarii de soare și scoase la iveală o pereche de ochi de un albastru electric.

Doamne Dumnezeule!

Ellie se așeză fără să îi întindă mâna.

— Am străbătut un drum destul de lung ca să ajung aici, spuse el cu o voce gravă și obosită.

Are accent. Abia perceptibil, *însă era suficient*. Nu putea să își dea seama de unde este. Poate că era australian. Sau Cajun. Ellie *adora* un bărbat care avea accent.

— Mă numesc George Azelle. Scoase din buzunar o hârtie împăturită, pe care o puse pe birou. Numele îi suna cunoscut. Văd că vă amintiți de mine. Se aplecă, împingând hârtia mai aproape de ea. Nu vă faceți griji cu privire la felul în care mă priviți. M-am obișnuit cu asta. Am venit pentru ea.

— Pentru ea?

Desfăcu hârtia și o împinse înainte. Era o fotografie a lui Alice.

— Sunt tatăl ei.

•

— Alice, de câte ori trebuie să avem discuția asta? Julia nu își putu reprima un hohot de râs la propriul comentariu. Ea și Alice făceau multe lucruri împreună în ultimele zile. Niciunul dintre ele nu putea fi caracterizat ca o discuție. Încalță-te!

— Nu.

Julia se îndreptă către fereastră și arătă cu degetul afară.

— Plouă afară.

Alice se lăsă să cadă pe podea.

— Nu.

— Mergem la restaurant. Îți amintești restaurantul? Am fost acolo și săptămâna trecută. Plăcintă delicioasă. Încalță-te.

— Nu. Pantofi puturoși.

Julia își ridică mâinile în aer într-un semn dramatic de disperare.

— Bine, atunci. Rămâi aici cu Jake și Elwood. Îți aduc acasă niște plăcintă.

Merse în bucătărie. Cu mișcări lente și exagerate, își luă cheile și geanta, apoi se îmbrăcă cu paltonul. Parcursese jumătate din drumul spre ușă când o auzi pe Alice ridicându-se în picioare.

— Fata merge?

Julia nu vru să zâmbească în timp ce se întorcea. Alice avea micuța față încordată într-o încruntătură care reprezenta pe jumătate îngrijorare și pe jumătate furie. Salopeta era stropită cu vopsea de la ultimul proiect de artă. Julia voia să fie decisă, să-i spună *îmi pare rău, dar nu poți veni desculță, nu la restaurant* și să facă să pară că pleca, în timp ce Alice se încălța rapid. Asta ar fi făcut cu un copil normal încăpățânat.

În loc de asta, Julia merse lângă ea și îngenunche astfel încât privirea să-i fie la același nivel.

— Îți amintești când am vorbit despre reguli?

— Fată bună. Fată rea.

Julia făcu o grimasă la această descriere, însă regulile de comportament erau o idee complexă. Dura ani întregi să fie procesate și înțelese; era una dintre trăsăturile importante ale socializării. Societățile puteau exista numai în prezența regulilor care guvernau comportamentele oamenilor.

— Unele locuri obligă fetițele să poarte pantofi.

— Fata nu place.

— Știu, scumpo. Ce zici de asta: fără pantofi în mașină. Te încalți când ajungem în oraș și îi dai jos când plecăm. Bine?

Alice se încruntă, gândindu-se la propunere.

— Fără șosete.

— Bine.

Alice traversă ascultătoare camera și scoase pantofii din cutia de lângă ușa de la intrare. Fără să se deranjeze cu o haină pe deasupra, ieși.

Chiar când ieșea pe terasă, un nor traversă cerul deasupra lor, umbrind curtea. Ploaia măruntă se transformă în fulgi mici de zăpadă. Îi atinseră capul brunet al lui Alice și fața ridicată spre cer, transformându-se instantaneu în picături de apă rece ca gheața.

— Uite, Giulii! *Dăguț.*

Ningea, iar Alice era desculță. *Perfect.*

Julia luă haina lui Alice și strânse copila în brațe, ducând-o până la mașină. Se afla la jumătatea curții, când auzi telefonul sunând.

— Probabil că e mătușa Ellie, care vrea să ne spună să avem grijă la zăpadă. O prinse pe Alice în scaunul de mașină.

— Câh! Strâns. Rău, spuse Alice, enumerând toate cuvintele pe care le știa care exprimau neplăcerea. Puturos.

— Nu miroase urât și te ține în siguranță.

Asta îi închise gura lui Alice.

Julia puse un CD în CD-player și plecă.

Alice ascultă coloana sonoră din *Pete și dragonul* de șapte ori, fără oprire. Cântecul ei preferat era „Candle on the Water”. De fiecare dată când se termina, striga „încă o dată!” până când Julia se conforma.

În sfârșit, traseră mașina într-un loc de parcare din față de la Rain Drop și opriră.

Cântecul se opri și el.

— Încă o dată?

— Nu, Alice. Nu acum. Julia se aplecă într-o parte și încercă să pună picioarele transpirate ale lui Alice în ghete. Era ca și cum ai încerca să pui mănuși chirurgicale pe mâinile ude. Data viitoare, nu mai renunț la șosete.

Coborî din mașină și o înconjură până la partea lui Alice. Deschizând portiera, zâmbi.

— Ești pregătită?

Frica străfulgeră ochii lui Alice, însă dădu din cap.

— Ești o fetiță atât de curajoasă.

Julia o ajută pe Alice să coboare de pe scaun.

Alice înainta încet către restaurant, cu ochii în pământ.

— Nu-ți fie frică, Alice. Sunt chiar aici. N-o să-ți dau drumul.

Alice o strânse atât de tare încât o durea, însă nu scoase niciun cuvânt.

Julia deschise ușa restaurantului. De deasupra se auzi un clopoțel. La auzul acelui sunet, Alice strigă și se aruncă în brațele Juliei, care se aplecă să o îmbrățișeze strâns.

Surorile Grimm se aflau la casă, umăr lângă umăr. Firește, se întoarseră simultan la auzul zgomotului, iar acum se holbau la Alice. Rosie Chicowski se afla în spatele lor, băgând un creion în părul ei mare și roz. La stânga, un pădurar bătrân stătea singur la o masă. Cu toții se uitau fix la Julia și la Alice.

Ar fi trebuit să vină cu o oră în urmă, să nu prindă mulțimile care se adunau la micul dejun și la prânz. Așa făcuseră săptămâna trecută, iar locul fusese gol, numai pentru ele. Încet, Julia se ridică în picioare.

Surorile Grimm avansară, toate trei alăturate; în mintea Juliei apăru subit o imagine a călăreților Apocalipsei. În acele zile, Moartea părea să umble într-o urnă veche din brațele unei bătrâne.

Se uitară la Julia, apoi la Alice.

Julia le întoarse privirea.

Alice pufni cu nervozitate și o trase pe Julia de mână.

Violet băgă mâna în geantă și scoase un portofel din plastic mov aprins.

— Uite, nepoata mea adora chestiile astea.

Ochii lui Alice se aprinseră când văzu darul. Îl atinse smerită, îl luă în mâinile ei micuțe și își mângâie obrazul cu el. După un moment, ridică privirea către Violet și spuse.

— *Mutumec.*

Cele trei bătrâne icniră și se uitară una la cealaltă. În sfârșit, o priviră pe Julia.

— Ai salvat-o, spuse Daisy cu un glas rigid, evident deranjată de emoția din spatele cuvintelor.

— Mama ta ar fi atât de mândră, adăugă Violet, dând din cap către surorile ei pentru aprobare.

Toate începură să dea simultan din cap aprobator.

Julia zâmbi.

— Mulțumesc. Nu aș fi putut face nimic fără voi. Orașul chiar ne-a protejat.

— Ești una dintre noi, spuse Daisy cu simplitate.

Ca o singură ființă, cele trei femei se întoarseră și ieșiră din restaurant.

Strângând-o și mai tare pe Alice de mână, Julia o conduse la o masă din colț. Acolo, comandară sandvișuri cu brânză la grătar, cartofi prăjiți și milkshakeuri de la Rosie. Mâncarea nici nu fusese încă servită, când clopoțelul de deasupra ușii sună din nou.

Alice ridică privirea și spuse monoton:

— Max.

El nu le văzu până în clipa în care își ridică prânzul și se îndreptă către ușă. Când privirea lui se îndreptă către ea, Julia simți un salt în inimă.

— Hei, spuse el.

Julia îi zâmbi.

— Nu aveți nicio întâlnire pentru prânz, domnule doctor?

— Încă nu.

— Atunci poate că ar trebui să stați cu noi.

O privi pe Alice.

— Îmi dai voie să stau lângă tine?

Fața ei mică se încordă.

— Nu faci rău Giulii?

Max păru surprins de acea întrebare.

— Nici nu mi-ar trece prin cap. Când văzu confuzia lui Alice, continuă cu blândețe. Nu fac rău Julia.

Alice îi făcu în sfârșit loc lângă ea.

Max se așeză față în față cu Julia. Abia atinse scaunul din vinilin, când apăru și Rosie lângă el. Avea un zâmbet larg care îi cuprindea toată fața.

— Parcă văd aselenizarea. *Știam* eu că este adevărată vestea despre voi doi.

Puse o farfurie și un set de tacâmuri în fața lui.

— Alice este pacienta mea, spuse Max monoton.

Rosie făcu cu ochiul machiat intens, cu gene false.

— Sigur că e.

Când Rosie plecă, Max spuse:

— Înainte să-mi termin sandvișul, toată lumea din oraș va fi aflat despre chestia asta. Fiecare pacient pe care o să-l văd săptămâna asta mă va întreba de tine.

Câteva minute mai târziu, Rosie apăru cu meniurile lor.

— *Mutumec,* spuse Alice, zâmbind la chelneriță.

Rosie se întoarse în bucătărie.

Julia era pe punctul de a-i spune lui Alice să mănânce câte un cartof pe rând când realiză că Max se uita stăruitor la ea.

Îi întâlni privirea și văzu frica din ochii albaștri. Îi era frică de ea, de *ei doi.* Era o teamă pe care și ea o înțelegea, care îi formase o parte mare a vieții. Pasiunea este un lucru periculos, iar iubirea era și mai și. Adeseori iubirea fusese cea care îi distrusese pacienții – fie excesul, fie lipsa ei. Însă Alice o învățase câte ceva despre iubire… și despre curaj.

— Ce este? spuse el fără să zâmbească.

Pe Julia o cuprinse un sentiment nou, ca un miracol ce apărea în fața ei. Nu îi mai era frică.

— Vino aici, spuse ea încet.

Încruntându-se, se aplecă spre ea.

Îl sărută. Preț de o fracțiune de secundă, el se împotrivi. Apoi îi cedă.

Alice chicoti.

— Pupici.

Când Max se retrase, era mai palid.

Julia râse.

— Măcar să le dăm bârfitorilor ceva despre care să vorbească.

După acel moment, își continuară prânzul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai târziu, în timp

ce stăteau la intrare și se îmbrăcau cu paltoanele, Julia îndrăzni să îi atingă brațul. Deja îl marcase în public cu buzele, ce mai era o atingere a mâinii după asta?

— Eu merg cu Alice la ferma de vânat din Sequim. Ai vrea să vii cu noi?

Max se opri să se uite la ceas, apoi spuse:

— Vă urmez cu mașina.

Julia o grăbi pe Alice afară din restaurant și în mașină. Până când ajunseră la intrarea de la ferma de vânat, începuse să ningă și mai intens. Fulgi mari, albi și pufoși cădeau din cer. Câțiva începuseră să formeze un strat de zăpadă, pe vârfurile gardului și pe iarbă.

Julia opri mașina în fața căsuței mici de lemn unde locuia proprietarul fermei.

— Trebuie să-ți pui cizmele, mănușile și haina, spuse Julia.

— Nu.

— Atunci rămâi în mașină.

Julia coborî din mașină. I se alătură lui Max, care stătea lângă propria mașină. Zăpada îi acoperea, aterizând ca niște picături de foc pe nasul și obrajii ei.

— Ce mai așteptăm? întrebă el.

— O să vezi.

Portiera se deschise, iar Alice coborî. Era îmbrăcată corespunzător vremii de afară, cu excepția faptului că ghetele erau încălțate invers.

Chiar atunci, Floyd ieși din casă, purtând o geacă impermeabilă imensă de iarnă. Ocolind puii de urs care se jucau, coborî treptele terasei și traversă curtea înzăpezită.

— Bună ziua, dr. Cates, dr. Cerrasin. Când ajunse la Alice, se aplecă. Tu trebuie să fii Alice. Cunosc un prieten de-ai tăi.

Alice se ascunse în spatele Juliei.

— E în regulă, scumpo. Asta este surpriza ta.

Alice își ridică privirea.

— *Supiză?*

— Urmați-mă, spuse Floyd.

Nu făcură mai mult de trei pași, când începu urlatul.

Alice ridică privirea către Julia, care dădu din cap.

Alice alergă spre locul de unde se auzea sunetul. Era trist și plin de emoție, acel plânset. Plutea prin aerul înghețat. Alice răspunse cu un urlet al ei.

Se întâlniră la gardul de sârmă, fetița în haina din stofă neagră și cizmele mari încălțate greșit și lupul care era aproape la jumătatea dimensiunii unui lup adult.

Floyd ajunse la poartă. Alice fu lângă el într-o clipă, sărind în sus și în jos.

— Deschide. Joacă. Fata.

Floyd apucă lacătul. Când făcu un zgomot, se întoarse către Julia.

— Sunteți sigură că este în siguranță?

— Sunt sigură.

Deschise ușor poarta.

Alice se strecură în țarc. Ea și lupul se rostogoliră împreună, jucându-se ca doi frați în zăpadă. De fiecare dată când o lingea pe obraz, Alice chicotea.

Floyd închise poarta la loc. Stătea acolo și îi privea cum se jucau.

— Asta este prima oară când s-a oprit din urlat de când îl am aici.

— Și ei i-a fost dor de el, spuse Julia.

— Ce credeți că…

— Nu știu, Floyd.

Se cufundară din nou în liniște, privind fetița și lupul cum se rostogoleau în zăpadă.

— Este uimitor ce ai reușit să faci cu ea, îi spuse Max Juliei.

Julia zâmbi.

— Copiii sunt rezistenți.

— Nu întotdeauna.

Răspunsul lui fu atât de încet încât Julia aproape că nu îl auzi.

Era pe punctul de a-l întreba la ce se referea, însă înainte de a putea articula întrebarea, auzi sirene.

— Le auzi și tu?

Max dădu din cap.

Sunetul se auzi mai întâi în depărtare, apoi începu să se apropie.

Era din ce în ce mai aproape.

Când apărură luminile farurilor, străpungând ninsoarea deasă, Floyd sări în acțiune. O prinse pe Alice de haină și o trase afară din țarc, apoi trânti poarta.

Alice căzu în genunchi și urlă cu tristețe.

Mașina de poliție intră în curte și parcă. Farurile rămaseră aprinse și erau ca niște străfulgerări de culoare. Ellie se îndreptă către ei încununată de o lumină ce părea supranaturală.

— A venit după ea, spuse ea fără nicio introducere.

— Cine? întrebă Alice, însă atunci când Ellie o privi pe Alice, Julia își dădu seama.

— Tatăl lui Alice.

•

Max o duse pe Alice în casă, remarcând cât de ușoară era.

Încercă să nu se gândească la cât de natural i se părea să care un copil în brațe, însă unele amintiri erau imprimate prea adânc pentru a putea fi șterse vreodată, iar unele mișcări păreau la fel de naturale ca și respiratul.

Încercă să o așeze pe canapea ca să poată face focul.

Însă ea nu îi dădea drumul, nu voia să-și desprindă brațele din jurul gâtului lui, așa că fu nevoit să o care prin casă în timp ce făcea focul, iar micuța scâncea într-un fel care îi rupea sufletul.

În sfârșit, se așeză pe canapea și o trase la el în poală. Ochii ei erau aproape închiși; obrajii încă îi erau îmbujorați din cauza frigului. Sunetul pe care îl scotea – mai mult un scâncet decât un urlet – era

reprezentarea fizică a pierderii. Prea multe emoții și prea puține cuvinte.

Privește în altă parte, își spuse Max. *Pornește un film sau dă muzica mai tare.*

Se rezemă și închise ochii. Își dădu seama imediat că fusese o greșeală. În mintea lui, auzea plânsetul unui copil – lacrimi mari de crocodil. *Peștele nu mai înoată*, *tati. Fă-l să se simtă mai bine.*

Max o strânse pe Alice mai tare în brațe.

— E în regulă, micuțo. Descarcă-te. Ăsta este un lucru bun, de fapt.

La auzul vocii lui, Alice inspiră adânc și își ridică privirea la el. Acest lucru îl făcu să realizeze că era prima oară când vorbise de când părăsiseră ferma de vânat.

— Julia a trebuit să meargă la secția de poliție cu Ellie. Se vor întoarce în curând.

Alice clipi la el prin ochi care erau surprinzător de uscați. Se întrebă dacă fetița știa cum să plângă. Doar ideea în sine – faptul că nu își putea elibera durerea în acest fel – îl rănea.

— Giulii nu părăsește Fata?

— Nu. Se va întoarce.

— Acasă Fata?

— Da.

Îi trecu o șuviță de păr încă umed pe după urechea micuță.

— Lup?

Gura îi tremură. Întrebarea era atât de cuprinzătoare și de complexă, și totuși exprimase totul printr-un singur cuvânt.

— Și lupul este în regulă.

Alice își scutură capul, părând dintr-odată prea bătrână pentru fața ei micuță, prea înțeleaptă.

— Nu. Închis. Rău.

— Trebuie să fie liber, spuse Max, înțelegând-o cu ușurință.

— Ca păsările.

— Știi ce înseamnă închis, nu-i așa?

Îi privi fața mică, în formă de inimă. Oricât și-ar fi dorit să se uite în altă direcție, oricât ar fi avut nevoie să se uite în altă direcție, nu putu. Fetița îl făcea să-și amintească de prea multe momente care trecuseră. Lucrul surprinzător era că erau amintiri *fericite*, unele dintre ele. Dintr-o vreme în care încă putea să rămână în același loc… o vreme în care îmbrățișarea unui copil îl făcea să râdă, nu să plângă.

— Citești Fata?

Arătă cu degetul către o carte aflată pe măsuța de cafea. Era deja deschisă la o pagină anume.

Max o ridică, iar Alice își schimbă imediat poziția astfel încât să stea foarte aproape de el. Max își trecu un braț în jurul ei și deschise cartea între ei. Alice arătă cu degetul la capătul paginii, foarte sigură de locul în care rămăsese. Începu să citească:

— „Adevărat nu-nseamnă felul cum ești făcut, a spus Calul de Piele. E un lucru care ți se-ntâmplă. Când un copil ține la tine vreme-ndelungată, nu doar ca să se joace cu tine, ci fiindcă te iubește CU ADEVĂRAT, atunci devii și tu Adevărat”.

Citeşte-mi, tati.

Simți palma lui Alice pe obraz, alinându-l. Abia atunci își dădu seama că plângea.

— Au, spuse ea.

Max o privi, încercând să-și amintească ultima oară când își permisese să plângă.

— Mai bine?

Încercă să zâmbească.

— Mai bine.

Zâmbind, se ghemui lângă el. Max închise cartea și începu să-i spună o altă poveste, una pe care încercase din răsputeri să o uite, însă unele cuvinte nu puteau fi uitate. Se simțea bine să povestească cuiva, chiar dacă, până ajunse la partea tristă a poveștii, cea care îl făcea să plângă din nou, Alice adormise.

Capitolul 22

— Probele ADN se potrivesc? întrebă Julia.

În liniștea mașinii, vocea ei sună mai tare decât și-ar fi dorit. Din cauza zăpezii și a nopții care se apropia, părea că sunt înconjurate de o navă spațială ciudată.

— Nu sunt eu vreo expertă, spuse Ellie, însă raportul de la laborator a arătat certitudinea. Și știa despre semnul din naștere. Am sunat la FBI. Vom ști mai multe mâine-dimineață. Dar…

— Care este numele ei real?

— Brittany.

— Brittany.

Julia făcu o încercare a numelui, încercând să îl potrivească cu fetița în minte. Se gândea că dacă se concentra asupra unor detalii mici – sarcini – avea să nu se gândească la lucrurile importante. Alice – Brittany – nu era fiica ei; nu fusese niciodată. De la început, soluția A fusese chiar acest moment – reunirea lui Alice cu familia ei reală. Nu conta că făcuse fatala greșeală de a iubi acest copil. Tot ceea ce era important era Alice. Iar aceasta era marginea de care se agăța Julia. De ce i-a luat atât de mult să ajungă aici?

Ellie ajunse în parcare și opri mașina pe locul marcat cu ȘERIFUL POLIȚIEI.

Julia privi semnul. Lumina farurilor părea să îi dea o strălucire, în același timp, căderea zăpezii îl ascundea. Totul la acea seară era dezorientat, se părea.

— Înțeleg că ai o muncă de făcut, El. Amândouă avem. Ne-am lăsat să ne implicăm prea mult emoțional față de ea. Înțeleg. Însă eu sunt un profesionist. Crede-mă când îți spun că nu am pierdut niciodată din vedere riscul pe care mi-l asumam și înțeleg ce este mai bun pentru Alice.

— Asta este un mare rahat, dar înțeleg de ce o spui. Ellie se întoarse către ea. Într-un amestec

bizar de lumină și întuneric, fața ei păru îmbătrânită și plină de umbre. Avem o problemă.

— Spune-mi.

— Tu știi cine este George Azelle?

Julia se încruntă. Îi luă câteva momente să-și amintească.

— O, da. Tipul care și-a ucis soția și fetița nou-născută? Firește. El…

— El este tatăl ei.

— Nu.

Julia își scutură capul. Trebuie să fie vreo greșeală. Cazul Azelle fusese celebru. Îl denumiseră criminalul milionar, cu referire la imperiul online pe care îl crease. Un circ al presei urmărise fiecare aspect derutant al procesului. Singura certitudine care existase în decursul întregii proceduri fusese vinovăția lui.

— Dar a fost condamnat. Era în închisoare. Cum…

— Nu eu sunt cea care are răspunsurile. El este.

Julia nu părea să se poată mișca.

Ellie îi atinse brațul.

— Pot să intru singură, să-i spun că nu te-am găsit.

— Nu.

În timp ce Julia înainta prin noaptea înghețată, încerca să nu se panicheze. Pierderea lui Alice într-o familie iubitoare ar fi fost ceva ce și-ar fi impus să accepte. Însă George Azelle era cu totul altceva.

— Nu cu un criminal, șopti de mai multe ori în drumul lung de-a lungul curții și pe scări.

Încercă să-și amintească tot ce putea despre acel proces. În mare parte, își aminti doar că juriul îl găsise vinovat.

Fulgi imenși de zăpadă pluteau leneși din cerul întunecat, strălucind în piramidele de lumină ale felinarelor și ferestrelor. Secția de poliție era cufundată în liniște.

Julia clipi des, astfel încât ochii să i se adapteze la lumină. Încăperea principală părea mai mare

decât de obicei, însă asta era fiindcă de obicei o vedea în cadrul conferințelor de presă. Cal se afla la birou, cu căștile pe urechi, iar Peanut se afla lângă el. Amândoi îi aruncară Juliei priviri îngrijorate.

Masa lui Ellie era goală, la fel și scaunul din fața ei.

— E în biroul meu, spuse Ellie.

— Aha.

Ellie o privi pe Peanut, apoi pe Cal.

— Voi doi rămâneți aici.

Ochii lui Peanut se umplură de lacrimi.

— Oricum nu vrem să auzim.

Cal dădu din cap și cuprinse mâna lui Peanut.

Ellie o conduse pe Julia de-a lungul încăperii principale, dincolo de celulele cu ușile deschise și paturile goale, către o ușă deschisă. Pe ușă se afla o plăcuță din aramă pe care scria ȘERIF.

Ellie intră prima. Aproape instantaneu se auziră voci; a ei era puțin prea grăbită, iar a lui era gravă și joasă.

Julia inspiră adânc și o urmă pe sora ei în birou. Erau și alte lucruri pe care le-ar fi putut observa, firește – rafturi de cărți și un birou, fotografii de familie –, însă tot ce văzu Julia fu George Azelle.

Probabil că nu l-ar fi recunoscut pe stradă sau într-o mulțime, însă și-l amintea în acel moment. Înalt, brunet și mortal. Așa îl caracterizase presa și era ușor de observat motivul. Avea peste 1,80 metri, umerii lați și șoldurile înguste. Figura arătoasă era ascuțită, cu găuri adânci și umbre ca niște vânătăi, genul de figură care se întuneca ușor din cauza furiei. Părul brunet, brăzdat de fire albe, îi atârna până aproape de umeri. Era genul de figură care dădea frâu liber viselor unei femei, deși părea sfârșit.

— Tu ești medicul, spuse el. Avea un accent în voce, o prelungire a silabelor care o făcu pe Julia să se gândească la statul Louisiana și la mlaștini, la locurile călduroase, decadente și la conversațiile

care continuau până târziu în noapte. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru fetița mea. Ce face?

Julia înaintă rapid, aproape dintr-o mișcare, și întinse mâna. Strânsura ei era fermă, poate chiar puțin prea puternică.

— Iar tu ești criminalul, răspunse ea, retrăgându-și mâna. Simți un impuls subit să se spele după atingerea lui. Condamnat la omor de gradul întâi, dacă îmi amintesc corect.

Zâmbetul lui dispăru. Bărbatul băgă mâna în buzunar, scoase un plic și îl aruncă pe biroul lui Ellie.

— Ca să spun pe scurt o poveste foarte lungă, Curtea de Apel a răsturnat decizia tribunalului care a respins cererea de anulare. A fost o chestiune de probe insuficiente, iar Curtea Supremă a fost de acord. Am fost eliberat săptămâna trecută.

— Din cauza unei chestiuni procedurale.

— Dacă tu consideri nevinovăția o chestiune procedurală. M-am întors acasă într-o zi, iar familia mea dispăruse. Glasul îi tremură. Nu am știut niciodată ce li s-a întâmplat. Polițiștii au hotărât că eu eram un criminal și asta a fost tot. Au ignorat orice alte probe.

Julia nu avu niciun răspuns la acest lucru. Încercă din răsputeri să nu *simtă* ceea ce simțea, însă panica o urmărea.

— Nu poate supraviețui fără mine.

— Uite ce e, doctore, am fost închis ani buni. Am o casă mare pe lacul Washington și destui bani cât să angajez cei mai buni oameni să aibă grijă de ea, așa că hai să nu mai pierdem timpul. Trebuie să arăt tuturor că este în viață, așa că o vreau. *Acum.*

Julia se uită la el, șocată de ceea ce auzise.

— Dacă tu ai impresia că o să o dau pe Alice pe mâna unui criminal, ești de-a dreptul nebun.

— Cine naiba este Alice?

— Este numele pe care i l-am pus. Nu știam cine este.

— Ei bine, acum știți. Este fiica mea și am venit să o iau acasă.

— Glumești, nu-i așa? Din ce știu eu, ai putea să fii în spatele acestei tărășenii. Nu ai fi primul bărbat care să sacrifice un copil ca să scape de nevastă.

Văzu o strălucire în ochii lui. Se apropie de ea.

— Și eu știu cine ești tu, doctore. Nu sunt singurul de pe aici cu un trecut dubios, nu-i așa? Chiar îți dorești o luptă publică?

— Oriunde vrei tu, răspunse ea, fără să cedeze. Nu mă sperii.

O privi de sus și șopti:

— Spune-i lui Brit că sunt pe drum.

— Nu-ți voi permite să o iei.

Răsuflarea lui era caldă și catifelată pe tâmpla ei.

— Amândoi știm că nu ai cum să mă oprești. Tribunalele din Washington sunt în favoarea reîntregirii familiilor. Ne vedem în instanță.

•

De îndată ce plecă, Julia se cufundă pe un scaun rece și rigid. Tremura din toate încheieturile. George Azelle avea dreptate. Tribunalele din statul Washington favorizau reîntregirea familiei peste orice altceva.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă Ellie.

— Vorbitul nu o să ajute.

Gânditul însă avea să ajute.

Inspiră adânc.

— Am nevoie de informații despre dosarul lui.

— El mi-a dat asta, spuse Ellie și împinse un teanc de hârtii pe birou.

Julia luă hârtiile și încercă să citească. Mâinile îi tremurau atât de tare încât literele se mișcau pe paginile albe.

— Jules…

— Lasă-mă un minut, spuse Julia, auzind disperarea din glasul ei. Se folosea de fiecare

fărâmă de autocontrol de care dispunea ca să nu înceapă să țipe sau să plângă, iar contactul vizual cu ochii triști ai lui Ellie sau cuvintele liniștitoare ar fi putut să o împingă dincolo de limită. Te rog.

Se concentră asupra documentelor. Acestea erau de fapt cele mai importante elemente ale istoricului procedural. Cererea inițială de anulare, elaborată de avocatul lui Azelle în primă instanță; respingerea acelei cereri; răsturnarea Curții de Apel și avizarea Curții Supreme statale a cererii de anulare și a răsturnării. Dintre toate documentele, cel care conta cel mai mult pentru Julia era certificatul original de determinare a suspiciunii rezonabile, care sublinia faptele cazului format de procuror.

La data de 13 aprilie 2002, la aproximativ 9.30 dimineața, George Azelle a apelat către Departamentul de Poliție din King County pentru a raporta faptul că soția sa, Zoe Azelle, și fiica lui în vârstă de doi ani și jumătate, Brittany, dispăruseră de peste douăzeci și patru de ore. Departamentul de Poliție din Seattle a răspuns de îndată, trimițând ofițeri la reședința familiei Azelle de la adresa Lakeside Drive, numărul 16402, Mercer Island. A urmat o căutare în departament și mai apoi pe toată suprafața statului. Grupurile comunitare au răspuns apelului și au organizat echipe de căutare și paznici de noapte.

Investigațiile desfășurate în acea perioadă au descoperit faptul că doamna Azelle avea o aventură la momentul dispariției și solicitase acordarea divorțului. Azelle era de asemenea implicat într-o relație cu asistenta lui personală, Corinn Johns.

Ca urmare a investigației, poliția a constatat următoarele fapte: în jurul lunii noiembrie 2001, poliția a răspuns unui apel de violență în familie la reședința familiei Azelle. Ofițerii au observat echimoze la nivelul pielii doamnei Azelle și l-au

arestat pe domnul Azelle. Plângerea a fost respinsă ca urmare a faptului că doamna Azelle a refuzat să depună mărturie împotriva soțului ei.

În seara de 11 aprilie 2002, vecinul Stanley Seaman a raportat un alt incident la reședința familiei Azelle, deși acesta nu a apelat poliția. A menționat către soția lui că familia Azelle „a început din nou". Seaman a estimat momentul conflictului la ora 23.15.

Aproape de ora prânzului în ziua de duminică, 12 aprilie 2002, vecinul Stanley Seaman l-a văzut pe Azelle încărcând un cufăr mare și o geantă mai mică din pânză „ca un sac" în hidroavionul său.

Azelle a afirmat că a plecat cu hidroavionul de pe lacul Washington, fără pasageri, la aproximativ ora 13.00, în data de 12 aprilie. Conform mărturiei membrilor de familie, acesta a ajuns la reședința surorii sale de pe Shaw Island aproximativ două ore mai târziu. Experții au confirmat poliției faptul că un zbor obișnuit pentru acea distanță ar avea o durată mai mică de o oră. Azelle s-a întors la reședința sa de pe lacul Washington la ora 19.00 a aceleiași seri.

Un livrator local de flori, Mark Ulio, a ajuns la reședința familiei Azelle la ora 16.45 pentru a livra florile care fuseseră comandate de Azelle telefonic, la ora 9.00 a acelei zile. La momentul livrării, nimeni nu a răspuns acasă la familia Azelle. Ulio a raportat faptul că a văzut un bărbat caucazian purtând o pelerină galbenă de ploaie și o șapcă cu Batman, urcându-se într-o dubă albă, parcată vizavi de reședința familiei Azelle.

Luni dimineața, Azelle a sunat mai mulți prieteni și membri de familie pentru a-i întreba dacă știau unde se aflau soția și fiica lui. A spus mai multor martori că Zoe Azelle „a fugit din nou". La ora 10.30, când Brittany nu a ajuns la creșă și Zoe nu s-a prezentat la ședința cu terapeutul ei, Azelle a apelat poliția și a raportat dispariția lor.

Ulterior identificării lui Azelle în calitate de suspect, poliția s-a prezentat la domiciliul acestuia cu un mandat de percheziție. Pe covorul din sufragerie s-au găsit urme de sânge. În plus, mostre de păr din dormitorul cuplului – constatate ca fiind ale doamnei Azelle – aveau rădăcinile intacte, lucru care a indicat prezența unei lupte. O lampă de pe comodă avea baza spartă.

Pe durata căutărilor, ofițerii au constatat în mod repetat faptul că George Azelle fie dispărea în mod inexplicabil, fie părea netulburat de dispariția familiei sale. Un asemenea comportament a condus la luarea în considerare a calității de suspect a lui Azelle.

Pe baza informațiilor obținute, sergentul Gerald Reeves l-a plasat pe Azelle sub arest pentru uciderea soției și a fiicei sale și i-a explicat drepturile sale în calitate de suspect. Procurorul a solicitat respingerea posibilității cauțiunii în acest dosar. Acesta a fost un omor brutal și planificat și executat cu atenție. Averea considerabilă a lui Azelle, împreună cu permisul de pilotaj, fac din acesta un risc grav de evadare.

Sub sancțiunea mărturiei mincinoase, cu respectarea legislației Statului Washington, certific acuratețea și adevărul faptelor menționate.

Fusese semnat și datat de către detectiv.

Când termină de citit, oftă și puse foile înapoi pe birou.

Pașii se auzeau ca tunetele de-a lungul holului. Peanut și Cal se luptau să intre pe ușă. Peanut intră prima.

— Ei bine?

— E un nenorocit, spuse Julia. Un adulterin care cu siguranță își bătea soția. Însă, conform instanțelor, nu este un criminal. Nici nu poate fi rejudecat. Dublă incriminare. Privi fețele îngrijorate din jurul ei. De asemenea, este și tatăl ei. Probele ADN sunt concludente în această

privință: ea este Brittany Azelle. Instanțele din statul Washington…

— Mă doare undeva de legea statului, spuse Peanut, uitându-se la Julia. Ce facem să o protejăm?

— Avem nevoie de un plan, spuse Cal.

— M-aș arunca în fața unui autobuz pentru ea, spuse Julia, după care se calmă.

Tremurul mâinilor ei încetă.

M-aș arunca în fața unui autobuz pentru ea.

Era adevărat.

— A venit vremea să intrăm în trafic, continuă ea și, deși nu putu forța un zâmbet, deși nici măcar nu își putea imagina că ar mai zâmbi vreodată, se simțea bine. Nu avea să se gândească *ce-ar fi dacă*; asta ar fi distrus-o. Avea să se gândească numai la Alice și la modalitatea în care ar putea să o protejeze. Angajează un detectiv, îi spuse ea lui Ellie. Caută înregistrările cu privire la Azelle până în clasa a doua. Undeva, cândva, nenorocitul ăsta a lovit pe cineva, a vândut droguri sau a condus beat. Găsește informațiile. Nu avem timp să demonstrăm că este un criminal, ci doar că nu este un părinte potrivit.

•

Abia trecuse de ora cinci când ajunseră acasă, însă se simțea ca și cum ar fi fost miezul nopții. Norii întunecau cerul. Câțiva centimetri de zăpadă înghețau totul – peluza, acoperișul, balustrada terasei. Casa părea să strălucească în mijlocul acelui peisaj alb.

Ellie parcă în apropierea casei. Niciuna dintre ele nu făcu vreo mișcare să coboare din mașină.

— Nu o să-i spun, spuse Julia în sfârșit, privind drept înainte.

Ellie oftă.

— Cum ai putea să-i spui vreodată? Nu suportă nici când pleci să faci micul dejun.

Julia nu se putea gândi la acest lucru. Nu putea nici să-și imagineze.

Nu părăsi Fata, *Giulii.*

Deschise portiera și ieși în ninsoare, fără să simtă frigul aproape deloc.

Se îndreptă către trepte, ajungând de la zăpadă pe lemnul umed, și deschise ușa de la intrare. Lumina și căldura fură cele care o loviră prima oară. Apoi o văzu pe Alice, ghemuită în poala lui Max. La intrarea Juliei, ridică privirea și zâmbi larg.

— Giulii! chițăi Alice, coborând din brațele lui Max și alergând spre Julia.

Ridică fetița în brațe și o ținu strâns.

— Hei, micuțo.

Încercă să zâmbească. Spera că nu arată la fel de fragilă pe cât se simțea.

Alice se încruntă.

— Tristă?

— Sunt fericită că sunt acasă, răspunse Julia.

Ușurarea străluci în ochii lui Alice. O îmbrățișă pe Julia din nou și îi sărută gâtul.

Ellie veni în urma lor și netezi părul lui Alice.

— Hei, fetiță mică!

— Bună, Lellie, spuse ea înăbușit, cu un glas vesel.

Max se ridică în picioare. Lumina focului din șemineu îl bătea din spate, iar acea strălucire făcea să pară că fața îi era doar o umbră.

— Julia? spuse el.

Îngrijorarea din glasul lui era evidentă.

Acest lucru aproape că o distruse. Evită atingerea lui, încercând să o facă să pară accidentală, însă văzu că nu se lăsă păcălit. Firește că nu era. Nu știa multe lucruri despre Max, însă știa asta: recunoștea suferința, îi înțelegea gustul și îi simțea textura. Iar acum, o vedea pe figura Juliei. Nu era niciun chip să o ascundă, nu cu Alice în brațele ei și plicul lui George Azelle în buzunarul de la haină.

Dacă Max ar fi atins-o în acel moment, ar fi început să plângă, și nu își dorea asta. Dumnezeu

știa că avea nevoie de toată puterea pentru ce avea să vină.

— O vrea înapoi.

Tristețea înțelegerii din ochii lui Max aproape că era mai mult decât putea îndura. Înaintă încet către ea. Preț de o clipă, crezu că avea să o sărute. În loc de asta, spuse:

— O să te aștept.

— Dar…

— Nu contează când. Vino când poți. O să ai nevoie de mine.

Acest lucru nu putea să-l nege.

— O să te aștept, repetă el. De data aceasta nu mai așteptă un răspuns.

Își luă la revedere de la amândouă și plecă.

Tăcerea rămase în urma lui.

— Max pa pa, spuse Alice. Giulii nu pleacă?

Julia înghiți în sec, simțind înțepătura lacrimilor. Se agăță cu putere de Alice.

— Nu te voi părăsi, Alice, spuse ea, rugându-se să fie și adevărat.

•

În restul serii, Julia se mișcă într-o ceață completă. Alice păru să simtă că ceva nu era în regulă. O urma pe Julia și mai îndeaproape decât de obicei.

Până la ora nouă, amândouă erau epuizate. Julia îi făcu fetiței baie, îi împleti părul și o băgă în pat. Îmbrățișând-o pe salteaua îngustă, încercă să-i citească o poveste, însă cuvintele i se încețoșau în fața ochilor.

— Giulii tristă? repetă Alice, cu fața mică încruntată.

— Sunt bine, spuse Julia, închizând cartea și sărutând-o pe Alice de noapte bună. Te iubesc, șopti ea atingând obrazul catifelat cu miros de bebeluș.

— Stai, murmură Alice, cu ochii îngreunați.

— Nu. E ora de culcare. Alice doarme acum.

Alice dădu din cap și își bagă degetul mare în gură.

Julia o privi.

Fetița mea.

O durere îi înflori în piept. Se îndepărtă de pat și coborî la parter.

Ellie era așezată la masa din bucătărie, citind dintr-un teanc de hârtii. Câinii erau întinși lângă ea pe podea, de o cuminţenie necaracteristică.

— Tribunalul a spus…

Julia ridică o mână ca și cum ar fi vrut să pareze o lovitură.

— Nu pot să vorbesc despre asta chiar acum. Am nevoie de puțin… timp. O supraveghezi tu?

— Firește.

Julia intră în bucătărie, luă cheile de la mașină și geanta. Fiecare pas părea că îi apasă oasele. Se simțea de parcă ar fi fost peticită cu bandă adezivă.

— Pa. Mă întorc curând.

Afară, trase în piept o răsuflare adâncă, tremurândă. Noaptea avea aroma lemnului ud și a zăpezii proaspete. Abia când ajunse aproape de mașină își dădu seama că își uitase paltonul.

Înghețată, conduse până acasă la Max. Căldura din mașină porni abia când intră pe aleea lui.

Până când traversă curtea înzăpezită și ajunse la treptele terasei, îl văzu acolo, la intrare, așteptând-o. O lumină palidă strălucea printr-o fereastră deschisă și îl înconjura cu o aură.

Simți o zguduitură puternică la vederea lui. Venise de undeva din adâncul ființei ei, dincolo de mușchi și de oase, dintr-un loc care era în mod normal neobservat. Ca o întoarcere acasă; așa se simțea.

Urcă treptele spre el. Max începu să spună ceva, însă ea nu voia să-i audă cuvintele, vocea sau întrebările. Ar fi fost cumva din beton, prea grele pentru ea. Iar acum nu mai putea duce nicio povară.

Îi atinse buzele cu un deget.

— Condu-mă în dormitor, Max.

Max se holbă la ea, iar pentru o clipă – numai o clipă – Julia văzu bărbatul din spatele zâmbetului, bărbatul care știa câte ceva despre pierdere.

— Ești sigură?

— Pierzi timpul. Alice… Vocea îi tremură. Trebui să forțeze un zâmbet. Alice ar putea avea un coșmar. Nu pot sta mult timp plecată.

Max o ridică în brațe și o duse la etaj. Julia îl cuprinse cu mâinile, iar fața îi era cufundată la baza gâtului lui. Câteva secunde mai târziu se aflau la el în dormitor. Se strecură din brațele lui și făcu un pas înapoi. Deși distanța era ultimul lucru pe care și-l dorea în acel moment, se simțea stânjenită. Distrusă.

Max îi descheie nasturii de la cămașă și o lăsă să cadă pe podea. Urmă sutienul.

Rămaseră pe loc, separați de câțiva centimetri, și totuși, de o lume întreagă, dezbrăcându-se. În sfârșit, când erau amândoi goi, se priviră reciproc.

Când întinse mâna spre ea, Julia nu scoase niciun cuvânt, abia dacă mai respira. Îi cuprinse gâtul cu mâna și o trase către el. Dezechilibrându-se, Julia se poticni și se sprijini pe pieptul lui.

O sărută încet, cu o blândețe care fu atât surprinzătoare, cât și de scurtă durată. Julia îl îmbrățișă, îi mângâie piele și voia să-l aibă și mai aproape de ea.

Gândul de a-l îndepărta îi străfulgeră mintea; fu pe punctul de a se răzgândi, de a spune *Oprește-te, m-am înșelat*, *o să-mi frângi inima.* Însă teama ei nu dură mai mult de o clipă. Pasiunea o transformă în altceva. Se îndreptară spre pat. Într-un colț îndepărtat al minții ei, văzu că Max își împingea hainele la o parte, mototolind cearșafurile în așteptarea corpurilor lor, iar apoi se afla pe pat alături de el, sub el, cu mâinile strângând disperate pielea lui goală și fierbinte. Respira atât de intens încât se simțea amețită. Numele lui alunecă de pe buzele ei pe ale lui. Niciunul dintre ei nu îl auzise.

Mâinile lui îi doborau zidurile, o conduceau în și dincolo de plăcere, într-un fel de durere și apoi înapoi la plăcere. Ca din depărtare, îl auzi rupând un ambalaj de prezervativ; apoi mâinile ei îl găsiră din nou și îl puse cu o mângâiere.

Max gemu și îi acoperi corpul cu corpul lui, mișcându-se deasupra ei până când nu se mai putea gândi la nimic, ci putea doar să *simtă.*

În momentul în care o pătrunse, cu o forță pe care Julia o simți până în adâncul ființei ei, ea scoase un strigăt, terifiată preț de o clipă că se pierduse în simțământul de nevoie.

Când se termină totul, Max o îmbrățișă și o sărută din nou. Fu un sărut lung, lent și blând, care o făcu să-i vină să plângă.

— Ești un om bun, Max Cerrasin, spuse ea gutural.

— Eram, odinioară.

Se retrase doar cât să-l privească. În lumina slabă care venea de la o singură lampă, văzu în acel moment ceea ce refuzase să recunoască până atunci, chiar și ei însăși: fusese pierdută din clipa în care îl văzuse pentru prima oară, mai ales după primul lor sărut. Nu doar că făcuse un pas către iubire, ci se avântase cu capul înainte, ca îndrăgita Alice, prin gaura iepurelui, într-un loc în care nimic nu avea sens. Nu avea importanță în acel moment dacă și el o iubea pe ea. Ceea ce conta era iubirea în sine, sentimentul de legătură cu un alt suflet. Putea să vadă că și el era îngrijorat. Ajunseseră într-un loc la care niciunul dintre ei nu se așteptase și nu exista nicio modalitate de a-și da seama cum avea să se sfârșească. În trecut – la naiba, chiar ieri – acest lucru ar fi înspăimântat-o. Învățase multe astăzi.

— Ieri eram îngrijorată cu privire la multe lucruri. Astăzi știu ce contează cu adevărat.

— Alice.

— Da, spuse ea încet. Și tu.

•

Max stătu întins lângă ea, ținându-i corpul gol într-o îmbrățișare strânsă, cu ochii pironiți în tavan. Trecuse foarte mult timp de când se simțise așa. Își dorea să petreacă toată noaptea alături de Julia, să se trezească lângă ea, să o sărute dimineața și să vorbească despre orice le venea în minte.

În vremuri obișnuite, asta ar fi fost posibil; însă acestea erau departe de a fi vremuri obișnuite. O parte din ea se destrăma în acel moment; rămânea întreagă din pura forță a voinței.

Max se rostogoli pe o parte și o privi.

— Ești atât de frumoasă, spuse el, mângâindu-i toată buza de jos cu degetul.

— Și tu la fel, răspunse ea cu un zâmbet. Nasul îi atinse bărbia. Când zâmbea, ochii ei verzi-deschis îl făceau să se gândească la diminețile începătoșate de pădure tropicală. Reci, adânci și fermecați.

— Mă transformi într-un romantic, spuse el.

— Atunci erai deja romantic.

Max zâmbi.

— Voi, psihiatrii, mereu știți ce să spuneți, nu-i așa?

Julia îl privi un moment îndelungat înainte de a răspunde.

— Nu mă minți, Max. Asta este tot ce-ți cer, bine? Nu te preface că simți ceva dacă nu este adevărat.

— Nu m-am prefăcut niciodată în fața ta, Julia.

— Atunci spune-mi ceva real.

— Cum ar fi?

Julia își aruncă o privire către biroul de lângă perete. Erau câteva fotografii înrămate pe el. Fotografii din viața Anterioară.

— Cum ar fi căsnicia ta.

— Numele ei este Susan O'Connell. Ne-am cunoscut în facultate. Am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o.

— Până când?

Își îndepărtă privirea preț de o secundă, apoi realiză că era inutil să facă asta. Privirea ei ageră observa totul; cu siguranță nu își putea ascunde durerea uitându-se în altă direcție.

— Crede-mă, acum nu este cel mai bun moment pentru conversația asta.

— Va fi vreodată un moment bun?

— Da, spuse el încet.

Îl sărută ușor, apoi se retrase.

— Ar trebui să plec. Alice are probleme cu somnul. Va intra în panică dacă se trezește și nu sunt acolo.

La pronunțarea numelui ei, vocea îi șovăi.

— Instanța va vedea că tu ești cea mai bună soluție pentru ea.

— Instanța… spuse ea cu un oftat adânc.

— Nu crezi că ar lua decizia bună?

— Adevărul este că nu mă pot gândi la asta chiar acum. Dacă o fac, o să cedez. Pentru moment, o să mă concentrez să dovedesc că este un părinte nepotrivit. Câte un pas pe rând.

— Vei avea nevoie și de mine.

Zâmbetul pe care i-l aruncă lui Max fu lent și statornic și eliberă ceva din pieptul lui, cumva făcea ca respiratul să pară mai ușor.

— Cu siguranță voi avea nevoie.

•

Pentru Ellie, noaptea trecu într-un val de vise urâte și imagini înfricoșătoare. Când se trezi – în zori –, era irascibilă și anxioasă. Primul lucru pe care îl făcu fu să scoată dosarul. Deja citise acele cuvinte de atât de multe ori încât aproape că le memorase. În ultimele douăzeci și patru de ore, vorbise personal cu fiecare sediu de poliție care fusese implicat în dosarul Azelle. În plus, petrecuse aproape o oră la telefon cu cel mai bun detectiv din King County.

Fiecare persoană cu care vorbise și fiecare raport pe care îl citise spuneau același lucru: era

vinovat, iar statul fusese cel care nu reușise să dovedească.

Ellie străbătu sufrageria de câteva ori. Câinii o urmau pretutindeni, izbindu-se de ea de fiecare dată când se întorcea. Erau supărați de energia ei. Povara de a dovedi că Azelle era un om rău, un părinte nepotrivit, se afla pe umerii *ei,* însă până acum nu reușise decât să găsească o brumă de aluzii și o ceață de acuzații.

Era infidel, asta era sigur. Singura certitudine pe care o putuse obține. Vecinii *credeau* că își lovea soția. Jurații *credeau* că o ucisese, însă fără a se fi bazat pe ceva concret. Iar presa…

Fiecare jurnalist cu care vorbise era sigur că el era vinovat. *Nenorocitul vinovat* era eticheta cel mai des utilizată în descrierea lui. Însă nicio știre nu descoperise alte fapte reprobabile. Nu existau acuzații privind drogurile, nici de conducere sub influența alcoolului, nici măcar de tulburare a liniștii publice.

Cu o înjurătură, luă documentele și părăsi casa.

Conduse direct la Rain Drop. Restaurantul era singurul loc deschis atât de devreme. Ca de obicei, era plin de pădurari, pescari și morari care își luau micul dejun înainte de serviciu. Se opri și vorbi cu oamenii de la fiecare masă în timp ce se îndrepta către casa de marcat.

Rosie Chicowski era în spatele biroului managerului, fumând o țigară. Fumul albastru pluti în sus, unindu-se cu norul cețos care era întotdeauna acolo.

— Hei, Ellie, ai venit cam de dimineață, spuse ea, scoțând țigara din gură și stingând-o în scrumieră. Clienții fumau în Rain Drop de cincizeci de ani și nicio lege statală nu avea să schimbe acest lucru.

— Am nevoie de cofeină.

Rosie râse.

— Imediat. Ce zici și de o brioșă făcută de Barb să meargă cu cafeaua?

— Mersi. Numai una, totuși. Să mă împuști dacă încerc să comand încă una.

— Vrei să te rănesc sau să te omor?

— Să mă omori.

Râzând, Ellie se întoarse, îndreptându-se către o masă din secțiunea goală pentru nefumători a restaurantului.

Trecu un moment până când îl văzu. Stătea pe canapeaua de vinilin grena, cu o cană goală de cafea în fața lui. O văzu și dădu din cap.

Ellie merse lângă el.

— Domnule Azelle, spuse ea.

— Salutare, șerif Barton.

Nu părea bucuros să o vadă. Privirea îi căzu asupra plicului greu pe care îl ținea.

— Pot să mă așez? Am câteva întrebări pentru tine.

Bărbatul oftă.

— Firește că ai.

Se strecură la masă în fața lui. Îl privi, încercând din răsputeri să îl *vadă,* însă tot ce vedea erau o pereche de ochi obosiți și riduri adânci, în timp ce își aduna gândurile sub formă de întrebare, el spuse:

— Trei ani.

— Trei ani ce?

Aplecându-se către ea, o privi intens în ochi.

— Am fost în închisoare pentru o infracțiune pe care nu am comis-o. Despre care nici măcar nu am *știut.* Am crezut că Zoe mă părăsise pentru unul dintre amanții ei și că luase copilul cu ea. Intensitatea din privirea lui era tulburătoare. Imaginează-ți cum ar fi să fii condamnată pentru ceva îngrozitor – oribil – și lăsată într-o cușcă să putrezești. Și de ce? Pentru că ai făcut alegeri greșite și ți-ai lăsat viața condusă de pasiune. Am fost infidel. Am mințit soția și familia în legătură cu asta. I-am trimis flori după o ceartă. Asta nu mă face criminal.

— Juriul…

— *Juriul* spuse el cu dispreț. Juriul nu a putut să privească dincolo de viața mea. Fiecare ziar și televiziune mi-a declarat vinovăția din primele cinci minute. Nimeni nici măcar nu le-a căutat pe Zoe și pe Brit. *Doi* martori oculari au văzut o dubă ciudată pe strada *mea* în ziua în care familia mea a dispărut – și nimănui nu i-a păsat. Poliția nici măcar nu s-a deranjat să caute un tip alb cu o pelerină galbenă și șapcă cu Batman care conducea o dubă Chevrolet gri. Când am oferit bani în schimbul informațiilor, m-au comparat cu O.J. În ultima lună am așteptat în fiecare zi analiza ADN care avea să-mi aducă fiica înapoi. A trebuit să obțin un ordin judecătoresc ca să îi compar ADN-ul cu sângele găsit la locul faptei. Iar când l-am obținut, m-am grăbit aici… doar ca să aflu că sora ta o să se lupte pentru custodie.

Rosie apăru la masă.

— Uite cafeaua și brioșa, Ellie. Le-am adăugat la nota ta. Zâmbi larg. Împreună cu un bacșiș sănătos.

Când Rosie plecă, Azelle se aplecă peste masă.

— Mă crezi?

Ellie auzi o clătinare a vocii lui, o nesiguranță care o răscoli.

— Vrei ca eu să văd un om nevinovat, spuse ea încet, privindu-l.

— *Sunt* nevinovat. O să fie mai ușor pentru toată lumea dacă mă crezi.

— Cu siguranță ar fi mai ușor pentru tine.

— Ce face? Poți măcar să-mi spui atât? Își mai suge degetul mare? Mai…

Ellie se ridică rapid, având nevoie de distanță între ei. Nu voia să audă ceea ce știa el despre fata lor.

— Alice *are nevoie* de Julia. Poți să înțelegi lucrul ăsta?

— Nu există nicio Alice, răspunse el.

Ellie se îndepărtă, fără a îndrăzni să se uite înapoi. Aproape ajunsese la ușă când o strigă:

— Să-i spui surorii tale că vin după ea, șerif Barton. Nu o să-mi pierd fiica de două ori.

•

Următoarele patruzeci și opt de ore parcă se desfășurară în ceață, cu încetinitorul. Zăpada nu mai cădea. În urma ei, lumea strălucea învelită în alb. Julia își petrecea fiecare oră muncind. În timpul zilei, era cu Alice, o învăța cuvinte noi, o ducea afară ca să facă îngeri de zăpadă în curte. De câteva ori pe zi, Alice întreba de lupul ei și arăta cu degetul spre mașină. Julia îi atrăgea din nou atenția cu blândețe către orice activitate desfășurau în acel moment. Dacă Alice se întreba de ce Julia o tot pupa pe obraz sau o ținea de mână, nu dădea niciun semn că ar fi curioasă.

Însă orele din timpul nopții erau cele mai importante acum. Ea, Ellie, Peanut, Cal și detectivul privat lucrau toată noaptea, trecând prin toate rapoartele poliției, toate ziarele și toate casetele video arhivate. După o gardă lungă la spital, Max veni să ajute. Citiră și urmăriră tot ce găsiră despre George Azelle. Până luni dimineața, când ședințele luară sfârșit, știau totul despre viața lui.

Și nimic nu le era de ajutor.

— Citești Fata?

Julia își adună gândurile și se uită la ceas. Era aproape ora două.

— Nu citim acum, spuse ea încet. Cal o aduce pe Sarah să vă jucați. Îți amintești de Sarah?

Alice se încruntă.

— Giulii stai?

O întrebare atât de obișnuită.

— Nu acum, scumpo. Dar mă voi întoarce.

Alice zâmbi.

— Giulii înapoi.

Julia căzu în genunchi. Înainte să-și dea seama ce să spună exact, ușa de la intrare se deschise. Ellie, Cal și Sarah intrară în casă.

Nimeni nu se deranjă să spună nimic. Sarah îi arătă lui Alice două păpuși Barbie. Fetița nu răspunse, însă nu își putu lua privirea de la păpuși. După câteva momente, fetele merseră în sufragerie, unde se jucară separat, una lângă cealaltă. Alice încă nu știa cum să interacționeze cu alți copii, însă pe Sarah nu părea să o deranjeze acest lucru.

Ellie atinse brațul Juliei.

— Ești gata?

Julia forță un zâmbet și se aplecă după servietă. Pe drumul spre ieșire, se opri să vorbească cu Cal. Vru să îi spună *Când Alice se va simți confortabil*, *o să vorbească cu Sarah*, însă în clipa în care deschise gura, nu ieși niciun sunet.

— Succes! spuse el încet, strângând-o de braț în semn de alinare.

Dând din cap, o urmă pe Ellie către mașină.

Într-o liniște care era spartă doar de vâjâitul ștergătoarelor, conduseră la judecătorie. Era o clădire înaltă, din piatră gri, pe un deal în apropierea portului. Pacificul albastru și agitat era un fundal excepțional; astăzi, cerul cenușiu începtoșa linia orizontului, făcând ca totul să pară apos și neclar.

Secția pentru Familie era la parter, în capătul unui coridor. Dintre toate instanțele pe care le frecventase Julia, Secția pentru Familie era cea mai puțin preferată. Aici, inimile erau frânte zi de zi.

Julia făcu o pauză, își îndreptă costumul bleumarin, apoi deschise ușa și intră. Tocurile înalte făceau zgomot pe podeaua din marmură. Ellie o urma pas cu pas, arătând extrem de încrezătoare în uniforma ei cu stele aurii. Trecură pe lângă Max și Peanut, care stăteau împreună pe ultimul rând al sălii.

George Azelle era deja așezat în fața sălii de judecată, cu un avocat alături de el.

Le văzu și se ridică, îndreptându-se către ele. Purta un costum gri și o cămașă albă. Părul îi era prins într-o coadă netedă.

— Dr. Cates. Șerif Barton.

— Domnule Azelle, răspunse Ellie.

În spatele lor, ușile sălii se deschiseră cu zgomot. Avocatul Juliei, John MacDonald, se năpusti înăuntru, cu o servietă uzată din piele în mână. Arăta obosit, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că fuseseră cu toții treji până la patru dimineața, căutând orice puteau folosi împotriva lui Azelle.

— Iertați-mă că am întârziat.

George privi avocatul adversar, fără îndoială observând costumul din velur și cămașa verde și largă a lui John.

— Eu sunt George Azelle, spuse el, întinzând mâna.

— O, salut, spuse John, apoi le împinse pe Julia și pe Ellie la masa lor.

Judecătoarea intră în sala de judecată și se așeză. De la pupitrul ei, îi privea de sus pe toți cei aflați în sală. Fără niciun preambul, începu:

— V-am citit moțiunea, domnule Azelle. După cum știți, dr. Cates este tutore temporar al fiicei dumneavoastră de aproape patru luni și recent a demarat procedura de adopție.

— Doamnă președinte, acest lucru era valabil când identitatea minorei era încă necunoscută, spuse avocatul lui.

— Cunosc foarte bine desfășurarea evenimentelor și înțeleg istoricul procedural al acestui caz. Întrebarea din fața instanței se referă la plasarea copilului minor. În mod evident, politica publică favorizează reîntregirea familiilor biologice acolo unde este posibil, însă acestea sunt circumstanțe de familie departe de a fi obișnuite.

— Domnul Azelle are și un istoric de violență domestică, doamnă președinte, adăugă John.

— Obiecție!

Avocatul lui Azelle se ridică din nou în picioare.

— Așezați-vă, domnule avocat. Știu că nu a fost niciodată pus sub urmărire în această privință. Judecătoarea își dădu jos ochelarii de citit și îi așeză pe pupitru, apoi o privi pe Julia. Subiectul incomod al acestei ședințe sunteți dumneavoastră, dr. Cates. Cu siguranță nu sunteți un tutore obișnuit care caută să obțină custodia permanentă. Sunteți unul dintre cei mai străluciți psihiatri pentru minori din țară.

— Nu mă aflu aici în această calitate, doamnă președinte.

— Sunt conștientă de acest lucru, doamnă doctor. Ar reprezenta un conflict de interese. Vă aflați aici deoarece nu doriți să retrageți cererea de adopție.

John dădu să se ridice în picioare. Julia îl opri cu o atingere. Nimeni nu putea să pledeze în favoarea lui Alice mai bine decât o putea făcea ea. Își ridică privirea către judecătoare și spuse:

— În orice altă situație, doamnă președinte, aș fi retras cererea dacă un membru al familiei ne-ar fi contactat. Însă am citit înregistrările din acest dosar și sunt profund îngrijorată pentru siguranța copilei. Cadavrul mamei nu a fost găsit niciodată și nu există nicio dovadă a nevinovăției la dosar. Domnul Azelle pretinde a fi nevinovat, însă din experiența mea, acesta este cazul cu majoritatea persoanelor vinovate. Nu-mi doresc decât ceea ce este mai bun pentru această biată copilă care deja a trecut prin atât de multe suferințe. După cum puteți observa din raportul meu, este un copil extrem de traumatizat. Până de curând, era complet mută. Fac progrese cu ea deoarece are încredere în mine. A o scoate de sub îngrijirea mea ar cauza o daună ireparabilă.

— Haideți, doamnă președinte, spuse avocatul lui Azelle. E psihiatru. Clientul meu își poate permite înlocuirea ei. Adevărul este că domnul Azelle a suferit deja o pierdere imensă a timpului

alături de fiica sa. Dreptatea impune să i se acorde custodie imediată.

Judecătoarea își puse ochelarii și îi privi pe toți.

— Voi avea acest lucru în vedere. Voi desemna un curator special care să evalueze nevoile speciale ale minorei și starea actuală a acesteia și vă voi aduce la cunoștință în momentul în care voi lua o decizie. Până atunci, minora va rămâne în custodia doamnei dr. Cates. Domnul Azelle are dreptul la vizite supravegheate.

Avocatul sări în picioare.

— Dar, doamnă președinte…

— Asta este decizia mea, domnule avocat. Vom proceda cu cea mai mare grijă în acest dosar. Copila a suferit deja destul. Cu certitudine clientul dumneavoastră își dorește doar ce este mai bun pentru fiica sa. Lovi pupitrul cu ciocănelul. Dosarul următor!

Îi luă Juliei un moment să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase. Încă avea custodia lui Alice – pentru moment, cel puțin.

Îl auzi pe John vorbind cu Ellie despre procedura de vizitare.

Julia știa toate aceste amănunte. Nici nu mai știa de câte ori fusese desemnată curator special pentru protecția interesului superior al copilului.

Se retrase de la masă și se îndreptă spre ieșirea din sala de judecată. În spate, lângă uși, îl văzu pe Max care o aștepta. Apoi cineva o prinse de braț. Strânsoarea era puțin prea puternică.

George Azelle o trase deoparte. Zâmbetul lui de Hollywood dispăruse, șters de pe față de eșecul pe care îl suferise. În ochii lui se vedea o tristețe la care Julia nu se aștepta.

— Trebuie să o văd.

Nu avea de ales decât să fie de acord.

— Mâine. Dar nu îi voi spune cine ești. Oricum nu ar înțelege. Adresa este strada River Road, numărul 1617. Să fii acolo la ora unu.

Se eliberă din brațul lui și se îndepărtă. Însă o prinse din nou.

Julia privi degetele lui lungi, bronzate, încolăcite în jurul bicepsului ei. Era un bărbat obișnuit să ia orice își dorea; nu îi păsa prea mult de depășirea limitelor bunului-simț.

— Dă-mi drumul, domnule Azelle.

Se conformă instantaneu.

Julia se aștepta ca el să se retragă – lașii cărora li se ținea piept așa acționau de obicei, iar bărbații care își băteau soțiile erau întotdeauna lași și agresori –, însă el nu o făcu. Rămase pe loc, privind-o de sus, însă într-un fel intimidat, încovoiat.

— Ce face? întrebă el în sfârșit.

Putu să jure că auzi o întrerupere în glasul lui, ca și cum cuvintele îl dureau. Criminalii și sociopații erau adesea actori foarte buni, își reaminti.

— Era cazul să mă întrebi și asta.

— Crezi că mă cunoști, dr. Cates. Întreaga lume crede asta. Se retrase, oftând, trecându-și o mână prin păr și desfăcându-și părul din coadă. Iisuse, m-am săturat să lupt într-un război pe care nu îl pot câștiga. Așa că spune-mi: ce face fiica mea? Și ce naiba înseamnă întârzieri de dezvoltare?

— A trecut prin infern, dar progresează. Este o fetiță puternică, iubitoare, care are nevoie de multă terapie și stabilitate.

— Iar tu crezi că sunt instabil?

— După cum ai subliniat chiar tu, nu te cunosc. Își băgă mâna în servietă și scoase un teanc de casete video, pe care i le dădu. Am făcut astea pentru tine. Sunt înregistrările ședințelor noastre. Îți vor răspunde la unele întrebări.

Azelle le luă cu grijă, de parcă i-ar fi fost frică să nu îl ardă plasticul negru.

— Unde a fost? întrebă în sfârșit.

De această dată, glasul îi era blând, ca de catifea; îi aminti Juliei de rădăcinile lui din

Louisiana. Conform înregistrărilor din proces, fusese crescut în mlaștină, sărac lipit.

— Nu știm. Undeva în pădure, credem. Julia nu se lăsă păcălită de grija din vocea lui. O juca pe degete, era sigură de asta. El voia ca ea să creadă că era tot o victimă în acest caz. Dar bănuiesc că știi deja asta.

Ellie apăru lângă Julia și îi atinse brațul.

— E totul în regulă?

— Domnul Azelle în sfârșit a întrebat despre Alice.

— Spune-mi George. Iar ei, Brittany.

Julia tresări la amintirea acelui nume.

— Pentru noi, a fost Alice o vreme îndelungată.

— Apropo de asta… le privi pe amândouă. Vreau să vă mulțumesc amândurora pentru că ați avut atât de bine grijă de ea. I-ați salvat cu adevărat viața.

— Da, așa am făcut, răspunse Julia. Ne vedem mâine la ora unu, domnule Azelle. Fix.

Julia dădu din cap și se îndepărtă. Trecu un moment până își dădu seama că Ellie nu o urmase. Se întoarse și îi văzu pe George și pe Ellie vorbind.

Peanut se apropie de ea și îi arătă cu capul pe Ellie și pe George.

— Asta înseamnă necazuri, spuse ea, încrucișându-și brațele. Sora ta se poate transforma în jeleu în fața unui bărbat arătos.

— Sper că nu, răspunse Julia, simțindu-se dintr-odată extenuată. Dar poate că ar trebui să mergi să tragi cu urechea.

— Bucuroasă, spuse Peanut și dispăru.

Oftând, Julia merse către Max, care o aștepta la ușa din spate.

Capitolul 23

Lumina soarelui de după-amiază, la fel de nesigură precum ziua de mâine, strălucea prin mica fereastră cu gratii, aterizând într-o pată pe podeaua din lemn. Fetița aflată pe patul îngust se plângea la fel ca orice alt copil la ora de culcare.

— Nu somn. Citit.

Din locul în care se afla, chiar în afara ușii dormitorului, Max o auzi pe Julia spunând:

— Nu acum, scumpo. Dormi.

Foarte încet, începu să îi câte un cântec pe care Max nu îl putea desluși. Îl făcu să își amintească de o viață anterioară; în acea viață, femeia care stătea pe pat avea părul șaten-închis, iar copilul era un băiețel pe nume Danny.

Încă o poveste, ar fi spus el, băiețelul pe îl strigau Dan Încă O Dată și Marele Dan.

Max coborî la parter. În bucătărie, căută prin dulapuri până când găsi cafeaua. După ce prepară un ibric de cafea, se întoarse în sufragerie și aprinse focul.

Era deja la cea de-a doua cană de cafea, când Julia coborî în sfârșit. Părea extenuată; Max putea să jure că obrajii îi fuseseră străbătuți de lacrimi. Voia să meargă la ea, să o țină în brațe așa cum o ținuse pe Alice și să-i promită că totul va fi bine, însă părea prea fragilă ca să poată fi atinsă.

— Îți aduc o ceașcă de cafea? întrebă el în loc.

— Niște cafea ar fi grozavă. Cu mult lapte și zahăr.

Max plecă în bucătărie, turnă o cană de cafea, o prepară conform preferințelor ei și se întoarse. Julia era așezată pe marginea șemineului, cu spatele la foc. Părul ei blond se eliberase din cocul în care fusese prins. Acum, șuvițe palide îi cădeau în jurul feței. Zona de sub ochii ei era umflată și plină de umbre, iar buzele îi erau palide.

— Uite, îi spuse, întinzându-i cafeaua.

Julia îi aruncă o privire rapidă și un zâmbet scurt.

— Mulțumesc.

Se așeză pe podea în fața ei.

— Vreau să fie vinovat.

— Chiar vrei? Serios?

Fața lui făcu o grimasă la aceste cuvinte. Julia oftă și își scutură capul.

— Cum aș putea să-mi doresc așa ceva? șopti ea. Asta l-ar face pe tatăl ei un monstru. Niciun copil nu merită așa ceva. În calitate de medic, îmi doresc să fie un părinte iubitor, condamnat pe nedrept. În calitate de mamă…

Oftă din nou.

Max nu avea cuvinte care să o consoleze. Amândoi știau că în orice caz, Alice – Brittany – avea de suferit. Fie ar pierde-o pe femeia care îi devenise mamă, fie ar fi îndepărtată de tatăl ei biologic. Poate că acest lucru nu ar afecta-o acum, când nu ar putea înțelege ce însemna, însă într-o zi avea să simtă pierderea. Ar putea chiar să o învinovățească pe Julia pentru asta.

— Are *nevoie* de tine; asta este tot ce știu. Iar tu ai nevoie de ea.

Privirile li se întâlniră. Julia alunecă de pe marginea șemineului și îngenunche în fața lui.

— Aș vrea să mă trezesc și să aflu că totul a fost un vis urât.

— Știu.

Se aplecă și îl sărută. Max se simți întors pe dos de acel sărut, destrămat.

Acum că începuse să aibă din nou sentimente, nu se putea opri. Nici nu își dorea asta. Se retrase doar cât să o privească și îi șopti:

— Mi-ai spus odată că aș putea să am totul sau nimic de la tine. Aleg totul.

Julia încercă să zâmbească.

— Ți-a luat destul de mult să spui asta.

•

Când Fata se trezește, merge la fereastră și stă acolo, uitându-se la *curte*. Adoră noile cuvinte, mai ales când adaugă *al meu* în urma lor. Acel cuvânt înseamnă că ceva îi aparține.

Se află sute de păsări în curtea ei acum, deși nu la fel de multe câte vor fi când dispare *zăpada*, iar soarele e cald iarăși. Jos, deasupra zăpezii care se topește, este o floare roz.

Poate că ar trebui să o aducă înăuntru. Asta ar face-o pe Giulii să zâmbească, poate, iar Giulii trebuie să zâmbească mai mult.

Încearcă să nu se gândească la asta, dar este deja prea târziu. Își amintește aseară, când Giulii o ținea pe Fată atât de strâns încât a fost nevoită să o împingă… și cum ochii lui Giulii se udaseră când a făcut asta.

În ultima vreme, ochii lui Giulii sunt uzi tot timpul. Ăsta este un Lucru Rău. Fata știe asta. Deși acum pare că a trecut mult timp de când Fata era în pădurea adâncă, uneori își amintește de El și de Ea.

Ochii Ei erau uzi din ce în ce mai mult… iar într-o zi era MOARTĂ.

Amintirea este înfricoșătoare. Înainte, în zilele trecute, Fata ar fi urlat în acest moment, și-ar fi chemat prietenii din adâncul pădurii.

Folosește cuvintele.

Asta trebuie să facă acum. Folosirea cuvintelor este un Lucru Bun care o face pe Giulii fericită. Dar care cuvinte? Și cum poate să le lege? Cum poate să îi spună lui Giulii ce înseamnă să fie cald… să nu îi mai fie frică. Cuvintele sunt prea mari, este nevoie de prea multe. Poate că o să o strângă pe Giulii în seara asta extrem de tare și o să-i pupe obrazul. Îi place când Giulii face asta Fetei înainte de culcare. E ca un pic de magie care face Fata să viseze lucruri frumoase în curtea ei în loc de cum dormea înainte în peșteră, înghețată și singură.

Aude ușa dormitorului cum se deschide și se închide. Aude pași.

— Ai stat la fereastră mult timp, Alice. Ce vezi acolo?

Asta este un lucru rău? Sunt atât de multe reguli în locul ăsta. Uneori nu și le poate aminti pe toate.

Se întoarce la Giulii, care arată ca o prințesă dintr-una din *cărțile* pe care le citesc. Totuși, Fata vede urmele de apă de pe obrajii lui Giulii și o face să se simtă tristă în interior, ca iepurele pe care l-a uitat băiețelul în poveste.

— Rău? se întreabă ea. Nu stau la fereastră?

Giulii zâmbește, iar uite-așa, Fata este fericită din nou.

— Poți să stai acolo toată ziua dacă dorești.

Merge la patul în care doarme ea și se așază; își pune picioarele pe așternuturi.

— Ora de carte? Fata speră, întinzând mâna după povestea de aseară. Luând-o, se grăbește lângă pat. Întâi dinți? spune ea, mândră că și-a adus aminte.

Este greu să te gândești la asemenea lucruri la ora de poveste.

— Și pijamale.

Fata dă din cap. Fata poate să le facă pe toate – să meargă la oliță, să se spele pe dinți și să se îmbrace cu *pijamalele* roz cu picioare albe. Apoi se întoarce pe pat lângă Giulii, ghemuită aproape de ea. Giulii o trage deoparte, o pune pe Fată în poala ei și sunt nas în nas. Fata chicotește, așteptând pupicii.

Dar Giulii nu face asta. Nu zâmbește. În loc, foarte încet, spune:

— Brittany.

Cuvântul o lovește pe Fată cu putere. Așa îi spunea El când era rău și se clătina de la chestiile pe care le bea. Ce vrea să spună Giulii? Fata simte cum îi crește panica înăuntru. Se scarpină pe obraz și scutură din cap.

Giulii prinde mâinile Fetei în ale ei și o spune din nou.

— Brittany.

De data asta, Fata aude întrebarea din cuvânt. Giulii o întreabă ceva.

— Te cheamă Brittany?

Toate acele cuvinte fuseseră întotdeauna acolo, înecate de bătăile inimii Fetei?

Te cheamă Brittany?

Brittany.

Întrebarea era ca un pește care înota în curent. Îl apucă de coadă, înoată cu el. Are o imagine cu o fetiță – mică – cu păr scurt, negru și creț și chiloți imenși, albi, de plastic. Acest bebeluș locuiește într-o lume albă, cu lumini peste tot și o podea moale. Se joacă cu o minge mare și roșie de plastic. Cineva i-o dă mereu înapoi când o scapă pe jos.

Unde e mingea lui Brittany? Unde este?

Se uită la Giulii, care este atât de tristă acum încât o face pe Fată să o doară inima.

Cum poate Fata să-i spună cât de fericită este aici, cum asta este toată lumea ei acum și nimic altceva nu este bine?

— Te cheamă Brittany?

Înțelege în sfârșit. *Te cheamă Brittany?* Foarte încet, se apleacă la Giulii și o pupă. Când se trage înapoi, spune:

— Eu Alice.

— O, iubito… Ochii lui Giulii încep din nou să curgă. Pare că se micșorează. O trage în brațe și o ține atât de strâns încât *Alice* abia poate să respire. Dar râde oricum. Te iubesc, Alice.

O spune din nou, doar pentru că poate și pentru că o face să se simtă că poate să zboare. Nu mai este doar Fata acum.

— Eu Alice.

•

Aflată la biroul ei de la secție, Ellie se uita la teancul imens de hârtii împrăștiate în fața ei.

Literele mici și negre umpleau paginile și erau începătoșate. Dădu grămada la o parte, simțind o satisfacție ridicolă când hârtiile zburară pe podea.

Se ridică și părăsi biroul. Singură în mijlocul birourilor goale și al telefoanelor silențioase, se mișcă înainte și înapoi.

Înainte și înapoi.

Acum ce fac?

Toate investigațiile nu ajunseseră nicăieri. Nu exista nicio modalitate prin care să poată convinge instanța că George Azelle era un părinte nepotrivit.

Julia – și Alice – aveau să piardă.

Ellie merse la dulapul secret din camera din spate și luă o sticlă de whisky atât de vechi încât fusese odată al unchiului ei.

— Mersi, Joey, spuse ea, dând din cap în timp ce își turna un pahar. În ultima clipă, hotărî să ia toată sticla cu ea. Aprinzând lumina, se așeză la biroul din încăperea principală și sorbi din băutură.

Acum ce fac?

Totul ducea la această întrebare, ca gunoaiele care se adună lângă un canal de scurgere.

Tocmai își turna încă un pahar, când ușa se deschise. George Azelle intră, purtând blugi de firmă uzați și o cămașă neagră care era descheiată suficient încât să descopere un triunghi de păr negru de pe piept.

— Șerif Barton, spuse el, înaintând. Am văzut lumina aprinsă.

— Păi *este* o secție de poliție.

— Aha. Care vasăzică mereu ești aici la miezul nopții, nu? Și bei alcool?

— Astea nu prea sunt vremuri obișnuite.

Arătă cu capul către sticlă.

— Mai ai un pahar?

— Firește.

Nu era chiar profesionist din partea ei, însă nu se afla în timpul programului, iar în acel moment nici nu îi păsa. Merse în bucătărie, îi aduse un pahar și niște gheață și se întoarse la birou. În lipsa

ei, el își trase un scaun în fața biroului. Ellie îi dădu paharul. Gheața se ciocni de marginile lui.

Îl studie îndeaproape, observând umbrele de sub ochii lui care erau dovada nopților albe, dar și liniile subțiri cicatrizate care se întindeau de-a lungul încheieturii lui. Cândva, cu mult timp în urmă, încercase să se sinucidă.

— O iubesc, să știi. Indiferent de ce crezi că ai aflat din toate rapoartele de pe podea.

Cuvintele lui o loviră adânc și găsiră un loc moale pe care să aterizeze. Erau convingătoare; fără îndoială, asta îi și fusese intenția. Se dădu în spate, având nevoie să pună distanță între ei.

— Povestește-mi despre căsnicia ta.

Scutură dezinteresat din mână. Mișcarea era straniu de seducătoare. Îi amintea lui Ellie de un lord bogat.

— Era îngrozitoare. Ea mă înșela. Eu o înșelam. Ne certam ca doi nebuni. Ea voia să divorțeze. Pentru mine ar fi fost cel de-al treilea divorț. Zâmbi dezarmant. Sunt un romantic, în felul meu.

Ellie înțelegea acea credință. *Crede în iubire la fel ca și mine*, se gândi ea. Ignoră acea comparație.

— Și unde este soția ta acum?

— Nu știu. Dacă te întrebi de ce par atât de lipsit de emoție atunci când răspund, nu uita că răspund la această întrebare de ani întregi. Nimănui nu-i place răspunsul meu. Am crezut că a luat-o pe Brittany și a fugit cu un alt bărbat.

Ellie îl urmări în timp ce vorbea. Avea ceva extrem de seducător. Poate că era din cauza tonului vocii lui, atât de liniștitor și încrezător, sau poate era modul în care accentul lui făcea ca fiecare sunet să pară atent ales.

— Ai depus mărturie în apărarea ta?

— Bineînțeles că nu. Avocații au spus că erau prea multe întrebări pe care mi le putea pune procurorul. Eu am vrut. Aș fi fost și convingător. M-am gândit mult timp la asta cât am fost în închisoare. Regretele îți țin companie acolo. Am

plătit o avere pe detectivi particulari. Cel mai bun indiciu era de la curierul de flori care a raportat că a văzut un bărbat cu o pelerină galbenă și o șapcă cu Batman stând într-o dubă vizavi de casa mea.

— Și?

— Și nu l-am găsit niciodată.

— Așadar, îți dorești să fi depus mărturie.

— Nu știam cum ar fi arătat. Oamenii cred că sunt un monstru.

— De asta ești aici? Ca să te folosești de Alice – pardon, Brittany – ca să-ți demonstrezi nevinovăția?

O privi, pe fața lui nu mai era niciun zâmbet, și nici în ochii lui. Părea la fel de sincer ca orice bărbat cu un trecut tulburat.

— Când lumea va vedea că este în viață, vor trebui să pună totul sub semnul întrebării.

— Dar a suferit deja atât de mult.

— A, spuse el încet, cu tristețe. Și eu la fel.

— Dar ea este doar un copil.

— Copilul meu, îi aminti el, iar în acel moment, Ellie privi dincolo de regret, dincolo de tristețe, un bărbat rănit care ar face orice pentru a obține ceea ce vrea.

— Nu cred că poți să înțelegi cât de traumatizată a fost. Când am găsit-o, era practic sălbatică. Nu putea vorbi sau…

— Am citit ziarele și m-am uitat la casete. De ce crezi că vorbesc acum cu tine? Știu că sora ta a salvat-o pe Brittany. Însă este fiica mea. Trebuie să înțelegi ce înseamnă asta. O să-i fac rost de cel mai bun ajutor cu putință. Îți promit.

— Sora mea *este* cea mai bună. Asta încerc să-ți spun. Dacă o iubești pe Alice…

Azelle se ridică.

— Ar trebui să plec acum. M-am gândit că dacă ai ști cât de mult îmi iubesc fiica, ai prefera să-ți faci meseria de polițist. Dar ești sora Juliei, nu-i așa? Iar acesta este doar încă un loc în care nu voi găsi dreptatea.

Ellie știu că mersese prea departe când îi puse la îndoială iubirea pentru fiica sa.

— O vei distruge, spuse ea încet.

— Îmi pare rău că simți asta, șerif Barton. Chiar îmi pare rău. Se îndreptă către ușă și o deschise cu putere. Apoi făcu o pauză și privi înapoi. Ne vedem – și cu Brittany – mâine.

Ellie scoase un oftat. Cuvintele lui – *credeam că ai prefera să-ți faci meseria de polițist* – rămaseră cu ea o vreme îndelungată.

În tot amalgamul de fapte, emoții și frică din ultimele zile, fusese concentrată numai pe Alice și Julia. Uitase că are o muncă de făcut. Era șeful poliției. Dreptatea era ceva ce ea trebuia să obțină.

•

Noaptea păru nesfârșită pentru Julia. În sfârșit, în jurul orei trei, renunță la somn și se întoarse la lucru. Timp de ore întregi, stătu la masa din bucătărie, în lumina unei singure lămpi, citind despre George Azelle.

Viața lui fusese o plasă de indicii și speculații. Nimic nu fusese niciodată dovedit.

Împingând frustrată hârtiile, se îmbrăcă în hainele de alergare și ieși, sperând că aerul rece avea să-i limpezească mintea. Avea nevoie de o minte agilă în ziua ce avea să înceapă. Alergă kilometri întregi, de-a lungul mai multor străzi, până când începu să aibă dureri și să nu mai poată respira. În sfârșit, la apropierea zorilor, se afla înapoi pe aleea ei, întorcându-se acasă.

Merse la locul preferat de pescuit al tatălui ei și rămase acolo, inspirând adânc, privind lumina soarelui strecurându-se printre vârfurile copacilor. Deși restul lumii era întunecată și înghețată, își amintea cum se simțise când stătea pe timpul verii cu el în acel loc, cum mâna lui mare și plină de bătături îi cuprinsese mâna ei mică și cât de ocrotită se simțise în acel moment.

Auzi pași în spatele ei.

— Hei, spuse Ellie, ajungând lângă ea. Te-ai trezit devreme.

Îi dădu Juliei o cană cu cafea.

— Nu am putut să dorm.

Luă cana și își încolăci degetele în jurul porțelanului cald. În liniște, priviră câmpul argintiu până la pădurea neagră din depărtare. Casa lui Cal era o licărire de lumină aurie în ceața dimineții.

— O să primească custodia, Jules.

— Știu.

Julia privi râul, urmărind cum răsăritul roz îi lumina suprafața.

— Trebuie să îi *dovedim* vinovăția. Făcu o pauză. Sau nevinovăția.

— Te uiți prea mult la *CSI*. Statul a cheltuit milioane întregi și nu au putut dovedi.

— Noi o avem pe Alice.

Julia simți un fior pe șira spinării. Încet, se întoarse către sora ei.

— Nu își amintește nimic. Sau cel puțin nu ne poate spune.

— Poate că ne-ar putea conduce în locul în care a fost ținută.

Ne-ar putea conduce.

— Vrei să zici… Dumnezeule, Ellie, îți poți imagina ce i-ar face lucrul ăsta?

— Am putea găsi probe.

— Dar, El… ar putea… ceda. Ar putea să revină la starea de dinainte. Cum aș putea trăi cu așa ceva?

— Cât de traumatizată va fi când o va lua Azelle? Crezi că va înțelege că tu nu ai abandonat-o?

Julia închise ochii. Asta fusese exact imaginea care o urmărise. Dacă Alice avea să se simtă din nou abandonată, s-ar putea reîntoarce la tăcere, iar data următoare ar putea să nu mai existe soluții.

— M-am gândit la asta din fiecare perspectivă. Am fost trează toată noaptea. Asta este treaba mea,

Jules. Trebuie să urmez indiciile. Dacă vrem să aflăm adevărul, asta este singura noastră speranță.

Julia își încrucișă brațele, de parcă acea mișcare simplă ar fi putut să elimine fiorii care o cuprindeau. Se îndepărtă de sora ei. Ellie nu înțelegea ce însemna propunerea ei. Cât de fragilă putea fi mintea unui copil, cât de repede puteau lucrurile să ia o turnură tragică.

Însă Julia știa. Văzuse acest lucru în Silverwood.

Ellie o prinse din urmă.

— Jules?

— Nu cred că aș putea supraviețui dacă Alice… ar ceda din nou.

— Toate drumurile duc la Roma, spuse Ellie încet.

Julia se întoarse cu fața către ea.

— Ce vrei să spui?

— Indiferent de ce facem noi – sau modul în care acționăm –, Alice va fi rănită. Niciun copil nu ar trebui să crească fără tată, însă pierderea ei ar fi mult mai gravă. Trebuie să ai încredere în instinctele mele. Trebuie să *știm.*

La acest lucru, Julia nu găsi răspuns. Ellie își trecu un braț în jurul surorii ei și o trase aproape de ea.

— Haide, spuse Ellie în sfârșit. Haide să facem micul dejun pentru fata noastră.

•

Max ieșea din duș când auzi soneria de la intrare. Se uscă cu un prosop, se îmbrăcă cu o pereche veche de blugi Levi's și coborî scările.

— Vin imediat!

Deschise ușa.

Julia se afla în dreptul ușii, iar el își dădu seama cât de tare se străduia să zâmbească.

— Ellie vrea să o ducă pe Alice în pădure. Să vadă dacă – vocea îi șovăi –, dacă poate găsi…

Max o trase în brațe și o strânse până când se opri din tremurat, apoi o conduse în sufragerie.

Aflați pe canapea, o luă din nou în brațe.

— Ce să fac?

Max îi atinse fața cu blândețe.

— Deja știi răspunsul la această întrebare. De aceea ai plâns.

Îi șterse lacrimile de pe obraji.

— Ar putea regresa. Sau și mai rău.

— Și ce s-ar întâmpla cu ea dacă Azelle ar primi custodia?

Julia începu să spună ceva, apoi se opri, inspirând adânc.

În tăcerea care a urmat, Max spuse:

— Acesta este momentul în care trebuie să fii mama ei, nu medicul ei.

Își ridică privirea către el.

— Cum de știi întotdeauna ce să-mi spui?

Max încercă să privească în altă direcție, însă nu reuși. Foarte încet, se eliberă din îmbrățișarea ei și urcă la etaj. Pe birou găsi ceea ce căuta: o fotografie a unui băiețel îmbrăcat într-o uniformă de baseball, zâmbind la cameră. Doi dinți din față îi lipseau. Duse fotografia la parter și se așeză din nou pe canapea.

Julia se ridică, îngrijorată.

— Max? Ce s-a întâmplat? Arăți…

Îi dădu fotografia.

— El este Danny.

Încruntându-se, analiză fața mică, luminoasă, apoi se uită din nou la Max, în așteptare.

— Era fiul meu.

Julia respiră adânc.

— Era?

— Asta este ultima fotografie pe care o avem cu el. O săptămână mai târziu, un șofer beat ne-a lovit cu mașina în drumul spre casă de la un meci.

Ochii i se umplură de lacrimi; vederea fotografiei ar fi trebuit să-l distrugă, să-l propulseze în adâncul pierderii lui, însă în loc de asta îl întări. Era prima oară când pronunțase

numele lui Danny de ani întregi, iar acest lucru se simțea bine.

— Aș face orice… Se uită la ea, fără să-i pese că vocea lui se întrerupea sau că ochii i se umezeau… *Orice* ca să mai am o zi alături de el.

Julia privi fotografia o vreme îndelungată, apoi dădu din cap cu înțelegere.

— Te iubesc, Max.

O luă în brațe și o strânse cu putere.

— Iar eu te iubesc pe tine.

O spuse atât de încet încât se întreba dacă îl auzise, sau doar își imaginase cuvintele; apoi o privi în ochi și știu. Îl auzise.

— Într-o zi, îmi vei povesti despre el… despre Danny, spuse ea.

Se aplecă și o sărută.

— Da. Într-o zi.

Capitolul 24

— Alice, scumpo, mă asculți?

— Citește Alice.

— Nu vom citi chiar acum. Îți amintești despre ce am vorbit azi-dimineață și iarăși la prânz? Julia încercă să păstreze un ton echilibrat. Vine un domn să o vadă pe Alice.

— Nu. Jucăm Giulii.

Julia se ridică.

— Bine. Eu merg jos. Tu poți să rămâi aici de una singură dacă vrei.

Alice scânci imediat.

— Nu pleca.

Se ridică de pe scaun și fugi lângă Julia, băgând o mână în buzunarul de la fusta ei.

Julia simți o durere în inimă.

— Haide, spuse ea încet.

Coborâră scările, una lângă cealaltă, cu mâna lui Alice strângând fusta Juliei. Ellie stătea lângă foc, părând că citea ziarul. Din păcate, era cu susul în jos.

— Hei, spuse ea, uitându-se către ușa de la intrare. Deși era machiată și își ondulase părul, încă părea obosită și speriată.

— Hei, Lellie, spuse Alice, trăgând-o pe Julia către sora ei. Citești Alice?

Ellie zâmbi.

— Copila asta e ca un câine de vânătoare. Ciufuli părul brunet al lui Alice. Mai târziu.

Julia căzu în genunchi și o privi pe Alice, care zâmbea larg.

— Citești acum?

— Când vine domnul, nu trebuie să te sperii. Eu sunt chiar aici. Și Ellie la fel. Ești în siguranță.

Alice se încruntă.

Sună soneria.

La auzul acelui sunet, Juliei îi sări inima din piept. La etaj, câinii – care fuseseră baricadați în

dormitorul lui Ellie – o luară razna; săreau și lătrau fără oprire.

Julia se ridică încet și Ellie se îndreptă către ușă. Făcu o pauză preț de un moment, suficient de lung încât să-și îndrepte umerii, apoi deschise.

George Azelle se afla în prag, cu un urs gigantic din pluș.

— Hei, șerif Barton, spuse el, încercând să privească dincolo de ea.

Ellie se dădu la o parte.

Julia urmări totul ca din depărtare. Se simțea ca o fantomă în cameră, decedată recent, care își urmărea familia adunându-se după înmormântarea ei. Totul se petrecea încet și în liniște. Nimeni nu știa ce să facă sau ce să spună.

Trecu de Ellie și intră în sufragerie. Părul lui brunet și creț fusese iarăși prins într-o coadă. Purta blugi normali Levi's și o cămașă albă și scumpă, cu mânecile suflecate până sub coate.

Privindu-i acum, aflați în aceeași cameră – pe bărbatul cu părul creț și brunet și fața sculptată și pe fetița care era practic o copie a lui – nu putea fi negată legătura dintre ei.

Azelle înaintă și lăsă ursul să-i alunece până la talie. Îl ținea neglijent cu un singur braț.

— Brittany.

Îi rosti numele încet. Nu era nicio îndoială cu privire la uimirea din glasul lui.

Alice se strecură în spatele Juliei.

— E în regulă, Alice, spuse Julia, încercând să se îndepărteze de ea, însă Alice nu voia să-i dea drumul. Are o voință de fier, îi spuse Julia lui Azelle. Nu îi place să stea departe de mine.

— A luat încăpățânarea de la mine, spuse el.

Pe parcursul orei care urmă, erau ca o scenă teribilă dintr-un film francez. La început, George încercă să comunice cu fiica lui, vorbind despre nimicuri, fără să facă mișcări subite, însă nimic nu funcționa. Nici măcar cititul cu voce tare nu o atrase pe Alice din ascunzătoare. La un moment

dat, se mută la plantele din ghiveci și se ghemui acolo, privindu-l printre frunzele verzi și lucioase.

— Nu are nici cea mai mică idee cine sunt, spuse el în sfârșit, închizând cartea și aruncând-o lângă el.

— A trecut mult timp.

Se ridică și începu să străbată încăperea. Apoi, ca trăsnit, se opri și se întoarse cu fața către Julia.

— Vorbește măcar un pic?

— Învață.

— Cum le va spune oamenilor ce s-a întâmplat cu ea?

— Asta contează cel mai mult pentru tine?

— Du-te naibii! spuse el, însă cuvintele nu păreau să atace.

De fapt, sunau mai mult a disperare. Ocoli canapeaua și se îndreptă către plantele în ghiveci. Se mișca atent, de parcă s-ar fi apropiat de un animal sălbatic și periculos.

Un mârâit veni din direcția frunzelor.

— Asta înseamnă că este speriată, spuse Ellie din bucătărie.

La etaj, câinii începură să urle.

George se afla la mai puțin de doi metri distanță de plante acum. Aplecându-se, se afla aproape la același nivel cu fiica sa. Astfel trecură momente îndelungate, fără ca el să spună nimic, însă încruntat, iar fiica lui mârâind de frică.

În sfârșit, întinse o mână să o atingă pe Alice. Se aruncă pe spate atât de tare încât s-ar fi putut răni. O plantă căzu și se lovi de podea. Imediat își trase mâna înapoi.

— Iartă-mă. Nu am vrut să te sperii.

Alice se ghemui în patru labe, holbându-se la el printre frunze și răsuflând cu putere.

George inspiră adânc și expiră lent. Julia îi simți resemnarea. Se terminase totul. Cel puțin pentru ziua respectivă. *Slavă Domnului!* Poate că va renunța.

O surprinse când începu să cânte „Twinkle, Twinkle, Little Star”.

Fu rândul Juliei să inspire adânc. Vocea lui era frumoasă și sinceră.

Alice încremeni. În timp ce continua să cânte, luând cântecul de la capăt, fetița se sprijini pe călcâie și se ridică în picioare. Cu grijă, se apropie de plante și începu să fredoneze alături de el.

— Mă cunoști, nu-i așa, Brittany?

La auzul numelui Brittany, Alice se întoarse cu spatele și fugi la etaj. Ușa de la dormitor se trânti.

George se ridică în picioare. Băgându-și mâinile în buzunar, o privi pe Julia.

— Îi cântam cântecul ăsta când era bebeluș, spuse el, apropiindu-se.

Julia vru să răspundă ceva, când auzi o mașină pe alee.

— Cine a venit, El?

Ellie se îndreptă către ușa de la intrare și o deschise.

— La *dracu’!* Trânti ușa și se întoarse. Sunt cei de la KIRO TV ȘI CNN… și *Gazeta*.

Julia îl privi pe George.

— Ai chemat presa?

George ridică din umeri.

— Petrece tu trei ani în închisoare, doamnă doctor, apoi să mă judeci pe mine. Sunt la fel de mult o victimă pe cât este și Brittany.

— Să spui asta cuiva care te crede, nenorocit egoist. Încercă să își controleze furia. Nu ar fi ajutat în niciun fel să strige la el cu presa de față. Ai văzut-o. Atenția presei ar putea să o distrugă. Tu și cu mine știm foarte bine cum se simte atunci când ne transformă în știri. Nu ai unde să te ascunzi. Nu îi face asta lui Alice.

— Brittany.

Privirea i se înmuie. Juliei i se păru că vede o îngrijorare reală în ochii lui. Sau cel puțin spera că așa era. Numai de asta se putea lega.

— Nu mi-ai dat de ales.

Sună soneria.

— Chiar vrei să-ți dovedești vinovăția? întrebă Julia, fiind conștientă de nuanța de disperare din glasul ei.

În timp ce o spuse, se gândi: *Doamne*, *ajută-ne. Doamne, ajut-o pe ea.* Apoi o privi pe sora ei, care dădu din cap în semn de înțelegere.

— Am cheltuit o avere încercând să o dovedesc.

Ellie se îndepărtă de tejgheaua din bucătărie.

— Acum ai ceva ce nu ai avut înainte.

— Un șerif de poliție dintr-un orășel mic care să se ocupe de caz? Asta nu va fi suficient.

— Nu eu, spuse Ellie, apropiindu-se de el.

Soneria sună din nou.

— Brittany, spuse Julia. Numele avea un gust amar pe limba ei, sau poate că era mai mult decât atât; poate că era gustul fricii reale, iar ea nu îl cunoscuse până în acel moment. Cred că a locuit în pădure o vreme îndelungată. Ani întregi, poate. Dacă acesta este cazul, înseamnă că există posibilitatea ca și soția ta să fi fost ținută tot acolo. Oricine le-ar fi răpit poate că a lăsat probe în urmă.

George încremeni.

— Crezi că Brittany ar putea să ne conducă acolo?

— Este posibil, răspunse Ellie.

Julia abia reuși să dea ușor din cap.

— Este… sigur? Pentru Brittany, vreau să zic.

Julia nu ar fi putut să răspundă la acea întrebare; nici măcar pentru Alice. Gâtul îi era prea plin de lacrimi. *Asta este o greșeală*, *chiar dacă este pentru motivele corecte.*

— Julia nu vrea să o lase să vadă locul exact… asta dacă îl vom găsi. Privirea lui Ellie era statornică. Mi-ai cerut să îmi fac treaba, George. Și asta era o altă minciună?

Julia inspiră adânc. Încăperea era plină de cuvinte nerostite și de teamă nerecunoscută. Un bărbat vinovat ar spune nu…

— Bine, spuse el în sfârșit. Dar mergem mâine. Nu mai amânăm.

Julia nu știa cum ar trebui să se simtă.

— Bine.

Cuvântul abia dacă fu mai tare decât o șoaptă.

— Și fără presă, spuse Ellie.

George își mută privirea de la una la cealaltă, ca și cum ar fi încercat să le smulgă sinceritatea.

— Bine. Pentru moment.

Soneria se auzi din nou. Începuseră bătăile în ușă.

— Ascunde-te, îi spuse Ellie cu asprime lui George, care se împletici în bucătărie și se ghemui în spatele dulapurilor. Vino cu mine, îi spuse ea Juliei.

Cele două femei merseră la ușă și o deschiseră. Pe treptele din față se aflau câțiva reporteri, inclusiv Mort de la *Gazetă.* Deja vorbeau între ei când se deschise ușa.

— Am venit să îi luăm un interviu lui George Azelle!

— Știm că aceea este mașina lui.

— Puteți confirma că fata-lup este fiica lui dispărută?

— Doctor Cates, ați vindecat copilul sălbatic? Vorbește acum?

Julia privi figurile din fața ei, simțindu-se ca și cum s-ar fi aflat la mare distanță de ele, deconectată. Doar cu câteva luni în urmă, ar fi dat orice să i se pună acea ultimă întrebare, să poată da un răspuns afirmativ. Atunci, repararea reputației ei însemna totul pentru ea, însă acum lumea ei era infinit mai diferită.

Simți privirea lui Ellie asupra ei. Fără îndoială, și sora ei se gândea la același lucru.

Julia privi reporterii care se holbau la ea, cu microfoanele pregătite, doritori – abia acum – să o creadă. Ar putea redeveni medicul pe care îl ascultă cu toții. Știa că era adevărat. Alice era dovada vie, așa cum era și pentru George. Tot ce

avea de făcut era să se folosească de Alice – să le arate casetele și apoi să le prezinte fetița. Progresul pe care îl făcuse era aproape miraculos. Jurnalele de medicină ar face coadă pentru articole despre tehnicile ei terapeutice.

În final, după toate dățile în care visase la reîntoarcerea ei triumfătoare, îi fu surprinzător de ușor să zâmbească rece și să spună:

— Nu comentez.

•

Ellie, Cal, Earl, Julia și Alice se aflau în parc. Trebuia să plece înainte de ivirea zorilor. Nu trebuia să existe martori ai acestei excursii; o coadă de jurnaliști ar distruge totul. George stătea la distanță față de toți ceilalți, cu brațele încrucișate, vorbind cu avocatul lui.

— Poate Alice să facă asta? întrebă Cal, exprimând îngrijorarea tuturor.

Ellie nu avea un răspuns.

— Nici măcar nu știu la ce ar trebui să sperăm.

Îl luă pe Cal de mână. Căldura și familiaritatea atingerii lui o făcu să respire mai ușor.

Fusese trează o mare parte din noapte, trecând prin manualele de procedură și trimițând e-mailuri colegilor din poliția din toată țara. Pusese la punct o trusă de colectare a probelor și îl invitase pe Cal ca să fie fotograful lor oficial. Totul trebuia făcut ca la carte. Dacă chiar aveau să găsească ceva, trebuia să conserve locul pentru investigațiile poliției locale sau chiar federale de la fața locului.

Era întuneric și liniște. Dar și frig. Adierea înghețată a sfârșitului de ianuarie le zgâria pielea și le usca buzele. Stăteau sub arțar de aproape jumătate de oră. În tot acest timp, nimeni nu scosese un cuvânt în afară de Julia, care era îngenuncheată în fața lui Alice. În întuneric, toți arătau ca niște fantome; Alice cel mai mult dintre ei, cu părul negru, haina închisă la culoare și cizmele roșii.

— Speriată.

Scoase un scâncet slab.

— Știu, scumpo. Și eu sunt speriată. Și mătușa Ellie la fel. Dar avem nevoie să vedem unde ai fost înainte. Îți amintești despre ce am vorbit? Locul tău din pădure?

— Întuneric, șopti Alice.

Ellie auzi scâncetul lui Alice, vocea ei tremurată, și voia să oprească totul chiar în acel moment. Cum puteau să facă așa ceva?

— Nu părăsești Alice?

— Nu, spuse Julia. O să te țin de mână tot timpul.

Alice oftă cu un sunet chinuitor și sfâșietor.

— Bine.

Din spatele lor veni o mașină. Era ultimul membru al grupului lor.

Ellie se îndreptă către trotuar, unde Peanut și Floyd erau acum lângă o camionetă de la ferma de vânat. Lângă ei, într-o lesă, se afla lupul, cu o botniță pusă.

— Ești sigură? întrebă Floyd.

— Sunt sigură.

Ellie luă lesa din mâna lui.

— Lup! strigă Alice, alergând către ei.

Lupul sări pe Alice și o dărâmă.

— Ai de gând să îl aduci înapoi? întrebă Floyd, privindu-i pe cei doi cum se jucau pe iarba înghețată.

— Nu cred. El trebuie să rămână în sălbăticie.

Privirea lui Floyd aterizează asupra lui Alice.

— Mă întreb dacă este singurul.

Apoi se întoarse la camionetă și plecă.

Ellie se uită la ceas, apoi la sora ei, care stătea de una singură și se holba în direcția pădurii.

— A venit momentul.

Julia închise ochii preț de un moment și inspiră adânc. Răsuflând, se îndreptă către Alice și îngenunche.

— Trebuie să mergem acum, Alice.

Alice arătă cu degetul către botniță și lesă.

— Rău. Închis. Puturos.

Ellie schimbă o privire îngrijorată cu sora ei. Cu o seară în urmă, hotărâseră să se folosească de lup pentru a o ajuta pe Alice să-și găsească drumul către vechea ei viață. În teorie, păruse mai puțin periculos.

— Are nevoie de el, spuse Julia.

— Bine, dar trebuie să ținem botnița.

Ellie se aplecă și desfăcu lesa. Lupul se ghemui imediat lângă Alice.

— Peșteră, Lup, șopti fetița și porniră, amândoi, către pădure.

— Spune-mi că ăla nu este un *lup*, spuse George, aflat lângă Ellie.

— Hai să mergem, fu răspunsul ei.

Până când soarele se ridică deasupra copacilor, ei se aflau atât de departe de oraș încât singurul zgomot era sunetul pașilor lor, zdrobind vegetația, și clinchetul argintiu al râului care curgea alături de ei.

Nimeni nu scosese niciun cuvânt de mai bine de o oră. Într-o formație neregulată, cu Julia, Alice și lupul în față, continuară să meargă, din ce în ce mai adânc în pădure.

Copacii erau mai deși aici, dar și mai înalți, iar coroanele lor stufoase blocau mare parte din lumină. Din când în când, lumina soarelui ateriza pe pământul pădurii; părea solidă, acea lumină, atât de plină de praf încât nu puteai fi sigur că poți trece prin ea.

Și totuși, continuară, către inima pădurii seculare, unde pământul era spongios și veșnic umed, unde mușchii verzi atârnau de crengile lipsite de frunze ca niște mâneci fantomatice. O ceață cenușie se ținea de pământ, înghițindu-i pe toți de la genunchi în jos.

În jurul orei douăsprezece, se opriră într-un mic luminiș să ia prânzul.

Ellie nu putea să vorbească în numele tuturor, însă se simțea tulburată acolo. Păreau atât de mici,

întreg grupul lor. Ar fi fost prea ușor să facă un pas greșit și să dispară pur și simplu. Singurul zgomot acum mai era doar adierea continuă a vântului, care trecea prin miile de ace de deasupra lor. Auzeau foșnetul cu mult înainte de a simți atingerea rece a vântului pe obraji.

Erau așezați într-un cerc imperfect, strânși la baza unui arțar atât de măre că puteau cu toții să se țină de mâini și să nu formeze un cerc întreg în jurul trunchiului.

— Unde suntem? întrebă George, întinzând un picior.

Cal desfăcu harta.

— Cea mai bună estimare ar fi cu mult dincolo de Culoarul de Mușchi din parcul natural. Nu departe de Cascada Minunilor, cred. Cine știe? O mare parte a acestei zone nu este studiată.

— Ne-am rătăcit? întrebă George.

— Ea nu, spuse Ellie, ridicându-se din nou în picioare. Să mergem!

Mai merseră câteva ore, însă avansau încet. Vegetația groasă și perdelele de mușchi atârnați le blocau calea. Într-un luminiș de sub patru copaci gigantici, se opriră pentru a petrece noaptea, instalând corturile portocalii în jurul focului.

— În tot acest timp, când ei instalau tabăra și pregăteau cina din conserve, nimeni nu spuse mare lucru. Până la căderea nopții, sunetele pădurii deveniră copleșitoare. Era o agitație continuă, auzindu-se păsări și crengi căzute din copaci din toate direcțiile. Numai Alice și lupul păreau liniștiți. Aici, în tenebrele pădurii, Alice se mișca mai ușor și avea o statură mai sigură pe ea. Le dădu tuturor un indiciu despre cum ar putea arăta într-o bună zi, atunci când avea să se simtă ca acasă și în lumea oamenilor.

Cu mult timp după ce toată lumea adormi, Ellie rămase trează. Stând la marginea râului, privea pădurea întunecată, întrebându-se cum reușise Alice să facă acest drum de una singură.

Auzi o ramură ruptă în spatele ei și se întoarse.

Era Julia, care arăta epuizată și obosită.

— Aici este locul de întâlnire al insomniacilor?

Ellie se dădu la o parte, făcându-i loc surorii ei pe bușteanul acoperit cu mușchi. De fiecare parte, ferigile plăpânde tremurau la mișcarea corpurilor lor.

Stăteau una lângă cealaltă; la picioarele lor curgea râul, aproape invizibil în întuneric. Aerul nopții mirosea bogat și verde. Deasupra lor, Calea Lactee apărea în pâlcuri dintre copaci și nori.

— Ce face Alice? întrebă Ellie. Îi trecu prin minte faptul că în curând trebuia să înceapă să o numească Brittany. Încă un lucru cu care nu voiau să se confrunte, din șirul lung de neplăceri.

— Doarme liniștită. Se simte complet în largul ei aici.

— E locul ei natal, bănuiesc. E propria ei grădină.

— Oare ne conduce undeva… sau doar merge?

— Nu știu.

— Sper că facem ceea ce trebuie.

Vocea Juliei tremură spunând asta.

Se cufundară în liniște, amândouă întrebându-se dacă făcuseră alegerile potrivite. Ellie voia să evite să vorbească despre George, însă acolo, unde nu mai era nimeni altcineva decât sora ei și cerul înstelat, era ușor să vadă lucrurile mai clar.

— Ai văzut cum se uită George la ea?

Ellie rosti cuvintele încet, în caz că ar fi fost treaz și le-ar fi ascultat.

Spera că sunetul râului le acoperea vocile.

— Da, răspunse Julia. Făcu o pauză înainte de a continua. Arată ca un bărbat cu inima frântă. De fiecare dată când îl ignoră sau se întoarce cu spatele la el, face o grimasă.

— Îmi dă o stare de nervozitate. Dacă descoperim…

— Știu. Julia se sprijini de sora ei. Orice s-ar întâmpla, El, nu aș fi putut face asta fără tine.

Ellie își trecu un braț în jurul surorii ei și o trase mai aproape.

— Da, și eu la fel.

Din spatele lor se auzi o ramură ruptă.

Ellie se întoarse brusc și îl văzu pe George acolo, cu mâinile în buzunar.

— Nu puteam să dorm, spuse el îndreptându-se către ele.

Ellie îl studie.

— Cred că numai Alice poate.

George privi la pădurea din depărtare. Încet, fără să le privească, spuse:

— Mi-e teamă de ceea ce vom găsi.

Dacă juca un rol, era demn de un premiu Oscar. Ellie o privi pe Julia și văzu îngrijorarea din ochii surorii ei. Așadar, și Julia văzuse același lucru.

— Da, spuse în sfârșit Ellie, strângând-o pe Julia și mai tare în brațe. Tuturor ne este teamă.

•

Ellie se trezi în zori și făcu focul. Într-o liniște mormântală, mâncară micul dejun și strânseră tabăra. Până la răsărit, deja se aflau din nou la drum, luptându-se cu vegetația din ce în ce mai densă, făcându-și loc prin pânze de păianjen întinse ca plasa de pescuit. Tocmai trecuse de ora prânzului, când Alice se opri brusc.

În acea lume tenebroasă a copacilor seculari înalți și a ceții eterne, fetița părea incredibil de mică și de înfricoșată. Privind-o pe Julia, arătă cu degetul în susul râului.

— Alice nu merge.

Julia o ridică pe Alice în brațe și o ținu strâns.

— Ești o fetiță tare curajoasă. Iar lui Ellie îi spuse: Ia multe notițe și fă poze. Trebuie să știu totul. Și ai mare grijă.

Julia o duse pe Alice la baza unui cedru imens. Se așezară pe covorul moale de mușchi de la baza lui. Lupul își făcu loc alături de ele și se așeză.

Ellie privi înainte, în umbrele verzi și întunecate care se întindeau înaintea lor. Cal, Earl, George și

avocatul lui ajunseră lângă ea pe rând. Nimeni nu scoase un cuvânt. Își adună tot curajul ca să înainteze, ca să îi conducă pe toți și mai adânc în pădure, însă reuși.

Urmară râul după o curbă și peste un deal, ajungând într-un luminiș artificial, creat de cineva. Cioturi de copaci creau un perimetru, iar bușteniii căzuți erau granițele. Peste tot erau conserve goale, aruncate pe pământul dur, cu pereții argintii acoperiți de mușchi și mucegai. Erau sute de cutii – de câțiva ani. Reviste și cărți vechi, dar și alte gunoaie erau adunate într-un morman de lângă peșteră. În apropiere, ascuns într-un crâng de tuia gigantică, era un șopron mic în paragină, fără ușă.

În stânga lor, se deschidea o peșteră întunecată, cu gura decorată cu ferigi care creșteau în unghiuri imposibile, cu ramurile dantelate fluturând în vânt. În fața ei, o țepușă argintie fusese înfiptă în pământ. O funie din nailon era înfășurată în jurul ei; unul dintre capete era atașat de țepușă cu o verigă de metal.

Ellie îngenunche lângă țepușă. La capătul funiei zdrențuroase de nailon se afla o curea din piele care fusese ruptă cu dinții. Cureaua era mică, numai destul de mare încât să înconjoare glezna unui copil. Pete negre pătau pielea. *Sânge*. Închise ochii preț de o fracțiune de secundă și își dori să nu fi făcut acest lucru. Din întunecimea gândurilor, o văzu pe micuța Alice captivă acolo. Tălpile mici și desculțe fuseseră cele care bătuseră poteca circulară pe pământ. Cât timp stătuse acolo și de câte ori făcuse înconjurul țepușei?

Cal se aplecă lângă ea și o atinse. Ellie așteptă ca el să spună ceva, însă doar o strânse de umăr.

Încet, Ellie se ridică în picioare.

— Toată lumea să-și pună mănușile.

Apoi făcu greșeala să-l privească pe George.

— Iisuse, spuse el, cu o față palidă și gura tremurând. Cineva a ținut-o legată ca pe un *câine*? Cum…

— Nu face asta… Ellie își simți lacrimile curgându-i pe obraji; nu era deloc profesionist, însă era inevitabil. Hai să mergem, îi spuse ea lui Cal.

Într-o liniște atât de densă încât era greu să o străbată și prin care îi era și mai greu să respire, Ellie începu prima ei investigație criminalistică. Găsiră o grămadă de haine de femeie, un pantof cu toc din piele roșie, un cuțit cu urme de sânge, o cutie de talismane pentru vise pe jumătate terminate și o păturică mică atât de murdară încât nu puteau fi siguri ce culoare fusese odată. Margarete aplicate atârnau de tivul ei.

Când George văzu pătura, scoase un sunet gutural, disperat.

— Dumnezeule…

Ellie nu îndrăzni să îl privească. Și ea se ținea de un fir de ață. Dacă privirea de pe fața lui George era la fel ca și sunetul vocii lui, avea să-și piardă controlul.

— Inventariază totul, Earl, spuse ea.

În spatele șopronului se afla o altă țepușă cu o altă curea din piele; aceasta era mai mare, acoperită cu sânge uscat. Altcineva fusese legat acolo. Un adult.

Zoe.

— Nici măcar nu își putea *vedea* fiica, șopti Ellie.

Frânghia lui Zoe fusese mai lungă, îi permisese să ajungă la salteaua din șopron.

Cal o atinse din nou.

— Continuă.

Ellie dădu din cap, auzind răgușeala din propria voce. Se potrivea senzației de înțepătură din ochi. Înaintă încet, analizând totul de la grămada de gunoaie de lângă un ciot acoperit de mușchi, până la salteaua murdară și pătată care era întinsă între doi brazi. Erau semne de prezență a animalelor peste tot – această tabără fusese părăsită de mult timp, iar prădătorii o acaparaseră.

Între copaci, nu departe de salteaua murdară, Ellie găsi un cufăr vechi, aproape blocat din cauza ruginii. După câteva încercări, reuși să îl deschidă. Înăuntru găsi tăieturi din ziare vechi din Spokane – majoritatea cu articole despre prostituate care dispăruseră de pe străzile orașului și nu fuseseră niciodată găsite. Ultimul articol era datat la 7 noiembrie 1999. Tot acolo se aflau și câteva arme și niște bandaje însângerate.

Pe fundul cufărului, îngropate sub bandaje, ziare și tacâmuri murdare, se aflau o pelerină galbenă murdară și o șapcă cu Batman uzată.

Din spatele ei, George scoase un strigăt plin de angoasă.

— *L-a văzut.* Curierul cu florile a văzut răpitorul parcat în fața casei mele.

Ellie nu se întoarse. Nu îl putea privi pe George în acel moment. Însă auzi cum căzu în genunchi pe pământul noroios.

— Dacă ar fi ascultat, poate că le-ar fi găsit înainte să facă… toate astea. Doamne *Dumnezeule!*

Când George începu să plângă, Ellie închise ochii. Își făcuse treaba, descoperise adevărul. Însă nu era adevărul pe care își dorea să îl descopere.

•

Inima lui Alice îi bubuie în piept. Știe că ar trebui să FUGĂ! Dar nu poate să o lase pe Giulii.

Totuși, aude vocile de acolo. Frunzele, copacii și râul. Acelea sunt sunetele pe care și le amintește și, deși simte frica în piept, mai este și altceva, ceva care o face să se ridice în picioare. Lup o mângâie cu blana, o iubește. În apropiere, haita lui stă adunată la un loc, așteptându-i întoarcerea. Alice știe asta. Le aude pașii și mârâiturile; acestea sunt sunetele de dedesubt, mai scăzute decât foșnetul frunzelor și apa curgătoare. Sunetele vieții care umplu toată această întunecime.

Se apleacă. Durează mult, dar în sfârșit îl eliberează pe Lup din capcana puturoasă și urâtă

de pe față și din jurul gâtului.

Lup se uită la ea înțelegând totul. Se simte tristă la gândul de a-l pierde din nou, dar un lup are nevoie de familia lui.

— *Libeu,* șoptește ea lupului care urlă și o linge pe față. Pa, șoptește ea din nou și lupul dispare.

Alice se uită din nou la Giulii, simțind o umflătură în inimă, încât aproape o doare. Știe ce vrea să îi spună lui Giulii, dar nu are cuvintele. Ia mâna lui Giulii și o conduce în jurul locului (nu vrea să vadă iarăși peștera, o, nu). Se urcă pe un buștean pe care El l-a tăiat și își fac loc printr-un petic de urzici usturătoare.

Acolo este. O movilă în pământ, acoperită cu pietre.

— Mami, spune Alice, arătând către pietre.

Este un cuvânt pe care crezuse că l-a uitat. Odată, acum mult timp, mămica ei o pupase pe Alice așa cum o face și Giulii… și o băga într-un pat care mirosea a flori.

Sau poate că acestea sunt vise. Nu poate fi sigură. Își amintește o frântură, un moment: Ea se apleacă, o sărută pe Alice și șoptește *Să fii cuminte pentru mami. Să îți amintești de Ea.*

— O, iubito…

Giulii o trage pe Alice în brațe și o ține strâns, legănând-o înainte și înapoi.

Alice își dorește să îi curgă apă din ochi ca unei fetițe adevărate, dar este ceva Greșit cu ea. Inima o doare atât de tare încât nu poate suporta.

— Iubește Giulii, spune ea.

Giulii o pupă pe Alice, așa cum făcea și mămica.

— Și eu te iubesc.

Alice zâmbește. Este în siguranță acum. Închide ochii și adoarme. În visele ei sunt două fetițe – fetița mare Alice, care știe să numere pe degete și să folosească cuvintele ca să se facă înțeleasă. Pe partea cealaltă a râului este bebelușul Brittany, care poartă pantalonii pe nume scutece și se joacă

cu mingea ei roșie. Vechea mami este acolo cu ea, îi face cu mâna de rămas-bun.

Alice știe că doarme. Știe și că în lumea în care este numai Alice se află în brațele lui Giulii și este în siguranță.

•

Julia stătea sub arțarul din Sealth Park, cu Alice adormită în brațele ei. Nimeni nu îi spusese unde să se ducă sau ce să facă după ce echipa de salvare le lăsase la stația de pompieri, însă cumva ea și George ajunseseră acolo, ca niște scoici aduse la țărm de valuri, în locul în care începuse căutarea. Vuietul elicopterelor și sunetul sirenelor se îndepărtau în sfârșit.

— Și acum ce facem? întrebă George, părând amețit și confuz, de parcă nu ar fi așteptat cu adevărat un răspuns.

— Nu știu.

Ellie se întoarce mâine la locul faptei cu tot felul de experți.

— Ai auzit ce i-a făcut bebelușului meu? Cum a legat-o ca pe un câine și…

— Oprește-te.

Julia se întoarse cu fața la el, îi văzu durerea din ochi și lacrimile care îi umpleau. Încă nu aveau toate datele; încă mai erau teste de desfășurat și rezultate de așteptat, însă cu toții știau adevărul.

Nu George fusese cel care făcuse asta familiei lui.

— Îmi pare rău, George.

Vru să spună mai multe, însă nu reuși. Se simțea ca și cum ar fi fost făcută din cretă și se destrăma puțin câte puțin.

— Cred că putem vorbi mai târziu. Când toate astea… dispar.

— Nu cred că vor dispărea în ceea ce ne privește, George, însă într-adevăr, ar fi mai bine mai târziu. Acum ar trebui să-mi duc fata acasă. În ciuda celor mai bune intenții ale Juliei, glasul ei o trădase. Fata noastră, vreau să zic.

George se întinse cu grijă și atinse spatele lui Alice. Mâna lui închisă la culoare părea imensă între omoplații fetiței.

— Nu am încetat niciodată să o iubesc.

Julia închise ochii.

Nu se putea gândi la asta în acel moment, pentru că s-ar fi destrămat. Mormăind niște scuze, se îndepărtă de el și se îndreptă către camioneta ei.

Ajunsese aproape de trotuar când îl văzu pe Max. Lumina de la felinarul din apropiere cădea asupra lui ca o cascadă și îi făcea părul să pară argintiu. Fața îi era plină de umbre. Încet, traversă strada către ea. Cizmele lui făceau zgomot pe asfaltul vechi și denivelat, iar fiecare pas al lui se sincroniza cu bătăile inimii ei. Se apropie de ea, așa cum o fac iubiții.

— Ești în regulă?

Oricât ar fi încercat, Julia nu putu să-și oprească lacrimile care îi inundau ochii.

— Nu.

Max o luă pe Alice din brațele ei și așeză copila adormită pe scaunul pentru mașină. Apoi făcu singurul lucru pe care îl putea face: o luă pe Julia în brațe și o lăsă să plângă.

*

Până când Ellie termină de scris raportul, de trimis faxuri și e-mailuri către agențiile corespunzătoare, era deja extenuată.

Se îndepărtă de birou, oftând adânc. Era doar ora zece, însă părea mult mai târziu.

Nu avea prea multe de făcut în acea seară, așa că se ridică încet și traversă secția, oprind luminile în timp ce se îndrepta către ieșire. Serviciul de urgențe era probabil asediat cu întrebări. Însă asta era ceva de care avea să se ocupe a doua zi.

Afară, noaptea era liniștită. O adiere ușoară îi trecea prin păr și ridica frunzele într-un dans de-a lungul trotuarului aspru.

Ajunse aproape de mașina ei când îl observă pe George, care se sprijinea de un felinar. Nu avea

palton, trebuie că era înghețat.

Ellie se îndreptă către el, dar George nu își ridică privirea la apropierea ei. Ellie nu fusese niciodată pricepută la cuvinte și niciunul nu îi venea acum în minte.

O privi.

— Cu toți polițiștii din orașe mari care mi-au urmărit fiecare mișcare, tu ai fost cea care a descoperit adevărul.

— Eu am avut-o pe Alice. Ellie își aminti cu un moment prea târziu. Brittany.

George se aplecă și o sărută pe buze. Nu fusese un sărut romantic, însă îi simți efectul puternic.

În alte zile, alte vremuri, acel sentiment ar fi fost suficient să o facă să transforme acel sărut în Ceva. În loc de asta, acum se retrase.

— Mulțumesc, șopti el.

— Asta nu schimbă mai nimic, spuse ea, auzind tremurul din propria voce. Alice are nevoie de sora mea. Fără ea…

— Este fiica mea. Poți înțelege asta?

Vocea lui Ellie, când în sfârșit îi reveni, era abia perceptibilă. Acesta era locul în care o condusese adevărul.

— Da. Știu.

Capitolul 25

Până la ora trei în ziua următoare, toate canalele mari de știri își întrerupeau programul obișnuit pentru a raporta descoperirea cadavrului lui Zoe Azelle în adâncul pădurii statului Washington. Analiza criminalistică îi confirmase identitatea, precum și pe cea a bărbatului care fusese acolo. Numele lui era Terrence Spec și avea un istoric îndelungat de probleme cu legea. Fusese condamnat pentru viol în variantă agravată de două ori. Fusese de asemenea declarat suspect în toate cazurile de dispariții ale prostituatelor din Spokane cu câțiva ani în urmă, însă nu apăruse nicio dovadă concretă care să transforme suspectul în inculpat. Bărbatul murise în septembrie – un accident pe Autostrada 101.

Fiecare ziar, post de radio și emisiune proclama nevinovăția lui George Azelle.

Sistemul cu jurați eșuase, spuneau ei. Un bărbat pe care cu toții, de la chelnerițe și până la senatori îl declaraseră un „nenorocit vinovat", era nevinovat. Analiști de la CNN și Court TV – în special Nancy Grace, care îl denumise un sociopat violent cu un zâmbet criminal – erau ocupați să își șteargă ouăle aruncate în fețele lor perfect machiate.

Acum, George era cel care stătea pe podiumul de la secția de poliție, alături de avocatul lui. Răspunseseră acelorași întrebări toată după-amiaza. Revelația că fetița-lup – atât de ușor înlăturată ca fiind un subiect senzațional de către aceleași persoane cu doar câteva săptămâni înainte – era fiica lui nu făcea decât să alimenteze focul. Titlul DOVADĂ VIE era scris acum pe milioane de ziare.

Ellie stătea lângă peretele din spate, umăr la umăr între Cal și Peanut, urmărind spectacolul.

Simți privirea lui Cal asupra ei. De fapt, o privise prea îndeaproape toată ziua. Oriunde s-ar fi dus, era și el acolo, în apropiere, însă fără să spună nimic.

— Ce e?

— Ce e ce?

Peanut izbucni în râs.

— Încetați discuțiile filosofice, pentru că nu pot să țin pasul.

Ellie își ignoră prietena.

— Ce este, Cal? repetă ea, iritată.

— Nimic.

— Dacă ai ceva pe suflet, ai face bine să scuipi. Suntem prieteni de suficient de mult timp încât să știu când te enervează ceva. Ce am făcut?

Ellie se aștepta ca el să zâmbească, poate chiar să facă o remarcă ironică de tocilar, însă Cal nu făcea decât să se holbeze la ea. După câteva secunde, Ellie începu să se simtă inconfortabil.

În sfârșit, zâmbi, însă nu și din ochi.

— Nu cred că asta este adevărat, El. De fapt, cred că nu mă cunoști aproape deloc.

Spunând asta, se îndepărtă, se întoarse la birou și se așeză. Punându-și căștile, scoase un caiet și începu să deseneze.

Ellie își dădu ochii peste cap.

Peanut nu zâmbi.

— Iar începe să fie ca Napoleon Dynamite, spuse Ellie, iritată.

— Umblă niște zvonuri prin oraș, spuse Pea. Am auzit și eu în dimineața asta. De la Rosie de la restaurant, care a auzit de la Ed de la The Pour House.

— Bănuiesc că sunt despre mine.

— Se pare că un anumit șerif al poliției a fost văzută sărutând un anumit străin faimos aseară. Chiar în parcare, în văzul tuturor. A, și am menționat istoricul lui cu femeile? Scoase un sunet dezaprobator. Nu e bine.

Ellie făcu o grimasă.

— De fapt, el m-a sărutat pe mine.

— Asta este ceva complet diferit. Peanut oftă și scuturǎ din cap, exact așa cum reacționa și atunci când unul dintre copiii ei o scoteau din minți. Ellie, ești o neghioabă. Gata, am spus-o în sfârșit. Am tot așteptat să te trezești și să vezi cu ochii tăi ce ai în grădină – amândoi am așteptat –, însă este evident că asta nu se va întâmpla. Un infractor arătos vine în oraș, iar tu te arunci pe el precum ceața în Seattle. De fapt, deja aud clopote de nuntă. Cui îi pasă că o va lua pe Alice de la Julia și ne va frânge inimile tuturor? Ceea ce contează este că are un zâmbet grozav și penisul mare și știe cum să le folosească pe amândouă.

— În primul rând, a fost un sărut, nu o felație. Și în al doilea rând…

Peanut se îndepărtă.

Ellie fugi după ea.

— Vino înapoi, la naiba! Nu poți să spui așa ceva și să pleci. O prinse pe Peanut de braț și o întoarse cu fața la ea. Reporterii se adunară în jurul lor, însă ei nu îi păsa. Nu am continuat, Peanut.

— Din ce am auzit eu…

— Pe mine m-ai *auzit*, la naiba? *Nu am continuat.* Zero. Nimic. Nada. El m-a sărutat, iar eu aș fi putut să duc asta mai departe, însă nu am continuat. Ne-o va lua pe Alice, pentru numele lui Dumnezeu. Cum ai putea să crezi că m-aș culca cu el?

Peanut se încruntă.

— Vorbești serios? Nu ai…

— Mi-am ținut fermoarul ridicat, cum spunea tata.

— De ce?

Fu rândul lui Ellie să se încrunte.

— Alice este mai importantă.

— Nimic nu era mai important pentru tine, El, decât un bărbat frumos.

— Lucrurile se mai schimbă.

Ellie se gândi la asta și o făcu să zâmbească. Se simțea eliberată.

— Sunt mândră de tine.

Zâmbind, Peanut își puse un braț în jurul ei. Împreună, se întoarseră la biroul lui Peanut.

— Hei. Cum adică *amândoi*? Ai spus „amândoi am așteptat să îți dai seama".

Peanut ridică din umeri.

— Într-o zi ar trebui să te gândești la oamenii care te iubesc, El. Se uită la ceas. Hei, tu nu ar trebui să fii la judecătorie?

Ellie se uită la ceas.

— La naiba! George deja a plecat.

Fugi către ușă.

Până când ajunse la judecătorie, începuse să plouă. Picături reci ca gheața cădeau din cerul cenușiu. Parcă pe strada din față și fugi pe trepte.

Ellie bătu la ușile închise din biroul judecătorului.

— Intră.

Deschise ușa și intră într-o încăpere mare, fără decorațiuni. Pe toți pereții erau așezate cărți. Un birou imens domina centrul camerei, iar în spatele lui stătea judecătoarea.

Julia stătea aproape de colț, lângă o plantă mare într-un ghiveci. Amândoi avocații erau așezați în fața biroului judecătoarei. George stătea de unul singur în partea stângă a încăperii.

— Toată lumea este prezentă, spuse judecătoarea, punându-și ochelarii. Circumstanțele s-au schimbat de ultima dată când v-ați prezentat în fața mea.

— Da, doamnă președinte, spuse avocatul lui George.

Judecătoarea o privi pe Julia.

— Știu cât de mult țineți la Brittany, dr. Cates. Dar și dumneavoastră știți cum funcționează sistemul.

— Da. Cuvântul păru să o secătuiască pe Julia, să o facă și mai mică. Știu că domnul Azelle este o

victimă în acest caz, la fel ca și Alice, iar mie îmi pare rău să îl rănesc și mai mult, însă… Făcu o pauză, pentru a-și aduna curajul, apoi o privi pe judecătoare. Nevoile lui trebuie să rămână secundare nevoilor ei.

Judecătoarea se încruntă.

— La ce vă referiți?

— Are nevoie de mai mult timp alături de mine. Mă iubește… are încredere în mine. Eu pot… vocea îi tremură, era la marginea disperării. Eu pot să o salvez.

Ellie se îndreptă către Julia și se așeză lângă ea.

— Va fi întotdeauna un copil cu nevoi speciale? întrebă judecătoarea cu blândețe.

— Nu știu, răspunse Julia. A progresat atât de mult. Este extrem de inteligentă, totuși. Am convingerea că se poate ridica deasupra trecutului ei, însă timp de mulți ani de aici înainte, va avea nevoie de îngrijire și tratament constant.

— Trebuie să existe școli speciale pentru copiii ca ea, spuse George.

— Sunt, răspunse avocatul lui. Și alți medici ar putea să o trateze. Doamnă președinte, dl. Azelle este o victimă în acest caz. Nu putem adăuga tragediei lui prin despărțirea de fiica lui din nou.

— Nu, spuse judecătoarea. Și sunt sigură că dr. Cates cunoaște acest lucru.

Julia se întoarse către George.

— Nu are nicio idee cine ești, George. Empatizez cu tine, îți spun asta cu sinceritate. Toată noaptea m-am gândit la cât de mult ai suferit. Însă adevărul este că fiica ta este cea care contează acum. Tatăl este un concept pe care ea nu îl înțelege încă, iar dacă ar fi luată de lângă mine acum – abandonată din nou –, ar regresa. Sunt aproape sigură că s-ar retrage înapoi în tăcere, urlete și automutilare. Nu este pregătită. Îmi pare rău. Îl privi, dorindu-și să o creadă. Ar fi bine dacă te-ai muta aici vreme de câțiva ani. Aș putea continua să lucrez cu ea. Am putea încet să…

— Ani? George păru tulburat de această idee, ca și cum nu ar fi luat-o niciodată în considerare. Vrei să stau aici câțiva *ani* în timp ce fiica mea locuiește cu tine? În timp ce te strigă mami? Și eu aș putea să fiu cine? Vecinul? Unchiul George?

Veni rândul Juliei să pară tulburată.

— Aș putea să mă mut eu în Seattle…

— Nu înțelegi, dr. Cates. Vocea îi era blândă, dar fermă. O iubesc pe fiica mea. În tot acel timp petrecut în spatele gratiilor, am visat că o voi găsi, că o voi duce în parc și o voi învăța să cânte la chitară.

— Tu iubești *ideea* de a avea o fiică. Am citit tot ce era de știut despre tine, George. Pe vremea când Alice locuia cu tine, erai mereu plecat. Era la creșă cinci zile pe săptămână. Zoe spunea că niciodată nu erai acasă la cină sau în weekenduri. Nici măcar nu îți cunoști fiica, iar ea nu te cunoaște pe tine.

— Asta nu este vina mea, spuse el încet.

— Eu… o iubesc, spuse Julia, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Știu că o iubești. Asta este și problema. Acesta este motivul pentru care nu poate să continue să locuiască cu tine sau să îți fie pacientă, fie aici, fie în Seattle.

— Nu înțeleg. Dacă pot ajuta…

— Nu mă va iubi niciodată pe mine, spuse el, atât timp cât tu ești prin preajmă.

Julia inspiră adânc. Încet, închise ochii, luptându-se pentru autocontrol, apoi își ridică privirea către George. Toată lumea din încăpere știa că nu avea ce să mai răspundă la o asemenea afirmație.

— O să fac totul pentru ea, promise George. Îi voi găsi cei mai buni medici și psihiatri. Mă voi asigura că va fi îngrijită. Și mai târziu, când mă va iubi și va conștientiza cine sunt, o voi aduce să te vadă. Mă voi asigura că nu te va uita niciodată, Julia.

•

Într-un oraș mic precum Rain Valley, singurul lucru mai prezent decât bârfa erau opiniile. Toată lumea avea una și abia aștepta să o împărtășească. Max își dădu seama că ședința de judecată abia se terminase, însă oamenii deja începură să vorbească despre ea.

O suna pe Julia la fiecare zece minute, însă nu primea niciodată răspuns. Timp de aproape o oră, așteptă ca ea să îl sune, însă telefonul lui rămase silențios.

În sfârșit, nu mai rezistă. Poate ea avea impresia că avea nevoie să fie singură, dar se înșela. El făcuse acea greșeală timp de prea multă vreme – crezuse că inima frântă trebuia să se vindece singură. Nu avea să o lase și pe ea să facă aceeași greșeală.

Se urcă în mașină și conduse până la ea acasă. La fiecare curbă, îi apărea imaginea ei în minte. Probabil stătea pe canapea în acel moment, sau întinsă pe pat, încercând să nu plângă, însă o singură amintire cu Alice râzând… sau mestecând florile… sau trimițând pupici în aer… și lacrimile începeau să curgă.

Max știa.

Avea să încerce să uite, să fugă de asta, la fel cum făcuse și el. Iar dacă era așa, ar fi putut trece ani întregi până să își dea seama că acele amintiri trebuiau păstrate. Ele erau tot ce mai rămâneau.

Trase mașina până în fața casei și parcă. Din exterior, totul arăta normal. Rododendronii care încadrau terasa erau imenși și de un verde lucios în acest sezon ploios. Mușchi de un verde-deschis străbăteau acoperișul. Ghivece goale atârnau pe pervazuri. În spatele și în jurul casei, conifere uriașe șopteau între ele. Traversă curtea și merse la ușa din față, ciocănind ușor.

Ellie răspunse la ușă, cu două căni de ceai în mână.

— Salut, Max, spuse ea.

— Ce face?

— Nu este bine deloc.

Ellie se dădu la o parte, făcându-i loc să intre în casă, și îi dădu cănile.

— Este sus în camera mea. Mă întorc într-o oră. Nu o lăsa singură.

— Nu o voi lăsa.

Dădu să plece, apoi se opri și se întoarse.

— Mulțumesc. Chiar ai ajutat-o.

— Ea m-a ajutat pe mine, spuse el simplu.

O urmări îndepărtându-se de casă și auzi motorul de la mașina ei. Apoi lăsă ceaiul – avea să vină vremea pentru ceai mai târziu, era genul de lucru care se face de către o rudă care își dorește să ajute, însă nu știe cum – și urcă scările. În fața ușii închise a dormitorului, făcu o pauză, apoi inspiră adânc și o deschise. Camera era plină de umbre, iar toate luminile erau stinse.

Julia era întinsă pe spate pe patul matrimonial cu baldachin, cu ochii închiși și cu mâinile încrucișate pe abdomen.

Max merse lângă ea și se așeză lângă pat.

— Hei, spuse el încet.

Julia deschise ochii și îl privi. Fața ei era roșie și umflată, la fel și ochii. Lacrimile îi șterseseră culoarea din obraji.

— Știi despre Alice, spuse ea încet.

Max se urcă în pat și o luă în brațe. Fără să spună nimic, o strânse și o lăsă să plângă, o lăsă să îi povestească amintirile pe rând. Era ceva ce ar fi trebuit să facă de mult, să formeze acele amintiri în lucruri solide, durabile, care să dureze pentru totdeauna.

Făcu o pauză în poveste și îl privi, cu ochii sclipitori din cauza lacrimilor.

— Ar trebui să nu mai vorbesc întruna despre ea, spuse ea.

O sărută cu blândețe, iar prin acel sărut îi dădu toată ființa lui.

— Vorbește, spuse el când se retrase. Nu plec nicăieri.

•

Străzile din centru erau goale. Din fiecare magazin pe lângă care trecu, cineva îi făcea cu mâna într-un mod trist și compătimitor. Patru oameni o îmbrățișaseră în restaurant în timp ce aștepta cafeaua. Niciunul dintre ei nu încercă să-i spună nimic. Ce mai era de spus? Cu toții știau că până a doua zi la acea oră, Alice avea să plece.

Era târziu când părăsi în sfârșit secția și se îndreptă către râu. În timp ce urca treptele de la intrarea casei care fusese întotdeauna a ei, se simțea ca și cum ar fi cărat o povară imensă pe umeri. Mai rău de atât nu se simțise niciodată, iar pentru o femeie care divorțase de două ori și își îngropase ambii părinți, ei bine, asta spunea ceva.

Înăuntru, totul era exact la fel cum fusese întotdeauna. Canapeaua bombată și scaunele creau un spațiu intim de adunare în fața șemineului, bibelourile erau puține, la distanță mare unul de celălalt și majoritatea confecționate manual. Singura diferență o reprezentau ficușii din ghivecele din colț.

Ascunzătoarea lui Alice.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, fetița fugea în acel loc în orice clipă – sau dacă avea o emoție puternică. Însă în ultima vreme se ascundea din ce în ce mai puțin în sanctuarul ei plin de frunze.

Gândul la acest lucru aproape că era mai mult decât putea îndura Ellie, iar dacă pe ea o durea atât de mult acea imagine, oare ce simțea Julia în acel moment? Fiecare secundă care trecea probabil că se simțea ca o lovitură.

Se îndreptă către casetofon și puse CD-ul cu coloana sonoră din filmul *Întoarcerea Regelui.* Aceea era o zi pentru cântece triste, disperate și muzică emoționantă.

Își aruncă geanta pe masa din sufragerie. Se lovi cu un zgomot apăsător. Tocmai își preparase o cană cu ceai, când o văzu pe sora ei pe terasă, în

gerul năprasnic, înfășurată cu vechea haină de vânătoare din lână a tatălui ei.

Ellie făcu o altă cană cu ceai și o scoase pe terasă.

Julia luă băutura, murmurând „Mulțumesc, stai jos”.

Ellie luă una dintre vechile pături din cufărul de pe terasă și o înfășură în jurul ei. Așezându-se pe leagănul de pe terasă, își ridică picioarele pe cufăr.

— Unde este Max?

Julia dădu din cap.

— A avut o urgență la spital. Ar fi vrut să rămână… dar aveam puțin nevoie să fiu singură. Alice doarme.

Ellie dădu să se ridice.

— Vrei să…

— Nu. Te rog. Rămâi. Spunând asta, Julia zâmbi cu tristețe. Vorbesc la fel ca Alice. Brittany, vreau să zic.

— Niciodată nu va fi Brittany pentru noi.

— Nu.

Julia sorbi din ceai.

— Ce vei face?

— Fără ea? Julia privi curtea. În întuneric, nu se vedea mare lucru dincolo de râu. Lumina lunii dădea strălucire apei. M-am gândit mult la asta. Din păcate, nu am găsit un răspuns. Vocea îi scăzu și îi tremura. E ca și cum aș vedea cum moare mama din nou. Începu să mai adauge ceva, însă se cufundă subit în tăcere. Iartă-mă. Uneori… Se ridică și se întoarse cu spatele. Am nevoie să fiu alături de ea acum, spuse ea cu o voce scăzută, tremurată, și dispăru.

Ellie simți cum o podideau lacrimile. Aruncă pătura la o parte și se ridică. Cu ce ar ajuta-o să stea acolo de una singură și să plângă?

Merse pe iarba îmbibată de apă până la râu. Dincolo de câmpul întunecat, văzu luminile aurii ale casei lui Cal. *Într-o zi ar trebui să te gândești la oamenii care te iubesc, El*, spusese Peanut. Cal

întotdeauna fusese pe acea listă. Prin ambele căsnicii, toate aventurile dezastruoase și moartea părinților ei, Cal fusese întotdeauna singurul bărbat constant din viața ei.

Deși era furios pe ea, el era singurul bărbat de pe planetă care o vedea așa cum era cu adevărat și o iubea oricum. Avea nevoie de un asemenea prieten în acel moment.

Ajunse la ușa lui într-o clipă. Bătu la ușă. Și așteptă.

Nimeni nu răspunse.

Încruntându-se, privi în spatele ei. Mașina lui Cal se afla acolo, ascunsă sub o acoperitoare din pânză maro și un morman de frunze căzute.

Deschise ușa, își vârî capul înăuntru și spuse:

— E cineva?

Din nou, nu primi niciun răspuns, însă văzu o lumină aprinsă în capătul holului. O urmă până la ușa închisă a biroului Lisei.

Dintr-odată se întrebă dacă se întorsese Lisa. La acest gând, fruntea i se încruntă și mai adânc. Emoțiile îi întorceau stomacul pe dos, o făceau să se simtă cuprinsă de panică, însă acest lucru nu avea sens. Bătu la ușă.

— E cineva?

— Ellie?

Deschise ușa și îl văzu pe Cal singur, stând în spatele unei mese de desen, cu hârtii împrăștiate peste tot în jurul lui. Dintr-un motiv pe care nu putea să-l cuprindă cu mintea, Ellie simți un val de ușurare.

— Unde sunt fetele?

— Peanut le-a dus la cină și la un film ca să pot lucra.

— Lucra?

— Credeam că vei fi în oraș cu George în seara asta.

— Am nevoie de prieteni noi. Oftă. Nu era potrivit pentru mine. Ce trebuie să mai fac? Să scriu pe un panou?

— Nepotrivit pentru tine? Cal se aplecă pe birou și o studie. De obicei nu îți dai seama de asta până când nu ești măritată.

— Foarte amuzant. Acum, serios, ce faci?

Traversă camera către el, observând petele de cerneală de pe obrajii și mâinile lui Cal. Când ajunse lângă el și simți atingerea brațului lui pe al ei, se simți imediat mai puțin singură și tremura mai puțin.

În fața lui se afla un teanc de hârtii. Pe prima pagină se afla o schiță vagă, în lucru, a unui băiat și unei fete care alergau. Deasupra, o pasăre gigantică ce semăna cu un pterodactil acoperea soarele cu aripile imense.

Dădu schița la o parte; sub ea se afla un desen colorat – aproape ca un tablou – al acelorași doi copii adunați în jurul unei bile de o strălucire estompată. Descrierea de sub desen era: *Cum ne putem ascunde dacă ne văd fiecare mișcare?*

Ellie fu uimită de calitatea graficii lui, de culorile vibrante și de contururile groase. Personajele păreau în același timp stilizate și reale. Nu se putea confunda frica din ochii lor.

— Ești un artist talentat, spuse ea, puțin prostesc, după cum se gândi, însă era atât de *surprinsă.* În toate acele zile în care Ellie stătuse la biroul ei, scriind documente, citind reviste sau vorbind cu Peanut, Cal era ocupat să creeze Artă. Ea presupusese cu indiferență că erau aceleași mâzgăliturи pe care le făcea de când mergeau la orele de chimie ale domnului Chee. Simți dintr-odată că pierde controlul asupra propriei ființe. Cum putuse să fie lângă el zilnic fără să știe acest lucru. Acum știu de ce ai spus că sunt egoistă, Cal. Îmi pare rău.

Cal zâmbi încet. Acel zâmbet îi transformă figura și îi aminti de multe vremuri de mult apuse.

— Este un roman grafic despre doi prieteni buni. Copii. El este un băiat bun născut în partea greșită a orașului, cu un tată bețiv și răutăcios. Fata

îl ascunde la ea în hambar. Prietenia lor, se pare, este ultima inocență adevărată și este în sarcina lor să distrugă globul vrăjitorului înainte să se lase întunericul. Însă dacă se sărută – sau merg mai departe de atât –, își vor pierde puterea și vor fi distruși. Tocmai am început să o trimit la editori.

— Este despre noi, spuse ea. Dându-și seama de acest lucru, simți că o ușă undeva se deschise, îi arătă o frântură dintr-un coridor pe care nu îl văzuse niciodată. De ce nu mi-ai arătat niciodată?

Cal își trecu o șuviță de păr pe după ureche și se ridică pentru a fi față în față.

— Tu ai încetat să mă mai vezi cu mult timp în urmă, El. Tu ai văzut copilul distrus și stânjenit care eram și tipul liniștit întotdeauna alături de tine care am devenit. Însă nu m-ai privit cu adevărat de multă vreme.

— Te văd, Cal.

— Bine, pentru că am așteptat multă vreme să îți spun ceva.

— Ce?

O cuprinse de umeri și o strânse cu putere; apoi o sărută.

Nu fu un sărut prietenos sau o atingere consolatoare a buzelor. Un sărut adevărat, care îi ridică tot sângele la cap. Cu limba și tot ce trebuia.

Ellie se opuse la început – fu atât de neașteptat –, însă Cal nu o mai lăsa să dețină controlul de această dată. O lipi de perete și continuă să o sărute până cânt răsuflarea ei era neregulată, iar inima îi bătea atât de tare încât crezu că avea să leșine. Era un sărut care nu ascundea nimic și care promitea totul.

Când se retrase în sfârșit, făcând-o să geamă din cauza pierderii subite, Cal nu zâmbea.

— Acum înțelegi?

— *Dumnezeule!*

— Tot orașul știe ce simt pentru tine. O sărută din nou, apoi se retrase. Începusem să cred că ești de-a dreptul proastă.

Ellie nu își dădea seama cum o femeie de aproape patruzeci de ani, divorțată de două ori, se putea simți din nou ca o adolescentă, însă exact așa se simțea. Veselă și cu răsuflarea tăiată. Într-o clipă, toată viața ei începu să aibă sens. Totul se potrivea. *Cal*

Din spatele lor se deschise ușa. Ellie se întoarse încet, încă ametită.

Peanut stătea în dreptul ușii. La fel ca petalele unei flori, trei figuri micuțe se ridicau de lângă ea. Peanut spuse:

— Mergeți și îmbrăcați-vă în pijamale, tati va urca imediat să vă pună la culcare.

Când fetele plecară și pașii lor de pe scări nu se mai auziră, privirea lui Peanut se muta de la Cal la Ellie și înapoi la Cal. În sfârșit, un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

— Ai sărutat-o?

Ellie se gândi: *Peanut știa?* și simți un val de iritare. Apoi Cal o trase către el, iar ea uită orice altceva. În ochii pe care îi cunoștea dintotdeauna, văzu iubirea. Adevărată de această dată; iubirea care începea într-o zi friguroasă între doi copii și dura o viață întreagă. O strânse de mână.

— Am sărutat-o.

Peanut izbucni în râs.

— Era și timpul.

Ellie își trecu brațele în jurul lui Cal și îl sărută. Nu îi păsa dacă Peanut îi privea. Nu ar fi contat nici dacă s-ar fi aflat pe Main Street, în uniformă, la semafor. Toată viața ei căutase iubirea, iar ea fusese acolo tot timpul, dincolo de câmp, așteptând-o.

— Chiar este… șopti ea atingându-i buzele, timpul.

•

Julia știa că o strângea pe Alice prea tare, însă nu părea să o poată elibera. Nici nu se putea gândi la ea ca fiind Brittany. În ultima oră, orice ar fi făcut – sau părea că făcea –, Julia privea și ceasul,

gândindu-se *Nu încă.* Însă timpul continua să curgă și să-i alunece printre degete. Fiecare secundă care trecea o ducea mai aproape de momentul în care George avea să conducă spre casa ei, să bată la ușă și să își revendice fiica.

— Citește Alice.

Copila bătu degetul pe pagină. Cumva, știa exact locul în care rămăseseră.

Julia știa că ar fi trebuit să închidă ușor cartea, să îi spună că era vremea să vorbească despre alte lucruri, despre familii care fuseseră despărțite și despre tați care se întorseseră, însă nu reuși. În loc de asta, își dădu voie să o mai strângă pe mica Alice în brațe și să citească în continuare, ca și cum ar fi fost o zi oarecare de ianuarie.

— „Săptămânile trecură", citea ea, „și micul iepure îmbătrâni și se ponosi, însă băiețelul îl iubea la fel de mult. Îl iubea atât de mult încât îi căzuseră mustățile, iar căptușeala roz de pe urechi se făcu cenușie, și petele maro dispărură. Începu chiar să-și piardă forma, abia dacă mai arăta ca un iepure, însă nu și în ochii băiețelului."

Vocea Juliei cedă. Rămase acolo, uitându-se la cuvinte, văzând cum se încețoșau și dansau de-a lungul paginii.

— Vreau Alice adevărată.

Julia atinse obrazul catifelat al lui Alice. De fiecare dată când citeau povestea, Alice spunea același lucru. Cumva, biata fetiță credea că nu este adevărată. Iar acum nu mai avea timp să îi demonstreze opusul.

— Ești adevărată, Alice. Și atât de mulți oameni te iubesc.

— Iubesc.

Alice șopti încet, ca întotdeauna, cu un soi de smerenie.

Julia închise cartea și o puse deoparte, apoi o trase pe Alice în poală astfel încât să se privească în ochi.

Alice strânse imediat brațele în jurul gâtului Juliei și îi dădu un pupic. Apoi chicoti.

Fii puternică, se gândi Julia.

— Îți amintești de Mary și de grădina secretă, și de bărbatul care o iubea atât de mult? Bărbatul care era tatăl ei? Fusese plecat, îți amintești? Julia își pierdu răsuflarea. Privea în ochii îngrijorați ai lui Alice și se simțea ca și cum ar fi căzut în laguna turcoaz a ochilor ei. Este un bărbat, George. El este tatăl *tău.* Și vrea să te iubească.

— Alice iubește Giulii.

— Încerc să îți povestesc despre tatăl tău, Alice. Brittany. Trebuie să fii pregătită. Va veni aici în curând. *Trebuie* să înțelegi.

— Ești mami?

Julia aproape că cedă emoțiilor, însă o privire în direcția ceasului îi aminti cât de scurt era timpul rămas. Trebuia să încerce din nou.

Alice trebuia să înțeleagă că nu o abandona, că nu avea de ales. Privi geamantanul pe care îl pregătise cu atâta grijă cu o seară în urmă. În el se aflau toate hainele și jucăriile pe care locuitorii le adunaseră pentru fata „lor”. Mai mult, Julia pusese toate cărțile preferate ale lui Alice și câteva dintre favoritele ei din copilărie pe care nu apucaseră încă să le citească. Mai erau și cutiile care fuseseră donate de familiile din oraș. Toată lumea îi dăruise lui Alice câte ceva.

Cum avea să îi încheie paltonul lui Alice – al lui *Brittany* – să o sărute pe obraz și să își ia rămas-bun? *Vei fi bine. Pleacă împreună cu bărbatul ăsta pe care nu îl cunoști și care nu te cunoaște. Du-te și locuiește într-o casă mare*, *pe o stradă pe care nu o poți traversa fără ajutor*; *într-un oraș în care nu vei fi niciodată înțeleasă.*

Cum ar fi putut să facă acest lucru?

Și cum ar fi putut să nu facă acest lucru? Indiferent de cât de tulburată era din cauza acestor evenimente, nu putea evita faptul că George Azelle era și el o victimă în această situație. Își pierduse

fiica și o regăsise, împotriva tuturor șanselor. Firește că voia să o ia acasă. Iar el angajase cei mai buni profesioniști care să o îngrijească. Julia era îngrozită că nu avea să fie de ajuns, însă nu știa cum să evite inevitabilul.

Inspiră tremurat și o strânse pe Alice și mai tare. Afară, auzi o mașină în curte.

— Mami? spuse Alice din nou.

De data aceasta fu vocea fetiței cea care suna tremurat și înfricoșată.

— O, Alice, șopti ea, atingându-i obrazul catifelat și roz. Mi-aș dori să fiu asta pentru tine.

•

Alice are un sentiment Foarte Rău. Este ca atunci când El a plecat prima oară și îi era atât de foame încât a mâncat fructele din tufișul de lângă râu și a vomitat.

Giulii spune lucruri pe care Alice nu le poate înțelege. Încearcă din greu; știe că aceste cuvinte sunt importante. Tată. Șansă. Fiică. Giulii le spune încet, de parcă îi atârnă greu pe limbă. Alice știe că înseamnă ceva important.

Dar nu poate înțelege, iar încercarea o doare acum.

Din ochii lui Giulii tot curge apă.

Alice știe că asta înseamnă că Giulii este tristă. Dar de ce? Ce a făcut Alice greșit?

A încercat atât de tare să fie Bună. Le-a arătat adulților Locul Rău din pădure, s-a dus chiar și la pietrele care o acopereau pe Ea, chiar dacă a făcut-o pe Alice să se simtă atât de tristă. Și-a amintit lucruri pe care încercase să le uite. Învățase să folosească furculițe, linguri și toaleta. Îi lăsase să îi spună Alice și învățase chiar să iubească acel cuvânt, să zâmbească în interior când cineva îl spunea și îl simțea.

Deci ce mai rămăsese, ce nu făcuse?

Știe despre Plecat. Mamele care mai au puțin și sunt MOARTE au obrajii palizi, vocea le tremură și li se scurg ochii. Încearcă să îți spună lucruri pe

care nu le înțelegi, te îmbrățișează atât de strâns că nu poți să respiri.

Și apoi, într-o zi, dispar și rămâi singură și îți dorești ca ochii să ți se scurgă și să te țină cineva în brațe din nou, dar ești singură acum și nu știi ce ai făcut greșit.

Alice simte că se întoarce sentimentul de stomac bolnav, panica din cauza căreia doare respiratul. Tot încearcă să își dea seama ce a făcut greșit.

— Pantofi! strigă ea dintr-odată. Poate că asta este. Niciodată nu vrea să poarte pantofi. Îi ciupesc degetele și îi strâng picioarele, dar o să *doarmă* în ei dacă Giulii continuă să o iubească. Pantofi.

Giulii îi arată lui Alice un zâmbet trist. De afară se aude un sunet, ca o mașină care intră în curte.

— Fără pantofi acum, iubito. Suntem înăuntru.

Cum poate ea să spună *Voi fi cuminte, Giulii*? Întotdeauna. Întotdeauna. *Voi face tot ce spui tu.*

— Fata bună, șoptește ca pe o promisiune, simțind-o cu toată ființa ei.

Giulii zâmbește din nou.

— Da. Ești o fată foarte bună, scumpo. De asta doare totul atât de tare.

Nu este destul, să fie fată bună. Atât reușește să înțeleagă.

— Nu părăsi Alice, spune ea cu disperare.

Giulii se uită către cutia de sticlă în care este afară. *Fereastra.*

Așteaptă, Alice știe. *Așteaptă ceva rău.*

Apoi Giulii o să plece.

Iar Alice va fi Fata din nou… și va fi singură.

— Fata bună, spune ea încă o dată, auzind întreruperea din vocea ei. Nu mai poate să spună nimic altceva. Fuge în partea cealaltă a camerei și ridică pantofii, încercând să îi pună corect în picioare. Pantofi. Promit.

Însă Giulii nu spune nimic, doar se uită afară.

Capitolul 26

Ellie văzu dubele de știri adunate de fiecare parte a vechii autostrăzi. O barieră albă a poliției fusese instalată de-a lungul aleii ei, blocând intrarea. Peanut stătea în fața ei, cu brațele încrucișate și cu un fluier în gură.

Ellie porni farurile și sirena preț de o secundă, iar sunetul eliberă strada instantaneu. Reporterii se împărțiră în două grupuri și merseră de fiecare parte a străzii. Ellie înconjură baricada și deschise geamul pentru a vorbi cu Peanut.

— Sunt un pericol pentru trafic. Cheamă-i pe Earl și pe Mel să disperseze mulțimea. Ziua de azi este destul de rea și fără presă.

Un Ferrari roșu aprins trase în spatele mașinii de poliție. Ellie privi în oglinda retrovizoare. George îi zâmbi, însă era un zâmbet șters, ireal. În ochi avea o privire tristă, bântuită.

Reporterii îi împânziră mașina, urlând întrebări.

— Ce o să faci acum?

— Va avea loc o înmormântare?

— Cui i-ai vândut povestea?

— Du-i departe de aici, Peanut, spuse ea, apoi apăsă accelerația.

Ferrariul o urmă pe aleea pietruită.

Ellie continuă să se uite în oglindă, sperând ca el să se întoarcă sau să dispară. Până când ajunse în fața terasei, stomacul îi era strâns într-un ghem minuscul. Parcă, opri motorul și se dădu jos din mașină.

George merse lângă ea.

— Cum arăt? întrebă el, părând emoționat.

Își trecu o șuviță ondulată de păr pe după o ureche.

— Bine. Își drese glasul. Arăți bine.

Un zâmbet îi acoperi toată fața, alungând nervozitatea și aprinzând acei ochi atât de albaștri. Apoi zâmbetul îi dispăru. Privi casa și spuse:

— Este timpul. Vocea lui era blândă și seducătoare.

Ellie se întrebă câte femei fuseseră atrase de obscuritatea lui și părăsite, lăsate singure, întrebându-se vag cum de ajunseseră atât de pierdute.

— I-am spus surorii tale că o să vin după Brittany la ora trei.

Brittany.

Cu un oftat, îl conduse de-a lungul curții. Aproape ajunseră la trepte când un Mercedes gri trase în spatele lor și parcă.

— Cine e? îl întrebă Ellie pe George.

— Dr. Correll. El va lucra cu Brit.

Bărbatul se dădu jos din mașină. Înalt, slab, de o eleganță aproape decadentă, se îndreptă către ei. Figura lui suplă arăta o mulțime de riduri, însă nicio nuanță de personalitate.

— George. Dădu din cap către George, apoi strânse mâna lui Ellie. Mă numesc Tad Correll.

Avea strânsoarea unui copil de doi ani. Ellie avu impulsul incontrolabil de a-l pune la pământ.

— Mă bucur să vă cunosc. Era pe punctul de a se întoarce cu spatele, când observă acul hipodermic care îi ieșea din buzunarul de la piept. Pentru ce e aia? Sunteți dependent de heroină?

— Este un sedativ. Fetița ar putea fi agitată din cauza tranziției.

— Așa vi se pare?

Ellie nu se putu abține să-i arunce o privire lui George. Știa că se află în ochii ei: rugămintea, implorarea disperată de a nu face asta, însă nu o spuse.

— Este fiica mea, spuse el încet.

Nu exista niciun răspuns la această afirmație. Ellie știa că dacă s-ar fi aflat în locul lui, nicio forță de pe Pământ nu ar fi putut să o țină departe de copilul ei.

Dădu din cap.

Cei trei se îndreptară către casă. La ușa de la intrare, Ellie ciocăni.

Orice doar să amâne inevitabilul.

Apoi deschise ușa.

Julia stătea pe canapea, cu Alice ghemuită lângă ea. La piciorul canapelei se afla o valiză mică și roșie.

Julia se uită la ei. Fața ei frumoasă îi strălucea cu urme de lacrimi, iar ochii îi erau umflați și roșii. Nu se mișcă. Ellie era destul de sigură că nu putea. La auzul ciocănitului, probabil picioarele Juliei cedaseră. Max stătea în spatele ei, cu palmele pe umerii ei.

— Domnule Azelle, spuse Julia cu o voce tremurândă. Văd că l-ați adus pe dr. Correll. Dădu din cap către medic și se ridică în picioare. Aveți o reputație excelentă, domnule doctor.

— Ca și dumneavoastră, răspunse dr. Correll. Nu exista nicio tentă de sarcasm în vocea lui. Am urmărit înregistrările. Munca dumneavoastră cu ea a fost fenomenală. Ar trebui să o publicați într-un jurnal medical.

Julia o privi pe Alice, care acum părea speriată.

— Giulii? spuse Alice, cu vocea ascuțită din cauza fricii.

— A venit timpul să pleci acum, spuse Julia cu un glas atât de scăzut încât cu toții se apropiară astfel încât să o audă.

Alice își scutură capul.

— Nu plec. Alice stă.

— Aș vrea să poți rămâne, iubito, dar tatăl tău vrea să te iubească și el. Atinse fața mică a lui Alice. Ți-o amintești pe mămica ta? Ea ar fi vrut asta pentru tine.

— Giulii mami.

Frica din ochii lui Alice era inconfundabilă. Încercă să o strângă pe Julia și mai tare.

Julia se strădui să se strecoare din brațele strânse ale fetiței.

— Am vrut să fiu… dar nu sunt. Nu Giulii mami. Trebuie să mergi cu tatăl tău.

Alice o luă razna. Bătea din picioare, țipa, mârâia și urla. Zgârie fața Juliei și pe a ei înseși.

— O, scumpo, nu face asta, spuse Julia, încercând să calmeze copila, însă plângea prea tare ca să o poată auzi.

Dr. Correll interveni și îi făcu lui Alice o injecție.

Copila urlă la acel gest. Un bocet imens, disperat, care ieși din toate locurile întunecate pe care le văzuse vreodată.

Ellie simți lacrimi adunându-i-se în ochi, care o usturau și începțoșau totul.

Julia o ținu pe Alice, care se liniști treptat, pe măsură ce sedativul își făcea efectul.

— Îmi pare rău, îi spuse Julia.

Ochii lui Alice clipeau intens. Își strânse brațele în jurul Juliei și o privi.

— Iubește. Giulii.

— Iar eu o iubesc pe Alice.

În acel moment, Alice începu să plângă. Veni fără niciun sunet, fără tremurături, fără istericale specifice copiilor, doar eliberarea din adâncul unui suflet, care se transformă în lacrimi și căzu pe obrajii pufoși și rozalii. Își atinse lacrimile și se încruntă. Apoi își ridică privirea către Julia și scânci două cuvinte înainte să adoarmă.

— Doare adevărat.

Julia șopti ceva ce nimeni altcineva nu mai auzi. Părea distrusă de cuvintele șoptite și de lacrimile lui Alice.

Cu toții rămaseră nemișcați preț de un moment, uitându-se unii la ceilalți. Apoi, dr. Correll spuse:

— Ar trebui să ne grăbim.

Julia dădu rigid din cap și o duse pe Alice până la Ferrari. Se uită la scaunul pasagerului, apoi se întoarse către George.

— Unde este scaunul de mașină?

— Nu este bebeluș, răspunse el.

— Îl aduc eu, spuse Ellie, îndreptându-se către camionetă. Cumva, asta fusese picătura care umplea paharul; desfacerea scaunului pentru copii, a scaunului lui Alice, și smulgerea lui din camionetă o făcu să plângă. Încercă să-și ascundă fața de George în timp ce instala scaunul în Ferrari.

Foarte încet, Julia se aplecă și puse copila adormită în mașină. Șopti ceva în urechiușa lui Alice; niciunul dintre ei nu auzi ceea ce spusese. Apoi îi sărută obrazul și se retrase, închizând portiera încet.

Julia stătea față în față cu George. Îi dădu un plic gros.

— Aici vei găsi tot ceea ce trebuie să știi. Orele de somn de după-amiază, orele de culcare, alergii. Îi place jeleul acum, dar numai dacă are ananas în el, și budinca de vanilie. Încearcă să se joace cu pastele, așa că dacă nu vrei un dezastru în casă, aș ține-o departe de ele. Și imaginile cu iepurași cu urechi mari o fac să chicotească, la fel și gâdilatul tălpilor. Cartea ei favorită…

— Oprește-te. Vocea lui George era dură, guturală. Luă plicul cu mâini tremurânde. Mulțumesc. Pentru tot. Mulțumesc.

— Dacă aveți probleme, să mă sunați. Pot ajunge acolo numaidecât…

— Promit.

— Vreau să mă arunc în fața mașinii tale.

— Știu.

— Dacă tu… Vocea i se frânse. Își șterse ochii, apoi adăugă: Ai grijă de fata mea… a noastră.

— Voi avea.

Deasupra, o adiere rece străbătu printre frunze. Din depărtare se auzi un corb, apoi încă unul. Ellie aproape că se aștepta să audă și un lup urlând.

— Ei bine, spuse George. Trebuie să plecăm.

Julia se trase înapoi.

Ellie merse lângă sora ei și își puse un braț în jurul ei. Julia părea fragilă și prea slabă dintr-

odată, ca o persoană care fusese internată o vreme îndelungată și numai de puțină vreme coborâse din pat. Veni și Max lângă ea, iar cei doi o încadrau între ei. Fără prezența lor statornică, Ellie crezu că sora ei avea să se prăbușească.

George se urcă în mașină și plecă, iar dr. Correll îl urmă.

Preț de câteva momente, roțile lor zdrobeau pietrișul de pe alee, iar motoarele mașinilor torceau. Apoi nu mai rămase niciun sunet, nicio urmă a lor.

Numai vântul.

— A plâns, șopti Julia, tremurând din tot corpul. Toată iubirea pe care i-am dat-o… iar în final nu am reușit decât să o învăț să plângă.

Max o trase pe Julia în brațele lui și o ținu strâns. Nu mai era nimic de spus.

Alice plecase.

*

Este într-o mașină.

Dar nu este mașina pe care o cunoaște. Mașina asta este joasă, aproape de pământ, și se mișcă la fel ca un șarpe. Muzica este prea tare și îi rănește urechile.

Deschide ochii încet. Se simte ciudat, se clatină, îi este rău și este obosită. Stomacul ei s-ar putea să scoată totul din gură dacă nu are grijă. Umezindu-și buzele uscate, o caută pe Giulii sau pe Lellie.

Ele nu sunt aici.

Simte cum începe panica înăuntrul ei și înflorește. Singurul lucru care o oprește din strigat este oboseala. Nu poate să scoată niciun zgomot mare. El probabil că îi aude bătaia inimii. Este atât de zgomotoasă încât probabil va striga la ea. Își acoperă inima cu mâna, ca să nu se mai audă.

— Giulii? spune ea bărbatului.

— A rămas în Rain Valley. Am plecat de mult de acolo. Dar acum ești cu mine, Brittany, și totul va fi bine.

Nu înțelege toate cuvintele lui. Dar înțelege *plecat* începe să i se adune apă în ochi. Doare, plânsul. Șterge lacrimile, surprinsă de cât de limpezi sunt. Ar trebui să fie la fel de roșii ca sângele ei, pentru că așa se simte. Ca și cum ar fi fost înțepată din nou cu cuțitul ascuțit și curge sânge. Își amintește cum curge sânge.

— Mami Giulii plecată. Alice fată rea.

Bărbatul o privește. Se încruntă. Știe că o va lovi acum, dar nu îi pasă. Alice nu mai poate să facă totul bine.

Numai gândul face să curgă și mai multă apă din ochi. Începe să urle, încet, deși știe că nu are cine să o audă. Este prea departe de locul ei. Urletul crește din ce în ce mai tare, mai disperat.

— Brittany?

Nu spune nimic. Singurul mod în care se mai poate proteja este prin liniște. Nu are cine să mai aibă grijă de ea, așa că trebuie să fie mică și nemișcată.

Închide ochii și lasă somnul să vină iarăși după ea. Este mai bine să o viseze pe Giulii, să se prefacă. În visele ei, este o fetiță bună și are o mami Giulii ca să o iubească.

*

La un moment dat, mai târziu – Julia nu știa când, pierduse orice conexiune cu trecerea timpului – îi trimise pe Max la parter și pe Ellie înapoi la serviciu. Amândoi o sufocaseră toată ziua, încercând să-i ofere o consolare care nu exista. Dacă era sinceră, era nevoie de toată puterea ei ca să rămână acolo și să nu strige până își pierdea vocea. Nu putea să îi privească pe oamenii la care ținea – și care țineau la ea. Totul o făcea să se gândească la Alice.

Privi curtea goală de la fereastra dormitorului.

Păsări.

La venirea primăverii, acele păsări aveau să vină în căutarea lui Alice…

În spatele ei, câinii pufăiau încet unul la celălalt; petrecuseră aproape o oră căutându-și fata. Acum erau liniștiți, întinși lângă patul lui Alice, așteptându-i întoarcerea. Din când în când, urletele lor umpleau atmosfera.

Julia se uită la ceas și se gândi cât timp trecuse de când plecaseră. Câteva ore, care deja se simțeau ca o viață întreagă.

Era ora cinci și jumătate. Aveau să se apropie de oraș în curând. Verdele maiestuos al îndrăgitei păduri a lui Alice deja fusese înlocuit de cenușiul betoanelor. Avea să se simtă la fel de străină acolo ca orice călător în spațiu. Fără ea, fetița avea să regreseze, să se retragă din nou în lumea ei înfricoșătoare și silențioasă. Frica ei va fi prea mare ca să poată fi suportată.

— Te rog, Doamne, șopti cu voce tare, rugându-se din nou pentru prima oară în câțiva ani, ai grijă de fata mea. Nu o lăsa să se rănească.

Se întoarse cu spatele la fereastră… și văzu plantele din ghivece, înainte de Alice, acele plante fuseseră separate, puse prin diverse locuri din casă. Acum reprezentau pădurea, ascunzătoarea.

Julia știa că ar fi trebuit să rămână acolo unde era, să păstreze distanța, însă nu putea. Se apropie de plante și le mângâie frunzele lucioase.

— Și vouă o să vă fie dor de ea, spuse ea gutural, fără să îi pese că vorbea cu niște plante.

Acum nu conta dacă o lua puțin razna. Acum nu mai era dr. Cates. Era doar o femeie obișnuită căreia îi era dor de o fetiță extraordinară.

Era deja aproape ora șase. Probabil că traversau lacul Washington pe podul plutitor, aproape de insula Mercer; Alice avea să vadă munții acoperiți de zăpadă în depărtare și să vadă de unde venise. Și aerul avea să miroasă diferit, din cauza smogului, a mașinilor și a lacului.

În sfârșit părăsi camera. La parter, casa era cufundată în liniște, cu excepția zăngănitului și a zornăitului venind din direcția lui Max, care gătea.

Merse la masa care fusese aranjată pentru două persoane, prefăcându-se să nu vadă locul gol unde ar fi trebuit să fie cel de-al treilea tacâm.

— Ce gătești? îl întrebă pe Max, care se afla în bucătărie, unde tăia legume.

La auzul vocii ei, își ridică privirea. Li se întâlniră privirile.

— Legume la tigaie.

Puse cuțitul jos și se apropie de ea.

— Telefonul sună încontinuu.

— Este Ellie, răspunse el. Vrea să se asigure că ești bine.

Își trecu un braț în jurul ei și o conduse la fereastră. Împreună, priviră curtea întunecată. Prima stea a nopții îi privea de sus.

Julia se sprijini de el și o trecu o senzație plăcută când simți căldura corpului lui lipit de al ei; îi aminti de cât de înfrigurată era. El doar își puse mâna pe ceafa ei, sprijinind-o. Fără acea atingere, s-ar fi pierdut, ar fi plutit pe acea mare pustie. Însă el, cu un simplu gest, îi aminti că nu pierduse chiar totul, că nu era singură.

— Mă întreb ce face.

— Nu face asta, spuse el încet. Tot ce poți face este să aștepți.

— Ce să aștept?

— Într-o zi, când îți vei aminti de cum urla, cum mânca florile sau cum încerca să se joace cu păianjenii, vei râde în loc să plângi.

Julia vru să se simtă consolată de cuvintele lui. În calitate de psihiatru, știa că are dreptate; însă mama din ea nu voia să creadă. În spatele lor se auzi soneria de la ușă.

Julia fu recunoscătoare acelei distrageri.

— Ai încuiat-o pe Ellie pe afară? întrebă ea, ștergându-și ochii și încercând să zâmbească. Nu ar fi trebuit să o trimit la muncă. Credeam că prezența lui Cal o va ajuta.

— Ajută? întrebă Max. Să fii alături de cineva care te iubește?

— La fel de mult pe cât ar ajuta orice altceva.

Max dădu din cap.

Julia îi dădu drumul și se îndreptă către ușă, deschizând-o.

Alice era la ușă, arătând imposibil de mică și de înspăimântată. Își freca mâinile împreunate, așa cum o făcea atunci când era confuză și avea pantofii puși invers. Sunetul pe care îl scoase fu un urlet sugrumat și confuz. Zgârieturi lungi, sângeroase îi traversau obrajii.

George era în spatele lui Alice. Fața lui frumoasă era palidă și străbătută de riduri de îngrijorare pe care nu le mai văzuse până atunci.

— Crede că ai renunțat la ea fiindcă a fost rea.

O lovi pe Julia ca o explozie în inimă. Căzu în genunchi și o privi pe Alice în ochi.

— O, scumpo. Ești o fetiță *bună*. Cea mai bună!

Alice începu să plângă în felul ei disperat, liniștit. Întreg corpul i se cutremura, însă nu scotea niciun sunet.

— Folosește cuvintele, Alice.

Fetița scuturǎ capul și scoase un bocet disperat.

Julia o atinse.

— Folosește cuvintele, iubito. *Te rog.*

Sentimentul de pierdere o strânse pe Julia din nou, îi sfâșie inima. Nu putea să mai treacă prin asta încă o dată. Niciuna dintre ele nu mai putea. Știa că Alice își dorește să i se arunce în brațe, își dorea o îmbrățișare însă îi era frică să se miște. Fetița nu se putea gândi decât că fusese rea, că avea să fie iarăși abandonată, la fel ca înainte. Și încă o dată îi era frică să vorbească.

George urcă treptele care scârțâiau ale terasei.

Alice se îndepărtă de el și se lipi de peretele casei. Picioarele ei loviră bolurile de metal ale câinilor. Clinchetul răsună prin aerul rece al nopții, apoi se disipă, lăsându-se din nou liniștea.

George o privi pe Alice, apoi pe Julia.

— Am încercat să îi cumpăr de mâncare în Olympia. A luat-o… razna. Urla. Mârâia. Și-a

zgâriat fața. Dr. Correll nu a putut face nici pe naiba ca să o calmeze.

— Nu este vina ta, spuse Julia încet.

— Toți anii petrecuți în închisoare… am visat că era încă în viață…

Inima Juliei îl compătimi. Încet, se ridică.

— Știu.

— Mi-am imaginat că o voi găsi din nou… Am crezut că va alerga în brațele mele, mă va pupa și îmi va spune cât de dor i-a fost de mine. Nu m-am gândit niciodată… nu am realizat niciodată că nu mă va cunoaște.

— Are nevoie de timp să-și amintească…

— Nu. Nu mai este fetița mea. Cred că ai avut dreptate când ai spus că nu a fost niciodată. Când era bebeluș, nu eram niciodată acasă… Iar acum, este Alice.

Juliei i se tăie suflarea, iar speranța licări înăuntrul ei. O mică flacără luminoasă într-o mare de întuneric. Îl auzi pe Max venind alături de ea.

— Ce vrei să spui?

George își coborî privirea pentru a-și privi fiica. Părea dintr-odată mai bătrân, un bărbat ale cărui riduri îi apăruseră după decizii grele și o viață mai grea.

— Nu de mine are nevoie, spuse el atât de încet încât Julia aproape că nu auzi. Este prea mult pentru mine. Să o iubesc… și să o cresc sunt două lucruri diferite. Locul ei este aici. Alături de tine.

Julia căută mâna lui Max și se prinse de ea. Însă îl privi pe George.

— Ești sigur?

— Spune-i… într-o zi… că am iubit-o așa cum am știut… eliberând-o. Spune-i că o voi aștepta. Nu trebuie decât să mă sune.

— Întotdeauna vei fi tatăl ei, George.

Se retrase, coborî o treaptă, apoi încă una.

— Vor spune că am abandonat-o, spuse el încet.

Julia îl privi, dorindu-și să îl asigure că nu era adevărat, însă amândoi știau mai bine de atât.

Presa *îl va* judeca dur pentru asta.

— Fiica ta va ști adevărul, George. Ți-o jur. Întotdeauna va ști că o iubești.

— Nici măcar nu o pot săruta de rămas-bun.

— Într-o zi vei putea să o săruți, George. Îți promit.

— Să o ții aproape de tine, adăugă el. Eu am făcut greșeala asta.

Gâtul Juliei era atât de plin de emoție încât nu reuși decât să dea din cap. Dacă acesta ar fi fost un film Disney în loc de viața reală, Alice i-ar fi dat tatălui ei o îmbrățișare și și-ar fi luat rămas-bun. În loc de asta, ea era ghemuită lângă casă, încercând să dispară. Obrajii îi erau marcați de zgârieturi și străbătuți de sânge și lacrimi.

George se întoarse și se îndepărtă. Pe alee, făcu pentru o ultimă dată cu mâna înainte să se urce în mașină și să plece.

Julia îngenunche în fața lui Alice. Fata rămase pe loc, cu brațele micuțe lipite de corp și cu palmele strânse în pumni. Gura îi tremura, iar lacrimile îi spălau fața, accentuându-i frica.

Lacrimile Juliei începură din nou să curgă. Nu mai era niciun chip să le oprească, deși acum zâmbea în același timp. Emoțiile erau aproape prea mari ca să le poată suporta, întreg corpul îi tremura.

Alice părea terifiată. Îl privi pe George plecând, apoi se întoarse către Julia.

— Alice acasă?

Julia dădu din cap.

— Alice este acasă.

Alice șopti:

— Mami Giulii! și se aruncă în brațele deschise ale Juliei.

Căzură pe spate pe podeaua de lemn, cuprinse în îmbrățișare.

Julia o ținea strâns pe Alice, sărutându-i obrajii, gâtul și părul.

Alice își cufundă fața în gâtul Juliei. Simți șoaptele răsuflării ei și spuse:

— Iubesc mami Giulii. Alice rămâne.

— Da, spuse Julia, râzând și plângând. Alice rămâne.

Epilog

Ca întotdeauna, septembrie era cea mai bună lună a anului. Zilele lungi, fierbinți și însorite se dizolvau în nopți răcoroase. Prin tot orașul, iarba era deasă ca o pânză din catifea și incredibil de verde. Împrăștiați la întâmplare printre coniferele înalte, arțarii și arinii erau petele de culoare roșii și aurii ale toamnei. Lebedele părăsiseră lacul Spirit pentru acel an, deși corbii erau pretutindeni, adunați pe liniile telefonice de deasupra fiecărei străzi, croncănind în direcția trecătorilor.

La colțul dintre străzile Olympic și Rainview, Julia se opri din mers.

Alice o imită imediat, apropiindu-se și punându-și mâna în buzunarul Juliei. Era prima oară în câteva săptămâni când făcuse asta.

— Haide, Alice, spuse Julia, privind-o. Am vorbit despre asta. Nu are de ce să-ți fie frică.

Alice clipi des în răspuns. Deși se mai îngrășase în ultimele nouă luni și crescuse cel puțin doi centimetri, încă mai avea o figură micuță, în formă de inimă, care uneori părea prea mică încât să poată ține acei ochi mari și expresivi. Astăzi era îmbrăcată cu o fustă roz din velur, cu colanți din bumbac asortați și un pulover alb, arătând la fel ca orice altă fetiță în prima zi de școală. Numai un observator atent ar fi observat că îi lipseau prea mulți dinți pentru un copil de grădiniță și că uneori încă o striga „mami Giulii”.

— Alice nu este speriată.

Julia o conduse pe Alice pe o bancă din parc și se așeză sub acoperirea ocrotitoare a unui arțar imens. Frunzele de deasupra aveau culoarea unei lămâi coapte, iar din când în când cădea câte una la pământ. Julia se așeză, apoi o trase pe Alice în poala ei.

— Eu cred că *ești* speriată.

Alice își băgă degetul mare în gură ca să se liniștească, apoi îl retrase încet. Încerca din răsputeri să fie o fetiță mare. Ghiozdanul ei roz – un cadou recent din partea lui George – căzu pe pământ lângă ea.

— O să-i spună lui Alice fata-lup, spuse ea încet.

Julia atinse obrazul ei micuț și catifelat. Ar fi vrut să îi spună că nu o vor numi așa, însă relația lor era prea profundă pentru minciuni care să sune bine.

— S-ar putea. În mare parte pentru că și-ar dori și ei să cunoască un lup.

— Poate merg școală anul viitor.

— Ești pregătită acum. Julia o ridică pe Alice din poala ei. Se ridicară, ținându-se de mână. Bine?

O mașină opri pe stradă, lângă ele. Toate cele patru uși se deschiseră în același timp, iar fetele săriră din mașină, chicotind și râzând. Fetele cele mari o luară la fugă înainte.

Ellie, în uniformă, cu o figură extrem de obosită și de frumoasă, o luă pe Sarah de mână și merse către Julia.

— Bineînțeles că ai venit la timp, spuse Ellie. Ai un singur copil de pregătit. Să le pregătești pe astea trei e ca și cum ai dirija niște furnici. Și poți să uiți de Cal. Termenul lui de predare l-a asurzit cu totul. Însă, în timp ce spunea asta, râdea. Sau poate că eu l-am asurzit, spunându-i mereu să asculte.

Sarah, îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou roz, cu un ghiozdan cu Shark Tales în spate, se uită la Alice.

— Ești gata de școală?

— Speriată, spuse Alice. Când o privi pe Julia, adăugă. *Sunt* speriată.

— Și eu am fost speriată în prima zi de grădiniță. Dar a fost distractiv, spuse Sarah. Am mâncat tort.

— Serios?

— Vrei să mergem amândouă? întrebă Sarah.

Alice o privi pe Julia, care dădu din cap încurajator.

— Bine.

Alice mimă *Stai aproape.* Julia dădu din cap și zâmbi.

Cele două fete porniră împreună către școală.

Ellie făcu un pas lângă Julia.

— Cine ar fi crezut? Noi două să ducem fetele la școală împreună.

— Este începutul unei noi tradiții de familie. Deci, cum merge cu noua baie?

— Cal a comandat un jacuzzi. Ellie zâmbi larg. Este suficient de mare pentru doi. Va începe celelalte camere primăvara viitoare. Trei fete în vechiul nostru dormitor înseamnă un coșmar. Se ceartă în fiecare secundă.

— Ai cunoscut noii vecini?

— Da. Un cuplu din California. Au doi băieți care deja urmăresc fetele prin curte ca niște cățeluși îndrăgostiți. Mie mi se pare hilar. Cal nu este la fel de amuzat. Dar cred că este fericit că l-a făcut Lisa să vândă casa. Prea multe amintiri.

— Oricum casa noastră a fost mai mult ca un cămin pentru el.

— Da, spuse Ellie, sunând ca o femeie care era îndrăgostită până peste cap. După două nunți scumpe, cu toate aranjamentele posibile, norocul venise într-o capelă minusculă din Vegas.

Traversară strada și urcară treptele școlii generale din Rain Valley. În jurul lor erau numai femei care își țineau copiii de mână. Julia o observă pe femeia de lângă ea, o roșcată frumoasă cu ochii plini de lacrimi. Când văzu că Julia o privea, femeia zâmbi.

— Este prima oară, spuse ea. Când îl aduc pe Bobby la școală. Sper să nu îl fac de rușine izbucnind în lacrimi.

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Julia.

Era greu să o lase pe Alice singură în lume, însă trebuia să o facă.

În timp ce traversau coridorul, sună clopoțelul. Copiii și părinții se împrăștiară, dispărură în sălile de clasă.

Alice o privi emoționată pe Julia.

— Mami?

— Voi fi chiar în față toată ziua, te aștept. Dacă ai emoții tot ce trebuie să faci este să privești pe fereastră, bine?

— Bine.

Nu părea că se simțea bine.

— Vrei să te conduc înăuntru?

Alice o privi pe Sarah, care îi făcea semne să se grăbească, apoi privirea i se întoarse către Julia.

— Nu. *Sunt o fetiță mare*, mimă ea.

— Vino, Alice, spuse Sarah. Îți arăt clasa doamnei Schmidt.

Urmând-o pe Sarah, Alice străbătu holul până la clasa 114. Îi făcu Juliei cu mâna încă o dată, apoi deschise ușa și intră. Ușa se închise în spatele ei.

Julia răsuflă cu un oftat. Voia să zâmbească și să plângă în același timp.

— A ta nu suportă să plece, iar a mea abia așteaptă.

— A ta nu a trecut prin ce a trecut Alice. Poate că *este* prea devreme…

Ellie o prinse pe Julia de braț și o trase aproape de ea.

— O să se descurce.

Braț la braț, ieșiră din clădirea școlii și coborâră treptele, traversând strada către parc. Acolo, se așezară pe banca rece din lemn și priviră orașul care le formase întreaga viață. Arțarul care o întâmpinase pe Alice pentru prima oară era o explozie de frunze galbene.

— Ce o să faci, acum că merge la școală? întrebă Ellie, rezemându-se. La anul va fi toată ziua.

În ultima vreme, acea întrebare răsărise și în mintea Juliei. Fusese nevoită să se întrebe cine era acum și ce voia. Răspunsurile o luaseră prin surprindere. Aproape jumătate din viața ei fusese condusă de carieră, care însemnase totul pentru ea. Cu toate acestea, o pierduse într-o clipă. Poate că avusese și ea o parte din vină – nu știa, nu avea să știe niciodată dacă ar fi putut schimba viitorul lui Amber –, însă nu vina era cea care conta, ci lecția pe care o învățase. Viața era incredibil de fragilă. Dacă aveai noroc de o familie iubitoare, trebuia să o ții aproape cu o grijă infinită. Niciodată nu avea să-i mai fie frică de iubire. Se întoarse către sora ei.

— Max m-a cerut în căsătorie. Ellie țipă și o trase pe Julia în brațele ei, ținând-o strâns. Mă gândeam să deschid un cabinet și aici. Să lucrez part-time. Sunt și aici copii care ar avea nevoie de mine.

Ellie se retrase.

— Mama și tata ar fi atât de mândri de tine, Jules.

Acea remarcă o făcu pe Julia să zâmbească.

— Da.

Închise ochii preț de o clipă, o răsuflare, și își aminti totul – de femeia care fusese cu mai puțin de un an în urmă, speriată de propriul suflet și de pericolul unor emoții puternice… de fetița pe nume Alice care își făcuse cuib în inima ei… și de bărbatul care reușise să treacă de propria întunecare, către lumina pe care o găsiseră în adâncul pădurii seculare. Ani de zile de atunci încolo, Julia știa că oamenii din Rain Valley aveau să povestească despre aceste vremuri speciale, când un copil diferit de oricare alt copil ieșise din pădure și intrase în viețile lor, schimbându-le pe toate, cum totul începuse la mijlocul lui octombrie, când copacii erau îmbrăcați în frunze portocalii și dansau în adierea răcoroasă, cu miros de ploaie, iar

soarele strălucea cu o nuanță de aur care lumina totul.

Pentru tot restul vieții ei, Julia avea să îl evoce ca fiind momentul în care în sfârșit se întorsese acasă.

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Epilog

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	22
Capitolul 3	40
Capitolul 4	58
Capitolul 5	77
Capitolul 6	98
Capitolul 7	116
Capitolul 8	127
Capitolul 9	134
Capitolul 10	151
Capitolul 11	169
Capitolul 12	185
Capitolul 13	202
Capitolul 14	214
Capitolul 15	229
Capitolul 16	247
Capitolul 17	262
Capitolul 18	276
Capitolul 19	289
Capitolul 20	317
Capitolul 21	333
Capitolul 22	350
Capitolul 23	376
Capitolul 24	389
Capitolul 25	408
Capitolul 26	426
Epilog	439